

THE DAWN.

Vol. VI.

SEPTEMBER 1928.

No. 1

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Baháí Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u'-llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Baháí Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

A prayer revealed by Baha-u-llah.

O my God ! O my God ! I beg to Thee by the blood of Thy lovers, who were so attracted by Thy sweet utterance that they betook themselves unto the lofty summit, the place of Great Martyrdom—and by the mysteries concealed in Thy knowledge, and by the pearls deposited in the sea of Thy bestowal, to forgive me, and my father and my mother. Verily Thou art the most merciful of the merciful ! There is no God but Thee, the forgiving, the beneficent.

O my Lord ! Thou beholdest the essence of errors advancing toward the sea of Thy gift, and the weak one toward the kingdom of Thy power, and the poor one toward the sun of Thy wealth. O my Lord ! Disappoint him not of Thy generosity and bounty ; deprive him not of the graces of Thy days and turn him not away from Thy door which Thou hast opened before all in Thy heaven and earth.

Alas ! Alas ! My transgressions have prevented me from drawing nigh unto the court of Thy sanctity, and my trespasses have kept me afar

from turning unto the tents of Thy glory. I have indeed wrought that which Thou hast forbidden me ; I have neglected that which Thou hast commanded me ! I beg of thee, by the King of Names, to decree for me from the Pen of grace and bestowal that which will draw me nigh unto Thee and will purify me from my sins which have intervened between me and Thy forgiveness and pardon. Verily, Thou art the Powerful, The Bounteous ! There is no God but Thee, the Mighty, the Gracious !

—◆◆◆—

Address delivered by Ruhi Effendi Afnan at the Twentieth Annual Convention of the Bahais in America.

(From Bahai News Letter No. 24, June 1928.)

A little study of the progress of religion in this country, especially in the light of the books and periodicals that are coming out, will show every unprejudiced mind that on the one hand there is a dying out of the spirit of sectarianism and on the other, a gradual accepting in of the desire for true religion. Man is becoming too broad along every line to be kept narrow in his religious views, but he has at the same time learned that without the value religion gives to life and the outlook it creates in the individual, science cannot proceed very far without at the same time opening up new channels for destruction. Science is gradually learning to value the importance of religion and drawing nearer to it.

At such a juncture the Bahai movement exists on the field, with the full equipment in principles and in spiritual dynamics, to provide the work with the necessary religious views. Is it going to avail itself of this wonderful chance or is it going to let it slip away ? It all depends upon us, the Bahais, for ever since 1844 we have been trained for this purpose.

What I wish now is to say how we can do it, how we can arise to the occasion and spread this great cause of ours. During these last few months as you already know, I have been travelling around in this country and the experiences, I have had in the field of teaching have led me to certain conclusions. I do not maintain that these views are beyond reproach, for after a few more experiences, I may modify them to a great extent. But may be, if expressed frankly and clearly, these experiences will undertake the task of arranging for the teaching work during the coming year.

First, let us consider the condition of the Cause at present. Except in a few centres, such as New York, Portland and various other small

centres, the Cause is not spreading rapidly. The friends do attend their meetings, they hold their feasts most regularly, but, as far as I can make out, they are not satisfied as to the progress they are making in attracting new individuals.

The reason for this, I believe, is partly due to the kind of approach they make and partly to the kind of people they approach. Let us take the latter case first. It is an actual fact in every sphere of human knowledge that only seekers ought to be told. It is good for an individual to mention the precepts of this cause to every one, perchance a true seeker may hear and accept it, but the best and most dignified form is to find your seeking soul and then give him what he desires. This way the seed will fall on fertile soil. Many times I have been brought by Bahais in contact with certain individuals who have heard me most diligently perhaps even asked me a question or two but who before leaving have said "this is all interesting, but we are satisfied with what we have." It is useless to talk to people who are satisfied, unless we can first create in them a dissatisfaction and then a desire for some reformed ideas. Consequently, the proper persons to approach to are not necessarily these who conform to certain religious views. Sometimes a person who is agnostic and has left religion in pursuit of some other reformatory movement is far easier to reach. There are millions of people in this country, who are craving for some religious views that would satisfy their reason as well as their spiritual longing, and it is these that we want no matter in what walk of life they may be. These are naturally broad-minded and ready to accept whatever satisfies their reason. Among teachers, educated people, club people and those who interest themselves in humanitarian services, there are throngs, who could accept the cause if approached in a broad way. Students of some philosophic or mystic cults are not generally so receptive.

In fact, if we begin to concentrate our efforts among such broad minded people, we would save the cause from a great handicap it has to cope with at present. Bahai has come to mean to many, another of the Mystic cults that are ravaging this country, and it is our duty to the Master, and to the prestige of the Cause, to try our best to dissociate ourselves from them. Immediately I mentioned the Cause to a professor in one of the Middle Western universities, he exclaimed, "Oh yes ! another one of the Eastern Cults" I had long pains to prove to him that this was not the Case. It is such conceptions that we have to fight first, if we desire to really spread the Cause since we all know that the movement is the greatest thing the world has had for many centuries, then why let it be classified with such schools of thought

Then our mode of approach should be exactly like that of the Master. I believe there are few who appreciate the great change the Master made in the method of teaching when he came to this country. Previous to that in the East at least, the only way they proved the importance of the Cause was by referring to prophecies concerning the Cause that had been mentioned in the Holy Scriptures or the Quran. The Master when he undertook his trip to the west, saw the futility of such a method he saw that if the people are not ready to comply with the authority of the Bible, surely they will not listen to what its prophecies prove. So he set aside that method and began to emphasise the social teachings of the Cause. Take the Paris or London talks or the discourses he delivered in America and find for yourself how he emphasized primarily the social aspect of the Movement. My point is merely to follow his example, if we desire to succeed.

But though the Master laid for us the best form of teaching the Cause, he wants us to modify it to suit the occasion. Moreover, what he gives are certain generalizations; it is for us to prove them Abdul Baha speaks of a graduated Income Tax as the only form of taxation; it is for us to prove its use. He mentions the unity of science and Religion it is for us to find out how that movement is to be brought about. He advocates stronger family ties, it is for us to find out how the measures he advocates concerning marriage & divorce fit in with the family problems we have at present. In short we have to study the historical background to find out the significance of what Abdul Baha advocates. It is only by doing that, that a new comer can find out the true importance of the Cause and be attracted to it. Moreover supposing the world were suddenly to awaken to the truth that only the Bahais have the true solution for the world problems, and were to give us the rein of administration to adjust society according to our ideals, would we be able to undertake the task?

We have to prepare ourselves for this task in two ways, first by mixing more with the world outside. One unfortunate thing I have found in many centres that I have visited is that the Bahais, enchanted by the wonderful treasures they possess, do nothing more than sit down, count them and admire them. Bahauallah did not desire to attract us away from society, he definitely says mingle with all the peoples of the world and share with them the fruits of your endeavours. A true Bahai, therefore is the one who lives as a member of society alive with its activities. He should be a leader of society and a source of inspiration to it, always busy to apply in its life the precepts of the Cause. Mix

with your fellow Bahais, so as to keep in touch with the source of inspiration and then go out into the world using that spirit, which you have obtained in quickening the world and solving its impending problem. Yet we should be on our guard lest gradually other interests draw us away from the Cause.

But to be able to do real service to humanity and appreciate the significance of the Movement, we should also try and educate ourselves. As for as my experiences go, the more books I read the more I appreciate the Cause. In the book wrongly called "Mysterious forces of Civilisation" Abdul Baha advances the view that the prophets are the true founders of civilisation. How many of the Bahais are competent to prove that in an historical way and in a form that would absorb the interest of a student? The Movement has the best teachings concerning internationalism; how many of us can write a book showing that fact? The more we study the condition of the world, the more we would appreciate the significance of the Cause. Why should not every one of us take a phase of the Cause and specialise in it? Read everything the Master says about it and also what others say. This way we could become what we ought to be, namely, the leaders of Society.

The best way to undertake such a task of self education is by forming book-clubs, and circulating among ourselves the most modern books that have some bearing on subjects akin to the movement. And then, specialize on one subject thoroughly, prepare a paper on it, and then read it to the other members of the study circle. Why should we not in the study groups arranged to study the Cause also study some outside authorities, even though they have views contrary to our own. It is only knowing the weakness of the adversary that we can assail him. But, in choosing such books, we have to take up true science, as expressed by recognised authority, not revert to secondary writers who may misguide us.

Then the *Bahai Magazine* can take the lead in such a move and direct the studies of the friends by recommending interesting subjects and the proper books along that line. A book review that would discuss the latest publications and their relation to the Bahai principles would be most profitable.

Then in our approach, what we some times try to do is to create a peaceful atmosphere of spiritual exaltation and thus inspire the hearers. Among the first teachings that Abdul Baha mentions is search after truth. The first valley that Bahauallah enumerates for the soul to pass through to attain spiritual life is the valley of search. The true speaker, therefore, is the one who arouses in his audience that desire for search,

rather than the one who gives his hearers a picture of the spiritual life. This is specially true of the young people. Many times, while we were having a hot discussion with some young students, some of the older friends considered the atmosphere most charged by undesirable spirit, and therefore tried to calm it down with some kind words. Immediately the young students felt bored and left. Spiritual attainment is the result obtained after a thorough process of search and is not a pre-requisite to it. You cannot expect an individual to become a Bahai without previously questioning every statement that is made.

One important conclusion that I have come to, while travelling throughout this country speaking about the Cause, is the method of presenting it. I was told on my arrival in this country, that the safest way to attract individuals is by avoiding the name of the Cause and its founders. I was even told that the name of Cause is a handicap to it. Unfamiliar with the condition of the country, I almost believed it. The only reason why I did not subscribe to that idea was because a little knowledge of Christianity had taught me that the same thing was told about the early Christians. They called them Christians and jeered at them. But they did not change their name to satisfy the idiotic public, so I thought we should not give way to their prejudicial sentiments and commit most humiliating act to the Cause and its founders.

Time and experience, however, have proven to me that such is not the case. I have not as yet found any one who heard me mention the Cause and was prejudiced by its name. In fact, when on certain occasions the subject given to me was such that it did not necessitate a direct reference to the Cause, I have had people come to me later and ask why I did not mention the Movement and speak of it more exhaustively. The better the group, the more freedom I have had in mentioning Cause. In a hall, on the grounds of Cornell University, I spoke on the work of the prophets and on Bahauallah as the manifestation of God to this day and no prejudice was manifested. Similarly did I speak to groups in Stanford University, University of British Columbia, Pacific School of Religion, in Vassar College and Mills College, and to almost the whole student body of Howard University and many other groups.

(To be continued)

Notes and News

JINABI SYED MAHFUZUL HUQUE ILMI'S TEACHING TOUR.

Jinabi Syed Mahfuzul Huque Ilmi Editor of the Bahai Journal "*Kaukabi Hind*" left Delhi on the 5th August 1928. He visited Aligarh, Cawnpore, Etawah and Allahabad and delivered the Divine message in these cities. In the course of his interviews with many leading persons of these places he explained the principles and teachings of the Bahai Cause and their need in this age. He then attended the Centenary of the Brahmo Samaj held in Calcutta on the 19th August, 1928. At this Conference, delegates representing the Zoroastrians, Arya Samajis, Theosophists, Hindus, Brahmo Samajis, Buddhists, Christians, Rama Krishna Mission, Salvation Army, Mehomedans and Bahais were present. The delegates, who represented the Bahais were:—

- (i) Mr. N. R. Vakil B. A., L. L. B.—President of the National Spiritual Assembly of India and Burma.
- (ii) Asphandiyar Bakhtyar—President, Spiritual Assembly of Karachi.
- (iii) Asphandiar Bahram—President, Spiritual Assembly of Bombay.
- (iv) Bahmardi Bahram—Member, Bahai Spiritual Assembly of Bombay.
- (v) Meherban Khodadad—Member, Bahai Spiritual Assembly of Bombay.
- (vi) Faridun Harmuzdiyar—Member, Bahai Spiritual Assembly of Bombay.
- (vii) Khusrow Harmuzdiyar—Secretary, Bahai spiritual Assembly of Karachi.
- (viii) Jinabi Syed Mahfuzul Huque Ilmi—Editor of the Bahai Journal "*Kaukabi Hind*." Delhi
- (ix) Mr. Hashmatullah—Secretary, National Spiritual Assembly of India and Burma.

Mr. Hashmatullah delivered an impressive address on the Bahai Cause which was very much appreciated by the audience.

On the 20th August the Bahai representatives were invited by the Brahma Samaj; and at this gathering discourses on various Bahai topics went on for a few hours. This meeting was very impressive and very successful.

On the last day when all the Bahai delegates were about to return to their respective centres a group photograph of these delegates together with the members of the Bahai Assembly of Calcutta was taken.

Jinabi Ilmi after leaving Calcutta proceeded directly to Chittagong where he addressed several meetings on the Bahai cause and created great interest in many enlightend citizens of the place some of whom actually accepted the Bahai Religion whole heartedly as the religion of the present age.

From Chittagong he came to Rangoon on the 11th September, 1928 Friends received him at the wharf and welcomed him with great affection During his stay in Rangoon he was the guest of the President, Bahai Spiritual Assembly of Rangoon. He left for Kungyangon on the 16th with a party of friends. On his return from Kungyangon he proposes to visit Mandalay and Kyigon to meet the friends there.

A full report of his activities in Burma will appear in the next issue of the Dawn.

လူသတ္တဝါတို့မှာ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား မိမိချက်မြုပ်ရာ အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်၊ အလျဉ်းမဖြစ်နိုင်၊ တကမ္ဘာလုံးကို ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်း စာကို မြန်မာနိုင်ငံနေ ဘဟာအို သာသနာ တော် မာဟာဗွေလေရှု ဟာနီအသင်းကပုံနှိပ် ထုတ်ဝေကြသည်။

အယ်ဒီတာ။
ကထိပေးမဟာမက်
ယူနူးစ်။
ရန်ကုန်မြို့။
စာတိုက်သေတ္တာ
နံပါတ်-၂၉၉။
P. Box No. 299.
RANGOON.

အိုလောကီသူလောကီသားလူအ ပေါင်းတို့၊ သင်တို့သည်။ သစ်ပင်တ ပင်တည်းမှ သီးပွင့်သောသစ်သီးများ နှင့်။ အကိုင်းတကိုင်းတည်းမှ ပေါက် ရောက်လေသော အရွက်များပင် ဖြစ် ကြ ကုန်သည်ဟု။ ဘဟာဒွတ္တဘတ် အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

အခနှုန်းမှာ။
မြန်မာပြည်နှင့်
အိန္ဒိယပြည်များ။
၁၂ လ ၅။
အိုရာန်။ ၁၂-လ
၂-တူမန်။
အမေရိကံ။
၁၂ လ။ ၂ ဒေါ်လာ။
အိလန်ပြည်။
၁၂ လ။ ၇၅ ရှိလက်။
အေချစ်နှင့်ပါလက်
စတိုင်းပြည်များ။
ကိုရုတ်ရှု။ ၅၀။
တစောင်လျှင် ၈၀။
စာတိုက်ခအငြိမ်း။
SECRETARY,
B. S. A.
Post Box No. 299.
RANGOON.

ဆဋ္ဌမတွဲ။ ၁၉၂၈-ခု။ စက်တင်ဘာလ။ နံပါတ် ၁။

ဇေယျဇေယျ-မဂ္ဂဇင်းနှိုက် လိုရင်းတည် ဟူသောဝတ်ဘရားအကြောင်းမှာ။ တကမ္ဘာလုံးရှိနေကြသော မနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုအရင်းဟူ၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်၊ တလုံး တဝတည်းနှင့်၊ တစ်ဝတ် တသဘောတည်း ဖြစ် အောင်ပြုလုပ်ခြင်း။ မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့်အသုံးပုံသောသာသနာတော် မြတ်တို့၏။ မူလအခြေအမြစ်ရင်း-တရားတည်းနှင့် တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်ဘရားများနှင့် စပ်လျဉ်း၍။ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို။ မညီသည့်အရပ်နှင့်မညီသူထံက ဖြစ်စေ။ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ။ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပါလိမ့် မည်။ မောင်တော်၏ဝတ်ဘရားများကိုသက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး အစိုးရမင်းပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့်၊ ဆိုင်ရာမြို့ရေးရွာမှုများတွင်မပါမဝင်သောအသီးသီး ဘာသာများက ကိုယ်အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်၊ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသော အချက်များကိုအလေးဂရုမပြုလျှင် သျှဉ်းရပါသည်။

မေးမြန်းသောသူတစ်ဦးအား။ အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်ပြန်ဆိုတော်မူသည် ကား။ အိုကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်မိတ်ဆွေ။ ဆုတောင်းခြင်းသည် မလွဲသာသော အလွန်လိုအပ်သည့်ဝတ္ထုရားဖြစ်ကြောင်းကိုသိမှတ်လော့။ မည်သူမျှဆုတောင်းခြင်းမပြုနိုင်သောအကြောင်းရှိသည်ဟု ပြောဆိုခြင်းမပြုနိုင်။ အကယ်၍တစ် တယောက်သည်။ စိတ်မကောင်းရူးသွတ်သည်ဖြစ်စေ။ မကျော်လွန်နိုင်သော အဆီးအတားရှိသောဆုတောင်းဘဲနေနိုင်၏။

အခြားမေးမြန်းသူတစ်ဦးကလျှောက်ထားသည်မှာ—

(ဘယ်အတွက်ဆုတောင်းရမည်နည်း။ အဘယ်ထူးကဲသောအခြေရှိဦးမည် နည်း။ ဘုရားသခင်သည်ခပ်သိမ်းကုန်သောအရာများတို့ကိုဖန်ဆင်းတော်မူ၍ အကောင်းဆုံးနည်းဖြင့် စီရင်တော်မူပေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်။ မိမိတို့အလို များကိုဖော်ပြ၍။ မစခြင်းကိုတောင်းဆိုခြင်းသည်။ ဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။

အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။

သိမှတ်လော့။ အကယ်စင်စစ်အားမဲ့သောသူသည်။ အားကြီးသောသူထံ၌ အသနားခံ၏။ ဆုကျေးဇူးတော်ကိုခံယူလိုသောသူသည်။ ထိုကျေးဇူးတော်များ၏ အရှင်ထံတိုးဝင်ချဉ်းကပ် အသနားခံသင့်ပေ၏။ လူတစ်ဦးတယောက်သည်။ မိမိ ကိုးကွယ်သောအရှင်သခင်အား ဆုတောင်းခြင်းဖြင့် အသနားခံ၏။ အရှင်ဘက် သို့မျက်နှာပြု၍ အရှင်၏ဆုကျေးဇူးတော်ကိုရှာကြ၏။ ထိုဆုတောင်းခြင်းသည်။ ထိုသူ၏စိတ်နှစ်လုံး၌ အလင်းကိုဝင်စေ၏။ အတွင်းမျက်စိကိုပွင့်စေ၏။ ဝိညာဉ် အားအသက်ကိုပေး၏။ ကိုယ်ကာယအားလုံးအား ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ သင်သည်။ ဘုရားသခင်အား (ကိုယ်တော်၏နာမတော်သည်။ ကျွန်တော်မျိုး၌ ကျန်းမာစေသောဆေးဖြစ်တော်မူပါ၏)ဟုဆုတောင်းလိုက်သောအခါ။ သင်၏ စိတ်နှစ်လုံးသည် မည်မျှလောက်ပျော်ရွှင်သွေးသနည်း။ သင်၏ဝိညာဉ်သည်။ ဘုရားသခင်၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာဝိညာဉ်တော်ဖြင့်။ ဘယ်မျှလောက် ရွှင်မြူးခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။ သင်၏စိတ်သည်လည်း။ မည်မျှလောက်ကောင်းကင်နိုင်တော် သို့ ဆွဲယူခြင်းကိုခံရသနည်းဟူမူ။ စဉ်းစားလော့။ ဤကဲ့သို့သောစိတ်ကို ဆွဲယူ ခြင်းများအားဖြင့်။ လူတို့၏ သိမြင်တတ်မြောက်ခြင်းတို့သည် တိုးတက်ပေ၏။ အိုသည်ကြီးပါမူ။ ရေများစွာဆန့်၏။ ရေငတ်ခြင်းသာ၍တိုးတက်ပါမူ။ ဘုရား သခင်၏ကောင်းချီးမင်္ဂလာမိန့်စေသည်။ လူတို့ရှာ၍အရသာသာ၍ရှိလာပေ၏။ ဤအချက်သည် ပဋ္ဌနာပြုခြင်း၏အနှစ်သာရလျှင် ဝှက်ခြင်းအချက်ဖြစ်၍။ လူတို့ သည်ဆုတောင်းရန်လိုပေ၏။— (အမေရိကံအဟာဘတ်ဝံဦးထံသို့ပေးသော အမိန့်တော်စာမှာ ၁၉၀၈-ခု အောက်တိုဘာလ၌အလီကူလီခါနီမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်အမိပွယ်ပြန်ချက်။)

ဆုတောင်းခြင်းသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ ဘာသာစကားဖြစ်၏။

ဘုရားသခင်သည်။ လူအသီးသီးတို့၏စိတ်၌ရှိသော အလိုဆန္ဒများကိုသိပါ လျက်။ ဆုတောင်းရန်လိုသေးသလောဟု မေးလျှောက်သောသူအား။ အပ္ပန္နလိ ဘဟာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။ (မိတ်ဆွေတယောက်သည်။ အခြား တယောက်အားချစ်ခင်ပါမူ။ မိမိချစ်ခင်ကြောင်းကိုထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုပေလိမ့် မည်။ မိမိချစ်ခင်နေကြောင်းကို မိမိ၏စိတ်ဆွေသည် သိရှိသော်လည်း။ နှစ်မှ ဖွင့်ပြောရန်လိုသေး၏။ ဘုရားသခင်သည် လူအသီးသီးတို့၏စိတ်အလိုဆန္ဒများ ကိုသိရှိတော်မူ၏။ သို့သော်။ ဆုတောင်းလိုသောသဘောသည်။ ဘုရားသခင် အား။ ချစ်ခြင်းအားဖြင့်ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့်။ ဇာတိပကတိသဘောပင် ဖြစ်၏။

ဆုတောင်းခြင်းမည်သည်။ စကားဖြင့်ဆုတောင်းခြင်းသာမဟုတ်။ အကြွင်း မဲ့စိတ်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း။ နှစ်လုံးအားဖြင့်သော်လည်းကောင်းဖြစ်နိုင် ၏။ ချစ်ခြင်းမဲ့သောစကားသည်အချည်းနှီးပင်တည်း။ အကယ်၍လူတယောက် သည်။ သင့်အားစကားပြောဆိုရန်အလိုမရှိဘဲ။ ဝတ်တရားရှိ၍သာပြောခဲ့ပါမူ။ သင်သည် ထိုသူနှင့်စကားပြောဆိုပါ၏လော။

အခြားတစ်ဦးတော်မူသည်ကား။ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ဆုတောင်း မေတ္တာကား။ လူသည် ဘုရားသခင်ကိုလည်းကောင်း။ ငရဲကိုလည်းကောင်း။ အလွန်ကြောက်သောကြောင့်လည်းမဟုတ်။ ကောင်းချီးမင်္ဂလာကိုလည်းကောင်း နိဗ္ဗာန်ကိုလည်းကောင်း။ ခံစားစံစားလိုသောကြောင့်လည်းမဟုတ်။ ဘုရားသခင် ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုအလိုရှိသောကြောင့်သာဖြစ်၏။ လူတစ်ဦးတယောက်သည်။ အခြားလူတစ်ဦးတယောက်ကိုချစ်ခင်ကဲ့ပါမူ။ ထိုသူ၏နာမည်ကို မထုတ်မဖော် မပြောမဆိုဘဲနေနိုင်။ ဘုရားသခင်ကိုချစ်ခင်လာပါမူ။ ထိုအရှင်၏ နာမတော် ကိုမည်မျှလောက်သာ၍ တသလိုပါလိမ့်မည်နည်း။ ဝိညာဉ်သားသည် ဘုရား သခင်ကိုတဖန် ခြင်းထက် ဘယ်သို့သောအရာ၌မျှပျော်ရွှင်နိုင်မည်မဟုတ်။

(ဖုရား၌ဆုတောင်းခြင်း)

ဖုရားပြီးဆုတောင်းခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်သည်အောက် ပါအတိုင်းမိန့်တော်မူ၏။

လူများပြောဆိုတတ်သည်ကား။ ငါတို့သည်ဘုရားသခင်အားဘယ်သော အခါမဆို။ ဆုတောင်းလိုသောစိတ် ရှိလာသောအခါ။ တောတောင်များထဲ၌ လည်းကောင်း။ မြို့ရွာထဲ၌လည်းကောင်း။ ဘယ်နေရာမှာမဆိုဆုတောင်းနိုင်၏။ ဘယ်အတွက်ကြောင့်ကန်သတ်ထားသောအချိန်တချို့။ လူအပေါင်းစည်းဝေး ရာသို့သွား၍ဆုတောင်းရမည်နည်း။ ထိုအချိန်၌ငါတို့စိတ်သည်။ ဆုတောင်းရန်

အလိုရှိမှတ်ပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ထင်မြင်ခြင်းသည်။ အခြေမရှိ၊ အကျိုးမရှိ အမျိုးနွီးပင်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။ လူအစုအဝေးနှင့်ဆုတောင်းလျှင်။ သာ၍ပင်ခွန်အားကြီးပေ၏။ စစ်သားတယောက်ခြင်းထိုက်ထိုက်ခြင်းသည်။ စစ် တတ်တရလုံး ခုခံထိုက်ထိုက်ခြင်းလောက် ခွန်အားမရှိချေ။ ဤပညာဉ်စစ်၏စစ် သည်တို့သည်။ တရုတ်တည်းစုရုံးကဲ့ပါ။ သူတို့၏ပညာဉ်သည် တယောက်ကို တယောက်မစခြင်းအားဖြင့်သန်စွမ်းလာ၍ သူတို့၏ဆုတောင်းခြင်းသည်။ ဘုရား သခင်ရှေ့တော်၌ နှစ်သက်လက်ခံဘွယ်ဖြစ်လိမ့်မည်။

(ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှကယ်လွတ်ခြင်း။)

ပရောဖက်တို့မိန့်တော်မူသည်ကား။ အနာရောဂါများမှစ၍ အခြားဆင်းရဲ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့သည်။ ဘုရားသခင်၏ အမိန့်တော်များကိုမနာခံ ငြင်းဆန်ခြင်း ကြောင့်ကျရောက်၏။ ရေလွှမ်းမိုးခြင်း။ လေပြင်းမုန်တိုင်းကျခြင်းနှင့်။ မြေလျှင် လှုပ်ခြင်းများအတွက်ပျက်ပင်၍အတွက်ကြောင့်ဟု။ အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ် အရိပ်အမြှောက်အားဖြင့်မိန့်တော်မူ၏။ ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မိန့်တော် မူသည်ကား။ ဤကဲ့သို့သောအဖြစ်အပျက်များသည်ကား။ စကြာဝဠာတရ လုံးရှိအစိတ်အပိုင်းတို့သည်။ အကြီးနှင့်အငယ် ဆက်သွယ်လျက်ရှိခြင်းကြောင့်။ အပိုင်းတခုကိုထိခိုက်သောအခါ။ အခြားအပိုင်းအစိတ်များလည်း။ ထိခိုက်ခြင်း ခံရ၏။ ဤဆက်သွယ်ခြင်းအတွက်။ လူတို့၏ပြုမူခြင်းတို့၌အကျိုးအပြစ်ရှိ၏။ ဂတိ သေစွာတစုံတခုသည်ပျက်ကွက်ခဲ့ပါ။ တုန်လှုပ်ထကြွခြင်းတမျိုးကိုဖြစ်စေ၏။ ဥပမာဆိုသော်။ တိုင်းပြည်နှစ်ခုတို့သည်။ မသင့်မတင့်ရှိကြအံ့။ ထိုကဲ့ပြားခြင်း သည်။ ရုပ်နံကာယကွဲပြား ခြင်းမဟုတ်။ စိတ်ကွဲပြားခြင်းသာ ဖြစ်၍ ထွေနိုင်မြင် နိုင်သည်မဟုတ်ပြားသော်လည်း။ ကိုယ်ကာယ၌ ဆန့်ကျင်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ ဤကဲ့ ပြားခြင်းအတွက် စစ်မက်ဖြစ်ပွားရသဖြင့်။ ထောင်သောင်းများစွာသော လူတို့ သည် သေကြေပျက်စီးရ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တစုံတယောက်သောသူ သည်။ ဘုရားသခင်အား။ ထားသောမိမိ၏ဂတိကိုဖျက်အံ့။ ပဋိညာဉ်သေစွာကို ဖျက်အံ့ ၎င်း၏အပြစ်သည်ကား။ ဘေ ဥပါဒ်အနာရောဂါနှင့်ဒုက္ခအပေါင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။

အမှားတစုံတခုကို ပြုလုပ်မိသည်အတွက်အပြစ်ခံစားရခြင်းသည်။ ကလဲ စားချေသကဲ့သို့ အပြစ်ပေးခြင်းကိုခံစားရသည်မဟုတ်။ သွန်သင်ဆုံးမခြင်းနှင့် ပြုပြင်ခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။ ထိုအရာသည်။ ဘုရားသခင်၏အထံတော်မှ လူတို့ လမ်းမှားနေကြောင်းကို သတိပေးသောအသံတော်ဖြစ်၏။ ခံစားနေရသောဒါနံ သည်ကြီးကျယ်ခဲ့ပါ။ ပြုလုပ်သောအပြစ်သည် များစွာ ကြီးမားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။ အပြစ်အတိုးအခသည် သေခြင်းပေတည်း။

ဘေးဒုက္ခတို့သည်။ ဘုရားသခင်၏အမိန့်တော်ကို။ မနာခံခြင်းအတွက်ဖြစ် သည့်နည်းတူ။ ထိုဘေးဒုက္ခများမှလွတ်ကင်းဘို့ရာ။ ဘုရားသခင်၏အမိန့်တော် များကိုလိုက်နာရခြင်းအားဖြင့်သာဖြစ်နိုင်၏။ ဤအချက်ကိုနိဟဖြစ်ရှိစရာသာမျှ မရှိ။ ဘုရားသခင်အားမျက်နှာလွှဲပါ။ ဘေးဥပါဒ်ထွေကြွရလတ်။ ဘုရားသခင် အားမျက်မှောက်ပြုပါ။ ကောင်းချီးမင်္ဂလာခံစားရကြလတ်။

လူအပေါင်းတို့သည်။ အမျိုးတစုတည်းဖြစ်သဖြင့်။ လူတိုင်း၏ကောင်းကျိုး ကောင်းရာသည်။ မိမိ၌သာအရင်းပြုသည်မဟုတ်။ မိမိ၏အိမ်နီးနားခြင်းတို့၌ လည်းအသုံးပြုသေး၏။ တစုံတယောက်သည်အပြစ်ပြုလုပ်ခဲ့ပါ။ အခြားသော သူများလည်း။ နည်းများမဆိုအပြစ်ခံစားကြရ၏။ တစုံတယောက်သည်ကောင်း ရာကိုပြုလုပ်ခဲ့ပါ။ အားလုံးတို့သည် အကျိုးခံစားရကြ၏။ အသီးသီးတို့သည်။ မိမိတို့တာဝန်သာမဟုတ်။ အိမ်နီးနားခြင်းတို့၏တာဝန်ကိုပင်တတ်နိုင်သလေခံ ဆောင်ရွက်ရ၏။ မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်ဆုံးသောလူဟူသည်။ အကြီးဆုံးသောဝန် များကိုထမ်းသောသူများပင်ဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်း သူမြတ်လောင်းတို့သည်။ များစွာပင်ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းများကိုခံရ၏။ ပရောဖက်များကား။ ဒုက္ခအခံရဆုံးပင် ဖြစ်ပေ၏။

— အိကန်ကျမ်းတော်၌ဘဟာအပ္ပန္နအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား —

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။ ပရောဖက်အသီးသီးတို့နှင့်တပည့်တော်တို့သည်။ ဆင်းရဲခြင်း ဘေးဥပါဒ်ထွေကြွရခြင်း။ ပျက်ချော်ရှုပ်ချခြင်းတည်းဟူသောဘေး ဒုက္ခများကိုခံရကြောင်းနှင့်။ မြဲရွာများထဲ၌ တပည့်တော်များ၏ ဦးခေါင်းများကို လက်ဆောင်သဘွယ်ပေးကမ်းခြင်းကို ခံရကြောင်းကြားသိရ၏။

ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ။ သူတော်သူမြတ်များနှင့်ပရောဖက်တို့သည်။ အခြား သူများထက် ထိုအပြစ်များကိုခံထိုက်ခြင်းကြောင့်မဟုတ်။ ထိုအရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည်။ သူတပါးတို့၏အပြစ်အတွက်။ ဘေးဒုက္ခကိုခံရကြ၏။ သူတပါးကယ်တင် ခြင်းရရန်လည်း အပြစ်ကိုခံလိုကြ၏။ ထိုအရှင်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်သည်ကား။ မိမိတို့အကျိုးမဟုတ်။ တကမ္ဘာလုံး၏အကျိုးပင်ဖြစ်၏။ လူအပေါင်းတို့အားချစ် ခင်တော်မူသောအရှင်၏ ဆုတောင်းချက်သည်ကား။ ကိုယ်တော်တဦးတည်း ဆင်းရဲဒုက္ခဘေးဥပါဒ်မှလွတ်စေရန်မဟုတ်။ လူအပေါင်းတို့သည်။ အသိအမြင် နည်းခြင်းနှင့် အပြစ်အမျိုးမျိုးလုပ်ခြင်းအတွက်။ ခံစားရမည်ဖြစ်သောဘေးတို့မှ လွတ်နိုင်ရန်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ထိုသူတော်သူမြတ်ပရောဖက်တို့သည်။ ကျမ်းမာ ခြင်းနှင့်ကြွယ်ဝခြင်းကိုအလိုရှိအံ့။ ထိုဆန္ဒသည်ဘုရားသခင်၏ကောင်းကင်နိုင်ငံ တည်ထောင်ဘို့ရာ အသုံးချလို၍သာဖြစ်၏။ ထိုဆန္ဒများ မပြည့်စုံခဲ့ပါ။ မလည်း။ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ထိုအပြစ်ကိုလက်ခံ၍။ ဘုရားသခင်လမ်းတရားတော်၌

တွေ့ကြုံရခြင်းအမျိုးမျိုးသည်။ ဘုရားသခင်၏အလိုတော် ဥာဏ်တော်အားဖြင့် သာဖြစ်ကြောင်းကောင်းစွာသိရှိရ၏။ ။ အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်၏ အမိန့် မိန့်တော်မူသည်ကား— ဝမ်းနည်းခြင်းဒုက္ခတွေ့ကြုံရခြင်းသည်။ အနိက်မ သင့်၍ဖြစ်ရခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်။ တနေ့တခြားပြည့်စုံဘို့ရာ။ ဘုရား သခင်သည်။ သနားခြင်းဂရုဏာရှိတော်မူ၍ချပေး ခြင်းဖြစ်၏။ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်း ခြင်းတွေ့ကြုံရသောအခါမှ။ လူသည် ကောင်းကင်ဘုံ၌စံနေတော်မူသော ဘေး ဒုက္ခဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းနှင့်။ ရှုပ်ချခြင်းအမျိုးမျိုးမှ ကယ်နှုတ်နိုင်တော်မူပေသော ထာဝရမြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုသာတိရ၏။ လူသည် ဆုံးမပဲ့ပြင်ခြင်းကို ခံရမှ ထိုသူ၏ဝိညာဉ်အသီးအနှံ တို့သည်။ တိုးပွားများပြားခြင်းဖြစ်လေ၏။

ဗာဟိရ သဘောအတိုင်း အများထင်မြင်ကြသည်မှာ။ အပြစ်မရှိသောသူ သည်။ အပြစ်ရှိသူအတွက်။ အပြစ်ဒါန်ကိုခံရခြင်းသည် မတရားသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ သို့သော် အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။ မတရားဟုထင်ရ ခြင်းသည်။ အပေါ်ရိကပင်ဖြစ်၏။ အရှည်ကြည့်မည်ဆိုသော်။ အလွန်တရာမှန် ကန်သောတရားဖြစ်၏။

အရှင်မြတ်မိန့်မြွက်တော်မူသည်ကား—

နို့ဗို ကလေးသူငယ်များနှင့်။ သက်အိုအားမဲ့သူများတို့သတ်ဖြတ်ခြင်းကိုခံရ ခြင်းကား။ ထိုသူများအတွက်နောင်ဘာဝ၌။ ကောင်းကျိုး ခံစားရမည်တည်း။ ဘေးဥပါဒ်ခံရခြင်းသည်။ ဘုရားသခင်၏ဆုကျေးဇူးတော် အကြီးဆုံးပင်ဖြစ်၏။ စင်စစ်မူကား။ ဘုရားသခင်၏ ချပေးသနားတော်မူသော ဤကျေးဇူးတော်ဂရု ဏာသည်ကား။ ဤကန္တာလောကရှိ မတည်မမြဲသောစီးစိမ်အမျိုးမျိုးတို့ထက် အလွန်အလွန်ထူးကဲပေ၏။

(ဆုတောင်းခြင်းနှင့်ခန္ဓတာဇာတိပကတိသဘော။)

များစွာသောသူတို့သည်။ ဆုတောင်းခြင်း၏အကျိုးကျေးဇူးခံရခြင်းကို။ ယုံ ကြည်ဘို့ရာများစွာခံယူ၍ မြင်းများတွေ့ကြုံနေကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆုတောင်းခြင်းသည်ပြည့်စုံခဲ့ပါမူ။ ခန္ဓတာဇာတိပကတိသဘောနှင့် ဆန့်ကျင် သောအရာများပါရှိမည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဤအချက်ကိုရှင်းလင်းစေရန် ဥဒါဟရုဏ်တရပေးအံ့။ သံလိုက်တရသည်။ သံချောင်းများအပေါ်၌ ဝဲသန်း ပါမူ။ ထိုသံချောင်းများသည်အပေါ်သို့ပြန်တက်၍။ သံလိုက်၌ကပ်ငြိနေလိမ့်မည်။ သို့သော်။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ။ မြေကြီး၏အောက်သို့ဆွဲယူတတ်သောခန္ဓတာ သဘောခတ်နှင့်ဆန့်ကျင်သည်မဟုတ်။ ထိုမြေကြီးခတ်သည်လည်း။ အစည် ထိုသံများအပေါ်၌ဆွဲယူလျက်ပင်ရှိ၏။ ဘယ်အတွက်ထိုသံသည်။ အောက်၌ ကပ်မနေဘဲ။ အထက်သို့ပြန်တက်လျက်သံလိုက်၌ တွယ် ကပ်ရပါသနည်းဟူမူ။

ထိုမြေခတ်ကဲ့သို့သောခတ်သည်။ အခြားဘဘက်က ခန့်ခွန်အားပိုမိုကြီးစွာ နှင့်ဆွဲယူသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဘဟာအိုများ၏အယူအဆသဘောသည်ကား။ ဝေါဟာရအားဖြင့် ကေစင်းစွာမသိမရှိနိုင်သောတန်ခိုးတို့သည်။ ဆုတောင်း လိုက်သောအခါ။ စုပေါင်းလှုပ်ရှား၍လာကြ၏။ သို့သော်။ ထိုသဘောခတ်တို့ သည်။ လှုပ်ရှားရာ၌ဇာတိပကတိခတ်တို့ထက်။ ကွဲပြားခြားနားဆန့်ကျင်ကြ သည်မဟုတ်။ ကွဲပြားခြင်းတရားသည်ကား။ ထိုခတ်သဘောတို့ကို။ လူတို့သည် ကောင်းစွာစမ်းသပ်၍သိရှိရသည်မဟုတ်သေးသောကြောင့်။ ထိုသဘောတို့၏ တန်ခိုးများသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အသိအမြင်နည်းပါးသဖြင့်။ အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩာ ဘွယ်ရာဖြစ်၏။

အခြားနားမလည်သောအချက်သည်ကား။ ဤမျှလောက်-အားနည်းသော ဆုတောင်းခြင်းဖြင့်။ အလွန်ကြီးကျယ်သောဆုကျေးဇူးတော်များကိုရရှိနိုင်ခြင်း တည်း။ ဥဒါဟရုဏ်တရသည်။ ဤအချက်ကိုလည်းရှင်းလင်းပေးအံ့။ အနည်းငယ် သောခွန်အားဖြင့်ရေစည်ကြီး၏အပေါက်ဝကို ပိတ်သည်ဖြစ်စေ။ ဖွင့်သည်ဖြစ် စေ။ ထိုရေစည်ရှိရေ၏ခွန်အားကိုလွှမ်းမိုးနိုင်၏။ ထိုပြင် ငင်လယ်သွားသင်္ဘော၏ စက်ခလုတ်ကိုခွန်အားအနည်းငယ်နှိပ်လိုက်ပါမူ။ ထိုကြီးကျယ်သော သင်္ဘော ကြီး၏သွားရာလမ်းကိုအုပ်ချုပ်နိုင်၏။ ဘဟာအိုလူမျိုးတို့ အယူရှိသည်ကား။ ဆုတောင်းခြင်းဖြင့်ခံစားရသောအကျိုးကိုဖြစ်စေသောတန်ခိုးသည်ကား။ အစ အဆုံးမရှိသော ဘုရားသခင်၏တန်ခိုးပင်ဖြစ်၏။ ဆုတောင်းသောသူ၏ အလုပ် သည်ကား။ စက်ခလုတ်ကို အနည်းငယ်သောခွန်အားဖြင့် နှိပ်ခြင်းမျှသာဖြစ်၍။ ဘုရားသခင်၏ ဂရုဏာကျေးဇူးတော်များသည်။ တစါတည်း ထိုစက်ခလုတ် အားဖြင့်လွှမ်းမိုးဆင်းသက်လာ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။ ထိုကျေးဇူးတော် များသည်။ ဘယ်ကဲ့သို့သောနည်းအားဖြင့်ခံစား၍အသုံးပြုရမည်ဟုသိရှိသော သူတို့အတို့အသင့်ပင်ရှိ၏။

(ဘဟာအို ဆုတောင်းချက်များ။)

ဘဟာအိုအရှင်မြတ်နှင့် အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်တို့သည်။ တပည့် တော်များအား။ အချိန်အခါနှင့် စပ်ဆိုင်၍ခွဲခြားပြီးလျှင်။ များစွာကုန်သောဆု တောင်းချက်တို့ကိုချပေးသနားတော်မူ၏။ ထိုဆုတောင်းချက်တို့၌ ဝိညာဉ်၏ အနှစ်သာရနက်နဲခြင်းတို့ကို စဉ်းစားခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသောသူတိုင်း တွေ့ရှိရလိမ့် မည်။ သို့သော်။ ထိုဆုတောင်းချက်များကို။ မိမိတို့နေ့စဉ်ပြုလုပ်ရသောဝတ္တရား များ၌ပါဝင်သကဲ့သို့ အသုံးပြုမှသာ အကျိုးကျေးဇူးများကိုခံစားရ၍။ အနက် အဓိပ္ပာယ်များကိုနားလည်လိမ့်မည်။ သို့သော် နေရာမလုံလောက်သည့်အတွက် ဤကဲ့သို့ ဆုတောင်းချက်အနည်းငယ်ကိုသာပေါ် ပြုလိုက်ရပေမည်။ တိုးတက်

သိရှိလိုပါက၊ ကျမ်းစာမာတိကာကိုကြည့်ရှု၍ လိုက်လံဘတ်ရှုနိုင်ပါကြောင်း။

(အိုကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တော်မူလှသောကျွန်တော်မျိုး၏ဘုရားသခင်၊ ကိုယ်တော်၏နူရီရောင်ခြည်တော်နှင့်ပြည့်စုံသောအဆင်းတော်ကို။ ကျွန်တော်မျိုး၏အစာအဟာရဖြစ်စေတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်အနီး၌ရှိခြင်းကို။ ကျွန်တော်မျိုး၏သောက်ရေဖြစ်စေတော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုး၏ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းများသည်။ ကိုယ်တော်၏အလိုတော်၌ဖြစ်စေ၍။ ကျွန်တော်မျိုး၏အပြုအမူတို့သည်။ ကိုယ်တော်၏ အခိန့်တော်အတိုင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါစေသော။ ကျွန်တော်မျိုး၏ အမှုတော်လုပ်ဆောင်ခြင်းသည်။ ကိုယ်တော်၏ရှေ့တော်မှောက်၌နှစ်သက်ဘွယ်ရာဖြစ်စေ၍။ ကျွန်တော်မျိုး၏ပြုမူခြင်းတို့သည်။ ကိုယ်တော်၏ ဘုန်းကြက်သရေတော်ကိုချီးမွမ်းထောပနာပြုခြင်းဖြစ်ပါစေသော။ ကျွန်တော်မျိုး၌ရောက်ရှိလေသမျှသောမစခြင်းတို့သည်။ ကိုယ်တော်ထံမှဖြစ်စေ၍။ ကျွန်တော်မျိုး၏နေအိမ်သည်။ ကိုယ်တော်၏ထွဋ်မြတ်လှစွာသောဗိမာန်ဖြစ်စေတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်သည်အလွန်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တော်မူလှသောအရှင်။ အစည်တာဝရတည်ရှိတော်မူသောအရှင်။ ဂရုဏာမေတ္တာတော်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူလှသောအရှင်ဖြစ်တော်မူ၏။)

(ဘဟာအဝ္ဗာ။)

تعصبات دینیّه و تعصبات مذهبیّه و تعصبات جنسیّه و تعصبات ترابیه و تعصبات سیاسیّه است. از جمله عدل و مساوات بلکه مساوات اغنیا با فقرا از روی طوع و رغبت نه جبر و شدت از جمله مسئله اقتصاد و این مفصل و از جمله مساوات رجال و نساء باستثناء در بعضی مسایل - از جمله عدل و حق - از جمله توحید لسان از جمله تعالیم عمر می از جمله تایید روح القدس و امثال ذاک این تعالیم است که روح این عصر است و سبب سرور قلوب خیر خواهان عالم انسانی باری می باران مهربان وقت جانفشانیست و زمان خیر خواهی عموم انسانی به هدایت نفوس بکوشید چه که موتهدی اعظم از هدایت نه و عالم انسانی بدون این عنایت عام درندگی و حیوانیت و در ظلمت ابدی نور هدایت است که جهان را روشن نماید - باران هدایت است که خارستان را کاشن کند و شکات ابر رحمت است که کوه و صحرا را سبز و خرم گرداند باید هر یک د بهقانی ما هر و باغبانی کامل باشید و مانند دریا بکشید و بنهر و بشید و در و گوهر بیفشایند و علیکم الابهاء الابهی ع ع

انعقاد احتفال صد سائک برهوسماج در کلکته

از قرار معلوم برهوسماجیانی نظر باینکه اقدامات و عملیات صد سائک خود شان را اظهار نمایند کنگره انسی خیلی مجلل و باشکوهی بتاریخ ۱۹ اگست سنه ۱۹۲۸ م در کلکته منعقد کرد ند نفوس خطیره و نمایندگان از هر مذهب و ملت و کیش و کنش از نقاط مختلفه هندوستان بروز معهود در احتفال مذکور حضور میداشتند حسب الحکم حضرت ولی امر الله ارواحنا له الفداء نمایندگان بهائی هم رونق افزای آن کنگره بود ند حضرت فاضل اجل جناب فخامت نصاب آقای حشمته الله علیه عنایت الله و لطف و تائیداته از قبل امر بهائی نطقی بسیار مهیمن و موثر که سبب تذکر نفوس و نورانیت قلوب بود بغایت فصاحت و بلاغت در لسان انگلیسی ادا فرمود ند و جمیع از هیمنه و سطوت دین مبین بهائی و نفوذ و اقتدار تعلیمات امیعه مبارکه اش منجذب و مشتعل گشتند - بتاریخ ۲۰ اگست ۱۹۲۸ م مؤسسون کفرانس برهوسماج با کمال خلوص و محبت صمیمی احباء الهی را بضیافتی دعوت نمود ند - و درستان الهی بابعضی از اجائه نفوس و مشاهیر ملت برهوسماج

که جمیعاً و سبب الفکر و حساس بود ند صحبت امری داشتند و از بیانات شیرین دلاویز راجع باغراض عالیّه و مقاصد جلیله امر بهائی افکار و خیالات شان را منور و مقدس فرمودند - این اجتماع بهائیان و برهوسماجیان خیلی خوش و موثر گشت آقایان نیکه بسمت نمایندگی از طرف اهل بهاء در کنگره انسی تشریف می داشتند اسمای ایشان بقرار ذیل است

- (۱) مسترین آر - وکیل بی - ایل ایل بی صدر محترم محفل مقدس مرکزی هند و برهما
- (۲) مستر شیخ حشمته الله قریشی بی - اے منشی جلیل القدر محفل مقدس مرکزی هند و برهما
- (۳) حضرت مستطاب جناب آفا سید محفوظ الحق علمی مدیر مجله کوکب هند - د هلی و عضو محفل مقدس مرکزی هند و برهما
- (۴) جناب اسفندیار بختیار ایرانی صدر محفل روحانی کراچی و عضو محفل مقدس مرکزی هند و برهما
- (۵) جناب اسفندیار بهرام ایرانی صدر محفل روحانی بمبئی و عضو محفل مقدس مرکزی هند و برهما
- (۶) جناب خسرو هرمزد یار ایرانی منشی محفل روحانی کراچی
- (۷) جناب مهربان خداداد ایرانی عضو محفل روحانی بمبئی
- (۸) جناب بهرود بهرام ایرانی عضو محفل روحانی بمبئی
- (۹) جناب فریدون هرمزد یار ایرانی (اندهری) بمبئی

و بجزند دانائی و عام لدنی مدد بخش شاید عبادت را برای راست و خبیر
بزرگ بشارت دهند و فائز نمایند ای کریم نورت ساطع و امرت غالب و حکمت
نافذ اولیائت را از دربی بخششست محروم و لامساز و از برای هر یک از قلم عنایت
آنچه ایوم سزاوار فضل تو است مرقوم نما و مقدر فرما تویی دانا و بیانا
ای پروردگار دستوار آنرا آگاه نما تا با گاهی خود غافلین را آگاه نماید و گمراهانرا
براه آرند تا کل در ظل قباب عظمت و سدره رحمت جمع شوند و بشغوند
آنچه را که قوه سامعه از برای آن بظهور آمده و مشاهده نماید آنچه را که قوه
باصره از برای آن موجود گشته امر امر تو و جانها قربان تو -

خطبای مبارک ۶۹

نطق مبارک حضرت عبدالبهآ و در پاریس ۲۳ اکتوبر سنه ۱۹۱۱

اعظم فضایل عالم انسانی علم است علم سبب ظهور فیض الهیست علم
کاشف اسرار است علم نظیر آئینه ایست که صور اشیا در آن مرتسم است
علم بهر شخصی معلومات بر جمیع میدهد و هر فردی از افراد انسانی را عبارت
از جمیع بشر میکند زیرا علم آنچه جمیع اکتشاف کرده اند یعنی معلومات جمیع
بشر را با انسان تعلیم میکند علم است که انسان را مطاع بر جمیع وقائع زمان سابق
می نماید علم است که انسان را کاشف اسرار مستقبل میکند ملاحظه کنید
که جمیع کائنات کبیره و صغیره اسیر طبیعتند مثلاً آفتاب اسیر طبیعت است
جمیع سیارات جمیع نجوم ساطعه اسیر طبیعتند عناصر اسیر طبیعتند جماد و نبات
و حیوان اسیر طبیعتند و از تقاضای طبیعت تجاوز نتوانند این آفتاب باین
عظمت از مدار خویش ابداً تجاوز نتواند و اراده ندارد اسیر طبیعتست
و حوش و طیور اسیر طبیعتند دریای باین عظمت اسیر طبیعتست کره ارض
اسیر طبیعت است ادنی تجارزی از قانون طبیعت نتواند - و لے انسان حاکم
مثلاً بمقتضای طبیعت انسان ذی روح خاکبست مثل سائر حیوانات مقام
و مقرش خاکست با وجود آنکه ذی روح هوائی و آبی نیست قانون طبیعت
را میشکند در روی دریا جولان میدهد محیط اکبر را قطع میکند در هوا
پرواز می نماید و در زیر دریا سیر میکند این قوه برقیه که مشاهده میکنید
با وجود آنکه عاصی تر و سرکشتر از او قوهئی نیست چون بکوه زند تا بن خرق
کند ولی انسان او را میاورد حبس میکند در دقیقهئی شرق و غرب مخایره

نماید صوت آزاد را در آلتی حبس نماید عکس انسان را که سایهئی زائل است
ثابت میکند جمیع این امور خازق طبیعتست این است که انسان حاکم
به طبیعتست این فضیلت را آیا انسان از چه حاصل کرده است از علم حاصل شده
پس معلوم است که علم اعظم فضایل انسانی است خرق عادات و بتک
توانین طبیعت مختص بعلم است حال آنکه خدا با انسان چنین قوه و استعدادی
عنایت فرموده که خرق عالم طبیعت کند حیف است این موهبت را در
امور مضرة تلف نماید حیف است در ظلم و تعدی صرف نماید باید این قوت را
در احیای نفوس مبذول دارد در خیر عمومی صرف کند و در صلاح و صلاح
بکاربرد و در معصومیت عالم و راحت نفوس و الفت و محبت بین بشر
حصر نماید این است موهبتی که حقیقت انسان از آن ترین یابد امید و ارم
که تمام موفق بآن باشیید فکرتان این باشد که این نفوس دانا شوند و عموم
تحصیل علوم و فنون کنند و زمان تحصیل علم از بدایت حیات تا نهایت
حیات است و بواسطه علم سبب محبت من علی الارض شوند و سبب
صلح اکبر گردند تا بعون و عنایت آئینه بنیان جنگ بر آند و اساس صلح و
محبت گذاشته شود تا در دو جهان کامران گردید در اینخصوص من دعا
میکند که بآن موقن شوید *

لوح مبارک حضرت عبدالبهآ مکاشف سوم ۲۷۵

یاران مهربانا چندی پیش نامهئی در نهایت اشتیاق تحریر
وار سال گردید حال نیز بتکرار بیان اشتیاق میشود احبای اسلام بزل
چند معدودی قایل هستند ولی الحمد لله مانند کوب ثریا مجتمع و نجوم
روشنی هستند در این ایام آن خطه استعداد عظیمی دارد اگر نفس از
عقلا بر تعالیم الهی اطلاع یابد و منجذب گردد نتایج عظیمه بخشند زیرا
تعالیم جدیده روح این عصر و نور این قرن است از جمله حقیقت است
که هادم بنیان تقاید است از جمله وحدت عالم انسانیت که جمیع بش
اغنام الهی و خدا شبان مهربان و بجمیع اغنام خود در نهایت الطاف
و از جمله صلح عمومی است و این علاج فوری هر مرض درین عصر نورانی
و از جمله دین باید سبب الفت و محبت گردد اگر چنانچه سبب بغض
و عداوت شود ثمری ندارد از جمله تطبیق علم و عقل و دین از جمله ترک

THE DAWN.

Vol. VI. OCTOBER 1928. No. 2.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Bahá'í Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u'llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahá'í Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

Words of Bahauallah.

Beware not to commit that whereby discord may be caused. Unite in the Cause and disagree not. By union you break the backs of those who have denied the Ruler of existence. This is better unto you, if you are of those who believe. Nothing was desired by Us for you save that which draws you nigh to God. Harken unto the truth and follow not the steps of the devils.

Address delivered by Ruhi Effendi Afnan at the Twentieth Annual Convention of the Bahais of the United States and Canada.

(Continued from the last issue.)

What I believe is the reason for the prejudice is the sentimental or sectarian way some people present it. When all the talk is about certain personal experiences in Haifa or in the Cause in general, only few individuals who are already familiar with the Movement find it inspiring, others are not interested. Why should a college student or teacher care to know about the wonderful life of the people in Haifa? What he is interested in is the way they propose to help the betterment of the world.

عنوان مراسلات ذبيح الله زرقاني
 پوست بکس نمبر ۲۹۹ رنگون

از کون ملک بر ما
 روز بیکه بی یک بار
 بیخ و وزیر می بود
 کج نیست بر قیمت سالیانه
 افزوده می شود

لیس الفخر میر مجاز الوطن المحریر العالم

ای اهل عالم همه باریک و اید و برگ یک شاخه

مقصد و رساله الاشراق وحدت و یگانگی عالم انسانی است و تفهیم اصول او با که فی الحقیقه اصول
 و اساس کل واحد است و وظیفه اش نشر مطالبی که جامع باین مقام عالی و مرتبه علیاست و مقالات مختصر
 مفید در این خصوص از هر کس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد عنوان مراسلات پست بکس نمبر ۲۹۹

جلد ششم | ماه سپتمبر سنه ۱۹۲۸ م | شماره اول

۷۸۹

پروود کلارا مهربانا پادشاه دادرسا

حمد و ثنا و شکر و بهاترا سزا است که گنج شفا سائی را در دل و دینه
 گذاردی و لطیفه وجود را از آب و گل برانگیختی توئی توانا نیکه قوت
 و شوکت عباد ترا ضعیف نمود و لشکر غفلت و عکس فرور و ثروت ترا از
 اراده بازداشت در حینیکه سهام ضغینه و بغضا از جمیع جهات طیار با
 ستقامت تمام قائم و بمایذغی قائل - ظام فراغده ترا از گفتار منع نکرد و قهر
 جبابره از اراده غایبه منع نساخت ای پروود گار دستوران را راه نما

Secondly, we sometimes are apt to speak of the wonderful teachings of the Cause, as if they are rival teachings with those of Christianity and far superior to them. Such an attitude would undoubtedly arouse a great amount of justified ill-feeling towards the Cause. In fact, it shows a lack of understanding on the part of the speaker. Bahauallah has not come to the world to create a religion to rival with Christianity with a different set of teachings, all the time be on the alert to deprive others of their religion and bring them into His own fold. Bahauallah has come to reform the different religions, to make Christianity true and pure Christianity, Islam true and pure Islam, and so on. In other words, our belief is that all these religions are renewals of the ancient and the same religion. They are the different fruits that the same ancient tree produced at different seasons. All the religions, in their true form, are religions renewed, and not new religions to rival with the existing ones.

Thus, whenever any prejudice is found against the Cause you can trace it back to some misconceived statement made to that individual, and not an inherent handicap due to the name of the Cause. In fact the names of Bahauallah and the Master bring with them a spiritual power that operates as the dynamic force behind the teachings. After the War, a certain prominent minister in this country adopted some of the teachings of the Cause as his own and upon them founded a new Movement. Then, most impertinently, wrote to the Master and asked him to join Bahai Movement to his. The Master, in a wonderful tablet, told him that the existence of these principles is not sufficient. Thousands of movements with wonderful principles, have appeared, lived for a while, and then died. It is only the movements founded by the prophets that have survived ages and stood all kinds of obstructions. The reason for it, the Master said was the driving executive power that the other movements lacked. Bahauallah, His name and His reality provide His principles with this dynamic power that will make them permanent. To cut ourselves away from that source of power is to insure our ultimate failure.

Then, through my experience, I have found that the best way of reaching people is through the salon system, rather than through the public lectures. I can attribute that to two main reasons, one is that such meetings being less formal, lend themselves better to discussion, which always adds interest to the whole. It also provides the friends the chance to pick out the individuals they deem worth while and invite them alone. Then as the hostess knows those present personally, she can keep in touch with them later on and do the follow-up work. One of the things the Cause has suffered much from is the lack of follow-up work. At least ninety per cent of my work I believe, will remain absolutely fruitless due to this unfortunate condition. This, however does not mean that we should give up public meetings, for undoubtedly they do serve a great purpose, but let us also have such informal meetings in private homes.

At the beginning of my work around the Bay Region, a great friend of the Cause, who had obtained for me some wonderful openings, told me, "I would like to give you two advices. First, get to people of your own age, for those of my age are too hard-boiled; then, do not try to get the people to you, go to them." "There is always," he said, "a class of people, who go habitually to lectures as a form of entertainment. They will listen to you, but they will never take what you say seriously."

My own experiences have shown me the truth of these two statements. The best people that I addressed were not in the public meetings the Bahais arranged for me in their Hall, they were in those clubs and societies in which the friends obtained openings for me. I could never have attracted them to my meetings. I had to go to them. But to obtain such openings is a difficult task; If at a Bahai meeting the speaker speaks in a shallow and narrow way, the result would not be as deplorable as when the speech is given in an outside group. If one of the speakers the Bahais sent to an organisation proves to be unsatisfactory, that group will forever remain closed to the Cause. What we ought to do is to develop some good speakers and then send them to organisations where the very best type of people can be found.

On the subject of the young people, also, my friend was right. Out of the many groups I spoke to, college students were the most receptive. They are considered at present, by their elders, as irresponsible and irreligious individuals, but the truth is that they are too broad to conform to any sectarian form of religion to which their parents subscribe. Moreover, being free from dogmas and trained to use their reason, they are unwilling to accept anything on mere faith. They want a religion that would conform to their reason and at the same time satisfy their spiritual longings. Moreover, religion has always been the source of ideals for man. The early Christians became Christians because they found in it the hopes and ideals they craved for. The only reason why the Churches at present do not attract man is because they do not provide the intelligent individual with those ideals society needs at present. Religion is meant to be always in the vanguard; when it begins to drag behind, society will set it aside, rather than be encumbered by it. The only reason why the young students do not go to church is because there is nothing the Churches can give them. The Churches do not stand anymore as the source of ideals and inspirations, and that is the reason why the students do not frequent them. If we Bahais come to the front and in their own language and without any exuberant emotionalism, show them that we have the breadth of outlook they crave to see in religion, if we show that our belief is that science and religion have to go hand in hand, and that they are both based on reason and faith. if we then present them the social ideals the Bahai Movement advocates, then they will run to its support and manifest the energy that is so characteristic of the young people as a whole.

But only young people can appeal to young people. With other people they have a lack of confidence and mutual understanding and therefore will not come out with questions so freely. With one of their own age, the case is however different. Moreover only a young person can appreciate the problems of another young person. I was one day mentioning to a grown-up friend of mine some questions put to me by a Bahai youth. I soon found that this friend of mine instead of sympathising with the problems that the youth had, began to scorn them. To me, however, the case was different: having had those problems to solve myself. I could show greater sympathy and leniency in the matter. Just as a young person cannot appreciate the difficulties of his elders, so grown-up people cannot appreciate the problems of the youth.

But where are these young individuals, who are to carry on this work? I do not know. What renders it more difficult is that any individual who desires to stand and serve the Cause should in his moral standing and character as well as in his knowledge, be the purest and noblest exemplar of the Bahai teachings. The modern youth does not stand any hypocrisy. You can not claim to stand for a virtuous life and be far from it yourself. It is true that they do not believe in a religion of ascetism, but neither do the best among them desire to see the leaders of Society practice all the corruption and immorality that are the curses of our age. Unless a Bahai youth is ready to live up to the standards that the Master has laid for us and to that extent draw himself above his group, he had better keep away from teaching the Cause. Among other things the Cause has come to teach us to lead a pure life and to conform to that, is, I believe, just as important or even more important than prayer. That society permits it is no excuse, for the leaders of society should be above society, rather than follow it in its evil practices. The more we are under the limelight, the more we have to be careful of our actions.

What I desire to see achieved along that line is that ten young and competent individuals, who are ready to sacrifice two years of their life, should prepare themselves for the work. These should be put under a rigorous course of study for one whole summer. During this time they should under a competent teacher of the Cause, and also a competent Professor of Social Science obtain a general view of the Cause in a scientific way and also go deep and specialise along one of the phases of teachings. Then prepare an essay showing their competence in presenting the Cause. Once this is achieved, they should be sent from one College to another, to establish centres and study classes. They should not stay, however, for more than two weeks in any centre they should keep on moving and let others come in their place.

During this period, the teaching Committee should also see that they are keeping up their study. For unless they read outside books constantly, they are apt to become stale and incapable of standing up to the mark in winning their point while discussing the Cause with the students. One advisable measure is to make it a part of their study to send regularly an article to the *Star of the West* on the researches they have been making. Such a group of young teachers should not however, be kept for more than two or three years. They should be sent to their profession and another group brought in, for not only is it better to have always some new blood, but we will not deprive them from practising their regular profession.

Another problem which confronts the Cause at present, and which has to be solved, if the Movement is to be spread more rapidly, is the one which revolves around making the meetings more interesting. Though I have not come to any solution myself, I know of some points that may be taken into consideration by the local bodies.

First I believe that reading too much, even though it be prayers, will as Bahauallah says, detract from the spirituality rather than enhance it. It is for the Chairmen to discover when the point of saturation is reached. The criterion should be the attention of the audience the extent to which they can concentrate upon the words and be uplifted by them. Then, I believe that in every place the local committees should try and improve the standard of the talks given by a control on the speakers. They should be satisfied beforehand that the speaker has studied his subject thoroughly, that he has read outside authorities, that he is quite versed in what the Master has said on the subject and can really absorb the interest of his audience. Then they should try and increase the number of those individuals who are competent to speak. I believe that having always the same set of people as speakers will lead to gradual stagnation, and kill the incentive to study and go deeper into the teachings.

I believe that if the friends could afford it, it would be most advisable to have every now and then, some University Professor come and speak, or deliver a series of lectures or a subject relating to the Cause. Subjects such as "The Influence of Religion on Society" "The Influence of the Prophets on Civilization as a whole,"— "The extent to which Religion can help Internationalism"—and other subjects which, though not directly bearing on the Cause, will help us in understanding the Movement. Through my own experience, I have come to know that, by knowing the effect the previous religions have had on society, I can better know the extent to which the Cause can modify the condition of the world at present. Another point that I desire to make is that now that we are at an early stage of the development of the Bahai Movement we should do our best to avoid those difficulties that handicapped Christianity and the other religious movements of the past. Zoroastrianism came to purify the ancient Arian

religion from its man-made modifications. Because many of its followers could not break completely from their past beliefs gradually those same superstitions and practices that Zoroastrianism came to displace began to creep into its teachings and corrupt them. Ancient Arian Gods began to be considered as Zoroastrian divine entities. Similarly in Christianity, the early Hebrew Christians found a great difficulty in demolishing their old conceptions and becoming pure Christians. The Pagan Christians who denounced the attitude of the Hebrew Christians committed a similar mistake but instead of Hebrew ideas they incorporated Pagan practices. As a result the Christianity of Christ became so completely modified that Christ could not have recognized his own movement even a few centuries after his crucifixion.

Now we Bahais should be on our guard lest the Bahai teachings lose their purity. The Bahai Movement is not a conglomeration of all sorts of religious ideas plus the beliefs of some mystic cults. It is religion purified, it is the ancient religion freed of the debris of human imaginings. If we desire to be true Bahais we have to experience one of the greatest revolutions in our very soul. We have first to set aside old conceptions, we have to cleanse our slate from ancient outgrown human imaginings, from those beliefs that have degraded the other religions into their present condition, and then usher in the Bahai ideals and beliefs and give them the complete and uncontested reign in the kingdom of our soul. We have first to "ring out the old" and then "ring in the new."

In brief my desire is to see the Bahais achieve three things:

First, break that shell which in some places, they have created around themselves and mingle more with other leaders of society for unless we do that, we cannot exert any appreciable influence on society as a whole. Then I desire to see the Bahais pursuing a form of adult education, which would show us more the actual position the Cause holds in society, and the social importance of its precepts. Before we can appreciate the importance of the remedy Bahauallah advocates, we have to know the exact ideas that humanity is suffering from, and the way it was healed on previous occasions. Then, being a young man and experiencing the craving of the youth of this country has for religious teachings such as the Cause can present them, I wish to see any teaching Committee that will be elected for the coming year take up the matter seriously and administer to the needs of those youthful but seeking souls. The task is undoubtedly great, but the fruits we shall reap will fully reward our endeavours if we only strive unrelentingly.

Aside from this report, I would like to avail myself of this great opportunity where I am facing the representatives of the Bahais of United States and Canada, to express my heartiest thanks for all the kindness that has been showered upon me. Without the constant help and inspiration

that was given me by the teaching committee, through its secretary I would have never undertaken such a trip all alone or obtained any of the wonderful openings that were arranged for me. My experiences along that line have proven to me definitely that, being under the shadow of Shoghi Effendi, and keeping in touch with the National Assembly through its proper committees, put us in unity with the source of spiritual power which is absolutely indispensable for success. We individuals are infinitesimal in our influence it is that source of energy which makes us what we are in achieving success, in serving the Cause.

Then I would like to thank all those individuals that took me into their homes and sheltered me as son and brother. As I have often remarked the world would be a different one from what it is at present, if every individual were to find as many homes in foreign lands as I have found in this. Thank you for all you have done for me. I will try to repay you if you come to Haifa.

(Concluded.)

Bahai Notes and News.

Maulvi Mahfuzul Haque Ilmi's activities in Rangoon.

Maulvi Mahfuzul Haque Ilmi the well known editor of the famous Bahai Urdu Journal *Kaukabi Hind* of Delhi arrived in Rangoon on 11th September 1928. He proceeded to Kungyangon to meet the friends at Daidanaw on the 16th September 1928. He returned from Kungyangon on the 17th and on the next day he caused to be published for one week in the two leading papers *Rangoon Gazette* and *Rangoon Times* the following notice inviting enquirers about the Bahai religion:—

"Maulana Mahfuzul Haque Ilmi, Editor of *Kaukabi Hind*, Delhi, will be pleased to meet enquirers about the "Principles and Teachings" of the Bahai Religion at No. 81. (old No. 21-A.) Tamwe Road Rangoon. between the hours 7 A. M. to 9 A. M. and 5 p. m. to 7 30 p. m."

Then on the 27th September 1928. at 6 p.m. Mr Ilmi delivered a most impressive address on "The message of love and peace" at the hall of the Khalsa Anglo-Vernacular School at the corner of 46th and Biganded Street, Rangoon under the auspices of Ajit Mirind Kumar Sabha. Thanks are due to Dr. Anup Singh the president of the above Sabha who spared no pains to make the meeting a successful one. Through his effort a large number of hand bills advertising the lecture was circulated. Before the appointed time the hall was full, and the audience consisted of Sikhs, Arya Samagis. Hindus, Mohamedans, Bahais and members of other communities of Rangoon. The meeting was presided over by Dr. Randheer Singh M.B.B.S. Dr. Anup Singh was at the gate of the school receiving the audience and distributing copies of "*Kaukabi Hind*" and some Bahai pamphlets published by the Bahai Spiritual Assembly of Rangoon. In this he was assisted by Mr Syed Hishmat Ali.

The meeting was opened by a short speech by the president who in introducing Mr Ilmi to the audience spoke very eloquently on the universal love and brotherhood that the Bahais chiefly aim at and which have made the Bahais attractive every where. After this Mr Ilmi spoke for one hour on the Message of love and peace in the broadest sense that Bahaiism seeks to deliver to the world. The love that Bahaiism preaches to the world does not admit of any prejudice-patriotic, religious, national, commercial class or caste prejudice. He dwelt at length on the history of the Bahai martyrs who manifested the highest form of love namely love of God. He said that one of the fundamental principles of Bahaiism is that the reality underlying all religions, is one and the same. He said that on the realisation of this principle a good deal of religious misunderstandings and hatreds would disappear. He quoted some passage from the religious book of the Sikhs by way of illustration which was very much appreciated by the audience.

At the conclusion of the address the president in a few well chosen words expressed his great appreciation of the speech of Mr. Ilmi and the principles advocated by the Bahais. Then the President of the Spiritual Assembly of Rangoon conveyed the thanks of the Bahais of Rangoon to the President of the meeting Dr. Randheer Singh M. B. B. S. and to the management of Ajit Mirgind Kumar Subha.

On the following day the 28th September 1928, Moulvi Saheb left Rangoon for Maymyo accompanied by Mr. Syed Hishmat Ali and Mr. Syed Mahmood Sherazee.

An account of Moulvi Sahebs' activities in Maymyo and other parts of Burma will appear in the next issue of the Dawn.

Parables of Jesus Christ.

Under the above heading Professor Pritam Singh M. A. has just brought out an excellent Urdu text book preeminently fitted for middle schools. The object of the author seems to be to inculcate in juvenile minds moral and ethical principles by means of short interesting stories. The book is a fine collection of selected parables of Jesus Christ. At the end of each parable the learned author, in an appropriate note, explained the religious or moral principles underlying it. It goes without saying that the method adopted by the author is the best way of impressing upon the young mind such moral and religious teachings as would help the moulding of character at a very impressionable period of life. The Urdu translation of the parables from which the author made his selection seems to be quite accurate, and its language and style are simple, idiomatic and easy enough to be understood without any difficulty by the boys and girls of an Urdu Middle School. The printing and paper are excellent. We feel great pleasure in commending it as a text book for all Urdu Middle school students irrespective of their religious beliefs.

လူသတ္တဝါတို့မှာ။ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား။ မိမိချက်မြှုပ်ရာ
အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်။ အလျဉ်းမဖြစ်နိုင်။ တကမ္ဘာလုံးကို
ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်း
စာကိုမြန်မာနိုင်ငံနေ
တတ်ဟာအိ သာသနာ
တော် မာဟဗွေလေရှု
ဟာနီအသင်းကန်နီ
ထုတ်ဝေကြောင်း

အယ်ဒီတာ၊
ကလီယားမတာမက်
ယူနစ်၊
ရန်ကုန်မြို့၊
စာတိုက်သေတ္တာ
နံပါတ်-၂၉၉။

P: Box No. 299
RANGOON.

အရပ်ဒေသမှာ။
မြန်မာပြည်နှင့်
အနိစ္စိတ်ပြည်များ။
အိရာန်၊ သို့မဟုတ်
အခေမိကျော်၊
၁၂လ။ ၂ ဒေါ်လာ။
အဖိုလွန်ပြည်။
၀၂၅ ရှိလက်။
အောက်နှင့်ဝါလက်
တစ်စင်းပြည်များ။
၀၂၅၀၅၅။
စာတိုက်အခြေမ်း။
SECRETARY,
B. S. A.
Post Box No. 299.
RANGOON.

ရောင်ခြည်တော်-မဂ္ဂဇင်းနှိုက် လိုရင်းတည်းဟူသော စာတမ်းအကြောင်းမှာ။
တကမ္ဘာလုံးရှိနေကြသော မနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုအရင်းဟူ၍
ချစ်ခင် မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်။ တစ်လုံးတစ်တည်းနှင့်။ တစ်စိတ်တစ်စိတ်အားဖြင့်
အောင်မြင်လုပ်ခြင်း။ မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့်အလုံးစုံအသင့်အသင့်တော်
မြတ်တို့၏။ မူလအခြေအမြစ်ရင်း-စာရတည်းနှင့် တစ်မျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
ကောင်း။ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်အပ်သော စာတမ်းများနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို။ မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူ့ထံက
ဖြစ်စေ။ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ။ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပါလိမ့်
မည်။ မောင်တော်၏စာတမ်းများကိုသက်သက်သက်သက်အောင်ရွက်ရပါမည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး
အခြားရင်းပြည့်အရင်းခြင်းနှင့် ဆိုင်ရာမြို့ရေးရာများတွင်။ မပါမဝင်သောအထီးထီး
ဘာသာများက။ ကိုယ်အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်နေခြင်းအောင်။ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသော
အချက်များကို အလေးစိုက်ရမပြုလျှင်လျှင် ရှိနေရပါမည်။

(ယခင်တပတ်က-အဆက်။)

အိုအရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုး၏ မြတ်စွာဘုရားသခင်၊ ကိုယ်တော်သည် ကျွန်တော်
မျိုးအား။ ကိုယ်တော်ကို သိရှိချစ်ခင်ဘို့ရန် ဖန်ဆင်းကြောင်းကို။ ကျွန်တော်မျိုး
သည် သက်သေခံပါ၏။ ယခု ကျွန်တော်မျိုးသည် မိမိ၏ စွမ်းအား နည်းကြောင်း
ကိုယ်တော်၏ ခွန်အားတော်ကြီးမားကြောင်း။ ကျွန်တော်မျိုး၏ ဆင်းရဲကြောင်း
ကိုယ်တော်၏ ကြွယ်ဝကြောင်းကို သက်သေခံပါ၏။ ကိုယ်တော်မှတစ်ပါး အခြား
သောဘုရားမရှိ။ ကိုယ်တော်သည် ကွယ်ကာစောင့်ရှောက်တော်မူသောအရှင်
ခွဲမိခြင်းမရှိ။ တဦးတည်းတည်ရှိတော်မူသော အရှင်ဖြစ်တော်မူပါ၏။

(ဘဟာအဝတ္ထာ) အရှင်မြတ်။

အိုကျွန်တော်မျိုး၏ ဘုရားသခင်။ အိုကျွန်တော်မျိုး၏ ဘုရားသခင်။ ကိုယ်
တော်၏ ကျွန်တော်မျိုးအပေါင်းတို့၏ စိတ်နှစ်လုံးများကို ညီညွတ်ခြင်းဖြစ်စေ
တော်မူ၍။ ထိုသူတို့အား ကိုယ်တော်၏ အလိုတော်ကြီးကျယ်လှစွာသော ရည်
ရွယ်ချက်ကို တော်ပြတော်မူပါ။ သူတို့သည် ကိုယ်တော်၏ အမိန့်တော်ကို နာခံ
လျက်၊ ကိုယ်တော်၏ တရားတော်အဘိဓာန် ပြုလုပ်ကြပါစေသော။ အိုဘုရားသခင်
ထိုသူတို့အား ထုတ်ကြီးစားရာ၌။ ကိုယ်တော်သည် မစတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်၏
အမှုတော်ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ဘို့ရန် ခွန်အားကို ချပေးသနားတော်မူပါ။ အိုဘုရား
သခင် သူတို့အား ပြစ်ထားတော်မူပါနှင့်။ သူတို့၏ သွားရာလမ်းကို ကိုယ်တော်
အား သိခြင်းအလင်းဖြင့် ပြတော်မူ၍။ သူတို့၏ စိတ်နှစ်လုံးကို ကိုယ်တော်၏ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာဖြင့် နှင်လမ်းစေတော်မူပါ။ ကော်န်မချ။ ကိုယ်တော်သည်။ သူတို့၏ မစ
တော်မူသော အရှင်နှင့်။ သူတို့၏ ဘခင်ဖြစ်တော်မူပါ။ (ဘဟာအဝတ္ထာ)

အိုဂရုဏာအပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောအရှင်။ ကိုယ်တော်သည်။ လူ
သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား။ အရာတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ အားလုံး
တို့သည်။ သားသမီးညီအစ်ကိုအရင်းဖြစ်ရမည်ဟု အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်
မူပေ၏။ ကိုယ်တော်၏ ကြီးမြတ်လှစွာသော စွမ်းအားနှင့်တော်ရှေ့၌။ သူတို့သည်
ကိုယ်တော်၏ ကျွန်များသာ ဖြစ်ကြပါ၏။ လူအပေါင်းတို့သည်။ ကိုယ်တော်၏ တ
တော်အောက်၌ တည်းခိုဘို့ရာ အခွင့်ရကြပါ၏။ အားလုံးတို့သည်။ ကောင်းချီး
မင်္ဂလာဖြင့် ကြွယ်ဝသော ကိုယ်တော်၏ စားပွဲတော်၌ ထိုင် ကြပါ၏။ ကိုယ်တော်
အရှင်ဘုရားသခင်၏ အလင်းကော်အားဖြင့်။ အားလုံးတို့သည် စတုဂံပလျက်
ရှိကြပါ၏။

အိုဘုရားသခင် ကိုယ်တော်သည်။ အားလုံးသော သူတို့အား သနားကျင့်နာ
သောစိတ်ရှိတော်မူ၏။ သူတို့အဘို့အားလုံးသော အရာများကို ချပေးသနားတော်
မူ၏။ အားလုံးကို ကွယ်ကာစောင့်ရှောက်တော်မူ၏။ သူတို့အား အသက်ကို ချပေး
သနားတော်မူ၏။ လူအသီးသီးတို့အား ထိုးထွင်းခြင်း ညွှန်ပညာအတတ်များ

ဖြင့် ပြည့်စုံစေတော်မူ၏။ ကိုယ်တော် ၏ ဂရုဏာမေတ္တာတော်ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၌
နှစ်တော်မူ၏။

အိုကျင့်နာ သနားတော်မူတတ်သောအရှင်။ အားလုံးတို့အား တလုံးတစည်း
တည်းဖြစ်စေတော်မူပါ။ သာသနာအပေါင်းတို့သည်။ ညီညွတ်လျက်။ လူမျိုးအ
ပေါင်းတို့အား တခုတည်းဖြစ်စေတော်မူပါ။ သို့မှသာ ထိုသူတို့သည် တယောက်
နှင့်တယောက် မခြားမနားသားသီးတရကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြ၍။ တကမ္ဘာလုံးအား
အိမ်တဆောင်ကဲ့သို့ပင် အယူရှိကြပါလိမ့်မည်။ သူတို့သည် စည်းလုံးညီညွတ်
ခြင်းနှင့် နေကြပါစေသော။

အိုဘုရားသခင် ညီမိသက်ခြင်းကို ချပေးသနားတော်မူပါ။

အိုဘုရားသခင် စိတ်နှစ်လုံးအပေါင်းတို့အား ပေါင်းစပ်တော်မူပါ။

အိုကျင့်နာ လှစွာသော အဘ၊ ဘုရားသခင်။ ကိုယ်တော်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
တော်ဖြင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ စိတ်နှစ်လုံးများကို နှင်ပြစေတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်
၏ ညွှန်ပြရာအလင်းခိုးအားဖြင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ မျက်စေ့များကို ထွန်းလင်းစေ
တော်မူပါ။ ကိုယ်တော်၏ အမိန့်တော်များအားဖြင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ နားများ
အား နှစ်သိမ့်စေတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်၏ ခိုင်မာလှစွာသော ခံတပ်၌ ကျွန်တော်
မျိုးတို့အားလုံးအား ကွယ်ကာစောင့်ရှောက်တော်မူပါ။

ကိုယ်တော် သည် ဘုန်းတော်၊ တန်ခိုးတော်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
အရှင်။ လူအပေါင်းတို့၏ မှားယွင်းခြင်းများကို အခွင့်လွှတ်နိုင်တော်မူသောအရှင်
ဖြစ်တော်မူပေ၏။

(အပ္ပဗ္ဗလ်ဘဟာ။)

အိုဘုန်းတော်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောအရှင်။ ကျွန်တော်မျိုးသည်
အပြစ်နှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ ကိုယ်တော်သည် အပြစ်များကို လွှတ်တော်မူသောအရှင်
ဖြစ်တော်မူ၏။ ကျွန်တော်မျိုးသည် မှားယွင်းခြင်းအမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်သောသူ
ဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်တော်သည် သနားခြင်း ဂရုဏာအမျိုးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါ၏။
ကျွန်တော်မျိုးသည် အပြစ်မှောင်မိုက်၌ ရှိနေပါ၏။ ကိုယ်တော်သည် အပြစ်များ
ကို လွှတ်နိုင်တော်မူသော အလင်းရှင်ဖြစ်ပါ၏။

သို့ပါ၍။ အိုရက်ရောတော်မူသောအရှင်မြတ် ကျွန်တော်မျိုး၏ အပြစ်များကို
လွှတ်တော်မူပါ။ ကောင်းချီးမင်္ဂလာများကို ချပေးသနားတော်မူပါ။ အပြစ်များကို
လျစ်လျူရှုတော်မူပါ။ သို့လှုံရာတစ်ခုကို ပေးသနားတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်၏ သည်း
ခံခြင်းစမ်းရေ၌ နှစ်တော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုး၏ အနာရောဂါအပေါင်းတို့ကို က
သတော်မူပါ။

ကျွန်တော်မျိုးအား သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်၏ မြင့်မြတ်
ခြင်းစမ်းရေပေါက်အနည်းငယ်ကို ချပေးသနားတော်မူခြင်းအားဖြင့်။ ဝမ်းနည်း
ခြင်း။ စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခြင်းတို့သည် ပျောက်ကွယ်လျက်။ ဝမ်းမြောက်၍

လန်းခြင်းတို့သည်ပေါ်ပေါက်လာ၍ တဦးအားတဦးအားထားရခြင်းစိတ်ပျက်ခြင်းတို့သည်။ ရှင်ပြခြင်းနှင့်အားကိုးခြင်းသို့ပျောင်းပြီးလျှင်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနေရာ၌ ရဲရင့်ခြင်းစိတ်သည်ဖြစ်ရှိလာပါစေသော။

ကန်ဝင်စစ်ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ အပြစ်များကိုလွှတ်တော်မူသောအရှင်ဂရုဏာမေတ္တာတော်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောအရှင်။ ရက်ရောတော်မူသောအရှင်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ချစ်ခင်လှစွာသောအရှင်ဖြစ်တော်မူ၏။

(အပ္ပန္နလဘဟာ။)

အိုကျင်နာသနားခြင်းရှိတော်မူသောအရှင်ဘုရားသခင်။ ကျွန်တော်မျိုးအားကိုယ်တော်၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာတော်၏အလမ်းကို မှန်များသဘွယ်ခံယူနိုင်သောစိတ်နှစ်လုံးကိုချပေးသနားတော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုး၏စိတ်အားပြည့်စုံစေခြင်းအားဖြင့်။ ဤကမ္ဘာလောကကြီးကို နှင်းဆီပန်းဥယျာဉ်ကဲ့သို့ပျောင်းလှနိုင်သောစိတ်နေ့စိတ်ထား စဉ်းစားခြင်းများနှင့်ပြည့်စုံစေတော်မူပါ။

ကိုယ်တော်သည် သနားတော်မူသောအရှင်။ ကြွယ်ဝတော်မူသောအရှင်ဖြစ်တော်မူ၏။

(အပ္ပန္နလဘဟာ။)

ဤကဲ့သို့ထူးမြတ်လှစွာသောချေးသနားတော်မူသည့်ဆုတောင်းချက်များသာအသုံးပြု၍ အခြားဘဟာအဓိ-ဆုတောင်းခြင်းများမပြုရဟု အယူမရှိလင့်။ ဘဟာအဓိအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။ သူတို့၏အဆက်စာသည် ဆုတောင်းချက်တစ်ခုဖြစ်စေလော့။ စိတ်နှစ်လုံးထားမြင့်မြတ်စွာနှင့် အလုပ်လုပ်ပါလျှင်။ ဘုရားဝတ်ပြုခြင်းတမျိုးဖြစ်၏။ အပြောအဆို အားဖြင့်လည်းကောင်း။ အပြုအမူအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ဘုရားဘုရင်၏ဘုန်းကြက်သရေတော်ကို။ ထင်ရှားစေခြင်း။ မိမိတို့အဘိုးအိုအချင်းချင်း၏အကျိုးကိုဖြစ်စေခြင်းသည်။ ဆုတော်ချက်ဖြစ်၏။ ဤအဓိပ္ပါယ်သည်။ ဆုတောင်းခြင်းဆိုသောစကား၏အမှန်ဆုံးသောအဓိပ္ပါယ်ဖြစ်၏။

(သတင်းစကားများ။)

အိန္ဒိယပြည် ဒေဝီမြို့တော်ရှိ ဘဟာအဓိ သတင်းစာ (ကောင်ကပ်ဇော့ဟင်) ၏အယ်ဒီတာ အကြီးအမှူးပြုသူ၊ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်-ရဲနာပျေးမိလစီ။ မာဟ်ဗူဇလ်ဟတ်ကအလံမိုင်သည်။ ၁၉၂၈ခု၊ စက်တင်ဘာလအတွင်းတွင်အိန္ဒိယပြည်မှ မြန်မာပြည်သို့ရောက်ရှိပါကြောင်း။ ရန်ကုန်မြို့၌ဝတ်လုံတော်ရေရှေ့နေမင်း မစ္စတာဆရက်ဂျနာပအလီအိမ်၌ တည်းခိုလေသည်။ ထိုမြို့၌ မိတ်ဆွေညီအစ်ကိုများနှင့်တွေ့ဆုံမိလာကပ်ပြုလုပ်ရသည့်ပြင်။ လူအပေါင်းတို့အား ဘိတ်ကြား၍ ဟိုက်စကူးကျောင်းတကျောင်း၌တရားဟောပြောလေသည်။ ၎င်းနောက်၊ ဗိုင်အင်၊ စီ၊ အေ န္ဓလည်းတရားဟောပြောပေကြောင်း။ ထိုရန်ကုန်မြို့၌ရှိစဉ်

များစွာသောညီအစ်ကို-မောင်နှံမများရှိရာ။ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ ဒေးဒနောရွာသို့။ မိတ်ဆွေအချို့တို့နှင့် သွားရောက်လျက်။ မိလာကပ်လုပ်ပေသည်။ ထိုရွာမှပြန်ရောက်ကာလ။ ဆရက်မာမွတ်နှင့်အတူ စက်တင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့၌ရန်ကုန်မြို့မှထွက်ခွာ၍။ မေမြို့သို့သွားရောက်လေသည်။ ထိုမြို့၌ ဆရာဝန်ဒေါက်တာမစ္စတာမရရ်အထိ၏အိမ်၌တည်းခိုပါကြောင်း။ ထိုမြို့တွင်နေစဉ်။ ယူနိုက်တက်ကလပ်၌ များစွာသောပရိသတ်တို့အားတရားဟောပြောရလေသည်။ ထိုမြို့၌ ၅-ရက်တိုင်တိုင်နေထိုင်တရားဟောပြောပြီးနောက်။ မန္တလေးမြို့သို့အောက်တိုဘာလ ၆ ရက်နေ့၌ကြွရောက်လာလေသည်။

မန္တလေးမြို့၌လည်း။ သီအော်ပိုဖိုကယ်လ်အသင်းရုံ၌ သွားရောက်၍တရားဟောရာ။ လူပေါင်းတရာကျော်ခန့်လောက် လာရောက်နားထောင်ကြလေသည်။ မန္တလေးမြို့အသင်း မြွေရုံ၌လည်းနေစဉ်မပြတ်အစည်းအဝေးပြုလုပ်ကြောင်း။ ဤအတောအတွင်း။ မု ရွာမြို့ရှိ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ညီအစ်ကိုဖြစ်သူ။ ဆရာဝန်တောင်တာ မစ္စတာအပ္ပန္နလ်လတ်စထံမှဘိတ်မန်သကပြုလုပ်သဖြင့်။ ဆရက်မာမွတ်နှင့်မိလစီဆပ်တို့သည်သွားရောက်ကြကြောင်း။ ထိုမြို့၌အားစမတ်ချအသင်းသို့သွားရောက်တရားဟောပြောဆိုရာ။ ဘာသာအမျိုးမျိုးမှလူအမျိုးမျိုးတို့သည်လာရောက်တရားနာကြလေသည်။ ၎င်းနောက်။ မိစလင်အသင်းမှအကြီးအမှူးကိုယ်တိုင်လာရောက်ဘိတ်ကြားသဖြင့်။ မစရုတ်တရားသွား၍တရားဟောပြန်လေသည်။

ထိုမု ရွာမြို့မှအသံတိုဘာလ ၁၄ ရက်နေ့၌ပြန်ရောက်လာရာ။ ကြည်ကုန်းရွာသို့သွားရောက်မိတ်ဆွေများနှင့်တွေ့ဆုံမိလာကပ်ပြုရန်ကြိုးစားလျက်။ အလုံးစုံပြင်ဆင်ပြီးမှ ခီးရထားလမ်းမပေါက်သဖြင့်။ မသွေးမရောက်ရလေသည့်၍ရက်များအတွင်း။ မန္တလေးမြို့ပေါ်ရှိမိတ်ဆွေအချို့တို့က။ သီအော်ပိုဖိုကယ်အသင်းရုံ၌ တပန်တရားများကိုဟောပြောရန် တိုက်တွန်းတောင်းပန်ကြသောကြောင့်။ ဝမ်းမြောက်စွာအောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့၌ဟောပြောရန်။ ရက်ချိန်းလိုက်လေသည်။

ပဋ္ဌမဘကြိမ်ပြောဆိုသောအခါ။ လာရောက်သောအချို့ပရိသတ်တို့သည်။ အာရရုစကားကို နားမလည်သဖြင့် ပြန်သွားရသောကြောင့်။ ဒုတိယဘကြိမ်ပြောဆိုရာ။ လာသူအပေါင်းပင်တရားကြားနာရစေလို၍။ မလှလှက။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်။ (ဘဟာအဓိသာသနာတော်-ရာဇဝင်) ကို။ ပြောပြလိမ့်မည်ဟု ထည့်သွင်းကြော်ငြာထားရာ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား တတ်မြောက်သောသူအတော်အတန်ပင်လာရောက်ကြ၍ အခမ်းတရားလုံးသည် ပဋ္ဌမဘကြိမ်ကကဲ့သို့ပင်ပြည့်နက်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သာသနာတော်၏ ရာဇဝင်ကို အကြဉ်းချုပ်ပြောပြီး

နောက်၊ ခိုလိပ်ဆပ်က၊ (ကျွန်ုပ်တို့သည် အတူတူဖြစ်ကြောင်း) ဟူသော အချက်
 ကို။ အရုဒ္ဓဘာသာဖြင့် စိတ်ရော့ကိုယ်ပါသော ချာစွာပြောပြရာ။ ပရိသတ်များ
 သည် များစွာပင်နှစ်သက်သဘောကျကြလေသည်။ ဤအစည်းအဝေး၌သာသ
 နာတော်၏အကြောင်းကို မေးမြန်းနိုင်သော ဋ္ဌါနများနှင့်။ ဘဟာအတ္ထာအရှင်
 မြတ်၏နှုတ်ကပတ်တော်မေတ္တစက်တရား ၁၂ ချက်တို့ကို ဝန်ခံ၍ ဝေဖန်လေသည်။
 ၎င်းနောက်၊ မန္တလေးမြို့ရှိ မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့နှင့်။ နှုတ်ခွန်းဆက်သပြီးလျှင်
 အောက်တိုဘာလ ၁၉ ရက်နေ့၌ မန္တလေးမြို့မှတောင်ကြီးမြို့သို့ ထွက်ခွာသွား
 ကြောင်း။ ထိုမြို့၌ မစ္စတာအပ္ပန္နလ်ရရှိဒ်အိမ်၌ ဘည်းရှိပါသည်။ တောင်ကြီးမြို့၌
 လည်း။ အမြို့မြို့ပြုလုပ်ခဲ့သည်နည်းတူ အရှင်မြတ်၏သာသနာတော်အကြောင်း
 ကို။ လူအပေါင်းတို့အား ဟောပြောနိုင်ခြင်းအခွင့်အရေးများသည်။ များစွာပင်ပေါ်
 ပေါက်လိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်ပါကြောင်း။

۱۹۲۸م در تالار " اینگلو ورناکولر خالصه اسکول رنگون " که مؤسسين و منتظمينش اهل سيگ هستند در موضوع " پيام صالح و سلام " بصدارت جناب مستطاب دكتور راند هير سنگه نطقى بسيار مهيم و منتفذ بنهايت اهتزاز و انجذاب در حضور جم غفيري از تلامذه و اساتذه و اشخاص حساس و سيع الفكر در لسان ارد و ادا فرمودند و از دلایل رحمانيه و بيانات نافذة سبحانیه فوائد عظيمه و نتایج نورانيه صالح و سلام و اتحاد و التيام و مضرات عالم سوز بغض و نفاق بين قبایل و شعوب متنوعه و فسادات تعصب دينى و جنسى و وطنى و سياسى را کما ینبغى و يليق تشریح و توضیح نمودند از شئون باهرة آثار نافذة امر الله چنين نصرت شديدى شامل حال شد که جمیع مستمعين را حالت تذکر و تنبه و روحانيت بديعى دست داد پس از ختام نطق بعضى از مشاهير ملت سيگ و حضار محفل بنهايت شوق و شعف از جناب آقا سيد محفوظ الحق علمى مصافحه کرده اظهار تشکر و ممنونيت و محبت و مسرت نمودند و واقعاً اين ابراز اشيتاق و اخلاص صميمى جالب قلوب و انظار کل گردید و جمیع از عظمت و اقتدار امر ايزد منان و اله و حيران ماندند امضاء محفل روحانى رنگون بصميم قلوب و فواد ريمين امتنان و احسان جناب سردار انوپ سنگه هستند که از مساعى جميله و عالى همتى خود شان اين نطق عمومى را ترتيب دادند حضرت ايشان در بيست و هشتم ماه سپتمبر بمعيت آقا يان سيد محمود شيرازى و سيد حشمتعالى نحل دكتور سيد مظهر على بميميو تشریف بردند و در منزل جناب دكتور سيد مظهر على شاه صاحب که از احبابى قدیم و طبييب عملة فرمانفرماى مملکت برما مى باشند پنج روز مکث فرموده در سبيل امر رب جليل و الهانه و عاشقانه قيام نمودند و بنفحات محبت الهى و اخوت روحانى قلوب و ارواح پثر مرده را تروتازة و شگفته فرمودند و بتاريخ ۴ اکتوبر ۱۹۲۸م در " يونا نيئد کلب ميميو " (انجمن اتحاديه ميميو) نطقى غرامى روح افزا در موضوع اينکه در خور عصر حاضر چه تعاليماتى لازم دارد و خوشنودى و رضامندى خداوند اکبر و راحت و سعادت حقيقى بش در چه چیز است بچنين تئيترو نفوذى ادا فرمودند که سبب آگاهى و هد ايت نفوس گشت درين جا نو با و بستان بهاء مستر سيد حشمت على ايدة الله تعالى نطق حضرت موصوف اليه را براى سامعين که اغلب ايشان اردورا درست نمى فهميدند در انگليسى ترجمه نمودند و کل بذکات بيانات مبارکه و مطالب مهمه امریه بهتر بر خوردند * حضرت ايشان بتاريخ هشتم ماه اکتوبر به مندله تشریف بردند و بچوش و خروشى زانند الوصف در اطراف و اکناف آن بلد سيار شده بتبليغ و تبشير امر رب قدیر پرداختند و با قوفى دليل و اعظم برهان در مجامع عمومى حقيقت حضرت بهاء الله را ثابت و محقق

داشتند و بتاريخ ۱۰ اکتوبر ۱۹۲۸م در معبد طياسفيا بر " نور يوم جديد " نطق نموده شغوندگانى را از علو و قدر مقام امر الله آگاه و منشرح الصدر فرمودند * بتاريخ ۱۱ اکتوبر ۱۹۲۸م حضرت ايشان نظر باستد عا و رجاى جناب حبيب نورانى روحانى دكتور عبد اللطيف عليه بهاء الله الابهى وارد منيوا شدند و آن سامان را از نفحات طيبه ايزد منان معظرو مشكيبز نموده رشک باغ جنان ساختند و در اعلاء كلمته الله و ترويج امر الله كمال جديت و فعاليت خرج دادند - و در دو ازم ماه اکتوبر ۱۹۲۸ در مسجد مسلمانان آنجا نطق شايانى راجع بتعاليمات مقدسه امر بهائى ادا فرمودند - بسيار مقبول و موثر افتاد - و مردم بعد از استماع پيام نازنين خيلى منجذب و مشتعل شدند و نشاط و ابهت را بياد بى اندازه جستند - و در همان روز ساعت هشت بعد از مغرب در تالار آريا سماجيه ايشان نطقى ديگر ابراد نمودند و حضار محفل را با شار اتى لميع و بياناتى بس بديع بى نهايت منجذب و مسرور فرمودند - لله الحمد که با نوار اسم اعظم جميع فضاي مملکت بر ما پر نور گشت و نفوذ شريعت الله و عون ملکوت ابهى در هر جا ظاهر و باهر شد -

(باقى دارد)

هو الابهى و سة لومع آ ۲۸۱

نور هدى تابان شده * طور تقى رخشان شده
 موسى بجان پويان شده * كهسار سپينا آمده
 صبح جيبين نور ميبين * وان عارض گلگون بدين
 بالعل رنگينى چنين * ان غرة غرا آمده
 هر دم نسيمى ميوزد * بوى عيبى مى رسد
 صبح آميدى ميدهد * غبراء نورا آمده
 دريائى حق پر موج شد * هر موج از آن يك فوج شد
 وان فوجها براوج شد * هر پست بالا آمده
 ابرگر بار است اين * فيض درر بار است اين
 نور شرر بار است اين * انوار بهرا آمده
 آفاق عنبر بار شد * امكان پراز انوار شد
 بس خفته ها بيدار شد * تعبير و روا آمده
 عشق خدا خونريز شد * عالم شرر انگيز شد
 جام عطا ابريز شد * چون دور مهبا آمده -

همان معامله را مجری دارید این تاکید را بجهت این می فرماید تا اینکه
الفت میانۀ جمیع بشر حاصل شود خدا شماها را تابید کند - انتهى
شهرستان ۸۷۴

بیانات مبارکۀ حضرت بهاء الله جل ذکرة الاعلی در حضور اتحاد و الفت

قلم اعلی میفرماید ای دوستان حق مقصود از حمل این رزایای متواتره
و بلا یای متتابعه آنکه نفوس موقنه بالله با کمال اتحاد بایکدیگر سلوک نمایند
بشانیکه اختلاف و اثنیذیت و غیریت از مابین محو شود الا در حدودات
مخصوصه که در کتب الهیه نازل شده انسان بصیر در هیچ امری از امور نقصی
بر او وارد نه آنچه وارد شود دلیل است بر عظمت شان و پاکی فطرت او مثلاً
اگر نفسی لله خاضع شود از برای دوستان الهی این خضوع فی الحقیقه بحق
راجع است چه که ناظر بایمان او است بالله درین صورت اگر نفسی مقابل
بمثل او حرکت ننماید و یا استکبار از او ظاهر شود شخص بصیر بعلو عمل خود
جزای آن رسیده و میرسد و ضرر عمل نفس مقابل بخود او راجع است و همچنین
اگر نفسی بر نفسی استکبار نماید آن استکبار بحق راجع است نعوذ بالله من ذلک
یا اولی الابصار * قسم باسم اعظم حیف است این ایام نفسی بشئونات
عرضیه ناظر باشد بایستید بر امر الهی و بایکدیگر بکمال محبت سلوک کنید
خالصاً لوجه المحبوب جنحبات نفسانیه را بنار احدیه محترق نمائید و با وجوه
ناظره مستبشره بایکدیگر معاشرت کنید کل سجایای حق را بچشم خود
دیده اید که ابداً محبوب نبوده که شبی بگذرد و یکی از احبای الهی
ازین غلام آزاده باشد قلب عالم از کلمه الهیه مشتعل است حیف است باین
نار مشتعل نشوید انشاء الله امید داریم که لیلۀ مبارکه را لیلۀ الاتحاده قرار دهید
و کل بایکدیگر متحد شوید و بطراز اخلاق حسنه ممدوحه مزین گردید و همتان
این باشد که نفسی را از غرقاب فنا بشریعه بقاهد ایت نمائید - و در میانۀ
عباد بقسمی رفتار کنید که آثار حق از شما ظاهر شود چه که شما ناید اول وجود
و اول عابدین و اول ساجدین و اول طائفین فوالذی انطقنی بما اراد که اسماء
شما در ملکوت اعلی مشهور تر است از ذکر شما در نزد شما * گمان میکنید
این سخن وهم است یا لیت انتم ترون ما یری ربکم الرحمن من عاو شاء نکم
و عظمتۀ قدر کم و سمو مقامکم نسال الله بئن لا تمنعکم انفسکم و اءهواءکم عما
قدر لکم امید داریم که در کمال الفت و محبت و دوستی بایکدیگر رفتار
نمائید بشانیکه از اتحاد شما علم توحید مرتفع شود و رایت شرک منهدم گردد
و سبقت یگیرید از یکدیگر در امور حسنه و اظهار رضاه الخاق و الا مریفعل
ما یشاء و یحکم ما یرید و انه لهو المقدر العزیز القدیر - انتهى -

و رود سعادت آمود آن بگانه جو هر و چون حضرت فاضل اجل جناب آقای

آقا سید محفوظ الحق علمی اروا حذا لقیامه انقضاء به مملکت برما

بموجب صوابدید محفل مقدس مرکزی همد و برهما جناب حبیب
روحانی واجب التعظیم آقای آقا سید محفوظ الحق علمی «مرلوی فاضل»
مدیر محترم شهیر جریده امیعه کوب همد د هلی از برای انتشار نفحات
محبت الله و ارتفاج اعلام کلمته الله بنقاط عدیده همد رستان شمالی و امصار
معتبره صوبه بنگاله سفر نمودند و بتائیدات و توفیقات لانهایه آستان مبارک
همه جا مظفر و منصور و کامران گردیدند الحق از جد و جهد و فعالیت
رجا نفسانیهای بیظیر آن محبوب افنده و قلوب ریات آیات رب البینات در آن
صفحات بکمال عظمت و جلال بلند شد و بسیاری از تشنه گان حقیقت از
صهبای عرفان حضرت احدیت سیراب شدند و فائز گشتند بآنچه سزاوار
این کور عظیم مبارک است حضرت ایشان چه در مجامع عمومی و چه در
محافل خصوصی هر مذهب و ملت و کیش و کنش از بشارات جان پرور این
ظهور اعظم و قوه جاذبه کلمته الله قلوب و ارواح ناس را منشرح و مبسوط
ساختند بشانیکه بعضی از مبتدیها بر عظمت تعایمات مبارکه امر بهائی گواهی
دادند و بشرف و سعادت ایمان و ایقان نائل گردیدند *

حضرت ایشان چنانچه قبلاً معین شده بود در یازدهم ماه سپتمبر ۱۹۲۸م
باکشتی از طریق اسلام آباد (چنگانگ) وارد اسکله رنگون شدند و رحل
اقامت را در منزل آقای سید جناب علی بی - ا - بیرستر -
ایت - لا رئیس محترم محفل مقدس روحانی رنگون انداختند
و با اکثری از اشخاص تعلیم یافته و نفوس مستعدۀ ملاقات نموده صحبت
امری داشتند و همه را از مواظ رحمانیه و نصائح الهیه بیدار و هوشیار و شاد کام
و فائز المرام فرمودند - بعد از انقضای پنج روز حضرت ایشان بتاریخ ۱۴ سپتمبر
۱۹۲۸م بمعیت جناب مستطاب آقا سید محمود شیرازی حفید سعید مرحوم
متعارج الی الملکوت الالهی جناب حاجی سید مهدی شیرازی به قریه
کنجنگون تشریف بردند و با جمیع خواهران و برادران روحانی آن سامان که
متجاوز از هشت صد نفوس مبارکه هستند ملاقات فرمودند و امضای محفل
روحانی را بدستورالعملهای لازمه امریه متذکر نمودند حضرت ایشان
بتاریخ ۱۷ سپتمبر ۱۹۲۸م مراجعت برنگون فرمودند و در بیست و هفتم ماه سپتمبر

لوح مبارک

ای مقربان درگاه کبریا صبح است و خسرو خاوری پر توی بردشت
و صحرای زده و جمیع اشیا را پدیدار کرده هر چند آیت شمس حقیقت است
ولی از اشیا خبری ندارد با وجود آنکه انوارش کل را نمودار نماید اما شمس
حقیقت جمیع کائنات را آشکار می فرماید و کاشف حقایق اشیا است و عالم
بحقایق اشیا و تجلی مخصوص بر قلوب احبا میفرماید - هر چند اعیان
موجودات از پرتو نور او موجود ولی افسوس که از او بیخبرند و بی اثر و
یاران الهی باین الطاف اختصاص داشتند که بچنین موهبت عظمی
موفق گشتند و بانوار هدایت کبری رخ بر افروختند و از تجلیات رحمانیه
جان و دل روشن نمودند و علیکم البهآء الابهی - ع ع

مکاتیب سوم ۲۱۷

لوح مبارک

ای مظهر الطاف الهی در این دور بدیع اساس متین تمهید تعالیم
فنون و معارف است و بنص صریح باید جمیع اطفال بقدر لزوم تحصیل فنون
نمایند لهذا باین در هر شهری و قریه ئی مدارس و مکاتب تاسیس گردد
و جمیع اطفال بقدر لزوم در قریه در تحصیل بکوشند لهذا هر نفسی که انفاق
در این مورد نماید شبیه نیست که مقبول درگاه احدیت شود و مورد تحسین
و تمجید ملاء اعالی گردد چون درین امر عظیم جهد بلیغ مبذول داشتید لهذا
امید چنین که مکافات از رب الایات البیانات حصول یابد و مشمول لحظات عین
رحمانیت گردید و علیکم البهآء الابهی - ع ع

نطق مبارک حضرت عبد البهآء در پاریس ۱۹۱۱

اول چیزیکه از برای انسان لازم تحری حقیقت است - در تحری حقیقت
باید انسان آنچه را شنیده و از تقلید آباء و اجداد و یا اقتباس افکار است فراموش
کند و جمیع ادیان روی زمین را باید یکسان بداند نه بیکی تعلق و نه از دیگری
تذمب داشته باشد تا تواند تمیز دهد که کدام دین بحقیقت مقرون چون تحری
حقیقت کند لابد بحقیقت پی برد و ثانی اساس الهی وحدت انسان نیست

یعنی جمیع بشر بندگان خداوند اکبرند خدا خالق کل است خدا رازق کل
است خدا معی کل است و خدا مهربان بکل جمیع بشرانند یعنی تاج
انسانی زینت هر سری و خلعت موهبت زیور هر بری کل بنده او هستند
بجمیع مهربان است عنایت شامل کل است تفریق نمی فرماید که این
مؤمن است یا آن مؤمن نیست رحم کل رازق کل است این صفت رحمانیت الهیه است
لهذا نمی توانیم نفسی را بر نفسی ترجیح بدیم زیرا خانمه مجهول نهایت
اینست که بعضی نفوس امثال اطفال بدلوغ نرسیده اند باید آنها را تربیت
نمایم تا بدلوغ برسند یا مریضند باید معالجه کنیم تا شفا یابند یا جاهلند باید
تعلیم کنیم تا دانا شوند نباید آنها را بدید ایم و نفرت از آنها داشته باشیم
بلکه باید با آنها مهربان تر باشیم بجهت اینکه اطفال کند مریضند نادانند ملاحظه
کنید در عالم وجود محبت سبب حیاتست جدائی سبب ممات است در
جمیع کائنات نظر کنید مثلاً این چوب یا این سنگ عناصر ترکیب شده و یا
اجزاء فردیه الفت پیدا کرده امتزاج نموده تا اینکه این چوب وجود یافته
این حجر هستی جسته اگر این الفت نبود در عدم بودند در میان عناصر یا
اجزاء فردیه الفت و ترکیب حاصل شده است که کائنات وجود یافته و چون
این الفت بهم خورد این ترکیب تحلیل شود و متلاشی گردد و همچنین
اجزاء فردیه الفت یافته و امتزاج حاصل کرده و این عناصر ارتباط و اجتماع
نموده تا انسان پیدا شده و چون این عناصر و این اجزاء تحلیل و تفریق یابد
جسد انسان متلاشی گردد پس معلوم شد که الفت و محبت سبب حیاتست
و نفرت و اختلاف و جدائی سبب ممات و در جمیع کائنات الفت سبب حیاتست
و کلفت سبب موت پس نوح بشر بندگان الهی - باید الفت و محبت
با همدیگر نمایند و از کلفت و بغض و عداوت نفرت کنند ملاحظه نمایند
حیوانات مبارکه در نهایت استیغاش بتنهائی زندگانی میزنمایند و گرگ و
پلنگ و کفتار در نهایت استیغاش اما هزار گوسفند در یک جا اجتماع می
نمایند و بازو شاهین در یک آشیانه منزل نمی کنند لکن هزار کبوتر در یک
لانه مایه جویند اینها حیوانات مبارکه هستند پس الفت و محبت دلیل
بر مبارکیست و کلفت دلیل بر درندگی - باری مقصود اینست که حضرت
بهآء الله اعلان وحدت عالم انسانی فرموده تا جمیع افراد بشر با هم برادر
و خواهر و دختر و مادر و پسر و پدر باشند امیدم جنانست که شما تعالیم
بهآء الله را در خصوص وحدت عالم انسانی مجری میدارید حضرت بهآء
الله می فرماید اگر خدا نکرده شما دشمنی داشته باشید او را دشمن
نبینید و دست ببینید بدوست چگونه لازم است معامله کردن بدشمن

عنوان مراسلات ذبیح الله زرقانی •
پوست بکس نمبر ۲۹۹ رنگون •

ای اہل عالم ہمہ باریک واید و برگیت شاخسا

الاشراق

ای اہل عالم ہمہ باریک واید و برگیت شاخسا

مقصود رسالہ الاشراق وحدت و اخوت و یگانگی عالم انسانی است و تقسیم اصول او یا کہ فی الحقیقتہ اصول
و اساس کس او وحدت و وظیفہ شریط الہی کہ راجع باین مقام علی و مرتبہ علیاست و مقالات مختصر و
مفیدہ مخصوص انہ کہیں و ہر جا رسیدن رسالہ درج خواہد شد عنوان مراسلات پت نمبر ۲۹۹

“ M. Mahfuzul Haque Ilmi and his Companions.”

جلد ششم | ماہ اکتوبر سنہ ۱۹۲۸ م | شماره دوم

۷۸۶
مناجات مبارک
هو الله

پروردگارا آمرزگارا این بندگان را پناه توئی واقف اسرار و آگاہ توئی
 جمیع ما عاجزیم و تو مقتدر و توانا جمیع ما گنہگاریم و توئی غافر الذنوب
 و رحیم و رحمن پروردگارا نظر بقصور ما منما بفضل و مہبت خویش معاملہ کن
 خطا ما بسیار است و بے بحر رحمت توئی پایا عجز ما بسیار است و لکن
 تا بید و توفیق تو آشکار پس تا بیدہ توفیق بخش و ما را بر آنچه سزاوار درگاہ
 تو است موفق نما دلہارا روشن کن و چشمہارا بینانما و گوشہارا شنوا کن
 مردگان را زندہ فرما و مریضان را شفا بخش فقیران را غنی نما و خائفان را
 امنیت بخش و ما را در ملکوت خویش قبول نما و بذور ہدایت روشن کن
 توئی مقتدر توئی توانا توئی کرد توئی رحمن و توئی مہربان - ع ع

مناجات مبارک
مناجات مبارک
مناجات مبارک

THE DAWN.

Vol. VI.

NOVEMBER, 1928.

No. 3.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Baháí Journal which shall reflect the activities of my Burmese bretheren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u'llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Baháí Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

A PROPHECY OF 'ABDUL-BAHA.

How great, how very great is the Cause; how very fierce the onslaught of all the peoples and kindreds of the earth! Erelong shall the clamour of the multitude throughout Africa, throughout America, the cry of the European and of the Turk, the groaning of India and China be heard from far and near. One and all they shall arise with all their power to resist His Cause. Then shall the Knights of the Lord, assisted by grace from on high, strengthened by faith, aided by the power of understanding and reinforced by the legions of the Covenant, arise and make manifest the truth of the verse: "Behold the confusion that hath befallen the tribes of the defeated."

Obituary.

The friends in Rangoon were profoundly aggrieved at the untimely demise of our friend Jinabi Arastoo's son Abdul Saed at Woonachaung. It is regrettable that Jinabi Arastoo could not see his son at the last moment of his life, he having arrived from India a day after the funeral. May God grant him strength and patience enough to bear this rude shock with calm resignation to His Supreme Will.

Moulvi Mahfuzul Hoque Ilmis' activities in Burma.

In our last issue we presented to our readers a short account of Moulvi Saheb's activities in Rangoon; just before he left for Upper Burma. He left Rangoon by the mid-day train on the 28th September 1928. He

was accompanied by two very promising Bahai youths. They may be likened to two most charming buds in the rose garden of Abha. One of them was Syed Mahmood Sherazee, the assistant Secretary of the Bahai Spiritual Assembly of Rangoon. He belongs to the third generation of an old Bahai family of Rangoon: his grandfather the late Haji Mehdi Sherazee was the pioner of the Bahai Cause in India and Burma. The other was a very pleasant and exceptionally bright youth by the name of Syed Hishmat Ali. He is the son of Dr. Syed Muzhar Ali Shah who is our most zealous coworker and a most devoted servant in the Vineyard of God.

On the following day the party arrived Maymyo which is the summer resort of the Government of Burma. On the way they were met at the Mandalay station by some of the members of the Bahai Spiritual Assembly of Mandalay. During that short interview Moulvi Sahib read out some suitable passages from the Kitabe Aqdas and chanted a prayer which were translated into Burmese by a friend. Soon after his arrival at Maymyo several Mohomedans and members of the Ahmedya sect interviewed Moulvi Saheb and a lively discussion on the various phases of the Bahai Movement followed. His discussion with the Ahmedya gentleman was particularly very interesting. As Moulvi Saheb himself was at a certain period of his life a foremost preacher of the Ahmedya movement and the editor of a leading organ of that movement he possessed a very intimate knowledge of the history and the teachings of it; he was thus especially qualified to deal with all the aspects of the Ahmedya Movement very fully and very completely and satisfactorily. The conclusions drawn by him after a very careful study of the two movements were highly instructive, and would never fail to inspire one to see which way the truth lies. His inexhaustive store of Arabic and Persian knowledge, his intimate acquaintance with the Quoran and the Moslem Traditions, his unquestionable ability, his wonderful power of accurate observation, his irreproachable character, his fearless quest after truth and above all his highly efficient mind enabled him to hold aloft triumphantly the banner of "Ya Baha-Ul-Abha" wherever he went and in whatever gathering he spoke. The Ahmedya gentlemen found themselves quite uncomfortable before him and gradually dropped away from the discussion. They consoled themselves however in their sorry plight by swearing at him and vilifying him as a renegade. But such vilifications of his traducers ever since he joined the Bahai fold did not in the least effect his progressive march: on the other hand they gave him a fresh impetus and he went on dauntlessly with a very powerful torch of Bahai teachings in his hand throwing light from it wherever he observed darkness. On the 2nd October Moulvi Sahib came to be introduced to a leading Mohomedan citizen of Maymyo by the name of Mr. Saeed who belongs to the Shia Sect of the Mohomedan community. This gentleman after a brief conversation with Moulvi Saheb was so deeply impressed that he at once invited him to come to Muslim library the same afternoon at 4-30 p.m. where he said he would have a selected party of enlightened muslims who would be pleased to hear more about the Holy Cause. At the appointed time Moulvi Saheb went to the Muslim Library and then delivered a very stirring speech. His theme was that every religion at its source is perfectly pure, it infuses in the people new spirit, ushers in new civilization but as time rolls on its potentiality is gradually lost and it fails to exercise the same influence on the life of the people which it originally had and the

decline of its pristine power becomes more and more noticeable. At such a period the Almighty in the interest of the preservation of the human race, reveals a new order of things, and instils new life. Blessed are those who avail themselves of the quickening influence of the new Revelation. It is no good to speak proudly of your past achievements and admire them. Take a stock of your present position, then only you will realise that what you posseses does not indeed satisfy your present requirements. In the course of his address he cited numerous verses from the Holy Quoran in support of his statement. The speech was highly appreciated by the audience who heard it with wrapt attention.

After this enquirers daily visited Moulvi Saheb and discussions on the Holy Cause went on whole day and sometimes up to 10 p. m. in the night.

A public lecture was arranged for Thursday the 4th October, at the United Club. It is a most cosmopolitan club in Maymyo. Long before the appointed time the hall was fully packed. Moulvi Saheb spoke in "Urdu" on "*the present needs of the World,*" and for the benefit of those who did not understand Urdu Syed Hishmat Ali translated the address into English. The translation as well as the original speech were exceedingly impressive. The president who was a Brahmoo-Samajist spoke, at the conclusion of Moulvi Sahebs' address, very highly of the principles and teachings advocated by the Bahai Movement and said that he would place Bahaism in the forefront of all the religions in the present age. After the lecture it was announced that Moulvi Saheb would be pleased to meet enquirers about Bahaism' till Saturday morning. Accordingly on the following day about 20 persons, among whom were some Ahmedya friends came to see Moulvi Saheb and put many questions to him about the history and the teachings of the Cause all of which were satisfactorily answered. Moulvi Saheb left Maymyo on the 6th October for Mandalay. During his stay in Maymyo the party were the guests of our dear brother Dr. Syed Muzhar Ali.

At the station Moulvi Saheb and his companions were given a most cordial reception by the Bahais of Mandalay. On the very night of their arrival at Mandalay a telegram was received from Maymyo announcing the sudden illness of Dr. Sayed Muzhar Ali which necessitated Sayed Hishmat Ali to proceed back to Myanyo leaving Sayed Mahmood Sherazee alone in the company of Moulvi Saheb. The friends in Mandalay arranged for a public lecture on the 10th October 1928 at 6 p.m. at the Theosophical Society Hall, B. Road Mandalay. The subject on which Moulvi Saheb was to speak was "*The light of the new day.*" Many notices announcing this lecture were printed both in English and Burmese and were freely distributed. 500 cards were also issued on one side of which were printed the twelve basic Bahai principles, and on the other side were the addresses of the various Bahai Assemblies in India and Burma where the sincere seekers might apply for information about the Bahai Movement. To be short, Moulvi Sahebs' presence excited great enthusiasm among the Bahai residents of Mandalay. Here unfortunately at the right moment an accident happened: Moulvi Sahebs' eyes were suddenly swollen and were terribly paining. But when the time appointed for the lecture came Moulvi Saheb forgot all his physical ailments, his spirit as usual rose high, and he delivered a splendid address

before an audience composed of men of all shades of creed and thought and it was acclaimed by all as a huge success. After the lecture some very pertinent questions were asked and their answers by Moulvi Saheb were received by the audience with greatest satisfaction. The speech excited great interest, many enquirers had private interviews with him seeking information on various topics relating to the Holy Cause.

Moulvi Sahebs' next proposal was to visit Kyigon in Shwebo District where a new Bahai centre has recently been formed. Jinabi Khalifa Mohammed Eunoos Saheb to whose indefatigable energy and untiring pain the establishment of this new Centre at such remote corner of the globe is mainly due, regardless of his age and extremely feeble health at once became ready to accompany Moulvi Saheb there. But when the baggages were being packed and the party was about to leave for the Railway Station, news came that there was a breach in the Railway line leading to Kyigon, and it was impossible to go there. When further enquiry confirmed this unfortunate news about the breach, the idea of going to Kyigon had most regretfully to be abandoned.

It was next decided to go to Monywa in response to the invitation received from Dr. M. A. Latiff of that place, who is a confirmed Bahai and who was a member of the Bahai Spiritual Assembly Rangoon before his transfer to Monywa. Moreover he is a good writer, and contributed many well reasoned articles in the *Kaukeb* in proof of Bahaullah's claim.

So on the 10th October Moulvi Saheb with Syed Mahmood left Mandalay for Monywa reaching there on the 11th. They stayed there as Dr. Latiff's guest up to the 14th. The priest of the mosque at Monywa who is a very broad-minded and enlightened gentleman already heard from Dr. Latiff praises about the many qualities of head and heart of Moulvi Saheb and so he was delighted to meet him on his arrival there. He invited Moulvi Saheb to attend the Friday prayer at the mosque on the 12th, and to deliver a sermon after the prayer. Our Moulvi Saheb as a true Bahai availed himself fully of this opportunity, and after the prayer spoke in a most impressive language on the Bahai teachings of "Universal Peace," "Universal Love," "Oneness of world of the humanity," "Abandonment of all prejudices." He exhorted the whole congregation to practise love towards one another, to deal with one another as brothers and members of one common family, to develop in them religious toleration and to discard all strife and quarrel which are the outcome of ill-advised fanaticism and bigotry. It seems it was the first time that a Moulvi in that mosque had ever preached about Peace, Love, and Abandonment of prejudices. So at the end of the sermon they all surrounded Moulvi Saheb, expressed their gratitude to him, and said that his was a unique speech, the like of which they never heard before. On the same day at about 8 p.m. our dear friend Dr. Latiff arranged for a lecture at the Arya Samaj. This was Moulvi Sahebs' public lecture at Monywa. The audience was a mixed one consisting of Hindus, Moslems, Sikhs, Arya Samajists, and a few Christians. They all rejoiced to hear the glad tidings. Moulvi Saheb in the course of his speech dwelt at length on the twelve basic Bahai principles. The President of the meeting who was a Sikh gentleman and a leader of the Sikh community was very much

impressed and in his closing remarks stated that what really struck him was the broad ideas and high ideals of the Bahai religion.

The party reached Mandalay on the 15th October with the intention of proceeding to Tounggyi where they were invited by two old Bahai residents of the place to come and deliver the Divine Message to the inhabitants of that locality. But at the repeated requests of friends in Mandalay who were highly pleased with his last speech on "The light of the New day" Moulvi Saheb consented to speak again. Accordingly another lecture was arranged at the Theosophical Society Hall on the 18th at 6-30 p.m. It was further arranged that Miss Hla Hla B. A. who is the first Bahai lady graduate of Burma and who is one of the members of the National Spiritual Assembly of India and Burma was also to speak on the history of the Bahai Movement. The subject of Moulvi Sahebs' address was "*We are one.*"

Miss Hla Hla B. A. at this meeting spoke very eloquently and gave a soul-stirring account of the history and the progress of Bahai Movement. After her Moulvi Saheb spoke in his usual fascinating style on "*We are one.*"

We take this opportunity to congratulate heartily our dear sister Miss Hla Hla on this her first successful attempt to present the Bahai Movement by a public speech. We earnestly pray that confirmation may descend upon her from the Abha Kingdom, and that she may ever be enabled to serve the Holy Cause.

On the night of 19th October 1928 Moulvi Saheb with Syed Mahmood left Mandalay for Tounggyi. This was a long and arduous journey of about 170 miles from Mandalay. On the morning of the departure it was known that like Kyigon there was another breach on this line also. But Moulvi Saheb this time was determined to go to Tounggyi at any cost. He did not relish the idea of cancelling this journey like that of Kyigon. At 9 p.m. Moulvi Saheb with his companion left Mandalay and arrived at about 1 a.m. at Thazi which is about 74 miles from Mandalay learned that they cannot proceed further. They waited till dawn at the waiting room. When they woke up, they heard all disheartening news about the unsafety of the road to Taunggyi which was still 96 miles off from where they were at that moment. But Moulvi Saheb was fired with such marvellous religious zeal that he preferred to face all the perils of this long and tiresome journey of 96 miles rather than give up the pleasure of meeting the two old Bahai residents of Tounggyi and delivering the message of love to the people there. So the journey was resumed. In order that our reader may realise the fervour and zeal of these two notable souls eager to serve His Cause we prefer to give the account of this terrible journey in the words of Syed Mahmood himself whose description of it is so touching.

"When we reached Thazi we learnt of the many difficulties besetting this trip to Tounggyi from many persons, and what we heard were very discouraging indeed. But Moulvi Saheb was bent on proceeding, so he managed to find a bus which was heading that way, while I waited at the waiting room watching our boxes. With great difficulty we got to the bus only to

find it already over-crowded. But despite this fact we got up and with greatest inconvenience we just managed to squeeze in and squat down among the boxes and luggages. I felt very disheartened and I even thought of dissuading Maulvi Saheb from such a difficult trip but I thought it best to let him have his way."

"As for the journey and its attendant sufferings and troubles it is beyond me to describe. For 30 Miles until we reached Kalaw at about 3 p. m. we having left Thazi at 8-30 a. m. the journey was a never to be forgotten one. 80 miles on a level plain without even a comfortable seat is bad enough but 80 miles which took us 7 hours to complete and through so many ups and downs and rounds and rounds is worse. When we ultimately reached Kalaw with was still a long way from Tounggyi we could hardly stand upright and walk, so you can imagine what penance we had to endure. But half way between Thazi and Kalaw another great barrier arose to interrupt and almost to put a stop to our journey. We were placed in a most awful predicament. The barrier came in the form of a live rushing stream an avalanche of water from one of the near by mountains. The bus had to stop there and the driver refused to cross the water which was not very deep. The twenty or more occupants of the car which was built only for twelve held a conference and decided to get the car dragged across the river through the help of buffaloes. So each of us had to contribute something towards the fund with which buffaloes were hired. Many of us had to wade across the waters fighting against the current in our endeavour to reach the bank; but thank God, I managed to get a seat in a cart which took only a few of us across. The water was so deep that it reached almost to the waist of even a tall man like Maulvi Saheb: and I am so short. What a sad sight it was to see Maulvi Saheb in mid stream clinging to the door of the bus with only a towel round his waist!"

"Well, after the bus was ready to proceed, the penance of sitting with the greatest of difficulty started all over again and lasted till our arrival at Kalaw at about 3 p. m."

"Here we had to get down. Hungry and tired though we were, our first duty was to go in search of another car which might be heading towards Heho. We were fortunate enough to get a bus but it was going not to Heho but to a place 6 miles away from Kalaw where a performance was being held by a troupe of Burmese actors; and from where we were told that we could get a car which would take us to Heho. The suspense of waiting in an unknown place with darkness already setting in was great. At last in desperation, with night already fallen, we got a private taxi to take us as far as Heho regardless of costs. When we did reach Heho after a long and tiresome journey over the roughest and dirtiest roads imaginable it was eight O'clock in the night. Here again we had to get down and search for another car to take us to Tounggyi which was still many miles away. For one hour we searched in vain, and just when we were thinking of asking for shelter for night, we heard a busman calling for passengers to Tounggyi. By this time it was raining cats and dogs; and the severest of colds we have to endure from the time we reached Kalaw to our ultimate arrival at Tounggyi at 1-20 clock midnight."

They were given a very warm welcome by the two Bahais Mr. Abdul Rashid and Mr. Abdul Jabbar, and after embracing them, they felt that all their hardships, and troubles were amply compensated: they stayed in Tounggyi till 27th during which period there were two public lectures, and discussions with individual enquirers went on daily. One remarkable incident was that in one of the lectures a Hindu gentleman was so much moved by hearing Maulvi Saheb's discourse on oneness of religions and his reference to Hinduism and the teachings of the Vidas in high terms, that he forgot all racial and religious differences, and very boldly invited Maulvi Saheb, his companion Syed Mahmood and the two Bahai friends of Tounggyi Mr. Abdul Rashid and Mr. Abdul Jabbar and also Mr. Abdul Rahim to a dinner to his house. The invitation was accepted, and they were treated to an excellent dinner.

Now in these days when communal frictions are rife in India, when we hear of Hindu Moslem riots almost daily in one place or another, when Government and the leaders of the different communities are vainly trying to settle the differences between them, the above incident is indeed a wonderful event.

They left Tounggyi on the 27th and returned to Rangoon on the 28th October 1928 after a successful tour of one month.

Soon after his return from Tounggyi Maulvi Saheb, as usual kept himself busy in delivering discourses and explaining the questions of many interested enquirers relating to divers aspects of the Cause. On the 3rd November 1928 at the studio of the well-known photographer of Rangoon Mr. Wagstaff a group photograph of Maulvi Saheb and the friends of Rangoon was taken. It was then suggested that a separate photograph of Maulvi Saheb with his two worthy companions Mr. Syed Hismat Ali and Mr. Syed Mahmood Sherazee may also be taken. Both the photographs were good and exceedingly pleased the friends.

On the morning of 6th November 1928 at about 9-30 p. m. all the friends of Rangoon turned out to the wharf to see Maulvi Saheb off by the Mail Boat "Arona" to Calcutta. Maulvi Saheb before departure shook hands with and very cordially embraced the friends.

It is now our earnest hope that the seeds which he so assiduously sown all over Burma including its most remote corner will in fullness of time germinate and bear beautiful fruits. Amen!

လူသတ္တဝါတို့မှ။ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား။ မိမိချက်မြှုပ်ရာ
 အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်။ အလျဉ်းမဖြစ်နိုင်။ တကမ္ဘာလုံးကို
 ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်း
 စာကိုမြန်မာနိုင်ငံနေ
 ဘဟာအို သာသနာ
 တော် မာဟဗွေလဂ္ဂ
 ဟာနီအသင်းကပုံနှိပ်
 ထုတ်ဝေကြသည်။

အယ်ဒီတာ။
 ကထိဗားမဟာမက်
 ယူနူးစ်။
 ရန်ကုန်မြို့။
 စာတိုက်သေတ္တာ
 နံပါတ်-၂၉၉။
 P. Box No. 299
 RANGOON.

အိုလောကီသူလောကီသားလူအ
 ပေါင်းတို့ သင်တို့သည်။ သစ်ပင်တ
 ပင်တည်းမှ သီးပွင့်သောသစ်သီးများ
 နှင့်။ အကိုင်းတကိုင်းတည်းမှ ပေါက်
 ရောက်လေသော အရွက်များပင်ဖြစ်
 ကြ ကုန်သည်ဟု။ ဘဟာအဗ္ဗတ္တဟံ
 အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

အခနှုန်းမှာ။
 မြန်မာပြည်နှင့်
 အိန္ဒိယပြည်များ။
 ၁၂ လ ၅။
 အိုရာန်။ ၁၂-လ
 ၂-တူမန်။
 အမေရိကံ။
 ၁၂ လ။ ၂ ဒေါ်လာ။
 အင်္ဂလန်ပြည်။
 ၁၂ လ ၇၅ ရှိလက်။
 အေဂျစ်နှင့်ပါလက်
 စတိုင်းပြည်များ။
 ကိုရီးယား။ ၅၀။
 တစောင်လျှင် ၈၀။
 စာတိုက်ခ အငြိမ်း။
 SECRETARY,
 B. S A.
 Post Box No. 299.
 RANGOON.

သဗ္ဗမတွဲ။ ၁၉၂၈ ခ။ နိုဝင်ဘာလ။ နံပါတ် ၃။

ရောင်ခြည်တော်-မဂ္ဂဇင်းနှိုက် လိုရင်းတည်းဟူသော ဝတ်တရားအကြောင်းမှာ။
 တကမ္ဘာလုံးရှိနေကြသော မနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုအရင်းဟူ၍
 ချစ်ခင် မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်။ တလုံး တဝတည်းနှင့်။ တစ်တံ တသဘောတည်း ဖြစ်
 အောင်ပြုလုပ်ခြင်း။ မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့်အလုံးစုံသောသာသနာတော်
 မြတ်တို့၏။ မူလအခြေအမြစ်ရင်း-တရတည်းနှင့် တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
 ကောင်း။ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့်
 စပ်လျဉ်း၍။ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို။ မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူ ထံက
 ဖြစ်စေ။ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ။ ငဲ့ ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပါလိမ့်
 မည်။ မောင်တော်၏ဝတ်တရားများကိုသက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး
 အမျိုးရင်းပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့်။ ဆိုင်ရာမြို့ရေးရွာမှုများတွင် မပါမဝင်သောအသီးသီး
 သာသာများက။ ကိုယ်အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်။ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသော
 အချက်များကို အလေးဂရုမပြုလျှစ်လျှံရှနေရပါသည်။

“ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်နှင့်ကာလသစ်။”

(ဘဟာအိုဆိုသည်မှာ ဘာနည်း။)

လူသည် တိုးတက်ခြင်းတည်းဟူသော အသီးအပွင့်ရှိရမည်။ ဤကဲ့သို့ တိုးတက်ခြင်းအသီးမရှိသောသူကို မသီးမပွင့်သောကြောင့် မီးရှို့၍ပြစ်ထိုက်သော အပင်နှင့်တူသည်ဟု ဝိညာဉ်တော်တည်းဟူသော သခင်ခရစ်တော်မိန့်တော်မူ၏။ (ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်အမိန့်တော်။)

ဟာဗ်စ်စပင်ဇာဆိုသော လောကဝါတ်ပညာရှိကြီး ပြောဆိုဘူးသည်ကား။ ထိုင်းရေးပြည်မှပြောင်းလဲခြင်းတည်းဟူသောရွှေကြိုစက်အားဖြင့် လူတို့၏ခဲနှင့်တူသော ဇာတ်ပကတ်သဘောတရားများကို။ ရွှေနှင့်တူသည့် ကောင်းသောအကျင့်စာရိတ္တများဖြစ်ခြင်းငှါလည်းကောင်း။ ခဲနှင့်တူသည့် ထိုင်းသူပြည်သားအပေါင်းတို့အားလည်း။ ရွှေနှင့်တူသည့်ကောင်းသောလူအသင်းအပင်းများဖြစ်ရန်လည်းကောင်းမတတ်နိုင်ချေ။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်သည်လည်း။ လွန်လေပြီးသောအချိန်သာမယတို့၌ ပွင့်တော်မူခဲ့ကြသည့် ဘုရားသခင်၏တမန်တော်ပရောဖက်များကဲ့သို့ ဤအချက်မှန်ကန်ကြောင်းကိုသွန်သင်တော်မူ၍ ဤကမ္ဘာလောက၌ဘုရားသခင်၏ကောင်းကင်နိုင်ငံတော်တည်တော်မူစေခြင်းငှါ ထိုနိုင်ငံတော်ကို လူတို့၏စိတ်နှစ်လုံးထဲ၌တည်စေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်၏ပြဋ္ဌာန်းတော်မူသော ကျင့်ရန်ကျင့်ရန်တရားတော်များနှင့်အစပြု၍။ (ဘဟာအိုဆိုသည်မှာအဘယ်နည်း) ဟူသောအချက်ကို သေချာစွာစဉ်းစားရန်အကြောင်းရှိပေ၏။

ဘဟာအိုကဲ့သို့နေထိုင်ခြင်း။

တခန့်သောအခါ၌ (ဘဟာအိုဆိုသည်မှာ ဘာနည်းဟု မေးလျှောက်ရာ) ဘဟာအိုဖြစ်စေခြင်းငှါ။ တကမ္ဘာလုံးကိုချစ်ရမည်။ လူအပေါင်းတို့အား ချစ်ခင်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ကူညီမစောင့်ရှောက်ရမည်။ တကမ္ဘာလုံး၌ငြိမ်သက်ခြင်း။ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း။ ညီရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ဖြစ်ရန် ကြိုးစားကြရမည်ဟု အပ္ပန္နိလ်ဘဟာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။ နောက်တကြိမ်၌လည်း။ ဘဟာအိုဆိုခြင်းမှာ။ အမှုတော်ဆောင်ရွက်ခြင်း၌ လှုပ်ရှားထကြွခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသောသူဟု မိန့်တော်မူပြန်၏။ လန်ဒန်မြို့တော်၌ဘုရားဟောပြောတော်မူသောအခါတပါး၌လည်း။ လူတို့တယောက်သည်။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်၏ နာမတော်ကို မကြားဘူးစေကာမူ။ ဘဟာအိုဖြစ်နိုင်သည်ဟုမိန့်တော်မူ၏။ တဖန်မိန့်တော်မူပြန်သည်ကား။ ဘဟာအလ္လာ မိန့်တော်မူသော တရားတော်များအတိုင်း

ကဲ့သို့ပြုကျင့်နေသောသူသည်။ ဘဟာအိုဘဝတည်း။ သို့တည်းမဟုတ်။ လူတို့တယောက်သည် မိမိကိုယ်ကို ဘဟာအိုဟုခေါ်၍အနှစ်(၅၀)တိုင်နေစေကာမူ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်၏ အမိန့်တော်ကိုမလိုက်နာပါက။ ဘဟာအိုမဖြစ်နိုင်။ အရပ်ဆိုးသောသူတယောက်သည်။ မိမိကိုယ်ကိုအလွန်ချောပါသည်ဟုဆိုစေကာမူ မည်သူကိုမျှမလွှဲစားနိုင်။ အသားမဲသောသူတယောက်သည်လည်း။ မိမိကိုယ်ကို လှပဖြူဆွတ်လှသည်ဟုဆိုစေကာမူ။ သူတပါးထားဘိဦး။ မိမိ၏ကိုယ်ကိုပင်မလွှဲစားနိုင်ချေ။

ဘုရားသခင်၏စေလွှတ်တော်မူသော တမန်တော်တို့ကို မသိမရှိသော သူသည်ကား။ သစ်ပင်အရိပ်ကြီးအောက်၌ပေါက်ရောက်သော အပင်ကလေးနှင့်တူ၏။ ထိုအပင်သည်နေကိုမသိရှိမထွေမြင်ရငြားသော်လည်း။ မိမိအသက်ရှင်နိုင်ခြင်းသည်ကား နေပူရှိန်ကြောင့်ဖြင့်သာဖြစ်၏။ ကြွလာ ပွင့်တော်မူကြကုန်သောအရှင်တို့သည်။ ဝိညာဉ်၏သူရိယာနေမင်းများပေတည်း။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်သည်။ ယခုအခါ။ ယခုသာမယ၏နေမင်းဖြစ်တော်မူ၏။ လွန်လေပြီးသောထွက်ပေါ်ကြသည့်နေမင်းတို့သည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးကို အခိုးအငွေ့တို့နှင့်ပြည့်စေလျက်ထင်ပေါ်စေ၏။ ထိုနေမင်းများမထွက်ပေါ်ခဲ့ပါ။ ကမ္ဘာသည် အသက်မရှိဘဲ စောက်လျက်ပင်ရှိနေလိမ့်ဦးမည်။ သို့သော်။ ယခုအခါ။ ယခုသာမယ နေမင်းမှပင်လျှင်။ ငှေးငှေးနေမင်းများ၏ အခိုးအငွေ့များဖြင့်ပေါက်ရောက်နေသောအပင်များအား။ အသီးအပွင့်တို့ကိုမှည့်စေနိုင်ကြောင်း။

ဘုရားသခင်အားခဝင်ကိုးကွယ်ခြင်း။

ဘဟာအိုစစ်စစ်အဖြစ်နှင့်နေနိုင်ခြင်းငှါ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်နှင့်ဝန်တော်ရိုက်ဆက်သွယ်ခြင်းသည်မည်မျှလောက်လိုသနည်းဟုမူ။ နှင်းဆီပန်း နှင့် နှင်းပန်းများသည် ကောင်းစွာပွင့်အာဘို့ရာ။ နေမင်း၏အရှိန်ကို လိုသကဲ့သို့ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ဘဟာအိုတို့သည်။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်၏ ဝါတ်လေးပါးကိုရှိခိုး၍ ပူဇော်ကြသည်မဟုတ်။ ထိုကိုယ်ခန္ဓာအားဖြင့်ထင်ရှားစေသောဘုရားသခင်၏ရောင်ခြည်တော်ကိုရှိခိုးခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသူတို့သည်။ သခင်ခရစ်တော်မိဟာမက်အရှင်နှင့် ပွင့်တော်မူလေသမျှသောအရှင်မြတ်တို့အား။ ယုံကြည်ကြ၍။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်ကိုမူကား။ ဘုရားသခင်၏နှုတ်ကပတ်တော်ကို။ ယခုခေတ်သာမယရှိလူအပေါင်းတို့၏ထံသို့ ယူဆောင်တော်မူလာသော။ ထိုလွန်လေပြီးသောပွင့်တော်မူကြကုန်သည့် အရှင်များ၏အလုပ်ကို ဆက်လက်၍ အပြီးတိုင်ရွက်ဆောင်တော်မူမည်ဖြစ်သည့် အလွန်ကြီးကျယ်တော်မူလှသော ကမ္ဘာ၏အာစရိယဆရာကြီးဖြစ်တော်မူကြောင်းကို ယုံကြည်ကြပေ၏။

ဘာသာတရားနှင့်သဘောခြင်းတိုက်ဆိုင်ခြင်းသာဖြင့်လည်းကောင်း။ အပြု

အမှုမှန်ကန်မြောင့်မတ်ခြင်းသာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘဟာအိမ်ဖြစ်နိုင်၊ ဘဟာ
 အလ္လာအရှင်မြတ်သည်။ မိမိတပည့်တော်တို့အား။ စိတ်ရောကိုယ်ပါကိုးကွယ်ဝတ်
 ပြုခြင်းကိုအလိုရှိတော်မူ၏။ ဘုရားသခင်တပါးတည်းသာ ဤကဲ့သို့ အာဏာရှိ
 ထိုက်၏။ သို့သော်။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်သည်။ ပွင့်တော်မူသောဘုရား
 သခင်၏အလိုတော်ကို လူတို့အား သိစေတော်မူသောအရှင်ကဲ့သို့ပင် မိန့်မြွက်
 တော်မူ၏။ ရှေးပွင့်လေသမျှသော အရှင်တို့သည်လည်း။ ဤအချက်ကိုအတည့်
 အလင်းဖော်ပြခဲ့လေပြီ။ သခင်ခရစ်တော်မိန့်တော်မူသည်ကား။ ငါ့နောက်သို့
 လိုက်သောသူသည်။ မိမိကိုယ်ကိုစွန့်ခွာ၍ မိမိ၏လက်ဝါးကပ်တိုင်ကိုထမ်းလျက်
 လိုက်ရမည်။ တစ်တယောက်သည်။ မိမိ၏အသက်ကိုပင် ကွက်၏။ ထိုသူသည်။
 အသက်ကိုဆုံးရှုံးခြင်းဖြစ်လတ်။ တစ်တယောက်သည်။ ငါ့အတွက်အသက်ကို
 စွန့်ခွာ။ ထိုသူသည်အသက်ကိုပြန်၍တွေ့လတ်။

အနည်းနည်းအားဖြင့်၍အကြောင်းကိုရည်ရွယ်၍ပွင့်တော်မူလေသမျှသော
 အရှင်တို့သည်။ မိမိတို့၏တပည့်တော်တို့အားမိန့်မြွက်တော်မူကြ၏။ သာသနာ
 ရာဇဝင်ပေါင်း၌လည်း ရှောက်လိုက်မည်ဆိုက။ ဤအရှင်မြတ်တို့၏ တောင်းဆို
 ချက်ကို လိုက်နာပြုလုပ်နေသမျှကာလပတ်လုံး။ ဘယ်ကဲ့သို့သော နှောက်ရှက်
 ခြင်း။ ဆီးတားခြင်း။ နှိုင်းစက်ဗျင်းပန်းခြင်း။ အသေသတ်ခံရခြင်းများတို့သည်။
 သာသနာတော်၏ဘိုးတက်ခြင်းကိုမရပ်တန့်စေနိုင်။ သို့တည်းမဟုတ်။ လူတို့၏
 အလိုဆန္ဒခလေ့ထုံးစံများသည်။ ကိုးကွယ်ဝတ်ပြုရာ၌ဝင်၍လာပါ။ သာသနာ
 သည်ဆုပ်ကပ်သို့ရောက်သွား၏။ သာသနာသည်။ ကာလထုံးစံအလိုက်ဖြစ်၍
 လာသော်လည်း။ လူတို့၏စိတ်နှစ်လုံးများကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ အံ့ဩဘွယ်ရာ
 အရာများတို့ကိုဖြစ်ပျက်စေနိုင်သော တံခိုးသည်ဆုပ်ရတ်သွားလေပြီ။ မှန်ကန်
 သောသာသနာတော်သည်ကာလထုံးစံအလိုက်။ ဘယ်သောအခါကမျှမဖြစ်ခဲ့
 စဘူးသေးချေ။ တနေ့၌၍ကဲ့သို့ဖြစ်တန်ဖိမ့်မည်ဟု ဘုရားသခင်မိန့်တော်မူ၏။
 သို့သော်။ သခင်ခရစ်တော်အခါကကဲ့သို့။ (အသက်ရှိရာသို့ ညွှန်ပြသောလမ်း
 သည်ကျဉ်းမြောင်းလာ၍ တံခါးသည်လည်းဖြောင့်တန်း၏။ သို့သော်။ ထိုလမ်းကို
 တွေ့သောသူများမှာနည်းပါး၏။) ဟူသောအချက်သည်မှန်ပေ၏။ ပိညာဉ်၏မွေး
 သွားခြင်းတံခါးသည်။ သဘာဝမွေးသွားခြင်းတံခါးကဲ့သို့။ လူတို့အားမစုရုံးစေဘဲ
 တယောက်ပြီးတယောက်အခွင့်ပြုပေ၏။ အကယ်၍နောင်သောအခါ၌။ ရှေးအခါ
 နှင့်မတူဘဲ။ လူများတိုးတက်၍ဝင်နိုင်ခဲ့ပါ။ တံခါးကျယ်ပြန့်လာ၍မဟုတ်။ လူတို့
 သည်။ မိမိတို့၏အလိုသို့ မလိုက်ဘဲ။ အရှင်၏ဘောင်းဆိုတော်မူသော ကိုယ်ကို
 စွန့်ခွာခြင်းပြုလုပ်သောကြောင့်သာဖြစ်နိုင်ပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။ လူတို့
 သည်။ ဘုရားသခင်၏အလိုတော်ကိုပမာနမပြုဘဲ။ မိမိတို့၏အလိုသို့ လိုက်မိခြင်း
 ကြောင့်။ မည်ကဲ့သို့ အတိရက္ခနှင့်ဆုံးရှုံးခြင်းများခံရကြောင်းကိုကောင်းစွာနေခံ
 ဆုံးရှုံးသိရှိလာကြလေပြီ။

:o:

ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်သည်။ မှန်ကန်တည့်မတ်စွာ ပြုကျင့်ရမည် အ
 ကြောင်း မိမိ၏တပည့်တော်တို့အား။ ကြပ်မတ် သွန်သင်တော်မူသည်အပြင်။
 မှန်ကန်ခြင်း၏အဓိပ္ပါယ်ကို အောက်ပါအတိုင်းဘော်ပြတော်မူ၏။

လူသည် အတုအပလိုက်ခြင်းနှင့်။ မကောင်း။ မဟုတ်။ မမှန်သော စွဲလန်းခြင်း
 များမှလွတ်ကင်းမှသာ။ ဘုရားသခင်၏ပွင့်တော်မူခြင်းကို။ တလုံးတစည်းတည်း
 မြင်နိုင်သောမျက်စိအားဖြင့်ရှုမြင်နိုင်၍။ ကြည်လင်စွာသော ထိုးထွင်းဥာဏ်ဖြင့်
 အလုံးစုံအကြောင်းများကိုစဉ်းစားလိမ့်မည်။

လူအသီးသီးတိုင်း။ ဘုရားသခင်၏ ရောင်ခြည်တော်သည်။ ဘဟာအလ္လာ
 အရှင်မြတ်၏ ဓာတ်လေးပါးခန္ဓာ၌ ကြိမ်းအောင်း၍ဝင်ရှားတော်မူကြောင်းကို
 သိမြင် ယုံကြည်ရန်လိုလေသည်။ သို့တည်းမဟုတ်ပါ။ ဘဟာအိမ်သာသနာ
 တော်သည်။ ထိုသူ၌ အဓိပ္ပါယ်မထင်ရှားသောနာမည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။
 ပွင့်တော်မူလေသမျှသောပရောဖက်တို့သည်။ လူတို့အား တရားလမ်းဘက်သို့
 ခေါ်ခြင်းကား။ ထိုသူတို့၏မျက်စိများသည်မပိတ်ဘဲဖွင့်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း
 စဉ်းစားခြင်းဥာဏ်ကိုမနှိပ်နင်းဘဲ။ အသုံးပြုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း ဖြစ်ပေ၏။
 အများသဘောအလိုကိုလိုက်၍ယုံကြည်ခြင်းမဟုတ်။ တဘက်သတ်စွဲလန်းခြင်း
 တည်းဟူသောတိမ်ခိုးတိမ်လိတ်များကိုထိုးဖောက်၍။ (မိမ်းခါးရေသောက်)အ
 တုလိုက်ခြင်းတည်းဟူသောသံခြေချင်းများကိုကန်ကြောက်ပြီးလျှင်။ ကြွလာပွင့်
 တော်မူသောအရှင်၏ မှန်ကန်ကြောင်းကို။ သိမြင်နားလည်နိုင်သည့်ကြည်လင်
 စွာရှုမြင်ခြင်းနှင့်။ လွတ်လပ်စွာဆင်ခြင်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဘဟာအိမ်ဖြစ်လိုသူတိုင်းမှန်ကန်ခြင်းများကိုမကြောက်မရွံ့ဘဲရှာရမည်။ သို့
 သော်။ ထိုကဲ့သို့ရှာဖွေခြင်းသည်။ ဤဓမ္မတာလောက၌သာဖြစ်စေရ။ ထိုသူ၏
 ခန္ဓာခန္ဓာစက္ခုအာရုံတို့သည်။ ဓာတ်လေးပါးခန္ဓာ၏စက္ခုအာရုံကဲ့သို့ နိုးကြား
 မြင်ရှိရမည်။ ထိုသူသည်။ ဘုရားသခင်ထံမှ အသနားတော်မြတ်ခံထားရသော
 အစွမ်းသတ္တိများကို။ မှန်ကန်ခြင်းရှာဖွေရာ၌အသုံးပြုရမည်။ ဘယ်အရာကိုမဆို။ စွဲ
 အခြေသာကေခိုင်မြဲမှသာယုံကြည်ရမည်။ ထိုသူ၏စိတ်သည် ဖြူစင်လျက်။ စွဲ
 လန်းခြင်းများတို့နှင့်ကင်းလွတ်ခဲ့ပါက။ ကြိုးစားရှာဖွေသောသူသည်။ ဘယ်သို့
 သောခန္ဓာ၌ကြိမ်းဝတ်သည်ဖြစ်ပေပါ။ ဘုရားသခင်၏သန့်ရှင်းသော ရောင်
 ခြည်တော်ကို တွေ့ရှိသိမြင်ယုံကြည်လိမ့်မည်။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ် မိန့်
 တော်မူသည်ကား။ လူသည်မိမိကိုယ်ကိုမိမိသိ၍ ကောင်းမြတ်ခြင်း။ ယုတ်
 ညနိုးခြင်း။ အသရေပျက်ခြင်း။ အသရေတိုးတက်ခြင်း။ ချမ်းသာခြင်း။ ဆင်းရဲခြင်း
 များဖြစ်စေနိုင်သောအရာများကိုသိရှိရမည်။
 (ဘုရားသခင်ကိုသိခြင်းသည်။ အားလုံးသောအရာများကို သိနိုင်ခြင်း၏ အ
 ဖြစ်ပင်ဖြစ်၏။ (ထိုအရှင်သည်ဘုန်းကြက်သရေနှင့်ပြည့်စုံတော်မူ၏။) ဤကဲ့သို့
 သိနိုင်ခြင်းသည်လည်း။ ပွင့်တော်မူသောအရှင်အားဖြင့်သာဖြစ်နိုင်၏။)

چون تفاوت در استعداد و قابلیت و فرق در مدارک و هوش و نکاست پس همه در علم و معرفت و دانائی متساوی نگردد مقصد این است که مقتضیات خلقت و ایجاد برای تمشیت و نظام امور عالم منوط بمراتب و درجات تفاوت است و تنوع و اختلاف کائنات نوعاً و شکلاً و تبتیه و مقاماً اسباب حفظ و بقا و وحدت و اتلاف لازم و ملزوم یکدیگرند و اما اینکه فقیر در زحمت و مشقت و محتاج هر چیزی است سیمنا و آمنا و ای شک و شبهه در راحت و آسودگی غنی است و این سوال را آهسته باید از شخص غنی پرسید و جواب منوط بر نامه اوست - و ای نه چنان مفهوم شود که فقر محبوب و غذا و ثروت مذموم بلکه کل از قام اعلی بکسب و صنعت و اقتراف ماء مورد حتی فرض و واجب است در جمیع احوال مطمئن و مسرور بعنایات و لطاف هیکل مبارک باشید حسب امر مبارک موم گردید - امضاء نور الدین زین

یار معنوی آمید داریم در ظل الطاف و حمایت حضرت احدیت بآنچه
آمال اهل بهاست فائز گردید و گوی سبقت را در میدان عمل از همگنان
بربائید در این بساط فراموش نشده و نخواستید شد -

بنده استانش

(امضاء مبارک) شوقی

ما عا شفاں روی تو ما عا کفان کوی تو
 ما بستگان موی تو میخوام لقای تو
 میخوام رضای تو ای من فدای تو
 هے از خدا طلب
 هے از بها طلب
 ما قاصدان شهر تو ما طائفان سخن تو
 ما بندگان امر تو میخوام جفای تو
 میخوام بلائی تو جانها نثار تو
 هے از خدا طلب
 هے از بها طلب
 ما آهوان دشت تو ما ماهیان شصت تو
 ما حارسان عرش تو میخوام جمال تو
 میخوام جلال تو ای من فدای تو
 هے از خدا طلب
 هے از بهاء طلب
 ما کشتگان عشق تو ما مردگان بهجر تو
 ما فانیان اسم تو میخوام بلائی تو
 میخوام قضای تو جانها نثار تو
 هے از خدا طلب
 هے از بهاء طلب
 ما طائران رام تو ما ماهیان دام تو
 ما ساقیان جام تو میخوام وفای تو
 میخوام جفای تو ای من فدای تو
 هے از خدا طلب
 هے از بهاء طلب
 ما طائفان سخن تو ما حارسان مصر تو
 ما حافظان سر تو میخوام فدای تو
 میخوام هوای تو جانها نثار تو
 هے از خدا طلب
 هے از بهاء طلب
 ما شاربان کاس تو ما حاملان عرش تو
 ما ناظران وجهه تو میخوام ثنای تو
 میخوام نوای تو ای من فدای تو
 هے از خدا طلب
 هے از بهاء طلب
 ما والهان غمز تو ما خازنان کنز تو
 ما واقفان رمز تو میخوام شعار تو
 میخوام دثار تو جانها فدای تو
 هے از خدا طلب
 هے از بهاء طلب

فقر و غنا

از اجده نشر نفعات طهران شماره ۳۸ شهرالعتز سنه ۸۵ بیانی

مرقومه ئی از جناب آقا میرزا نورالدین زین ایده الله موشح بد ستخط
مبارک حضرت ولی امر الله ارواحنا فداه بافتکار جناب گشتا شسپ رستم رسیده
نظر با نیکه عام المنفعه است سراد آن ذیلا درج میگردد -

طهران جناب گشتا شسپ رستم عایه بهاء الله ملا حظه نمایند

یار روحانی مرقومه شما واصل و بلحاظ اقدس یکتا محبوب عالمیان
 حضرت ولی امر الله روحی لاحباء الغداء فائز الحمد لله سرگشته و سودائی در
 محبت و عشق آند ابرو مهر با نید و مفتون جمال بیمثال طلعت جانان در
 موضوع فقر و غنا و زحمت فقرا و راحت اغنیا استفسار نموده بودید و اظهار
 تعجب و حیرت از این وضعیت فرموده اید عزیزم دائره این موضوع و بحث
 در آن وسیع است و دیگر چرا مطالب حصر در فقر و غنا و غنی و فقیر باشد بسیاری
 از اشیاء دیگر هم مماثل و مشابه بهمین کیفیت موجود مثلا چرا همه طیور عالم
 بلبل خوش آهنگ و آواز نیستند زاغ و کلاغ برای چه و یا آنکه همه خلق جهان
 با حسن و جمال نیستند قبیح و زشت برای چه یا چرا همه چرندگان صحرا آهوی
 در لرزایدند گرگ و پلنگ خو نخواستار راجه لزومی و در میدان جنگ سرباز
 برای چه همه سرور و سردار باشند و اخیراً فقیر چرا همه غنی باشند معلوم است
 که در خصوص فقیر رنجبر و غنی ناز پرور با حثین و مفکرین عالم صحبتها داشته
 و میدارند و حل این عقده مشکل را تاکنون نتوانسته اند و الا آنچه را که در
 عالم از انقلابات و خطرات ملا حظه مینمائید دائر بهمین محور و مرکز است
 یعنی ناله و ضوضاء فقرا از طرفی و زیادتی ثروت و مال اغنیا از جهتی و این
 واخذ در همین قسم باقی خواهد ماند تا وقتیکه احکام و اوامر صادره از قلم علی
 در این خصوص بموقع تنفیذ و اجراء گذارده شود و حل مشا کل اقتصادی بموجب
 تربیت و تعالیم رحمانی گردد و میان غنی و فقیر یعنی رنجبران و سرمایه داران
 صلح و آشتی شود باین معنی که فقیر بحقوق خود که رفع احتیاجات ضروریه
 لازم است برسد و غنی در مال و ثروت خود مطلق التصرف و از خوف و خطر
 جان و مایملک خود برهد و آزاد ماند ولی مراد این نیست که همه فقرا اغنیا شوند
 و یکسان گردند این خیال مثل آن است که بگوئیم همه جهلاء و بی سوادها
 علامه و نهر و فهامه زمان شوند و حال آنکه تربیت و تعالیم چون عمومی و اجباری
 گردد جهل و نادانی تخفیف یابد و بی سواد و بی بهره از علم کسی نماند ولی

حضرت ولی امر الله ارواحنا لمحضرة الاطهر فدا می فرمایند :-

(۱)

محبت و دوستی با عموم اهل عالم از تعالیم اساسیه شریعت الهیه است تا چه رسد بدوستی و اشتی در بین احباء الله -

(۲)

الیوم اساس اعظم و میزان اکمل واتم و فارق بین حق و باطل اخلاق است نه اقوال -

(۳)

حال وقت آنست که یاران صمیمی مخلص پروفا و متمسکین بعروة الوثقی و ایقان و ایمان بکمال تعاق و شهادت و ثبات و متانت و فرز انگی و رزانت و انقطاع و خلوص نیت باقلبی فارغ از شهوات نفسیه و تعلقات و تمایلات مذهبیه و صدری ممرود از حماست و حمایت جاهلیه و تعصبات فارغه و ذیلی مقدس از رسوم و اوهام و عادات و تقالید شرایع و مذاهب مطویه منسوخه و افکار واهیة باایة عتیقه خود را از قیود عالم قدیم رهائی دهند و شریعت این یوم موعود را جلوه دهند و نصرت نمایند در صراط مستقیم که منهج اعتدال است و شاهراه غرت و سعادت بی زوال سالک و متحرک گردند *

(۴)

اهل بهاء در ظل هر دولت و حکومتی بصدق و صفا و امانت و تقوی رفتار نمایند بقلوب متوجهند و از تلونات و حدودات ظاهره در گریز نه تشنه شهر تزد و نه طالب ریاست نه اهل ریا و تملقند و نه در پی جاه و مکنذ نه طالب مسند و مقامند و نه اسیر رتبه و نشان از تظاهر و خود نمائی متذکرند و از استعمال قوه جبریده مشمذ از ماسوی الله چشم پوشیده اند و بوعده های محکمه مولای خوبش دل بسته حبل تو قعات و تعلقات را گسسته اند و بان محبوب یکتا پیوسته از خود گذشته اند و برفع عموم پرده اخته متمسک و متمسبت بمبادی سلیمه قیمه الهیه اند و از توهامات و افکار سقیمه مشوشیه مسموم مئه نو هوسان مجتذب *

(۵)

مقصد اصلی اهل بهاء تقدم و پیشرفت مصالح ملت است نه ترویج مآرب و مقاصد افراد بی باک و پست فطرت -

شهبسوار مضمار خدمت امر الهی جذاب فاضل حضرت سید محفوظ الحق علمی علیه بهاء الله الابهی در پانزدهم اکتوبر ۱۹۲۸ میلادی از مینوا بمندله مراجعت فرمودند و بخواهش و رجای بعضی از طیاسفیها بتاريخ ۱۸ اکتوبر ۱۹۲۸ م دفعه ثانی در معبد آنان در موضوع اینکده "همه ماها یکیم" نظمی جالب توجه و هوش افزا و مورث روحانیت و نورانیت قلوب ایراد نمودند - بهانه و ولوله ئی زائد الوصف از جمعیت برخاست و در آن احتفال پر جلال تائیدات ملاء اعلی پی در پی رسید و بیشتر از پیشتر انوار نصرت و حمایت از ملکوت ابهی بد مید پس از ختام نطق حضرت ممدوح الیه مس لبها خانم در کمال انجذاب و اشتعال در اسان انگلیسی تاریخ و پیشترت امر الله را برای حاضرین بچنین قوه قویة روحی بیان نمود که علت انشراح قلوب و انجذاب نفوس گشت -

حضرت ایشان در بیست و یکم ماه اکتوبر ۱۹۲۸ م بعد از کشیدن زحمات پر صعب سفر تشریف فرمای شهر تاؤن جی شدند جنابان سید عبد الجبار و عبد الرشید که از بهائیان قدیم این مملکت می باشند و حال در تاؤن جی بکسب و کار مشغول با احترامات فائده استقبال نمودند و از مهمان نوازی و پذیرائی آن وجود نورانی فائز و مفتخر گشتند - حضرت موصوف الیه تابیست و هفتم ماه اکتوبر در تاؤن جی مکث فرموده بتشریح اساس و حقیقت ادیان الهی و بتبیین تعالیم صالح عمومی و وحدت عالم انسانی پرداختند و باعیان و اشخاص ذیعلم آن سامان ملاقات نموده مفصل صحبت امری داشتند و القای کلمته الله فرمودند مبتدیهای بسیاری بجهت تحقیق و تکری تاریخ ظهور و اصول مبادی امر بهائی در منزل آقا عبد الرشید که محل فرود گاه حضرت ایشان بود هر روز می آمدند و پس از استماع اجوبه شافی و دلایل و براین نافذ قاطعه مقنع و مشتعل و منجذب بنفعات محبت الله گردیده مرخص می شدند -

حضرت ایشان بتاريخ ۲۸ اکتوبر مظفر و منصور برنگون تشریف آوردند و کمافی السابق بنهایت سرور و حبور در تمشیت و تنظیم امور و شدون روحانی مشغول گردیدند -

روز سه شنبه هنگام عصر بتاريخ ۳ نو فمبر ۱۹۲۸ دو صفحه عکس حضرت ایشان یکی با عموم احباء رنگون و دیگری بمعیت آقایان سید محمود شیرازی و سید حشمتعلی که در سفر همراه حضرت ممدوح بودند برداشته شد -

حضرت ایشان در یوم سه شنبه ششم ماه نو فمبر از راه کلکته عازم ملک هندوستان گشتند - بیقین مبین مید انیم که نصرت و تائیدات غیبی الهی نفوس مجردة طیبه منقطعین الی الله را پی در پی می رسد بنهایت تضرع و ابتهال پیروزی و ارجمندی و تقدم و تعالی و حفظ و صیانت این وجود مقدس را از آستان امنع از فع جمال اقدس ابهی همواره مسئلت می نمایم *

و رسوائی مقصود نیست که در سبیل حقیقت هر مشکلی آسانست و هر بلائی موهبت بيمثال لهذا بايد احبآء الهی و اماء الرحمن از بیچ بلائی فتور نیارند و از بیچ مصیبتی قصور در خدمت جائز ندانند -

ارواح شریفة از حیات ابدیه محروم چگونه تاثیر خواهند داشت اما ارواح مقدسه را چون حیات ابدیه محترم لهذا فیوضاتشان در جمیع عوالم الهی موجود ارواح مقدسه را بعد از صعود تاء ثیرات عظیمه و فیوضات جسمیه محقق و آثار عظیمه در آفاق و انفس مقرر - و ارواح را بعد از تجرد از اجساد تجسم بجسم عنصری نیست آنچه تخیل می شود این اکتشافات خود انسان است که استمداد و استفاضه از ارواح مقدسه نماید و چون در آن حالت از خود غائب گردد و در بحر توجه مستغرق شود کیفیت روحانی که مقدس از جسم و جسم نیست بنظر او جلوه نماید گمان کند که این جسم است مثلش مانند رؤیاست انسان در عالم رویا صور مختلفه مشاهده کند و مکالمه نماید و استفاضه کند و در عالم رویا گمان کند که آنها هیئا کل مجسمه هستند و جلوه جسمانیت و حال آنکه صرف روحانیت - خلاصه حقیقت روح از جسم و جسمانیت مقدس و منزله است ولی مانند عالم رویا فیوضاتش بصور و اشکال جسمانیست بهمچنین در حالت اکتشافیه ارواح را بصور و رسوم جسمانی مشاهده کنند - خلاصه کلام ارواح مقدسه را نفوذی عظیم و تاء ثیری شدید است و بقا و تاء ثیر انان مشروط بوجود جسمانی و ترکیب عنصری نیست ملاحظه نمایند که در وقت خواب جسم انسان و قوای جسمانی از سمع و بصر و شامه و ذوق و لمس عاری یعنی جمیع قوای جسمانی مختل با وجود این حقیقت انسانیه حیات روحانی دارد و قوای روحانی در نهایت نفوذ در شرق و غرب اکتشافات عجیبه نماید و شاید اموری کشف نماید که بعد از مدت مدیده در عالم جسمانی ظاهراً گرد پس معلوم شد که حقیقت انسانی را بقا و تاء ثیر مشروط بقایب جسمانی نیست بلکه این قالب جسمانی آلتیست که روح انسانی پرتوی بر آن افکند مانند آفتاب که چون تجلی بر مرآت نماید روشن شود و چون تعلق آفتاب از مرآت منقطع گردد آئینه تاریک شود بهمچنین چون فیض روح از جسم منقطع گردد آن آلت معطل شود مختصر این است که انسان عبارت از حقیقت روحانیه است و آن حقیقت نافذ در کل شایست و آن حقیقت است اکتشاف اسرار غیبه نماید بشریه ملاحظه می نماید جلوهئی از ادراکات اوست و محیط بر جمیع اشیاست و مدرک جمیع اشیا ملاحظه نماید که این علوم و فنون و صنایع و بدایع موجوده وقتی که یک در حیز غیب بوده و مجهول و سرمکذون و غیر معلوم بوده روح

انسان چون محیط بر جمیع اشیاست اکتشافات ادراک آن نموده و از حیز غیب آنرا بعرضه شهود کشیده پس ثابت و محقق شد که روح انسانی کاشف اشیا و محیط بر اشیاست اما ترقیات روح بعد از صعود بملکوت مجرد از مکان و زمانست و ترقیات بعد از صعود ترقیات کما لیست نه مکانی مانند ترقی طفل از عالم جنینی بعالم رشد و عقل از عالم نادانی بعالم دانائی و از مقام نقص بعالم کمال چون کمالات الهیه نامتناهیست لهذا ترقی روح را حدی معلوم نه -

هو الابهی

انوار حق رخشان شده	دریای حق جوشان شده
وجه بدی تابان شده	خفاشها پنهان شده
ابر کرم گریان شده	برق قدم خندان شده
گلشن فضای جان شده	پر از گل وریکان شده
بابل بصد الحان شده	در روی گل حیران شده
مد هوش و سرگردان شده	مست رخ جانان شده
مخمور و هم سکران شده	پر آه و پرافغان شده
سوی خدا نالان شده	کای مالک و رحمان من
غفار من یزدان من	ای روح وای ریکان من
ای آرزوی جان من	ای واقف پنهان من
ای درد وای در مان من	این جمع یاران تو اند
محو و پریشان تو اند	سر گرم و حیران تو اند
خسته ز هجران تو اند	مرده ز حرمان تو اند
یک پرتوی از بوی خود	یک شمه دلچوی خود
بر ما تو احسانی بکن	از جود رحمانی بکن

و ز فضل ربانی بکن
تا زندگی یابیم ز نو

هو الابهی الابهی از آثار قلم اعلی

الهی الهی اشهد بوحدا نیتک و فردانیتک اسماک یا مالک الاسماء بذفون کلمتک العلیا و افتد ار قلمک الاعلی ان تنصرنی برایات قوتک و قدرتک و تحفظنی من شر اعدائک الذین نقضوا عهدک و میثاقتک انک انت المقتدر القدیر * این ذکر حصین است و متین و لشکر یست مبین حفظ نماید و نجات بخشد

THE DAWN.

Vol. VI.

DECEMBER, 1928.

No. 4.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Bahá'í Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u-llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahá'í Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

WORDS OF 'ABDUL-BAHA'.

I desire distinction for you. The Bahai must be distinguished from others of humanity. But this distinction must not depend upon wealth—that they should become more affluent than other people. I do not desire for you financial distinction. It is not an ordinary distinction I desire; not scientific, commercial, industrial distinction. For you I desire spiritual distinction; that is you must become eminent and distinguished in morals. In the love of God you must become distinguished from all else. You must become distinguished for loving humanity; for unity and accord; for love and justice. In brief, you must become distinguished in all the virtues of the human world; for faithfulness and sincerity; for justice and fidelity; for firmness and steadfastness; for philanthropic deeds and service to the human world; for love toward every human being; for unity and accord with all people; for removing prejudices and promoting international peace. Finally, you must become distinguished for heavenly illumination and acquiring the bestowals of God. I desire this distinction for you. This must be the point of distinction among you.

A Universal Religious Peace Conference

Preliminary Meeting at Geneva

A letter from Geneva Bahai International Bureau dated 27th October 1928 states :-

"On the 12th 13th and 14th September we had in Geneva the 'Universal Religious Peace Conference'; as some of you know this was

عنوان مراسلات ذبیح الله زرقانی •
پوست بکس نمبر ۲۹۹ رنگون •

ای ابل عالم همه باریک داید و بر یک یک شایسته

الأشراق

این مجله بی یک بار
طبع و توزیع می شود
فردوسی است
افزودنی می شود

مقصود رساله الأشراق وحدت و اخوت و یگانگی عالم انسانی است و تقنین اصول او را که در حقیقت اصول و اساس کلی واحد است و وظیفه نشر مطالبی است که جامع باین مقام علمی و تربی علیاست و مقالات مختصر و مفید مخصوص از هر کس و هر جای رسد درین رساله درج خواهد شد عنوان مراسلات پست بکس نمبر ۲۹۹

شماره سوم

ماه نو فمبر سنه ۱۹۲۸ م

جلد ششم

۷۸۶

اقتباس از بیانات مبارکه حضرت عبد البهاء ارواح العالمین له الفداء
هو الله

(۱)

بلا یای سبیل الهی انسان را سبب ناپید اتست بلکه قوتیست ملکوتی و مو بهتی است لا هونی اما بالفسفه بضعفای مومنین بلا یا امتحان و افتتان است که بسبب ضعف ایمان و ایقان از بلا یا در مقام امتحان شدید آفتند ولی نفوسیکه ثابت و راستخند آنان را امتحان اعظم مواهب است ملا خط نما که تلمیذ کاهل جاهل را امتحان در علوم و فنون بلایه عظمی است و لکن تلمیذ زیرک دانارا امتحان در علوم فخر و مسرت بی پایان - زر مغشوش را امتحان در آتش سبب روسیای و لکن ذهب خالص را شدت شعله آتش اسباب ظهور لطافت و شکوفتگی پس امتحان ضعفا را بلا نیست و محتجبان را سبب خجالت

organised by a subcommittee of the "Church Peace Union" of America as a preliminary to a call for a "World-wide Religious Peace Conference" which they hoped to effect at this conference. The object was realised and during the sittings of this body committees were formed to further the work for a "World-wide Conference" to be called in 1930.

It was most interesting to experience the coming together of so many nationalities and peoples representing all of the great religions of the world, with their minor branches and the various movements working for peace. Certainly some good result should be forthcoming if the hearts are sincere and the aim a universal blending of the highest in each and all.

"In these movements for peace we see more and more the effect of the Breath of the Holy Spirit put into action by the coming of Bahullah and the crying out of the divine wisdom by the Centre of His Covenant. But is the initiative of this great work being taken from the hands of the Bahais? It might be that we are beholding the fulfilment of what 'Abdul-Baha so often said relative to the possibility being given to the Bahais in this Day to accomplish the Will of God and raise the flag of Universal Peace in the world; but if they did not arise in unity to accomplish this, others would be raised up for the work. The edict has gone forth and the Will shall be done. It behooves us all to reflect upon this problem given us to solve; if it is not too late. Are we going to stop by the road side while the great procession moves on? Or shall we immediately lay aside all personal desires, all personal ideas regarding the "ways" and "means", fuse our strength and our wills into one united whole and arise as one body to uplift with spiritual force of oneness this Banner of Peace so long awaiting to be unfurled?"

Referring to this remarkable gathering at Geneva in September last for the purpose of promoting a Universal Religious Peace Conference in 1930, Mr. Arthur Perritt writes in "The Christian world" of September 20, 1928 as follows :-

"Just three years ago, when the Life and Work Conference was assembled at Stockholm. Dr. Henry A. Atkinson, secretary of the world Alliance for International Friendship asked a little group of English and American religious leaders and publicists to his private room, after dinner one night, to discuss, privately, a big idea that was exercising his mind. To about a dozen selected confidants Dr. Atkinson unfolded what to some of us, at first blush, seemed a visionary scheme for mobilizing all the religions of the world in an active campaign for peace. At time even Dr. Atkinson, who is rarely daunted by difficulties, was not overconfident that the proposal was practicable. As it was shaping itself in his fertile mind three years ago the idea was that a conference composed of unofficial representatives of the great religions of the world should be convened with a view to ascertaining what contribution each religion could make to the attainment of world peace. I am not at all sure that Dr. Atkinson derived much encouragement from that little group at Stockholm. We all recognised the coldness and even grandour of the dream: but we were at best sceptical about the possibility of its realization. East and West seemed very far apart, politically and religiously, three years ago; but Dr. Atkinson met our objections by affirming his conviction that the conference could be brought to pass, and he was insistent that

the united altars of all the faiths could make war impossible. At all events, Dr. Atkinson was not deterred by our misgivings, and for three years he has been working quietly, but persistently, to give shape to his great idea. Last week at Geneva, at the end of a preliminary conference which was almost a universal religious Peace Conference in microcosm, he declared that it "seems like a dream that is coming towards realization". For the Conference at Geneva resolved to hold a world conference of all religions in 1930 in Asia (most likely in India) "to rouse and direct the religious impulses of humanity against war in a constructive world-wide effort to achieve peace".

The message which the conference issued runs :-

"Peace is one of the loftiest positive aims of united human endeavour. Spiritual in its very nature, and implicit in the teachings of all religion, it was this aim which inspired the Church Peace Union to set on foot the movement that has now taken form in a resolve to hold a world conference of all religions. Of this conference the sole purpose will be to rouse and to direct the religious impulses of humanity against war in a constructive world-wide effort to achieve peace.

"A preliminary gathering was convened at Geneva in September 1928 to consider the holding of a Universal Religious Peace Conference in 1930. To this gathering came men and women of all faiths from all parts of the earth. They were united in the conviction that the state of mankind to day demands that all persons of good will in every religion shall work together for peace, and that, more than ever concerted religious effort is needed to attain it.

"Even as nations have been learning that no one of them suffices to itself alone, but that each needs to help and to be helped by others, so also the religion of the world will come to see that each must seek to serve and to be served in the work of peace, and to go hand in hand towards the common goal.

"Hence it was resolved that a Universal Religious Peace Conference be held, to put in motion the joint spiritual resources of mankind; and that without attempting to commit any religious body in any way, the conference consist of devoted individuals holding or associated with recognized forms of religious belief.

"The Universal Conference designs neither to set up a formal league of religions, nor to compare the relative values of faiths, nor to espouse any political or social system. Its specific objects will be :-

- (1) To state the highest teachings of each religion on peace and the causes of war.
- (2) To record the efforts of religious bodies in furtherance of peace.
- (3) To devise means by which men of all religious faiths may work together to remove existing obstacles to peace; to stimulate international co-operation for peace and the triumph of right; to secure international

justice, to increase good will and thus to bring about in all the world a further realization of the brotherhood of men.

(4) To seek opportunities for concerted action among the adherents of all religions against the spirit of violence and the things that make for strife.

Persuaded that this high purpose will move devoted hearts and minds every where, the preliminary gathering at Geneva has appointed a committee to prepare for the Universal Conference, so that world-wide coordination of religious endeavour may help towards the full establishment of peace among men.

News from Baghdad.

The latest news letter from the National Spiritual Assembly of the Bahais of Iraq-Baghdad contains the following very inspiring news which we commend to the Bahais of all over India and Burma :-

(1) "Our beloved Guardian gave his order to the friends at Avashiq a village near Baghdad to erect a Hadhirat-al-Kods (Mashriqul-adkar) and in conformity with His blessed order the said building is now in the course of erection and nearing completion; and it is without doubt that this building will greatly resound in Iraq due to the fact that the attention of the passers by will be directed towards it as there is not such an important building in that centre and therefore it will be asked "what is this building?" The answer would be of course "A meeting-place for the Bahais" The passers-by the spectators, the hearers all will then be compelled to enquire about this religion and its principles and therefore this holy erection will serve by itself an expounder of the cause in that region. Blessed are those who are labouring day and night for the spread of the glad tidings of the Kingdom.

(2) "Our National Spiritual Assembly has distributed Bahai messages and books in these regions, and this act has impressed the souls with high thoughts towards the Bahais and Bahaism, and thus good fruits were obtained.

(3) Our Hadhirat-el-Kods in Bagdad situated at Jadid Hasan Pasha No. 22/9 is placed at the disposal of the Bahai travellers, who are welcomed to stay there comfortably as long as they wish. There are always friends present there who can talk with them in different foreign languages and who are at all times ready to serve them most satisfactorily.

(4) The National Spiritual Assembly has decided to open a general library in the Hadhirat-el-Kods. Printed books as well as beautiful manuscripts were presented by Messrs Bahman Effendi Salman, Isaac Effendi Benani. The assembly will be pleased to receive donations of printed matters which will be preserved in the library with the name of the donor.

of the donor.

(5.) Our beloved brother Haji Mahmood Kassabji has made a donation of his three houses in order that they may be included in the future extension and rebuilding of the blessed house of His Holiness Bahauallah, these houses being in the neighbourhood of the blessed house. They are valued at twenty five thousand rupees. We tender our sincerest thanks to Mr. Kassabji for this noble act.

The Bahai International Bureau, Geneva, Switzerland.

Mrs. H. E. Hoagg the Secretary, Bahai International Bureau in her letter of the 27th October 1928 states :-

We are fortunate to have with us for over a week Rouhi Effendi Afnan Returning to Shoghi Effendi he could, and I am sure did, take a detailed account of the International Bureau, its possibilities and difficulties, also information of the Consultation meetings held to try and formulate plans regarding the work to be done and how it could be carried on in the future. At these consultation meetings many suggestions were made and a report of these was sent to Shoghi Effendi for his consideration and approval. Fourteen friends met for the first consultation, representing Palestine, England, France, Germany, America, Italy and Switzerland, so we really had quite a representative international group. All agreed that the possibilities of this 'Center are unlimited, and that only the future can reveal the extent to which the unfoldment of the work may reach.

On September 7th Prof. Hull of Swarthmore University, and F. J. Libby, Secretary of the "National Council for Provention of War" gave two interesting and instructive talks on "Disarmament in the Light of the Kellog-Briand Pact." They both voiced the idea that this is a step forward toward the realization of a closer working or drawing together of all peoples with the League for the realization of this international step. It would seem perhaps the moral effect may be greater at present than the material outlook presents.

When one knows that there are over 400 International Movements and 60 International Bureaus in Geneva one would reasonably hope that the spirit of brotherhood, with the concomitant of Justice and Peace should receive a strong impulse from this centre of activities.

Withal one must confess that at certain times the eddies and whirls of the various mental clashes, and occasional electric storm, reach the wireless, sensitive brain centres and then one wishes he were on the "Mountain Top" where he could free himself from the whirlpool and pray that the Light of understanding might penetrate the darkness of the mental and political confusion.

On September 10th Miss Root gave a short account of the unfortunate conditions of the Bahais at Ishqabad. Great interest and sympathy were

shown: the hearts were made sad with the knowledge that those earnest and devout souls, whose only desire is the good of their fellowmen, and who have given their all to the building of that beautiful edifice with its surrounding buildings, must be deprived of the result of so much sacrifice, although given with joy, and become again wanderers: leaving the land that gave them shelter from persecutions, to return for shelter from whence they once fled. This demonstrates the uncertainty of material civilization. We shall pray that these troublesome times may not long endure and that the fruits of a life time may soon be restored, so that these friends may again return to the peace and quiet of their well-earned Mashriqul-Adkar.

In the evening of the 11th September Miss Benkard gave a charming talk in French on the fulfilment of prophecy in this Day, quoting as partial evidence the forming of the League of Nations, the return of the Jews to Palestine and the introduction of the universal language, Esperanto, into use, etc.

Rouhi Effendi spoke in French about the relationship of Esperanto to the Cause: an expression of one of the principles.

Mrs. Ford talked of "The succession of prophets."

Obituary

We all most sincerely regret the loss of our dear old brother Jinabi Khalifa Mohammed Eunoos alias Khalifa Saheb of Mandalay to whose indefatigable energy and indomitable religious zeal the new Bahai centre at Kyigon in Shwebo district, Burma owes its existence. The accounts of his activities and his struggle almost unaided to spread the Cause in this remote corner of Burma have already appeared in the columns of the Dawn. The good deeds he left behind will ever keep his memory green. We convey our condolence and sympathy to his bereaved widow and children. May God immerse this dear soul in the Ocean of His Mercy! May it find everlasting repose and peace in the kingdom of Abha!

'The Dawn' greatly acknowledges the obligation it owes to him for his kindly undertaking the editorship of the Burmese section at a moment which appeared to be very dark and depressing. We all vividly remember how he cheered us in our hours of distress and relieved us by offering his helping hand with great affection which we thankfully grasped.

Khalifa Mohammed Eunoos Sahib comes from a family of Mullahs (Moslem divines) He was a very zealous Moslem and at one time of his life he got a mosque built at his own cost, and acquired the name of 'Palitaga' (the donor of mosque) according to the Burmese custom.

In the year 1895 when Jamal Effendi with his disciple Syed Mustafa Roumie visited Mandalay for the last time Khalifa Saheb became interested in the Bahai teachings, and attended the meetings held by Jamal Effendi

regularly. The glad tidings of the Dawn of the New Era, the Advent and Revelation of Bahauilla, the Promised One of all Heavenly Books had a very great attraction for him, and drew him closer and closer to the Cause which he eventually embraced with greatest sincerity and ardour. Jamal Effendi being struck by his sincerity and zeal appointed him a *Khalifa* (leader) and committed to his loving care and watchfulness over 400 of the friends of God before he left Burma for Acca.

The Beloved Master 'Abdul Baha' being pleased with his noble efforts in the Vineyard of God in one of his tablets very significantly addressed him as "O thou spiritual son of Jamal Effendi." Since then all the Bahai teachers who visited Mandalay from time to time spoke in one voice of the assistance rendered by him in spreading the Cause; and they all described him as the most outstanding figure among the friends in Mandalay.

The trials and sufferings which this faithful servant of Baha had to undergo were many and various. The news, that Khalifa Saheb, with all the members of his family, adopted the Bahai religion, created a great panic among the fanatic Moslems of Mandalay who combined in an unholy alliance to persecute him persistently by throwing bricks and stones at his house. His friends, neighbours and relations who had hitherto respected him as 'Palitaga' now began to condemn him as a heretic and an outcast. On one occasion this ignorant mass of fanatics surrounded the meeting place of the friends where Khalifa Saheb happened to be present with the obvious intention of causing at least some bodily injury if not actually lynching or murdering them. They were at the time armed with all kinds of weapons such as swords, knives, spears, sticks and brick-bats; but luckily the friends managed to shut the doors in time and remained shut in till police assistance arrived and dispersed the mob who were later on bound down for good behaviour.

On another occasion while returning home from the meeting place a huge slab of stone came hurling down falling beside Khalifa Saheb. He thus escaped death only by a hair's breath. This was the mischievous act of some malicious person who threw the stone from the top of a minaret of a Muslim mosque by which Khalifa Saheb happened to pass. Once he was stoned while alighting from a carriage. At another time some wicked men, to humiliate him in public, snatched off his cap and spat in it. Sometimes, people bent on molesting him for the sake of his religion would enter his compound at night under cover of darkness and destroy the trees, plants and vegetables grown there, and kill and steal all his fowls and chickens. His enemies even went to the length of hiring desperados to stab him to death; but through the mercy of God nothing serious had happened.

His greatest achievement was that he succeeded in making his father, his wife, his children and other members of his family altogether numbering eleven persons good Bahais. He thus became a trained preacher of the Bahai Cause to which later on he devoted all his attention time and energy.

In 1902 he helped Jinabi Mirza Mahram in the construction of the Holy Coffin (the second one intended for the Sacred remains of Bahauilla) which the Spiritual Assembly of Rangoon had the privilege and honour of placing at the disposal of the Guardian a few years ago. In that very year

he obtained permission to visit the Holy Land. In the course of his visit to Acca, he became the happy recipient of a robe which the Beloved Master 'Abdul-Baha' personally presented to him; he was proud of this gift from the Master which to him was the most precious treasure that he ever possessed. He also received many tablets from the Master some of which appear in our Persian section.

A zealous and untiring worker as he was, he visited Kungyangon several times and watered the fertile soil there with a view to the growth of new blossoms and new fruits year after year. He also ventured propaganda work in Prome and Pyawbwe. In the latter place he lived and preached the Bahai cause for 12 years.

Once he entered the mosque in Mandalay and spoke very forcibly on the history and the ideals of the Bahai Movement. This speech aroused a very heated controversy between him and the Mullahs [moslem divines] of the place which continued for some time.

At the Bahai Convention held at Bombay he had the privilege and honour of representing the friends of Mandalay.

His adventure in Shewbo District and in Kyigon is particularly noteworthy. Once, when he, in the company of a friend by the name of U Po Dike, went to a village called Boogyi in Shwebo District to deliver glad tidings all the villagers rose against him and drove him away from the place: in fact, he and his companion were forced to travel in the darkness of night along a rough road on a still rougher cart, to another village where they were also prevented from uttering a single word and ultimately met the same fate. These ill treatments however did not in the least daunt Khalifa Saheb's courage. Under instructions received from the Spiritual Assembly of Mandalay he proceeded to Kyigon-another village in Shwebo District with his wife Daw Shin and his eldest son Eusoof to deliver the message to the people there. He did not meet with much success in his first attempt. So he paid a second visit to Kyigon in obedience to the orders of the Spiritual Assembly of Mandalay, accompanied this time by U Mya beside his wife Daw Shin. The fanatics of the place tried to frighten them away by throwing bricks and stones at them. The Mullahs of the locality also joined in ousting them out of the village and preventing them from preaching Bahaiism there; but they returned to Mandalay quite unharmed.

This noble band of persevering souls sustained by their firm conviction in Bahauilla and the truth of His mission however made preparations to visit Kyigon again for the third time. On their arrival at Kyigon, the fanatic villagers in a body went and complained against them to the village headman who was a Burman, Buddhist. When the headman came to investigate into the matter Khalifa Saheb met him with great courtesy and explained to him the nature of his mission in that village. This headman was so deeply impressed by the message of Love and Peace which Khalifa Saheb delivered to him that he allowed Khalifa Saheb to preach freely the teachings of the Cause in the village. That same night eleven persons embraced the Cause of Bahauilla and acknowledged Him as the Divine Teacher of this age.

On the fourth occasion when Khalifa Saheb visited Kyigon accompanied by U Mya and U Pe as well as his wife Daw Shin, the party was again molested

and some missiles were thrown at them. But notwithstanding this attack on them they succeeded in converting 16 persons.

In February 1927 when Mrs. Schopflocher told the Mandalay Spiritual Assembly that she was especially enjoined by the Beloved Guardian to accompany Khalifa Saheb to visit the friends of Kyigon, Khalifa Saheb at once expressed his readiness to carry out the Guardians' order. She was also accompanied by Miss Mya Mya B. A. a talented and accomplished Bahait lady of Mandalay, her brother Ko Ba Khin, and mother Ma Gyi who are the children and wife of the President of the Mandalay Spiritual Assembly. A large number attended Mrs. Schopflocher's lecture. On this occasion three more joined the Bahai fold. On his return Khalifa Saheb was garlanded by the friends of Mandalay as an expression of their deep appreciation of the good work done by him in Kyigon.

Our beloved Guardian Shoghi Effendi was also pleased to convey his blessings in a letter of appreciation written to Khalifa Saheb.

He preached at Pyinmana and visited the American Baptist mission there and caused to be distributed a number of leaflets relating to the Bahai Cause. His favourite hobby was to collect selected passages from the Quoran and the Old and New Testaments relating to the Light of the New Day, translate them into Burmese and freely distribute them.

In spite of his feeble health and extremely weak constitution due to his being subject to asthma in the latter days of his life, he was ever ready and willing to serve the Cause with unflinching energy. The service to the Cause was to him his life's main sustenance. Thus when his health was at its lowest ebb he passed away from this world unto the Abha Kingdom at 12-30 a.m. on Sunday the 11th November 1928 at the ripe old age of 67. He was buried at the Bahai Cemetery in Mandalay.

The Guardian of the Cause by a telegram conveyed his heartfelt condolences to the relatives of the deceased.

—:O:—

လူသတ္တဝါတို့မှာ။ အနန္တဂုဏ်တံတို့ ဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား။ မိမိချစ်မြတ်ရာ
အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်။ အလျဉ်းမဖြစ်နိုင်။ တကမ္ဘာလုံးကို
ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်း
စာကို မြန်မာနိုင်ငံနေ၊
ဘဟာဒီ-သာသနာ
တော်မာဟဗ္ဗေလရှု
ဟာနီအသင်းကပုံနှိပ်
ထုတ်ဝေကြသည်။

အခနှုန်းမှာ။
မြန်မာပြည်နှင့်
အိန္ဒိယပြည်များ။
၁၂ လ ၅။
အိရာန်။ ၁၂-လ
၂-တူမန်။
အမေရိကံ။

၁၂ လ ၂ ဒေါ်လာ။
အင်္ဂလန်ပြည်။
၁၂ လ ၇၅ ရှိလက်။
အေဂျစ်နှင့်ပါလက်
စတိုင်းပြည်များ။
ကျွတ်ရှာ။ ၅၀။
တစောင်လျှင် ၈၀။
စာတိုက်အခြေ။
SECRETARY.
B. S. A.
Post Box No. 299.
RANGOON.

အယ်ဒီတာ။

ကထိဖားမဟာမက်

ယုနူးစ်။

ရန်ကုန်မြို့။

စာတိုက်သေတ္တာ

နံပါတ်-၂၉၉။

P. BOX No. 299.

RANGOON.

ဒဂုံလောကီသူလောကီသား လူအ
ပေါင်းတို့ သင်တို့သည်။ သစ်ပင်တ
ပင်တည်းမှထီးပွင့်သော သစ်သီးများ
နှင့်။ အကိုင်းတကိုင်းတည်းမှ ပေါက်
ရောက်လေသော အရွက်များပင် ဖြစ်
ကြ ကုန်သည်ဟု။ ဘဟာဒ္ဒညာတ်
အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

ဒီဇင်ဘာလ။

၄။

ဆဋ္ဌမက္ခ။

၁၉၂၈-ခု။

ရောင်ခြည်တော်-မဂ္ဂဇင်းနှိုက်။ လိုရင်းတည်းဟူသောဝတ်တရားအကြောင်းမှာ။
တကမ္ဘာလုံးရှိအနန္တဂုဏ်တံတို့ကို ညီအစ်ကိုအရင်းဟူ၍
ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်။ တလုံးတဝတ်တည်းနှင့်။ တစ်ဝတ် တသဘောတည်း ဖြစ်
အောင်ပြုလုပ်ခြင်း။ မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့်အလုံးစုံသောသာသနာတော်
မြတ်တို့၏။ မူလအခြေအမြစ်ရင်းတရားတည်းနှင့် တမျိုးတည်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
ကောင်း။ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ အချစ်ရေးသားသောအချက်များကို။ မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူထံက
ဖြစ်စေ။ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ။ ကွက်ခြင်မရှိဘဲ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပါလိမ့်
မည်။ မောင်တော်၏ဝတ်တရားများကို သက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး
အစိုးရမင်းပြည်အရပ်ခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာ မြို့ရေးရွာမှုများတွင် မပါမဝင်သောအသီးသီး
ဘာသာများတကယ် အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်။ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသော
အချက်များကိုအလေးဂရုမပြု လျစ်လျူရှုနေရပါသည်။

မရဟန္တံ၊ ကွယ်လွန်သူ-ခလိဗ္ဗာဆပ်၏ အထုပ္ပတ္တိအကြောင်း။

:-0:-

၁။ ခလိဗ္ဗာမိဟန္တံယုန္တံစဆပ်သည်။ မ္ဗလ္လာ အဆက်အနွယ်မှ ဆင်းသက်လာ၍၊ မိမိကိုယ်တိုင်ပင်၊ တိုက်ပလီ၊ မာစဂျာဒတည်ဆောက်ထား၍၊ ပထိတကာတဦးဖြစ်ပါသည်။ ထိုနောက်၊ ကောင်းမြတ်သော သတင်းကောင်းများကိုကြားသိရှိရသည်မှာ။—

၂။ ၁၂၅၇-ခုနှစ်တွင်။ ဂျမာလ်အဖွဲ့သခင်ကြီးနှင့် ဆရက်မွတ်တဖွာရူမီ သခင်တို့သည် အပ္ပန္နလ်ဘဟာ အရှင်မြတ်၏အမိန့်တော်ဖြင့်၊ နောက်ဆုံးခေါက်မန္တလေးမြို့သို့ကြွရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါ၊ မိဟန္တံယုန္တံစဆပ်သည် မိမိ၏အဘဖြစ်သူ-ဟာဂျိရှိုက်စ် မိဟန္တံမွတ်တဖွာသခင်၏အခွင့်ဖြင့်။ ၎င်းဂျမာလ်အဖွဲ့သခင်၏အစည်းအဝေးသို့ နေ့စဉ်လာရောက်၍။ (ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ် ကြွလာပွင့်တော်မူခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာ။ မင်္ဂလာဩဘာ သတင်းကောင်းကိုနာယုကြားသိရသဖြင့်။ သဘောတူနှစ်သက်လျက်။ အသင်းတော်၌ဝင်လေသည်။ သခင်ကြီးကလည်း အသင်း၌ခလိဗ္ဗာတယောက်မျှ မရှိသောကြောင့်။ ၎င်း မိဟန္တံယုန္တံစဆပ်ကို။ လူဦး ၃၀၀-ကျော်အပေါ်မှာ အကြီးဥက္ကဋ္ဌပြုသူ(ခလိဗ္ဗာ) ဟူ၍ခွဲတော်ဖြင့် ခန့်ထားတော်မူလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် ဂျမာအဖွဲ့သခင်ကြီးသည်။ အပါးတော်သို့ပြန်၍ ကြွသွားတော် မူလေသည်။ ယခု-၆ စောင်-ပူးတွဲလျက်ရှိသော အပ္ပန္နလ်ဘဟာအရှင်မြတ်။ အလ်ဝါဟေ။ မိဘာရက်များအနက်၊ တစ်နံပါတ်ဟုအမှတ်ပြုထားလေသော အမိန့်စာရွက်ကို။ ၎င်း ခလိဗ္ဗာဆပ်အမည်ဖြင့်ပေးပို့မစတော်မူလိုက်သည်။ ထိုအမိန့်တော် စာရွက်အစပြုသည့်နှုတ်ကပတ်တော်မှာ။ (အိုဂျမာလ်အဖွဲ့၏ စင်စစ်သောဂျဟာနီမာလကူတိသားတော်ဟု) ဗိတ်တော်ရှိလိုက်သတည်း။ ထိုနောက်(အပ္ပန္နလ်ဘဟာအရှင်မြတ်) အမိန့်တော်အတိုင်း။ ၎င်းသခင်ကြီး ကြံဖြန့်ထားလေသော မျိုးစေ များကို။ ရေတိုက်စေခြင်းငှါ။ ၁၈၆၁-ခု၊ မြန်မာသက္ကရာဇ်-၁၂၆၁-ခုနှစ်တွင်အစပြုကြွလာကြသောမိဘာလက်ကြီးတို့မှာ။ မြေရိဇာမာဟရမ်သခင်နှင့် ဆရက်မွတ်တဖွာရူမီသခင်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

မန္တလေးမြို့သို့ကြွရောက်လာကြ သည့်အခါ။ အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း အမ္မာဂ္ဂလ္လာကိုမြှောက်ပင့်ကြံဖြန့်ကြလေသည်။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ် ပွင့်တော်မူခြင်းအခြေသာဓကများကို။ မပြတ်မစဲ လာရောက်လေကြသော ပရိသတ်ကြီးများရှေ့မှာ ဟောကြားတော်မူကြ၍။ ခလိဗ္ဗာ မိဟန္တံ နယုန္တံစဆပ်သည်လည်း။ အသင်းသားများလူပေါင်းအမြောက်အများနှင့်တကွ။ တရားတော်မြတ်ကိုကြားနာယုံကြည်လေ သည်။ စိတ်ဇောထက်သန်စွာဖြင့် ပြုစင် သောစေတနာနှင့်တကွ။ အိမ်ယူရရှိပါသည်။

ထိုနောက်-အမျိုးမျိုးသောစုံစမ်းခြင်းများကိုခံရသည်မှာ။—

၃။ ခလိဗ္ဗာမိဟန္တံယုန္တံစဆပ်တို့တအိမ်လုံး ဘဟာအိဘာသာဝင်၍ အိမ်ယူကြောင်းကို။ အရပ်သူအရပ်သားများကြားသိကြ၍။ နေ့ညမစဲ။ ၇-ရက်တိုင်တိုင် တည်းခို၍နေရသောတိုက်ကို။ ကျောက်အုတ်ခဲများဖြင့်ပြစ်ပေါက်ကြလေသည်။

၄။ အရပ်သူအရပ်သားတို့သည်။ ဆွေမျိုးများနှင့်တကွ။ တစ်ဝတ်တလက်တည်းဖြင့်စုပေါင်းကြ၍။ ခလိဗ္ဗာမိဟန္တံယုန္တံစဆပ်တို့ တအိမ်သားလုံးကို။ အပေါင်းအဖော်မလုပ်ရဟုဗိသံထားကြ၍။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟုစွတ်စွဲလျက်။ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမပြုရဟု ပညတ်ကြလေသည်။

၅။ မြေရိဇာမာဟရမ်သခင်နှင့် ဆရက်မွတ်တဖွာရူမီ သခင်တို့သည်လည်းကောင်း။ ခလိဗ္ဗာမိဟန္တံယုန္တံစဆပ်နှင့် အသင်းသားများတို့ကို၎င်း။ တမြဲလုံးရှိ-လူကြီးလူငယ်တို့သည်။ တုတ်၊ ထားများနှင့်တကွ ပိုင်းအုံလာကြ၍။ အပ္ပန္နလ်ဘဟာအရှင်မြတ်၏ရက်တံခိုးတော်ကြောင့်။ ၎င်းလူတို့၏အကြံအစည်အပညွတ်အထမမြောက်မအောင်မမြင်ဘဲနေသဖြင့် အစိုးရမင်းများသည်။ ကြားသည်။ အထမမြောက်မအောင်မမြင်ဘဲနေသဖြင့် အစိုးရမင်းများသည်။ ကြားလျှင်ကြားခြင်းရောက်လာကြ၍။ ထိုသူတို့၏အပေါ်မှာ။ ကြပ်တည်းစွာပြုလုပ်ရန်အမိန့်တော်ထုတ်လေသည်။

၆။ မိမိဘရားနာ၍ အိမ်အပြန်တွင်။ အမြောက်တန်း ခလိဗ္ဗာမိဟန္တံစဆပ်စင်ပေါ်က ကျောက်အုတ်ခဲပြစ်ပေါက်ခြင်း၊ မြင်းရထားအဆင်းကျောက်အုတ်ခဲတို့နှင့်ပြစ်ပေါက်ခြင်း။

၇။ မိမိဘရားနာလာရာမှာ။ လူဆိုးများမိမိဦးထုတ်ကိုလုယူ၍။ ဆန်ထွေးနှင့်ဆဲဆီထွေးခြင်း။ မိမိအိမ်၌ရှိသော သစ်ပင်နှင့်တိရစ္ဆာန်များကို။ လူဆိုးများညှို့အခါလာ၍သတ်ဖြတ်ထားခဲ့ခြင်းကိုခံရပါသည်။

၈။ လူအများက လူမိုက်ကိုခေါ်၍ ၆၆-၅၀ ပေးပြီး။ မိမိကိုထားနှင့်အထိုးခိုင်းခြင်း။ မိမိနှင့်လမ်းမှာတွေ့၍။ ထိုသို့စေခိုင်းကြောင်းကိုပြောပြပါသည်။ အရှင်မြတ်၏ရဟမတ်တော်ကြောင့်။ ထိုသူတို့၏ အကြံအစည်မအောင်ပါ။

၉။ မိမိကိုမွေးသွားသောအဘနှင့်။ သားမယားတရလုံးကို။ မိမိကဟေဒါယာတ်လုပ်၍ လူပေါင်း ၁၁ ယောက် အိမ်၌ရှိကြပါသည်။

၁၀။ ၁၆၀၂ ခု၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၄ ခု၊ မြေရိဇာမာဟရမ် သခင်ကြီးနှင့် ဆန္ဒာအက်ထပ်-ကျောက်သေတ္တာ ၂ ခုလုံးကို။ မိမိကိုယ်တိုင်နေ့ညအားထုတ်သွားလာပြုလုပ်ခြင်း။ ၁၁။ ၁၆၀၂ ခု၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၄ ခု၊ မိမိကိုယ်တိုင် အက္ကဒစ္စန္ဒါတော်ကြီးပူးမြော်ရန်။ အမိန့်ခံ၍ခွန်ခြင်းကြီး ၅ ပါးစီနဲ့စား၍ အပါးတော်သို့ပူးမြော်ရန် သွားခြင်း။ အပ္ပန္နလ်ဘဟာအရှင်မြတ် ကိုယ်တော်တိုင်လက်တော်နှင့်ဝတ်ရုံတော်ကို အသနားတော်မြတ်ခံရပါသည်။

၁၂။ အပ္ပန္နိလိဘဟာအရှင်မြတ်က။ မိမိကိုအမိန့်တော် အောနာယတ်အသနားတော်မြတ်။ စာချွန်လောကံများ(၇)အကြိမ်မြောက် ပေးမသနားတော်မြတ်ခံရသည့်လက်မှတ်တော်(၂)ခုပေါင်း(၉)ခုရှိပါသည်။

၁၃။ မိမိသားသီးများနှင့် ဥစ္စာနေပါပျက်စီး၍ စုံစမ်းခြင်းခံရပါသော်လည်း။ သာသနာတော်မြတ်ဘက်မှာ။ မိမိကိုယ်ကိုစွန့်စား၍ တရားဟောထွက်ရာ— ကွမ်းခြံကုန်းဗေးဒနောကုသားဂုဏ္ဍာမှာ။ တရားဟော(၅)ခေါက် (၆)ခေါက်သွား၍ဟောပြောရခြင်း။ ပြည်မြို့နယ်ပယ်များသွား၍တရားတော်မြတ်ဟောပြောခြင်း။ ပျော်တွယ်မြို့မှာ။ မိမိနေထိုင်၍ နေ့ည(၁၂)နှစ်ပတ်လုံးတရားတော်မြတ်ဟောပြောရခြင်း။

မန္တလေးမြို့ရှိ။ ပထမစတုရန်းများမှာ။ ဂျမအပ်အစု-အသင်းကိုသွား၍။ တရားတော်မြတ်ဟောပြောရခြင်း။

မန္တလေးမြို့ရှိ။ မောင်လစိဟာပွတ်ဆပ်အာလင်ရှင်များနှင့်။ အတန်တန် မိမိဟောပြောရခြင်းများဖြစ်လေသည်။

၁၄။ မိမိကို။ မဟာဗွေလ်လူကြီးများကလွှတ်၍။ ဘုံဘိုင်မြို့။ ကနဝင်ရှင်စုဝေးရာမှာ။ မဟာဗွေလ်ကိုယ်စားလည်အဖြစ်နှင့်သွားရခြင်း။

၁၅။ မိမိသည်။ ရွှေဘုံဒိစတြိတ်။ ထန်းကုန်းဘူတာက။ ဘူကြီးရွာသို့တရားဟောရန်။ မိမိနှင့်ဦးဘိုးတို့ကပါ။ ၂ ဦးသွား၍ တရားဟောရာ။ ညဉ့်ကိုလူစု၍လက်မခံနိုင်။ ဝက်တိုးရွာသို့တောသစ်က။ လှည်းကျမ်းနှင့် နှင်ထုတ်ခြင်းကိုခံရပါသည်။ ၎င်းဝက်တိုးရွာကိုရောက်၍ဟောပြောရာ။ ညဉ့် ၁၂ နာရီအချိန်မှာလူစု၍။ မိမိတို့ကိုကြိမ်နှစ်ကြိမ်လွှတ်ကုလားဟုအမည်တင်ပြီး နှင်ထုတ်ခြင်းခံရပါသည်။

ရွှေဘုံဒိစတြိတ်။ ကြည်ကုန်းရွာသို့တရားဟောရန်။ မဟာဗွေလ်အမိန့်ချ၍။ ခလီဗ္ဗာမိဟန္တရိယုန္တတ်နှင့်။ ၎င်း၏ဇနီးခလီဗ္ဗာကတော်။ ဒေါ်ရှင်။ ၎င်း၏သားမောင်ဇီစွတ်နှင့်(၃)ဦးသွားရောက်၍တရားတော်မြတ်ဟောပြောကြပါသည်။

၎င်းရွာမှာ။ ဒုတိယမဟာဗွေလ်အမိန့်ပေး၍။ ခလီဗ္ဗာမိဟန္တရိယုန္တတ်နှင့်။ ၎င်း၏ဇနီး ခလီဗ္ဗာကတော် ဒေါ်ရှင်။ ၎င်းဦးမြို့ရှိ ၃ ဦးသွားရောက်၍တရားတော်မြတ်ကိုဟောပြောကြပါသည်။ ထိုအခါ ထိုရွာက လူခိုက်များပေါင်း၍။ ကျောက်အုတ်ခဲတို့ဖြင့်ပြစ်ပေါက်ခြင်းခံရပါသည်။ ဗုဒ္ဓာများပေါင်း၍ထိုရွာမှာ။ တရားတော်မြတ်မဟောရန် ပိတ်ပင်တားမြစ်ကြပါသည်။ အရှင်မြတ်၏ ရဟာမတ်တော်ကြောင့်။ ထိုသူများ၏အကြံအစည်မအောင်ပါ။

တထံယ။ ထိုရွာမှာ။ မဟာဗွေလ်အမိန့်ချ၍။ ခလီဗ္ဗာမိဟန္တရိယုန္တတ်နှင့် ဇနီးဒေါ်ရှင် ဦးမြို့တရားတော်မြတ်ဟောပြောရာ။ လူခိုက်များပေါင်း၍။ ထိုရွာရှိ မြန်မာသူများလူကြီးထံသွား၍ ထိုတရားဟောပြောသောသူများကို နှင်ထုတ်ရန်

တိုင်တန်းကြရာ။ ထိုသူကြီးမင်းနှင့်တကွလူအစုအဝေးပါ။ ၎င်းတရားတော်မြတ်ကိုစုံစမ်းမေးမြန်းလာကြပါသည်။ ထိုအခါ ခလီဗ္ဗာမိဟန္တရိယုန္တတ်က။ (ဘဟာအပ္ပန္နာ)အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသော မင်္ဂလာတရားတော်မြတ် (၁၄)ချက်ကို။ ဟောပြောကြောင်း။ ၎င်းပြင် မေတ္တာတရားတော်မြတ်ကို ဟောပြောလိုက်ရာ။ သူကြီးကသဘောကျ၍။ လူတစ်စုကို။ မင်းတို့မရှုပ်မထွေးမတားမမြစ်ကြနှင့်။ အလွန်တရားမြတ်သော တရားတော်မြတ်ဖြစ်ပါသည်ဟူ၍။ လူများကိုမရှုပ်မထွေးရန်အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ၎င်းနေ့ညမှာပင်။ တရားတော်မြတ်ဟောပြော၍ လူဦးရေ(၁၁)ဦးတို့အိမ်ရရှိကြပါသည်။

စတုတ္ထ။ မဟာဗွေလ်အမိန့်ချ၍။ ၎င်းရွာမှာခလီဗ္ဗာမိဟန္တရိယုန္တတ်။ ၎င်း၏ဇနီးဒေါ်ရှင်။ ၎င်းဦးမြို့ ဦးဘေတို့ပါသွားရောက်၍။ ထိုရွာမှာ တရားတော်မြတ်ဟောပြောရာ။ ညဉ့်အချိန်ကျောက်အုတ်ခဲတို့ဖြင့်ပြစ်ပေါက်ခြင်းခံရ၍။ မိမိတို့သည်။ အရှင်မြတ်အားကိုး၍။ ပိတ်မပျက်ပိတ်ဖောက်သန်၍ဟောပြောရာ။ ၎င်းညမှာပင်။ အရှင်မြတ်မစတော်မူ၍။ လူဦးရေ(၁၆)ဦးတို့အိမ်ရရှိကြပါသည်။

ပဉ္စမ။ သူဌေးကတော်။ ဓမ္မကထိက။ ဘိက္ခုနီ။ မမရှုပ်ဖလိုဟာရ။ သခင်မသည်။ (ဝလီယေ အမ္မရုဏ္ဏာ။ ရှောက်ခီအာပုဗ္ဗိအရှင်မြတ်) ဆင့်ဆိုလိုက်သော အမိန့်တော်အတိုင်း။ ခလီဗ္ဗာမိဟန္တရိယုန္တတ်ကိုအကြောင်းပြု၍။ ကြည်ကုန်းရွာသွားရန်အမိန့်ချ၍ ၎င်းသခင်မသည်။ လေယဉ်ပျံဖြင့်စီးနင်း၍။ အင်္ဂလန်ပြည်မှ ထွက်မြောက်လာရာ။ ၁၉၂၇ ခု။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်။ မန္တလေးမြို့မဟာဗွေလ်သို့ရောက်၍။ ၎င်းမဟာဗွေလ်လူကြီးများက။ ဦးမြို့နှင့်-မောင်ယုစွတ် ၂ ဦး ကြည်ကုန်းရွာသို့နေရာထိုင်ခင်းစည်စဉ်ထားရန်လွှတ်လိုက်သည်။ မတ်လ(၁)ရက်နေ့။ ခလီဗ္ဗာမိဟန္တရိယုန္တတ်နှင့်။ ဗွဲ့ကရိမိဟန္တရိယုန္တတ်နှင့်သိပ္ပံကျောင်းယူနီပီတီထီအေဘွဲ့လက်မှတ်နှင့်။ ဝတ်လုံတော်ရရှိသူစာရာမ။ ဦးညိုမမကြီးတို့၏သီးဝယ်-မြဲမြံနှင့်။ ၎င်းတို့၏သားကိုဘခင်တို့သည်။ စကားပြန်ရန်အနေဖြင့်။ မမရှုပ်ဖလိုဟာရနှင့်အတူတကွ။ မဟာဗွေလ်၏အမိန့်အတိုင်းလိုက်သွားကြလေသည်။ ၎င်းကြည်ကုန်းရွာမှာ။ တရားတော်မြတ်-ဟောပြောရာ။ ပရိသတ်အများလာရောက်စုဝေး၍တရားတော်မြတ်နာရန်လာကြပါသည်။ ၎င်းပရိသတ်အထဲက။ လူ(၃)ယောက်တို့သည်။ အိမ်ရရှိကြပါသည်။ ထိုရွာမှာ။ အိမ်ရရှိသူ။ လူဟောင်းနှင့်လူသစ်-အစုစုပေါင်း(၃၀)တို့။ ယခုတိုင်ရှိကြပါသည်။

၎င်းရွာကပြန်မှာ။ မဟာဗွေလ်ကအမိန့်ပေး၍။ သစ်သီးအမျိုးစုံနှင့်။ ခလီဗ္ဗာမိဟန္တရိယုန္တတ်ကို။ ပန်းကုန်းစွင်ခြင်း။ ကြောတာစာ။ စာတမ်းပေးခြင်းရရှိပါသည်။ မန္တလေးမြို့မဟာဗွေလ်လူကြီးများနှင့်မိမိအပေါ်မှာ။ ရှောက်ခီအာပုဗ္ဗိအရှင်၏အောနာယတ် အသနားတော်မြတ်အမိန့်တော်စာချွန်များရရှိ၍။ အလွန်အမင်းအားရနှစ်သက်မြတ်နိုးကြခြင်းဖြစ်ကြပါသည်။

၁၆။ မန္တလေးမြို့ကြွလာကြသော။ မိတာလစ်ကြီးများကို။ မဟာဗွေလ်အ
မိန့်အတိုင်း။ မိမိသည် နေ့ညအတူတကွနေ၍ ငြည့်ခံရခြင်း။

၁၇။ ပျဉ်းမနားမြို့နှင့်။ ငဖြူကြီးကွင်းများကို သွားရောက်၍။ တရားတော်
မြတ်ဟောပြောရခြင်း။

၁၈။ မန္တလေးမြို့အမေရိကံကျောင်း လူအများစုဝေးရာမှာမဟာဗွေလ်က
အမိန့်ချ၍။ မင်္ဂလာတရားတော်မြတ်(၁၄)ချက်နှင့်။ မေတ္တာတရားတော်မြတ်ကို
ပုံနှိပ်၍ဝေငှရခြင်း။

၁၉။ မန္တလေးမြို့ဝံသာနုအသင်းလူ(၁၀၀၀၀)တသောင်းခန့်စုဝေးရာမှာ။
(မဟာဗွေလ်)အမိန့်ပေး၍။ ခလိဗ္ဗာမိဟန္တတ်ယူနွတ်က။ မင်္ဂလာတရားတော်မြတ်
(၁၄)ချက်နှင့်။ မေတ္တာတော်တရားများဝေငှရခြင်း။

၂၀။ မိမိသည်။ ဓမ္မဟောင်းနှင့်။ ဓမ္မသစ်။ ၎င်းပြင် ကွရ်အံကျမ်းတော်မြတ်
များက။ ယခုကာလသစ်။ မိန့်အသစ်။ မြေအသစ်နှင့်။ သက်ဆိုင်ရာ အာယတ်
တော်များကိုမဟာဗွေလ်အမိန့်ခံ၍။ မိမိတို့ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရခြင်း။

၂၁။ ၁၉၂၄-ခု မြန္နာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၆ ခုနှစ်မှာ မိမိသည်မဟာဗွေလ်အ
မိန့်ခံ၍။ ကွရ်အံကျမ်းတော်မြတ်က။ အာယတ်တော်ပေါင်း။ ၁၇၀ တရားခွန်နှစ်
ဆယ်ကိုထုပ်နှစ်၍။ ယခုကာလသစ်နှင့်။ သက်ဆိုင်ရာများကို ပုံနှိပ်အုပ်(၅၀၀)
ငါးရာကို ဝေငှရပါသည်။

မိမိမှာမကျန်းမမာ အမောရောဂါ စွဲကပ်သော်လည်း။ အရှင်မြတ်ကို အားကိုး
ခိုလှုံ၍။ ဟေဒါယတ်တရားတော်မြတ်ဟောပြောရာမှာ။ စိတ်ဇောထက်သန်လာ
ပြီးလျှင်။ ကျမ္ဘာသောလူများနှင့်အတူတူရွက်ဆောင်၍ဟောပြောနိုင်လေသည်။
မိမိသည်။ မကျန်းမမာလာ၍ရောဂါတိုးတက်လာရာမှာ။ (အရှင်မြတ်၏) တရား
တော်မြတ်ဟောပြောလျက်နှင့်။

၁၉၂၇-ခု နိုဝင်ဘာလ (၁၁)ရက် ၁၂၉၀ ပြည့်-တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ်
(၁၅)ရက်တနင်္ဂနွေနေ့ည(၁၂)နာရီခွဲအချိန်မှာ။ မိမိအရှင်မြတ်အမိန့်တော်ခံရ
၍။ မလကူတေ အဗ္ဗဟာ)သို့ပို့အတ်ပြုရလေသည်။ အသက်မှာ(၆၇)ခြောက်
ဆယ်ခွန်နုခုနှစ် ရှိသည်။ နိုဝင်ဘာလ(၁၂)ရက်နေ့။ နုတ္ထော်လဆန်း(၁)ရက်နေ့
ညနေ ၃-နာရီမှာ ပရိသတ်အများနှင့်ဖွနောရပါသည်။ ဘဟာဒီ။ ပိုလစ္စတန်မှ
ဒဗ္ဗနာပါသည်။

الاشراق

(၁) اوضاع روحانی رنگون بتا بیئیدات متتابعه خداوند بیچون و بهمت و جانفشانی
اعضای محترمہ محفل روحانی و احبابی رحمانی رضایت بخش است
جمع در کمال استقامت و فعالیت در میدان ترقیات روحی سعی و جاهدند
و از عنایات و نوازشات حضرت ولی امرالله ارواحنا لتراب قدم احباب که الغداه
هر روز قدمی جلو میروند و در هر ماه مرحله نوی می پیمایند -

(۲) بموجب صوابدید و خواهش جمع امضاء محفل روحانی جذاب آقا حسام الدین
نجیل سعید جذاب دكتور عبد الحكيم صاحب مدیری حصنه برمائى الاشراق
از ماه دسمبر ۱۹۲۸ م قبول فرموده اند -

(۳) از عموم احبابی ایرانی و ایادی امر ربانی و مبدعین ارض مقصود و ایران
زمین استند عا میشود که گاه گاهی لطف فرموده مقالات حکمیة علمیة راجع
بتعلیمات مبارکه حضرت بهاء الله و اشعار و قصاید امریه و خطابه های مفیده
به داره الاشراق ارسال فرمایند تا درین مجله طبع شود و باقصای عالم
منتشر گردد -

(۴) از جذاب مستطاب آقا نور الدین زین - منشی محفل مقدس روحانی حیف
و جذاب احمد یزدانی منشی اجده نشر نفکات طهران بنهائیت تضرع و
تعظیم رجا میشود که متعدد المال فارسی و اخبار امری خودشان را راه سا
بعنوان محفل روحانی رنگون (نمبر پست ۲۹۹) ارسال بنمایند تا در ترسجل
اخبارات و بشارات امریه بیچ تعطیلی روند -

ایضاً
هو الله

جناب زائر خلیفه صاحب

هو الله

مذله -

جای مهر
مبارک

ای بنده الهی - حضرت یونس ذوالذنون شد یعنی در درون ماهی امکان گرفتار شد بعد خلاص و نجات یافت تو الحمد لله از درون ماهی اوهم خلاص شدی و بساحل نجات در آمدی او بظل شجره یقطین شدتافت و توبسایم اعین تا آنکه بارض مقدس شتافتی و کشایش وادی ایمن دیدی و تجای سینده سینا یافتی قدر این فضل و عطا بدان و در سبل هدی سمندبران و صحیفه عجزو نیاز بخوان و بجان آرزوی مشاهده روی جانان در جهان پنهان نما و جمیع یارا نرا نهایت اشتیاق ازین بنده مشتاق برسان و علیک التحیة و الثناء ع ع

ایضاً
هو الله

جناب محمد یونس علیه بهاء الله الابهی
هو الابهی

ای سلاله حقیقی روحانی ملکوتی جمال افندی حضرت یونس چون صبر نمود تحمل کرد توبه و انابه نمود لاله انت گفت لهذا از آن ظلمات بمشرق آیات واصل شد و از غرقاب بساحل رب الارباب شدتافت در ظل شجره یقطین یقین رشک خضراء نمود پس تو که یونس محبت الهی یونس موهبت الله شو و از ظلمات درون حوت امکان نجات یاب و در ظل شجره مبارکه بیاسا تا آن کشور را رهبر هر نوگرودی و نینوای آفاقرا مشرق اشراق گردی تعجب از فضل افلاک و خاشاک را گل و ریحان نماید خار را گل و سنبیل فرماید اللهم اید بند العبد بترویج امرک العظیم و نشر طیب ذکرک البدیع و اعلاء علمک الرفیع و اظهار سرک القدیم انک انت الکریم انک انت العظیم انک انت الرحمن الرحیم ع ع

جای مهر
مبارک

تلگراف مبارک

تلگراف مبارک ذیل در جواب عریضه آقا سید جنابعلی رئیس محترم محفل مقدس روحانی رنگون مشعر با قدامت عظیمه و خدمات جلیله آقا سید محفوظ الحق

در مملکت برما و وفات حسرت آیات جناب خلیفه یونس در شهر مذله از ساعت اقدس حضرت ولی امر الله روحی لاحبائه الفدا مخابره گردیده است

”سید جنابعلی - ۸۳ فیر استریت - رنگون

تهنیتهای صمیمانه برخدمات لمیعہ محفوظ الحق و تعزیتهای قابیه بجمیع اعزه و اقربای محمد یونس ابلاغ دارید - شوقی -“

:0:

ترجمه مکتوب جناب فاضل حضرت آقا سید محفوظ الحق علمی

برادران روحانی ایکم البهائ الابهی اینعبد از کلکته به چهپورا رسیدم و از ملاقات جناب دوست مکرم حضرت ارسطو صاحب علیه ثناء الله که از احبائه قدیم هندوستان و اهل این شهر اند بی نهایت مسرور و شادمان شدم و تا بقدر وسع و امکان درین نقاط با انتشار تعالیمات مبارکه امر بهائی نهایت سعی را مجری داشتم الحمد لله از تائیدات آستان مبارک و قوه فعائه کلمته الله دعوت صالح و سلام بجمیع داده شد و در هر جا بنهایت خوبی و اطمینان نفکات حب و ودان منتشر و روح یگانگی و اتحاد پدیدار و آشکار گردید ازین پیش درین سامان بچنین نفوذ و اقتدار صیت نبأ عظیم بگوش مردم نرسیده بود این محض از فضل و یاری الهی است که دوستانرا چنین نصرت محیر العقولی دست داده یکی از رؤسای شهر که از اهل اسلام است بی نهایت منجذب بنفکات محبت الله گردید و از بنده رجاء نمود که برای آگاهی و انتباه جمیع اهالی شهر نطقی راجع بتعالیمات مقدسه حضرت بهاء الله جل ذکرة الاعلی ایران بنمایم چنانچه در یکی از نقاط معتبره این شهر مجلس بسیار عظیم و باشکوهی منعقد شد و نطق اینعبد بموضوع ”ظهور موعود جمیع ادیان“ در حضور نفوس کثیره که بسیاری از انها علما و فضلا بودند خیلی مقبول و موثر افتاد و سبب انجذاب و اشتعال کل گردید - خادمکم فی امر الله محفوظ الحق عامی مدیر کوکب هند دهلی -

الا شراق :- از ایزد متعال می خواهیم که وجود آقا سید محفوظ الحق را سلا مت با کرامت دارد فی الحقیقت در جمیع احوال مشتعل بنار محبت الله و مشتغل به تدایغ و ترویج کلمته الله هستند بصمیم قلب و فواد و نهایت عجز و انکسار از درگاه جمال اقدس ابهی جات عظمته سائل و آملمیم که جناب ایشان بیشتر از پیشتر برخدمت امر الله و نشر نفکات الله موفق و موید بشوند -

الواج مبارکه بیادگار آن مرحوم متعارج الی المملکت الابهی وباستحضار خاطر یاران رحمانی اینجا ثبت میشود :-

هو الله

رنگون

بواسطه جناب آفاسید مهدی علیه بآء الله
جناب محمد یونس خلیفه علیه بهآء الله الابهی

هو الله

ای بنده حق اگر تو قره نکاشتن نداری و املاء و انشائتوانی ضرر ندارد
الحمد لله قایت صحیفه محبت الله است و مدرت نامه معرفت الله
احباء الله را این کرامت باید و شاید من بتو نامه نویسم و جواب بنگارم - والد
مرحوم قصد بارگاه حی قیوم نمود و در جنت الابهی سرمست و حیق مختوم
گشت مطمئن باش موهبت مغفرت شامل است و نعمت عفو و عنایت کامل
شما معزوزن میباشد زیرا از گلشن امکان بگلشن لامکان شتافت و ازین
جهان ظمانی بعام نورانی انتقال نمود الحمد لله مومن و موقن و ثابت
و راسخ عروج نمود این باید سبب مسرت گردد زیرا اعظم موهبت است و رقه
موقنه ضلع محترمه را تکبیر برسان و بگو خوشا بحال تو که در ظل عصمت نفس
مومنی و منتسب شخص موقن الیوم این اعظم موهبتی است از برای
اماء الله پس شکر خدا را نما و علیها البهآء جناب احمد و جناب اسمعیل را تکبیر
برسان و بگو از خدا میطلبم که آن دو برادر چون دو اختر در افق محبت الله
روشن و منور باشند و البهآء علیهما و جناب صهر عزیز محمد اسمعیل را تکبیر ابدع
الابهی ابلغ کن و بگو از خدا بخواه که منقبت فدا در تو ظاهر و باهر گردد و آیت
هدی گردی و علیه البهآء و ورقات موقنات بی بی امته الله و بی بی عایشه
و بی بی فاطمه هر سه را تکبیر ابدع الابهی تبلیغ کن از فضل وجود حضرت معبود
آمیدوارم که این ورقات سبب هدایت جمعی از اماء گردند و علت انتشار
کلمته الله رب و فقهن علی ذالک و علیهن البهآء - ع ع

ایضاً (از خط مبارک)

(جای مهر مبارک)

هو الله

رنگون

خلیفه محمد یونس علیه بهآء الله الابهی
هو الابهی
ای بنده جمال ذوالجلال گوش بگشا و سر از قال ربک لاملائکة انی
جاءل فی الارض خلیفه را بشنو چون حقیقت الوهیت را در جمیع عوالم

ملفوظ

و مراتب تجلی آیات و آثار باهرة است لهذا در عالم اعیان و حقائق کونیه
حقیقت انسان را مشکات و زجاجه نور حقیقت فرمود و بجمیع اسماء و صفات
بر او تجلی کرد و چون این حقیقت کلیه بجمیع شئون و کمالات در عرصه شهود
جلوه فرمود خلعت خلافت زیبایش و آرایش قامت موزون او شد و بسیار
برازنده آمد "صورتی در زیر دارد آنچه در بالاستی" پس چون نامت ملقب
بخلیفه گشت باید دری از تاج خلافت کبری بفرق مفخرت بنهی یعنی
از فیوضات بحرا عظم استفاضه کنی و از اشعه شمس حقیقت استضاءه
و البهآء علیک ع ع

ایضاً (از خط مبارک)

هو الابهی

مندے جناب محمد یونس خلیفه علیه بهآء الله الابهی
هو الابهی

ای بنده پروردگار ملا حظه نما حکمت بالغه الاهی را که تو از مهد هندی
و ما از سکان ایران و غربیان کشور سوستان چه اساس الفتی نهاد که در این
بوم و بر دور بیدار آن مشتاق مهجور مشغول و مشغوفم و تو در آن اقلیم بعید در
شوق شدیدی هر چند بحسب عالم خاک بعیدیم ولی بحکم جهان پاک قریب
در یک محفایم اگر بمسافت هزار منزلیم این نیست مگر از حکمتهای بالغه
الهیة ع ع -

ایضاً (بخط مبارک)

هو الله

رنگون بواسطه جناب آفاسید مهدی -

جناب محمد یونس خلیفه علیه بهآء الله الابهی -
هو الله

ای بنده بهآء شکر حضرت کبریارا که درین بساط راه یافتی و ازین نشاط
بهره بردی از این باده سرمست شدی و در این بزم تازه و عیش آمده حاضر و
مبیا شدی این موهبت حضرت یزدانست و این عنایت بیکران جمال رحمن
بصحر مواهب است و اعظم رغائب در هردمی بجان و دل بکوش که بشخدمت
آستان مقدس موقن گردی - و البهآء علیک ع ع

بیت الحرام را حامیان و فادارید و شریعه رب الانام را مروجینی جان نثار
 خزانین علوم حضرت معلومید و اواعی آن طیب مشوم مؤسین مدنیتمی بی مثیلید
 و ممثلیں، آیتنی بینظیر و عدیل بانیان ایوان رب یکتا بید و حاملان پیامی جان
 افزا مذا دیان اسم اعظمید و نمایندگان سبیل اقوم مغبوط و محسود پیشینیا نید و
 تعلیم دهنده و پیشوای آیندگان افتادگان شوق را منقد مهر پرورد و درد مندان
 غرب را طیبیانی نیک اختر نجات دهنده اسپران عالم امکانید و یگانه آمید هر خسته
 دل ناتوان این عنایات خفیه و نعم موهوبه جمال قدم جل اسم اعظم و قتی
 در انجمن بنی آدم بتمام قوی جلوه نماید که آن نمایندگان محترم در انظار
 دول و امام مظهر و مصداق این امر مبوم منجیبی رسم گردند " ان اجعلوا
 سیفکم کلمته الله و سلاحکم معرفته الله رقاؤدکم التوقی و ظہیرکم
 الملاؤ الاعلی نصیرکم رب السموات العلی و زادکم التوکل علی الله و قوتکم
 تائید متتابع من شدید القوی "

هو الله

ای گلرخ ابهای من
 ای سدره سینای من
 ای دلبر طناز من
 این ناله و آواز من
 این درگفت قبله من است
 در طور حرق شعله من است
 دایم از غم پژمرده است
 از فرقت آزرده است
 آفاق غمبار شد
 چون نکبت گلزار شد
 ما از غم دلبریش بین
 بنگر اسپر خویش بین
 گرچه پریشان خاطر
 ای جان بسویت ناظرم
 این چشم گریانم بین
 این آه سوزانم بین
 این خاک درگفت بهاء
 اندرتب و تابت بهاء
 ای رب الاعلی من
 جانم فدای روی تو
 ای هدم و همراز من
 از حسرت این گوی تو
 بر خاک راه قدامت من است
 روی دلم زان سوی تو
 جانهاز درد افسرده است
 روح مسیحا بوی تو
 مشک خطا ایثار شد
 یک شمه ئی از بوی تو
 بیگانه از هر خویش بین
 در حلقه گیسوی تو
 در جمع یاران حاضر
 کو آن رخ دلجوی تو
 این قلب بریانم بین
 در حسرت یک موی تو
 این تشنه آبت بهاء
 یک قطره ئی از جوی تو

صعود حسرت آمود جناب خلیفه محمد یونس علیه بهاء الله الابهی در

مذله (برما) بتاریخ ۱۱ نوامبر ۱۹۲۸ میلادی

در اواخر ماه نوامبر ۱۹۲۸ م مکتوب ناگواری از محفل مقدس روحانی مذله
 رسید که جناب حبیب روحانی خلیفه محمد یونس علیه بهاء الله الابهی و ثناء
 و رحمت در کمال ثبات و استقامت بر عهد و میثاق الهی این دار فانی را وداع
 نموده بعالم جاودانی صعود فرمودند فی الحقیقت این خبر موحش موجب
 حزن و اندوه ما لانهایه احبای مملکتین هند و برهما گردیده و تا ثرات قلبیه بخشیده
 از حضرت باری بکمال تضرع و زاری مسئلت می نمائیم که بروج پاک آن
 محوم عنایت نماید آنچه که سزاوار بصر غفران و رحمت و موهبت و فضل
 خداوندی اوست در سنه ۱۸۹۵ م و قتیکه حضرت جمال آفندی علیه سلام الله و تلمیذ سعید
 رشید ایشان آقا سید مصطفی رومی علیه بهاء الله الابهی در مذله ملل مختلفه را
 برضوان قرب ایزد منان دعوت می نمودند جناب خلیفه یونس در نهایت
 تمکین و وقار و ثبوت و رسوخ دین مبین بهائی را قبول فرمودند و از آن حین
 تا دم و اسپین مخلصانه و عاشقانه در سبیل امر رب جلیل اقداماتی شایان
 نمودند - هر چند در بدایت اقبال امر معاندین و منکرین بر مخالفت و عداوت
 آن مظلوم قیام نمودند اما در جمیع شئون علامات تسلیم و سکون و آثار رضا
 اصطبار از آن خادم وفادار ظاهر گشت و بلیات و عقوبات بر ثبات و استقامت و اقدامات
 جلیله امریه شان ابداً فتوری وارد نیارند بلکه بیشتر از پیشتر در تالیف قلوب
 و تهذیب نفوس کمال سعی و همت را مجری داشتند و همیشه بتمشیت
 امور و شئون روحانی از منافع و فوائد شخصی در گذار گشته برضای مبارک
 آن مولای حنون تمسک جستند -

بتوفیق و تائید رب مقتدر حمید و عنایات و نرازشات غصنین اعظمین ممتاز ینش
 مسجودات و الهانه و مشقات صمیمانه ایشان در جمیع اوقات علت کامرانی و موجب
 علو امر رحمانی گردیده چنانچه درین اواخر در قریه چنگون مرفق با علا: نداوا الله
 و موید بنشر نفعات محبت الله گشتند و بسیاری از نفوس مستعد را بشاطی
 بحر حقیقت هدایت فرمودند در سنه ۱۹۰۲ حضرت ایشان بزیارت حضرت
 مرکز میثاق روح الوجود لچوده الفدا در عکا مشرف و بآمال و آرزوی قلبی
 خود نائل گشتند الواحائیکه از سماء مشیت حضرت عبد البها ارواحنا لرمسه
 الاظهر فداء بافتخار حضرت ایشان نازل گردیده از آن معلوم میشود که آن
 فدائی امر الله چه مرتبه و مقام روحانی داشت و چقدر از الطاف کریمانه و
 عواطف خسروانه دلبر میثاق فائز و متذم و مفتخر بود سواد بعضی از آن

را چون خالق از تو و امید مکنونه قلب از تو سزاوار آنکه امام و جوه اغیار محرمین
کویترا بطراز جدیدی مزین نمائی و باسم بدیعی فائز فرمائی توئی آنکه
از ارادهات ازادات عالم ظاهر و از مشیتت مشیات امام نافذ رجا از قلوب طالبان
قطع نشده و نمی شود گواه این مقام کلمه مبارکه لا تقظوا ای کریم عبادت در بعد
نفس و هو می مشاهده میسرند نجات را عمل و بخششهای قدرتمند سائل توئی
قادر و توانا و معین و دانا -

از مرقومات مبارکه حضرت ولی امرالله از واحذاله الغداه

ای برادران روحانی حضرت رب اعلی روح الوجود لظلمینه الغداه بدم
مطهرش ثوب رشید عالم امکان را از اوساخ و مفساد قویه چندین هزار ساله
پاک و پاکیزه فرمود و جامع جهانرا از آلودگی تعصب و تقلید مقدس و مبرا
ساخت شعله شرباب شهادت کبرایش بخیان معتقدات عتیقه و مبادی سقیمه
و اوهمات بایه را یک یک از اساس بر انداخت و اراضی قلوب را از خس و
خاشاک تعلقات و شبهات و توهمات و ظنونات ترا بیه نجات داده حاضر و مهبی
اقتباس فیوضات و تجلیات نامتناهی نیر موعود ساخت سپس جمال الهی
کشف نقاب نمود و باشد اشراق پر تو بر آفاق انداخت و بر اراضی طیبه آماده
مستعد بزر مبادی قیمة خویش بیفشاند بیازوی اقتدار اساس مدنیته
بی نظیر در قطب جهان بنهاد و دعائم و ارکان متینهئی از برای آن بانیان
قصر مشید در زبر الواحش بابدع بیان تبیین و تشریح فرمود نهال حیات جاودانی
را در حصن حمایتش پنجاه سال پروراند و آن گشت گرانبهارا در حدیقه
وجود میزانت مرغوب از برای جهانیان بگذاشت بوعده امدان غیبیه پیروانش
را شاد و مطمئن فرمود و چون لعمه نور در پس حجبات غیب متواری گشت
و در یقه الله را سنین متوالیه آن یگانه موعود و مقتدای اهل بهاء حضرت عبد
المخالف نفس و هو می و لوافح تند فضا محافظه فرمود و بدرگ و شگوفه های
نازنین در حه آمال را بیاراست بقلمی آتشین و عزمی آهنین و بیانی چون سحر
مبین ممالک اروپا و امریک و آسیا و آفریک را صلاز و دعوت و دلالت بظل ظالمین
بفرمود بتمام قومی بتوطید ارکان و تحکیم اساس شریعت بهاء بپرداخت و مظفر
منصور ازین خاکدان ظلمانی و حامت کرد و آیندگانرا از پیروانش مثلی اعلی
و میزان اتم اوفی باقی و پاینده بگذاشت حال وقت آنست نواب و منتخبین
علم و نشانند در میدان صعود آنسرور و سردار جنود هدی در صف اول حاملان
بآن نمولای یگانه فرمایند بلیات و ازده بر آن سه مولای بزرگوار بباد آزند دامن
همت بر کمزرنند و هستی خویش را فراموش نمایند هر بند و قیدی را بگسلند

و بصرف رضایش دل بندند بسویش قابلاً و قابلاً توجه نمایند در آیات و نصائحتش
تعمین کنند پس بحزم و متانت و انقطاع و عزانت بر اساسی که دست مشیت
البیه نهاده ایوان الهی را مرتفع سازند و قصر مشید را بنا نمایند و در انجام و
اتمام آن عمل خطیر که باصبع اقتدار رب عزیز مباحثت گشته همت موفور و سعی
مشکور مبدول دارند صیت مشهور در آفاق را تمکنی تام دهند و ستایش و
تمجید کنندگان آئین نازنین را در زمره اهل یقین و فدائیان جمال مبین در
آورند تا آن همد سه بدیعی را که اناصل قدرت حضرت احدیت کشیده بهمت و
فعالیت امضای امر الهی بر صفحه روزگار مرتسم و منطبع گردد و بر الواح قلوب
منقوش و محفوظ و والی الابد محفوظ و مثبت ماند اگر چنین نمایند و دقیقهئی
آسوده نشینند و ثبات و مداومت کنند جهان جهانی دیگر شود و این
ظلمتکده رنج و بلا آئینه جهان بالا گردد -

ای برادران روحانی موسم بهار الهی بسر آمد و موعود صیف پربار و ثمر رسید
ریزش ابر نیسانی جهانرا ترو تازه نمود و تخمهای حکمت لدنی را دست دهبان
آسمانی بیفشاند آثار و علائم ربیع روحانی از هر سمتی آشکار و پدیدار گردید
نسانم جانپرور یوم ظهور مرور نمود و نفعه حیات جدید متذوق گشت امطار
بلا یا و رزایا نزول یافت و سیل خونین دم شهداء جاری و ساری گشت هر صر
امتحان بوزید و طوفان فتنه و انقلاب حدوث یافت فوران نائره عشق الهی
بعنان آسمان رسید و جنبش و انقلاب روحی در حقائق کائنات ظاهر و هوید اشد
اکنون میقات ظهور و بروز نتایج این حشر و نشور است و بدایت اقتطاف
اثمار یوم ظهور -

ای امضای امر حضرت بهاء الله قدر این مقام را بدانید و مسئولیت خود را
بشناسید و ببینید در این مقام ذقیقه غفلت عالمی خسرا نیست و ذره اهمال
مهورت حسرت و ندا متی بی پایان - بآثار رجوع نمائید و تکالیف شایسته را از
فکوحای آیات منزه اش بیابید فیه مومنین و مؤمنات بدلات و هدایت رب
الایات البیانات از میان خود شمارا بر انگیزخت و بنمایندگی خویش بین بیگانه
و خویش مخصص و سرفراز فرمود اعذت اختیار را بکف کفایت آن پیشوایان بسپرد
و افسر عبودیت بحتت محضه را بر فرق آنسروران بفهاد مصالح روحانیه حزب
مظلوم را در دست امضای امرش و دیعه بگذاشت و طوق مسئولیت کبری
به گردن اسیران خویش بیبذاخت بصرافت طبع و طیب خاطر خود را بر بین
و مقید ارشادت و تعالیمات آن موالیان عظام بنمود و تنقید تشریحات و تصمیمات
قاطع آنها را از مفروضات و جدا نیه خویش بشمرد این چه موهبت عظمی نیست
که بخشنده مختار بصرف اختیار بدست یاران جان نثارش بر آن نمایندگان
مبدول داشته و این چه مسئولیت کبرای نیست که بر کتف آن برگزیدگان گذاشته -
شما نید و سائط اعطای فیض حضرت فیض شما نید و سیاه ابراز راز حضرت بی نید

THE DAWN.

Vol. VI.

JANUARY, 1929.

No. 5.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Bahá'í Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u'llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahai Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

Words of 'Abdul-Baha.'

The disease which afflicts the body of humanity is lack of love and absence of altruism. In the hearts of men no real love is found, and the condition is such that unless their susceptibilities are awakened by some power so that unity, love accord develop within them, there can be no healing, no relief among mankind.

The more you love, the nearer you will be to God. Love is one of the bounties of God. Therefore to love one another is good. The bounties of God are: to love each other, to speak the truth, to sever our hearts from the world, to be reverent, to be humble, to be hospitable. By these things you know the faithful servant of God. How do we know the light? By its rays. So when you see these qualities, you will know that the servant of God has received the regeneration. You must be thus reborn. You must pray and supplicate, and the more you pray and supplicate, the nearer you will be to God.

When a dead body is thrown into the Ocean, the waves will throw it back upon the shore. So it is with the Ocean of Truth it will not accept a dead body; and if a believer has not these bounties of God, the sea will roll until he is finally cast out.

The people of God have no dependence upon the conditions of this world; they neither become bittered with the bitterness of the cup, nor do they become intoxicated if the cup be sweet.

The people of God are like the birds, who satisfy themselves with a few crumbs, and sit the whole time on the branches of the tree singing the praises of God.

عنوان مراسلات ذبیح الله زرقانی •
پوست بکس نمبر ۲۹۹ رنگون •

ای ابن عالم همه باریک داید و برگ یکدانش

ای ابن عالم همه باریک داید و برگ یکدانش

ای ابن عالم همه باریک داید و برگ یکدانش

ای ابن عالم همه باریک داید و برگ یکدانش

شماره چهارم

ماه دسمبر سنه ۱۹۲۸م

جلد ششم

۷۸۶

از آثار مبارکه قلم علی

مناجات

الها معبودا مسجودا

این مشت خاک را از اهتزاز کلمه مبارکه منع منما و از حرارت محبت محروم مساز دریاها می عام بر رحمت محیطه ات شاهد و گواہ آسمانها بر رفعت و عظمت مقرو معترف ای دریای کرم قطره بشطرت توجه نموده و ای آفتاب جود و جود جود ترا طلب کرده هستیت مقدس از ذلیل و برهان و استوائت بر عرش منزه از ذکر و بیان رجای افنده و قاب و از تقاع ایادی نفوس بر بخشش گواهی است صادق و شاهد یست ناطق چه که اگر کرم نبود دست از تقاع رانمی آموخت تراب چه و از تقاع چه ای کرم نیر رحمت از افق هر شی ظاهرو نجم عطایت از هر شطری ساطع محتاجان بابت عطا یقرا می طلبند و عشاق رویت لقاییت

The greatest gift of man is universal love, for their love is the magnet which renders existence eternal, attracts reality, and diffuses life with infinite joy. If this love penetrates the heart of man, all the forces of the universe will be realised in him, for it is a divine power which transports him to a divine selection; and man will make no real progress until illumined by this power of love. Strive to increase the love-force of reality, to make your hearts greater centres of attraction, to create new ideals and relationships.

Alas! Alas! The world has not discovered the reality of religion hidden beneath the symbolic forms!

The Bahai attitude towards the Prophet Muhammed

By

'ABDUL-BAHA.'

Americans and Europeans have heard a number of stories about the Prophet which they have thought to be true, although the narrators were either ignorant or antagonistic; most of them were Clergy; others were ignorant Muslims who repeated unfounded traditions about Muhammad which they ignorantly believed to be to his praise.

Thus some benighted Muslims made his polygamy the pivot of their praises, and held it to be a wonder, regarding it as a miracle, and European historians, for the most part, rely on the tales of these ignorant people,

For example, a foolish man said to a Clergyman that the true proof of greatness is bravery and the shedding of blood, and that in one day on the field of battle a follower of Muhammad had cut off the heads of one hundred men! This misled the Clergyman to infer that murder is considered the way to prove one's faith to Muhammad, while this is merely imaginary. The military expeditions of Muhammad, on the contrary, were always defensive actions: a proof of this is that during thirteen years, in Mecca, he and his disciples endured the most violent persecution. At this period they were the target for the arrows of hatred: some of his companions were killed and their properties confiscated others fled to foreign lands. Muhammad himself, after the most extreme persecutions by the Quraishites, who finally resolved to kill him, fled to Medina in the middle of the night. Yet even then his enemies did not cease their persecutions, but pursued him to Medina, and his disciples even to Abyssinia.

These Arab tribes were in the lowest depths of savagery and barbarism, and in comparison with them the savages of Africa and wild Indians of America were as advanced as Plato. The savages of America do not bury their children alive as these Arabs did their daughters, glorying in it as being an honourable thing to do. Thus many of the men would threaten their wives, saying, 'If a daughter is born to you, I will kill you'. Even down to the present time the Arabs hate their daughters. Further, a man was permitted to take a thousand women, and most husbands had more than ten wives in their household. When these tribes made war, the one which was victorious would take the women and children of the vanquished tribe captive, and treat them as slaves.

When a man who had ten wives died, the sons of these women took possession of each other's mothers; and if one of the sons threw his mantle over the head of his father's wife and cried out, 'This woman is my lawful property' at once the unfortunate woman became his prisoner and slave. He could do whatever he wished with her. He could kill her, imprison her in a well, or beat, curse, and torture her until death released her. According to the Arab habits and customs, he was her master. It is evident that malignity, jealousy, hatred, and enmity must have existed between the wives and children of a household, and it is therefore needless to enlarge upon the subject. Again consider what was the condition and life of these oppressed women! Moreover, the means by which these Arab tribes lived consisted in pillage and robbery, so that they were perpetually engaged in fighting and war, killing one another, plundering and devastating each others' property, and capturing women and children, whom they would sell to strangers. How often it happened that the daughters and sons of an Amir who turned their days into nights of coquetry and extreme luxury, saw their nights transformed into mornings of terrible shame, poverty and captivity. Yesterday they were Amirs today they are captives; yesterday they were great ladies, today they are slaves. Muhammed was reared among these tribes, and after enduring thirteen years of persecution from them he fled. But these people did not cease to oppress; they united to exterminate him and all his followers. It was under such circumstances that Muhammed was forced to take up arms. This is the truth: person I, we are not bigoted, and do not wish to defend him but we are just, and we say what is just. Look at it with justice. If Christ himself had been placed in such circumstances among such tyrannical and barbarous tribes and for thirteen years he with his disciples had endured all these trials with patience, culminating in flight from his native land—if in spite of this these lawless tribes continued to pursue him, to slaughter the men, to pillage their property, and to capture their women and children, what would have been Christ's conduct with regard to them? If this oppression had fallen only upon himself he would have forgiven them, and such an act of forgiveness would have been most praiseworthy; but if he had seen that these cruel and blood thirsty murderers wished to kill, to pillage, and to injure all these oppressed ones, and to take captive the women and children, it is certain that he would have protected them, and would have resisted the tyrants. What objection, then, can be taken to Muhammad's action? Is it this, that he did not with his followers and their women and children, submit to these savage tribes? To free these tribes from their bloodthirstiness was the greatest kindness, and to coerce and restrain them was a true mercy. They were like a man holding in his hand a cup of poison, which when about to drink a friend breaks, and thus saves him. If Christ had been placed in similar circumstances, it is certain that with a conquering power he would have delivered the men, women and children from the claws of these bloodthirsty wolves.

Muhammad never fought against the Christians on the contrary, he treated them kindly and gave them perfect freedom. A community of christian people lived at Najran who were under his care and protection. Muhammad said, "If any one infringes their rights, I myself will be his enemy, and in the presence of God I will bring a charge against him." In the edicts which he promulgated it is clearly stated that the lives, properties and laws of the Christians and Jews are under the protection of God; and that if a Muhammadan married a Christian woman, the husband must not prevent her from going to church, nor oblige her to

veil herself; and that if she did, he must place her remains in the care of the Christian Clergy. Should the Christians desire to build a church, Islam, ought to help them. In case of war between Islam and her enemies, the Christians should be exempted from the obligation of fighting, unless they desired of their own free will to do so in defence of Islam, because they were under its protection. But as a compensation for this immunity, they should pay yearly a small sum of money. Finally, there are seven detailed edicts on these subjects, some copies of which are still extant at Jerusalem. This is an established fact and is not dependent on my affirmation. The *firman* of the second Caliphate still exists in the custody of the orthodox Patriarch of Jerusalem, and of this there is no doubt.

Nevertheless, after a certain time and through the transgression of both the Muhammadans and the Christians, hatred and enmity arose between them. Independently of this fact, all the narrations of the Muslims, Christians and others, are simply fabrications, which have their origin in fanaticism, or ignorance, except when they arise from enmity.

For example, the Muslims say that Muhammad cleft the moon, and that it fell on the mountain of Mecca; they think that moon is a small body which Muhammad divided into two parts, and threw one part on this mountain, and the other part on another mountain.

Such stories are pure fanaticism. Also the traditions which the Clergies quote and the incidents with which they find fault are all exaggerated if not entirely without foundation.

Briefly, Muhammad appeared in the desert of Hjaz in the Arabian Peninsula, which was desolate sterile wilderness, sandy and uninhabited. Some parts like, Mecca and Medina, are extremely hot; the people are nomads with the manners and customs of the dwellers in the desert, and are entirely destitute of education and science. Muhammad himself was illiterate, and the Quran was originally written upon the bladebones of sheep, or on palm leaves. These details indicate the condition of the people to whom Muhammad was sent. The first question which he put to them was; "Why do you not accept the Pentateuch and the Gospel, and why do you not believe in Christ and in Moses?" This saying presented difficulties to them, and they argued. "Our forefathers did not believe in the Pentateuch and the Gospel; tell us why was this?" He answered "They were misled; you ought to reject those who do not believe in the Pentateuch and the Gospel, even though they are your fathers and your ancestors."

In such a country and amid such barbarous, tribes, an illiterate man produced a book in which, in a perfect and eloquent style, he explained the divine attributes and perfections, the prophethood of the Messengers of God, the divine laws and some scientific facts.

Thus, you know that before the observations of modern times, that is to say, during the first centuries and down to the fifteenth century of the Christian era, all the mathematicians of the world agreed that the earth was the centre of the Universe, and that the sun moved. The famous astronomer who was the protagonist of the new theory, discovered the movement of the earth and the immobility of the sun. Until his time all the astronomers and philosophers of the world followed the Ptolemaic system, and whoever said anything against it was considered ignorant. Though

Pythagoras, and Plato during the latter part of his life, adopted the theory that the annual movement of the sun around the Zodiac does not proceed from the sun but rather from the movement of the earth around the sun; this theory had been entirely forgotten, and the Ptolemaic system was accepted by all mathematicians. But there are some verses revealed in the Quran contrary to the theory of the Ptolemaic system. One of them is "The sun moves in a fixed place" which shows the fixity of the Sun, and its movement around an axis. Again in another verse "And each star moves in its own heaven." Thus is explained the movement of the Sun, of the moon, of the earth, and of other bodies. When the Quran appeared all the mathematicians ridiculed these statements and attributed the theory to ignorance. Even the doctors of Islam, when they saw that these verses were contrary to the accepted Ptolemaic system, were obliged to explain them away. It was not until after the fifteenth century of the Christian era, nearly nine hundred years after Muhammad, that a famous astronomer made new observations and important discoveries by the aid of the telescope which he had invented. The rotation of the earth, the fixity of the sun and also its movement round an axis were discovered. It became evident that the verses of the Quran agreed with existing facts, and that the Ptolemaic system was imaginary.

In short, many Oriental peoples have been reared for thirteen centuries under the shadow of the religion of Muhammad. During the middle ages, while Europe was in the lowest depths of barbarism, the Arab peoples were superior to the other nations of the earth in learning, in the arts, mathematics, civilisation, government, and other Sciences. The enlightener and educator of these Arab tribes and the founder of the civilisation and perfections of humanity among these different races, was an illiterate man, Muhammad. Was this illustrious man a thorough educator or not? A just judgment is necessary.

Obituary.

In recording our profound sorrow for the said loss of our beloved brother and most zealous co-worker in the Vineyard of God, Mr. Hippolyte Dreyfus-Barney who has lately been removed from our midst by the cruel hand of death, we hasten to reproduce below the letter received from the Beloved Guardian of the Cause intimating this melancholy news. From this letter it is apparent that his long and unique services in the East as well as in the West for the furtherance of the Divine Cause have been fully appreciated in the Holy Land where as in all other places his loss is deeply mourned by all. The letter referred to above runs as follows :-

Dearly-beloved brothers and sisters in Abdul-Baha.

With feelings of profound sorrow I am moved to address you these few lines mourning the loss which the Cause has undoubtedly sustained by the passing of one who, for many years and in circumstances of exceptional significance, rendered the sacred Threshold distinctive and inestimable services. The hand of the Divine Decree has removed, by the death of our talented and dearly beloved friend, Mr. Hippolyte Dreyfus-Barney, yet

another outstanding figure in the Cause of Baha'Ullah, who, by his brilliant gifts of mind and heart as well as by the divers achievements of his life, has truly enriched the annals of Gods' immortal Faith.

A pioneer of the Cause of Bahauallah ever since its celestial light first warmed and illumined, the West, he has by his close association with the person of Abdul-Baha by his numerous and extensive travals in Eastern and Western land, by his contact with all sections of society, by his scholarly presentation of the history and fundamentals of faith and lastly by his unforgettable share in the settlement of the complex and pressing issues that called for expert assistance in the days following 'Abdul-Baha passing, achieved a standing which few have as yet attained.

The days of his spiritual communion with Abdul-Baha and His household within the walls of the prison-city of 'Akka,' wherein he imbibed the principles which he later so ably expounded to the peoples of the West; his pre-eminent ro'e on his return to Paris in kindling the torch which is destined to shed eternal illumination upon his native land and its people; the links of abiding fellowship which he forged with our Persian brethren in the course of the historic mission entrusted to his charge by our Beloved; the seeds which he scattered far and vide during his subsequent travels to the heart of Asia, throughout India, beyond the remotest villages of Burma and as far as the eastern confines of Indo-China; the able support he lent in its initial and intermediary stages to the case of 'Baba-Ullas' house in Baghdad; his unhesitating intervention with State officials in paving the way for the ultimate emancipation of our Egyptian brethren from the yoke of orthodox Islam; the stimulating encouragement his visit caused to the Bahai community of Tunis on the northern shores of Africa; and last but not least the ability and diligence with which he applied himself to the solution of the delicate and vexing problems of the Holy Land in the critical years following Abdul-Bahas ascension—all stand out as memorable land marks in a life that was as varied in its international aspects as it was rich in its spiritual experience.

His gifts of unfailing sympathy and penetrating insight, his wide knowledge and mature experience, all of which he utilized for the glory and propagation of the message of Bahauallah will be gratefully remembered by future generation who as the days go by, will better estimate the abiding value of the responsibilities he shouldered for the introduction of the Bahai Faith in the Western World.

Suffering as he did in his last days from the effects of a slow and painful illness, he bore heroically his share of the afflictions of the world, and is now in the realm of blissful deliverance partaking his full share of the goodly reward which he certainly deserved. To me, and particularly amid the storm and stress that have agitated my life after Abdul-Baha's passing, he was a sustaining and comforting companion, a most valued counsellor, an intimate and trusted friend.

With much emotion and the deepest sense of gratitude I supplicate at the holy Threshold and request you to join with me in my prayers for the spiritual advancement in the realms above of a soul who by the sheer merit of the signal services he rendered already deserves to rank highly among the departed faithful.

May he for ever rest in peace.

(Sd.) SHOGHI.

Notes and News.

The Beloved Guardian of the Cause has graciously sent the following telegram expressing his deep appreciation of the services rendered to the Cause by Moulvi Mahfuzul Haque Ilmi during his recent tour in Burma. In the same telegram he also conveys his heartfelt condolence to the bereaved family of our late lamented brother Mohammad Eunoos alias Khalifa Saheb of Mandalay. The telegram which is addressed to the President, Rangoon Spiritual Assembly runs as follows—

“Assure deep felt congratulation Mahfoozal Huque on brilliant services, and heartfelt condolence relatives Mohammad Eunoos.”

The above message was duly communicated to the parties concerned.

The Centenary of the Brahma Samaj.

In connection with the Centenary celebration of the Brahma Samaj a Religious Convention was held in the prayer Hall of the Samaj at No. 137, Bigandet Street, Rangoon on Monday the 21st and Tuesday the 22nd January 1929. Speeches were delivered on the following religious subjects by the speakers mentioned against each religion.

1. Hinduism—Swami Shyamananda.
2. Buddhism—Mr. S. Barua, M. A.
3. Christianity—Prof. G. S. Jury, M. A.
4. Islam—Prof. Golam Akbar, M. A.
5. Sikhism—Dr. Anup Singh
6. Arya Samaj—Mr. S. S. Halkar, B.A., L.L.B.
7. Bahaism—Mr. S. Janab Ali, B. A. Bar-at-Law.
8. Brahmoism—Mr. M. Mukherjea, M. A., B.L.
9. Theosophy—Mr. D. Anklesaria, B.A., L.L.B.

လူသတ္တဝါတို့မှာ။ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား။ မိမိချက်မြုပ်ရာ
 အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်။ အလျဉ်းမဖြစ်နိုင်၊ တကမ္ဘာလုံးကို
 ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်း
 စာကို မြန်မာနိုင်ငံနေ
 ဘဟာဒီ-သာသနာ
 တော်မဟာဗွေလေရှု
 ဟာနီအသင်းကပုံနှိပ်
 ထုတ်ဝေကြသည်။

အခနှုန်းမှာ။
 မြန်မာပြည်နှင့်
 အိန္ဒိယပြည်များ။
 ၁၂ လ ၅။
 ဒီရော့နံ။ ၁၂-လ
 ၂-တူမနံ။
 အမေရိကံ။
 ၁၂ လ ၂ ဒေါ်လာ။
 အင်္ဂလန်ပြည်။
 ၁၂ လ ၇၅ ရှိလက်။
 အေဂျစ်နှင့်ပါလက်
 စတိုင်းပြည်များ။
 ကိုရိုက်ရှာ။ ၅၀။
 တစောင်လျှင် ၈၀။
 စာတိုက်ခ အငြိမ်း။
 SECRETARY.
 B. S. A.
 Post Box No. 299.
 RANGOON.

အယ်ဒီတာ။
 ကထိဗားမဟာမက်
 ယူနူးစ်။
 ရန်ကုန်မြို့။
 စာတိုက်သေတ္တာ
 နံပါတ်-၂၉၉။
 P. BOX No. 299.
 RANGOON.

အိုလောကီသူလောကီသား လူအ
 ပေါင်းတို့ သင်တို့သည်။ သစ်ပင်တ
 ပင်တည်းမှသီးပွင့်သော သစ်သီးများ
 နှင့်။ အကိုင်းတကိုင်းတည်းမှ ပေါက်
 ရောက်လေသော အရွက်များပင် ဖြစ်
 ကြ ကုန်သည်ဟု။ ဘဟာအဗ္ဗန္ဓာတ်
 အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

သဗ္ဗမဘွဲ့။ ၁၉၂၉-ခု။ ဇန္နဝါရီလ။ နံပါတ် ၅။

ရောင်ခြည်တော်-မဂ္ဂဇင်းနှိုက်။ လိုရင်းတည် ဟူသောဝတ်တရားအကြောင်းမှာ။
 တကမ္ဘာလုံးရှိအနုကြသော မနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုအရင်းဟူ၍
 ချစ်ခင် မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်။ တလုံးတဝတည်းနှင့်။ တစိတ် တသဘောတည်း ဖြစ်
 အောင်ပြုလုပ်ခြင်း။ မျက်မှောက်တွင် အသင့်ရှိကြသည့် အလုံ စုံသောသာသနာတော်
 မြတ်တို့၏ မူလအခြေအမြစ်ရင်း-တရတည်းနှင့် တမျိုးတည်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
 ကောင်း။ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ စောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့်
 စပ်လျဉ်း၍။ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို။ မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူ ထံက
 ဖြစ်စေ။ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ။ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပါထိမ့်
 မည်။ မောင်တော်၏ ဝတ်တရားများကိုသက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး
 အစိုးရမင်းပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာ မြို့ရေးရွာမှုများတွင် မပါမဝင်သောအသီးသီး
 ဘာသာများက။ ကိုယ်အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်။ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသော
 အချက်များကို အလေးဂရုမပြုလျှစ်လျှူရှုနေရပါသည်။

ဘဟာအိသာသနာတော်၏အစ, အခြေအနေ

အကြောင်း။

ဘဗ္ဗသည် ဘဟာအိသာသနာတော်၏ရှေ့တော်ပြေးဖြစ်ခဲ့ရာ။ ခရစ်ယာန် သက္ကရာဇ် ၁၈၄၄-ခုနှစ်မှစ၍ ကိုယ်တော်သည် မိမိထက်သာ၍မက။ အလွန် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှသော အရှင်မြတ်တပါး ကြွလာပွင့်တော်မူအံ့သော ရှင် လန်းခြင်းသတင်းကို ကြော်ငြာတော်မူသည်။ ထိုကြွလာပွင့်တော်မူအံ့သော အရှင်မြတ်သည်။ သာသနာတော်မြတ်၏ဆန်းသစ်သောကပ်ကာလအစတည်း ထောင်ပြုပေထံမည်ဟုမြွက်ဟတော်မူသည်။ ခြောက်နှစ်ခန့်လောက် သက် စွန့်ကြီးပန်း။ တရားဟောပြောရာသက်တော် ၃၁ နှစ်အဝင်၌။ အသေသတ် ခြင်းအဖြစ်ကို ခံရတော်မူသည်။ ကိုယ်တော်၏ရင်ခွင်သည် ကျည်စေ့ပေါင်း စာထောင်မှန်သောဒိုင်းလွှားဖြစ်ကုန်သတည်း။

မြတ်စွာဘုရား၏ ပွင့်လင်း တောက်ပလှသော အလင်းရောင်ခြည်တော် တည်းဟူသော (သာသနာ့လွှာ) ဘွဲ့တော်ဖြင့်ကြွလာပွင့်တော်မူသောအရှင် မြတ်သည်။ ဘဟာအိ-သာသနာတော်ကိုတည်ထောင်တော်မူသည်။ ကိုယ် တော်သည်နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်အထက်က။ သာသနာတော်၏ အခြေအမြစ် ရင်းဖြစ်သောတရားတော်များကို ရှင်းလင်းစွာပြဋ္ဌာန်းတော်မူထားသဖြင့်။ မိမိ ကိုယ်ကိုအထက်က ဘဗ္ဗအရှင်မြတ်နှင့်ရှေးကာလတမန်တော် အားလုံးတို့က ကြွလာပွင့်တော်မူတို့ရာဟောကြားတော်မူလေသည်အတိုင်း။ မိမိသည်ကြွလာ ပွင့်တော်မူသောအရှင်မြတ်စင်စစ်ဖြစ်ကြောင်းကြော်ငြာစေတော်မူသည်။ မိမိ ရှေ့တော်ပြေးခံရသကဲ့သို့ ကိုယ်တော်သည်လည်း။ အလွန်ပြင်ထန်လှသော ညည်းပန်း နှိပ်စက်ခြင်း ဒုက္ခများကို ခံရတော်မူသည်။ ထိုပြင်နှစ်ပေါင်း ၄၀ လောက်အတွင်းတွင် ပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းနှင့် ထောင်ချထားခြင်း ခံရသော် လည်း။ ကိုယ်တော်သည်မိမိဆောင်ရွက် လာရသောတရားတို့နှင့်ဆုံးမကြံ ဝါဒ များကိုပျာဒိတ်တော်လာရောက်သည့်အတိုင်း။ ရေးသားတော်မူခြင်းနှင့်တပည့် သားများအား ဆုံးမကြံဝါဒပြုခြင်း၌သာလျှင်။ များစွာသောအချိန်ကာလကို နှိပ်စက်တော်မူ၍။ တစ်တစ်ရာမျှ ဝမ်းရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းမရှိဘဲ။ ကောင်းမွန်စွာ သတင်းသုံး နေတော်မူသည်။ တကျွန်းပို ခံရသော အရပ်ဒေသများအနက်။ နောက်ဆုံးကျသောအရပ်မှာ ပါလက်စတိုင်းနယ်၌ရှိသော။ အက်ကာမြို့တည်း။ ၎င်းအရပ်၌ကိုယ်တော်သည်။ သက်တော် (၇၅) နှစ်။ ခရစ်ယာန် သက္ကရာဇ် ၁၈၉၂-ခုနှစ်အတွင်း။ ပရိနိုဗွန်စံယူတော်မူသည်။

ဘုရားသခင်၏ ကျွန်တော် ကည်းဟူသော အပ္ပန္နလိဘဟာ- သည်။ ဘဟာအုလ္လာဟ် အရှင်မြတ်၏။ သားတော် အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ခမည်းတော် သည်။ မိမိ၏ကိုယ်စားတော်ဟု ခန့်ထားတော်မူသဖြင့်။ အလုံးစုံသောတပည့် ဘဟာအိဟူသမျှတို့ကို။ ဆုံးမကြောဝါဒများနှင့် နိဿယများ ရစေခြင်းငှါ။ ကိုယ်တော်ဘက်သို့ သာလျှင်။ မျက်နှာ ပြုကြရသည်ဟု-ပြဋ္ဌာန်းတော် မူလေ သည်။ အပ္ပန္နလိ-ဘဟာ အရှင်မြတ်သည်။ ခမည်းတော်အပါး၌ ထက်ကြပ် မကွာဆည်းကပ်လျက်။ အရပ်ရပ်အမှုကိုတို့ကို ကူညီဆောင်ရွက်နေတော်မူ သဖြင့်။ ခမည်းတော် ခံရသမျှ ဒုက္ခများကို။ အတူတူပင် ခံရတော်မူသည်။

ခရစ်ယာန်သက္ကရာဇ် ၁၉၀၈-ခုနှစ်တိုင်အောင်။ အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ် သည်။ တူရကီတိုင်းပြည်တွင် ထောင်သားအဖြစ်ဖြင့်နေတော်မူ၍ များမကြာ ခြား-တူရကီတိုင်း။ အုပ်စိုးသော နည်းဟောင်းများ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာသဖြင့်။ ထောင်ဒဏ်ခံနေရသော ထောင်သား အားလုံးတို့ကို လွှတ်ခွင့်ပေးသောအခါ။ အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်သည်လည်း လွတ်လပ်ခွင့်ရ၏။ ထိုနေ့မှစ၍မိမိသည် ပါလက်စ တိုင်းပြည်၌အစည်အမြဲ-သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ဥရောပတိုက် နှင့်အမေရိက-တိုင်းနှင့်ငံကြီးများသို့လှည့်လည်တော်မူပြီးလျှင်။ လူပေါင်းများစွာ တို့ကိုကယ်ချွတ်တော်မူ၍။ သာသနာတော်၏အခြေအမြစ်ရင်းတည်းဟူသော တရားတော်မြတ်ကိုလူအများသိမြင်နိုင်ရန်။ ဥပမာနှင့်တကွ။ ဖြေရှင်းဟောပြော တော်မူသည်။

ခရစ်ယာန်သက္ကရာဇ် ၁၉၂၁-ခုနှစ်အတွင်း ကိုယ်တော်သည်။ ခုနှစ် ဆယ်ခုနှစ်နှစ် (၇၇) ခြောက်သောအသက်အရွယ်တော်၌။ ပါလက်စတိုင်းပြည် တိုင်ဖွာမြို့တွင်ပရိနိုဗွန်စံယူတော်မူသည်။ သေတမ်းစာတော်တွင်ကိုယ်တော် သည်။ မိမိ၏အကြီးဆုံးသောမြေးတော် ဂျော့ကိုအပ္ပန္နိသခင်ကိုသာသနာတော် မတ်ခံကောစေဘဲ။ မျိုးစေ့ပြန့်ပွားစေအောင်အရပ်ထိမ်းတော်မူသောပဋ္ဌမအရှင် ဟူ၍အတည်ပြု ခန့်ထားတော်မူသည်။

ထိုပြင်လောက်တဝှမ်းလုံး တိုင်းပြည်ခြင်းရောမြွမ်း၍ တိုင်ပင်နှိုးနှောရ မည်ဟူသော အစည်းအဝေးကြီး အတည်ပြုပြဋ္ဌာန်းတော်မူလေသည်။ ထိုအ စည်းအဝေးကား ဘဟာအုလ္လာဟ်။ အရှင်မြတ်ပြဋ္ဌာန်းတော်မူသောနည်းဥပဒေ များအတိုင်းလာလတ် သောကာလ၌။ သာသနာတော်တိုးတက်-ကြီးကျယ်နိုင် သောနည်းကိုညွှန်ပြ၍တာသာဝင်လူခပ်သိမ်းတို့၏ လုံးလပိရိယများကိုညီညွှာ စွာဖြစ်အောင်ပြုလုပ်စေသတည်း။

ဘဟာဒီသာသနာတော်ကြောင့် များစွာသော အရာများထွန်းကားလာကြောင်း။

ဘဗ္ဗသခင်နှင့်ဘဟာဒီသာသနာတော်အရှင်မြတ်တို့၏။ တရားဟောကြားခြင်း အစပြုစဉ်ကာလ၌ပါရှားတိုင်းပြည်သည် လွန်မင်းစွာပျက်စီး ယိုယွင်းခြင်းအနေ ဖြင့်ရှိကုန်၏။ မိရိုးဘလာဘာသာအယူသန်ခြင်းများပြားကုန်၏။ အုပ်စိုးခြင်းညံ့ ဖျင်းသောကြောင့်။ ပျက်စီးယိုယွင်းသော အခြေအနေသို့ရောက်၏။ ညည်းပန်း နှိုပ်စက်။ မတရားမှုများပြားစွာရှိကုန်၏။ အနောက်နိုင်ငံများ၏ လောကဓါတ် ပညာအတတ်များနှင့်လက်မှုပညာအလုံးစုံတို့ကိုမသန်ရှင်း ရှုရှာဘွယ်သော အရာများအမှတ်ပြုကြ၏။ မိန်းမများအားအတတ်ပညာမသင်ကြားဘဲ။ အိမ်တွင်း ပုန်းအဖြစ်ဖြင့်ထားကုန်၏။ ဤသာသနာတော်ပဋ္ဌမတည်စဉ်ဘာသာလူမျိုးများနှင့် ဘဟာဒီသာသနာတော်လူမျိုးများတို့သည်။ ပြင်းထန်သောညည်းပန်းနှိုပ်စက်ခြင်း ကိုခံကြရရှာ၏။ လူပေါင်းနှစ်သောင်းကျော်လောက်တို့ကို သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီး ရှိအချို့တို့အားအကျဉ်းထားခြင်း။ ပစ္စည်းများလုယူခြင်း၊ တိုင်းပြည်မှနှင်ထုတ် ခြင်းနှင့်အမျိုးမျိုးသောအတိဒုက္ခကိုခံရကြလေ၏။ အခြားဘာသာဝင် လူအသီး သီးတို့သည်။ မိမိတို့မှာတဦးနှင့်တဦး မသင့်မတင့်ဖြစ်၍ လူပေါင်းများစွာတို့ သည်ညီရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ချစ်ခင်စွာနေကြသော (ဘဟာဒီသာသနာ)အသင်း ကြီးသို့ဝင်လာကြ၍။ မိမိတို့သည်ကိုယ် အသက်ကိုမပစ် ကွက်ဘဲ။ အခြားသူများ အတွက်။ အသက်ကိုစွန့်စားရန်အသင့်ရှိကြ၏။ ထိုသူများသည်မိမိတို့၏ရှေးကာ လင် ကွက်ခြင်းများကိုစွန့်ပစ်၍။ မြို့နှင့်ရွာအသီးသီးတို့၌မိမိတို့သွားများအား။ အ တတ်ပညာသင်ကြားတတ်မြောက်စေရန်။ စာသင်ကျောင်းများ တည်ထောင် ဘွင့်ထားကြလေရာ။ တရားရွှေ့ ထွန်းလင်းလာ၍ သည်းခံခြင်းနှင့်ပါရမီတရား များပြားပွားလျက်ရှိကြကုန်၏။

ဘဟာဒီသာသနာတော်သက်ဝင်ယုံကြည်သော။ ပါရှားတိုင်းသူပြည် သားတို့စာရင်းကားလွန်ခဲ့သောနှစ်များတွင်။ ကေဇလံစံတောင်မြို့သား။ လောဇ် ကရိဇန်မင်းကြီးသည်။ ခရစ်ယာန်သက္ကရာဇ် ၁၈၆၂-ခုနှစ်၌။ မိမိစီကုန်းထား သော (ပါရှား) အမည်ရှိစာအုပ်တွင် အောက်၌ပါရှိသည့် အကြောင်းများရေး သားထားသည်မှာ။ (၎င်းဘာသာဝင်ပါရှားလူမျိုးတို့-အောက်ဆုံး ခန့်မှန်းထား လေသောစာရင်းကား။ လူပေါင်း ငါးသိန်းတည်း။ တဖန်-၎င်း အခြေအနေကို ကောင်းစွာသိရှိနားလည်သူများနှင့်မေးမြန်း၍။ စဉ်းစားကြည့်ရှုရာ၊ ဤဘာသာ ဝင်လူမျိုးတို့ စာရင်းသည် ပါရှားတိုင်းပြည်၌သာလျှင်။ လူပေါင်းတသိန်းခန့် လောက်ရှိ၏။) ရှားအမေရိကံ။ ဂျာမနီ။ အိန္ဒိယနှင့်မြန်မာပြည်။ အရပ်ရပ်တိုင်းကြီး

ပြည်ကြီးများ၌လည်းကောင်း။ ဘဟာဒီသာသနာဝင်လူမျိုးတို့သည်။ အထောင် အထောင်းရေထွက်ရ၏။ ယင်းသို့တိုးတက်စည်ကားလာစဉ်တွင် ဥရောပတိုက် အရပ်ရပ်။ တရပ်ပြည်-ပျာပန်ပြည် ဩစတြေးလီယားကျွန်း။ နယူးဇီလန်ကျွန်း။ အီဂျစ်နှင့်အာဖရိကတောင်ပိုင်း။ အခြားအရပ်ဒေသနှင့် ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံးရှိနယ် ပယ်များ၌။ ဘဟာဒီသာသနာ - ဗဟိုရ်အစည်းအဝေးကြီးများ။ အလွန်လျှင်မြန်စွာ တည်ထောင်ထားကုန်၏။ ခရစ်ယာန်ဘာသာ။ ရဟူဒီဘာသာ။ မိုဟမ္မဒီဘာသာ ဇာရ်တွဲရှတီဘာသာ။ ဟိန္ဒူဘာသာနှင့်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လူမျိုး အသီးသီးတို့နှင့် ဘာသာမရှိသောလူမျိုးတို့အနက်။ လူပေါင်းများစွာတို့သည်။ ၎င်းညီရင်းအစ်ကို ကဲ့သို့တည်ရှိသော အသင်းကြီးသို့ဝင်ကြ၍။ ဂတိတော်အတိုင်း။ ဘုရားသခင်၏ နိုင်ငံတော်မြေပေါ်တွင် တည်ရှိစေခြင်းအလို၌။ တရုတ်တဝေးကည်း ဖြစ်ကြပြီး လျှင်။ ရှေးကာလကဆင်းသက်လာသော ဝင်္ကက်ခြင်းနှင့် ရန်ငြိုးမုန်းထားခြင်း အပြုအမူများကို။ ကြိုးစားအားထုတ်၍ စွန့်ပြစ်ကြကုန်သတည်း။

ထိုသာသနာတော်၏ညွှန်ပြလေသောတရားတော်များကြောင့်။ လူအပေါင်း တို့၏စိတ်သဘောပျောင်းယဲစေ၍ ဆန်းသစ်သောယဉ်ကျေးခြင်းအခြေအနေသို့ ရောက်စေပြီးလျှင်။ တဦးနှင့်တဦးကွဲပြားခြင်းမရှိဘဲ။ တလုံးတစီးတည်းသားသွီး တရုတ်တည်းကဲ့သို့အောက်မေ့၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရန်ငြိုးမုန်းထားခြင်းမရှိဘဲ။ သင့်မြတ်စွာနေထိုင်ခြင်း။ လောကီနှင့်ဆိုင်သောလောဘတဏှာနှင့်။ ကိုယ်ကျိုး စီးပွားကိုပဲ ကွက်ခြင်း။ မြတ်စွာဘုရားသခင် အလိုတော်အားလုံးစုံကိုပုံအင်ခြင်း အနေအဖြစ်လည်းကောင်း။ အတည်ဖြစ်လာလိမ့်အံ့။

ပွင့်တော်မူသောအရှင်သည်။ ဂုဏ်လက္ခဏာအပေါင်းတို့နှင့်ပြည့်စုံသောသူ လူအပေါင်းတို့၏အကောင်းမြတ်ဆုံးသောပုံသက်သေဖြစ်သူလူသတ္တဝါတည်း ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့သည်။ မည်ကဲ့သို့ အခြေရှိသည်။ မည်မျှလောက်တိုး တက်နိုင်သည်ကိုသိရှိနိုင်၏။ သခင်ခရစ်တော် မိန့်တော်မူသည်ကား။ နှင်းပန်း များသည်။ မည်ကဲ့သို့ပေါက်ရောက်သည်ကိုစဉ်းစားကြလော့။ ရှောလမန်ရှင်ဘု ရင်သည်။ မည်ကဲ့သို့ပင်လှပကောင်းမြတ်သော ဝတ်ရုံတော်ကိုဆင်ယင်ထား ငြားသော်လည်း။ သူတို့ကဲ့သို့ရှုချင်သွယ်ရှိမည်မဟုတ်။ နှင်းပန်းသည် အလွန် အဆင်းကင်းသောသစ်ဖု မှပွင့်လာရ၏။ အကယ်၍ကျွန်ုပ်တို့သည်။ နှင်းပန်းကို မတွေ့ရ။ နှိုင်းရှဉ်ဘွယ်ကောင်းလောက်အောင်လှပသောပန်းရွက်နှင့် ပန်းပွင့်ကို မရှုမမြင်ရပါက။ ထိုအဆင်းတို့သည်။ ထိုပန်းဖူးကို အလွန်သေချာစွာခွဲစိတ်၍ ဧဝံစစ်စွာကြည့်ရှုငြားသော်လည်း။ ထိုပန်းဖူးထဲ၌ရှိသောလှ ခြင်းကိုမတွေ့နိုင်။ ဥပျာဉ်မှ။ မှသာလျှင်ထိုလှပခြင်းကိုပေါ်ပေါက်လာစေခြင်းငှါမည်ကဲ့သို့ပြုလုပ် ရသည်ကိုသိပေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်

အခြားလူအပေါင်းတို့၏အတွင်းခိုင်အိပ်ပျော်လျက်ရှိသောဝိညာဉ်လှပခြင်းကို ပွင့်တော်မူသောအရှင်၌။ သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်၏ ရောင်ခြည်တန်ခိုးကို မတွေ့မမြင်ရသမျှကာလပတ်လုံး။ နားမလည်၊ မထွေးဆနိုင်။ ထိုကြွလာပွင့်တော် မူသောအရှင်သခင်အား။ သိမြင်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းနှင့်အရှင်၏အမိန့်တော်များကို လိုက်နာခြင်းအားဖြင့်သာ။ တဖြည်းဖြည်းကျွန်ုပ်တို့သည်။ မိမိတို့တွင်ရှိတန်ခိုး ဣန္ဒြိယကြီးသောပြည့်စုံခြင်း အခြေကိုနားလည်နိုင်လိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့သိမြင်လာ မှသာအသက်နှင့်စကြာဝ ဇ္ဇာ၏အမိပ္ပိယတာဝန်များသည်။ အမိပ္ပိယရှင်းလင်း လာလိမ့်မည်။

ဘုရားသခင်ကိုချစ်ခြင်း။

ကြွလာပွင့်တော်မူသောအရှင်ကိုသိခြင်းသည်။ ထိုအရှင်ကို ချစ်ခြင်းလည်း မည်၏။ ချစ်ခြင်းမရှိပါကမသိမမြင်နိုင်။ မသိမမြင်ပါကလည်း။ မချစ်ခင်နိုင်ဖြစ် ချေ၏။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ် မိန့်တော်မူသည်ကား။ လူကိုဖန်ဆင်းခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ။ ဘုရားသခင်ကိုသိမြင်၍ အကြွင်းမဲ့ပြတ်ဝပ်ကိုယ်ကွယ်ရန် ဖြစ်၏။ တဖန်အမိန့်တော်စာစောင်တစ်စောင်မိန့်တော်မူသည်ကား။ အားလုံးသော သက္ကဝါအပေါင်းတို့အား။ ဖန်ဆင်းခြင်း၏အကြောင်းရင်းခံသည့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပင်ဖြစ်၏။ အစပဋ္ဌမကတည်းကဘုရားသခင်မိန့်တော်မူသည်မှာ။ ငါသည် လျှို့ဝှက်သောပဏ္ဍာဖြစ်၏။ ငါ့ကိုအများသိစေလို၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်။ ငါ့အား သိရှိထင်ပေါ်စေခြင်းငှါ။ သက္ကဝါအပေါင်းတို့အား ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ ဘဟာ အလ္လာအရှင်မြတ်၏နှုတ်ကပတ်တော်။ လျှို့ဝှက်သောစကားများ၌မိန့်တော် မူသည်ကား။ အိုတည်ရှိခြင်း၏သား။ ငါသည် သင့်အား ချစ်ခင်နိုင်စေခြင်းငှါ။ ငါ့ကိုချစ်လော့။ သင်သည်ငါ့အားမချစ်ခင်ပါ။ ငါ၏ချစ်ခြင်းသည်သင့်ထံသို့ မရောက်နိုင်။ (အိုကျွန်တော်မျိုးထိုအချက်ကိုသိလော့။)

အိုအမြင့်ဆုံးသောရူပါရုံ၏သား။ သင်သည်ငါ၏ချစ်သူဖြစ်ဘို့ရန်။ ငါသည် သင်၏အတွင်း၌ ငါ၏ဝိညာဉ်တစ်ခုကိုထည့်သွင်းထား၏။ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ငါ့ကိုစွန့်ပစ်၍အခြားတယောက်ကိုချစ်ခင်ရပါသနည်း။

ဘဟာအိတို့ အသက်ရှင်ခြင်း၏ပန်းတုတ်တိုင်မှာ။ ဘုရားသခင်၏ချစ်ခင်ခြင်း ကိုခံရသောသူဖြစ်ရန်ပင်ဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်အားမိမိ၏နီးရင်းဆုံးသောအပေါင်း အဘော်။ အသိဆုံးသောမိတ်ဆွေ။ အမြင့်မြတ်အဘိုးတန်သောချစ်ဆွေအဖြစ် ဖြင့်ရှိနိုင်၏။ ထိုအရှင်၏မျက်မှောက်တွင်နေထိုင်ရခြင်းမှာ။ မပြောပနိုင်လောက် သောပျော်မွေ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။ ဘုရားသခင်ကိုချစ်ခြင်းဟူသည်မှာ။ သက်ရှိ သက်မဲ့အပေါင်းတို့အား။ ချစ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။ ထိုအရာ အပေါင်းတို့သည်။ ဘုရားသခင်ထံမှဖြစ်လာကြသောကြောင့်တည်း။ ဘဟာအိ

စင်စစ်မှာကား။ တကယ်စင်စစ်ချစ်နိုင်သောသူဖြစ်၏။ ထိုသူသည်။ လူတိုင်းကို သန့်ရှင်းသောစိတ်ဖြင့်။ တကယ်ချစ်ခင်နိုင်၏။ မည်သူ့ကိုမျှမုန်းသည်ဟူ၍မရှိ။ ထိုသူသည်မည်သူ့ကိုမျှကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချခြင်းမရှိ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။ လူအသီး သီးတို့၏မျက်နှာ၌။ ဘုရားသခင်၏မျက်နှာတော်ကိုမြင်၍။ အရာရာတိုင်း၌။ ဘုရား သခင်၏လက်တော်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။ သူ၏ချစ်ခင်ခြင်းမှာ။ ဇာတ်အမျိုး။ လူ၏အခြေ များအားဖြင့်။ ပိုင်းခြားခြင်းမရှိ။ အတိုင်းအထွာမရှိဖြစ်၏။

ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။ ရှေးရှေးသောကာလတို့၌ မိမိ၏တိုင်းပြည်ကိုချစ်ခြင်းသည်။ မိမိ၏ယုံကြည်သောဘာသာတရားပင်ဖြစ်၏။ သို့သော်။ ယခုကြွလာပွင့်တော်မူခြင်းနေရာ၌ရောင်ခြည်တော်မိန့်တော်မူသည် ကား။ မိမိ၏တိုင်းပြည်ကိုချစ်ခြင်းအားဖြင့် ဘုန်းကြွက်သရေမရှိနိုင်။ မိမိ၏အမျိုး သားချင်းကိုချစ်ခင်မှသာ ဘုန်းကြွက်သရေမရှိနိုင်၏။ တဖန်မိန့်တော်မူသည် ကား။ မိမိ၏ညီအစ်ကိုအား ဘဟာအိနိုင်ငံတော်၌ရှိသောသူတို့တွင်အပါအဝင် ဖြစ်၏။ အပ္ပန္နလ်ဘဟာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။ ကျွန်ုပ်တို့သည်။ ကိုယ် ခန္ဓာကွဲပြားသော်လည်း။ ဝိညာဉ်တစ်ခုတည်းသာရှိကြရမည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်။ အချင်းချင်းအားတိုး၍ချစ်ခင်ခြင်းသည်။ ဘုရားသခင်နှင့်နီးခြင်းဖြစ်၏။ ၁၆၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၉ ရက်နေ့စွဲနှင့်ရေးသားထားသော မြေရိဒာအာမတ်ရှိုရပ် ၏ ဗိုင်ယာရီထုတ်နှုတ်ချက်အရ။ အပ္ပန္နလ်ဘဟာအရှင်မြတ်သည်။ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တရားဟောဆရာတစ်ဦးအား မိန့်တော်မူသည်ကား။ အားလုံးသော ပရောဖက်တို့ကြွလာပွင့်တော်မူခြင်းနှင့် ဗျာဒိတ်ကျမ်းစာတော်များကျရောက်ရ ခြင်းမှာ။ ထိုချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတိုးတက်ဘို့ရန်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည်။ တနေ့တခြားတိုး၍မေတ္တာရှိပြီးလျှင်။ ထိုမေတ္တာသည်လည်း မိတ်ပင်ခြင်းအပေါင်းတို့ကို ဖြေဖျက်လျက်။ ရန်သူအပေါင်းတို့အား နိုင်နင်းပြီး လျှင်။ ဆီးတာ ခြင်းအပေါင်းတို့ကိုပယ်ဖျက်၍။ ထိုမေတ္တာအဟုန်၌စောင့်ရှောက် မစခြင်း။ မိတ်သဘောကြီးမြတ်ခြင်း။ အခြေအမြစ်ကျယ်ပြန့်ခြင်း။ မြင့်မြတ်သော ကြီးစားခြင်း နိုင်နင်းသောတန်ခိုး။ အတိုင်းအထွာမရှိခြင်း။ မည်သူမျှမခံမရပ်နိုင် သောဆွဲငင်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသောသံလိုက်သဘွယ်ခါတ်ရှိရမည်။

တဖန်မိန့်တော်မူသည်ကား။ အရှင်၏ချစ်သားအသီးသီးတို့၏ဝိညာဉ်သည် အခြားသူများကိုချစ်၍။ မိမိတို့ဥစ္စာပစ္စည်းသာမက အသက်ကိုပင်မင်္ဂကွက်ဘဲ တနည်းနည်းဖြင့်လူအပေါင်းတို့အား။ ပျော်ရွှင်စေရန်ကျိုးစားရမည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ချစ်ခြင်းကိုခံရသောသူအပေါင်းတို့လည်း။ ကိုယ်၏အလိုမပါဘဲ။ အတ္ထ သဘောကိုစွန့်ပစ်လျက်။ ကိုယ်ကိုပမာဏမပြုရ။ ဤနည်းအာ ဖြင့်ယခုထွက်ပေါ် လျက်ရှိသော နေမင်း၏ရောင်ခြည်တို့သည်။ မိန်းကောင်းကင် တခုလုံးကို ဖုံး ဖွယ်လျက်။ ယခုနေ့၏သာယာနာပျော်ဘွယ်ကောင်းသောသီချင်း သံသည်လည်း လူအပေါင်းတို့စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြစေ၍။ ယခုနေ့ရက်ထိအမြိုက်ဆေးသည်လည်း အနာရောဂါအပေါင်းတို့အား။ ကုသနိုင်သည်သာမက။ ယခုနေ့ရက်၏မှန်ကန် ခြင်းတရားသည်လည်း။ ဝိညာဉ်အပေါင်းတို့၏ထာဝရအသက်ရှင်ခြင်း။ အခြေ ဖြစ်စေရမည်။

လျှစ်လျှစ်ရှုခြင်း။ ဘုရားသခင်ကိုခဝပ်ကိုယ်ကွယ်ခြင်းသည်။ ဘုရားသခင်
 နှင့်မသက်ဆိုင်သောအရာများ။ အတ္တကိုသာမျက်မှောက်ပြုစေသောအရာများ။
 အခြားလောကရှိအရာများနှင့်တပ်မက်ခြင်းများမှပယ်ခွါခြင်းမည်ပေ၏။ ဘုရား
 သခင်၏လမ်းတရားတော်သည်။ ဆင်းရဲခြင်းနှင့်ချမ်းသာခြင်းအနေကျန်းမာခြင်း
 နှင့်မကျန်းမာခြင်းအခြေ။ နန်းတော်နှင့်ထောင်ချိုင့်များ၊ နှင်းပန်းဥယျာဉ်နှင့် အ
 လွန်ဆင်းရဲဒုက္ခကိုပေးသော ပက္ခိယအခန်းထဲ၌လည်းကောင်း၊ ဖြတ်သန်း၍
 သွားငြားသော်လည်း၊ ဘဟာအိန္ဒြိယသမ္မုတိသည်။ မိမိတို့၏အဖြစ်ကိုအလိုတော်
 အတိုင်း၊ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာဝန်ခံနိုင်ကြလိမ့်မည်။ လျှစ်လျှစ်ရှုခြင်း၊ စွန့်ပယ်
 ခြင်းဆိုသည်မှာလည်း၊ မိမိအနီးအနားရှိအရာဟူသမျှကို အရေးဂရုမပြုအရေး
 မယူခြင်း၊ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟူသောအနေနှင့် မကောင်းသောသွေးဆောင်
 ခြင်းများကိုမခံဘဲလက်လျှော့နေသည်ကို။ မဆိုလိုသည်သာမက။ ဘုရားသခင်
 ဖန်ဆင်းတော်မူထားသောကောင်းမြတ်သော အရာကိုလည်း၊ အလေးအမြတ်
 မပြုခြင်းကိုမဆိုလို။ ဘဟာအိန္ဒြိယကွဲလျှင်။ လောကီအရာများကိုစွန့်ခွါရမည်ဆို
 သော်လည်း၊ မသနားမကျင့်နာတတ်သောစိတ်မျိုးရှိရမည်မဟုတ်။ တောတွင်း
 အောင်းရသေ့များကဲ့သို့၊ ဘယ်အရာကိုမျှမလုပ် ဂရုမပိုက်ဘဲနေရမည်မဟုတ်။
 သူသည်။ ဘုရားသခင်၏လမ်းတရားတော်၌ဝင်စားစရာအရာများ၊ အလုပ်ဝတ္တ
 ရားများနှင့်ပျော်မွေ့ခြင်းများကို ထွေရလိမ့်မည်။ သို့သော်၊ မိမိသို့ချပေးသနား
 တော်မမူသောအရာများနှင့်၊ လောကီစီးစိမ်းများအတွက်။ ဘုရားသခင်၏လမ်း
 တရားတော်မှပယ်ထွက်သွားမည်မဟုတ်။ တုစုံတယောက်သည်ဘဟာအိန္ဒြိယ
 လာခဲ့ပါ။ ဘုရားသခင်အလိုတော်သည်။ မိမိ၏အလိုပင်ဖြစ်လာ၍၊ ဘုရားသခင်
 နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ခြင်းကို၊ မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘုရားသခင်
 ၏လမ်းတရားတော်တွင်ရှောက်လိုက် ရာ၌၊ ဘယ်သို့သောဘေ ဒုက္ခဆင်းရဲများမှ
 ကြောက်ရွံ့စေ၍စိတ်ပျက်စေနိုင်သောတန်ခိုးမရှိ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏အလင်းသဠိ
 မှောင်မိုက်ဆုံးသောနေ့များ၌အလင်းကိုပေးလျက်။ ဒုက္ခအပေါင်တို့ကိုသုခဖြစ်
 စေပြီးလျှင်။ အသက်စွန့်ရခြင်းကိုပင်၊ ပျော်ရွှင်ဆုံးသောအရာဟုယူဆစေနိုင်၏။
 အသက်ရှင်ခြင်းကိုရင်ခြင်းနိုင်သို့ထွင်တင်လျက်၊ သေခြင်းသည်။ ဝမ်းမြောက်
 သွယ်နှောင်းသောထွေကြွခြင်းတစ်ခုဖြစ်လာ၏။ ဘဟာအလ္လှာအရှင်မြတ် မိန့်
 တော်မူသည်ကား။ အကျင့်သူသည်။ ငါမှတပါး။ အခြားသောအရာများအား။
 မုန့်ညှင်းစေ တဝက်ခန့်ထက်ပင်သော်လည်း ချစ်ခဲ့ပါ။ ထိုသူသည်။ ငါ၏နိုင်ငံ
 တော်တွင်းသို့မဝင်ရ။ အိုလူ၏သား။ ငါ့ကိုချစ်ခင်ခဲ့ပါ။ သင်၏ကိုယ်ကိုပမာ
 ကာပြုသင့်ပါစေအလိုရှိရာခဲ့ပါ။ သင်၏အလိုကိုမဝ ကွက်နှင့် သို့မှသာလျှင်
 သင်သည်ငါ၌သေ၍ ငါ သည်သင်၌ကြမ်းဝင်လိမ့်မည်။
 အိုငါ၏ကျွန်တော်မျိုး။ ဤကမ္ဘာလောက၏သံကြိုးအနှောင်အဖွဲ့များမှလွတ်
 အောင်ပြု၍။ ကိုယ်၏အတော်ထွက်မြောက်လော့။ အချိန်၏အတိုးတန်ခြင်းကို
 သိရှိလော့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။ သင်သည်ထိုအချိန်ကိုပြန်၍မြင်နိုင်ခြင်း
 သော်လည်းကောင်း။ ထိုကဲ့သို့သောအချက်ကိုပြန်ထွေနိုင်ရန်မရှိပြီ။

(ဆက်ရန်ရှိသေးသည်။)

اگر بدیده حقیقت نظر گردد تربیت و تعلیم و خیران لازم تر از پسران است زیرا
 این بذات وقتی آید که ما در گردند و اولاد پرورشوند و اول مرتبى طفل ما در است
 زیرا طفل ما نند شاخه سبز و تر هر طور تربیت شود نشو و نما یابد اگر تربیت راست
 گردد راست شود و گر کج کج شود و تا نهایت عمر دران مذهب سلوک نماید پس ثابت
 و مبرهن شد که دختر بى تعلیم و تربیت چون ما در گردد سبب محرومى و جهل
 و نادانى و عدم تربیت اطفاى کثیر شود امى یاران الهى و اماء رحمن تعلیم و
 تعلم بذص قاطع جمال مبارک فرض است هر کس تصور نماید از مو هبت کبرى و
 محروم ماند ز نهار ز نهار گرفته شود نما ئید البته بجان بگو شید که اطفال خویش را
 على الخصوص دختران را تعلیم و تربیت نما ئید و هیچ عذرى در این مقام مقبول نه
 تا عزت ابدیه و علویت سرمدیه در انجمن اهل بها ما نند شمس ضکى جلوه و
 طلوع نماید و قلب عبد البهآء مسرور و ممتنون شود و اعلیکم البهآء الابهى -
 عبد البهآء عباس

ترقى امر الله در رنگون

بتاریخ ۲۲ ژانویه ۱۹۲۹م در احتفال صد ساله برهمنو سما جیهای این شهر
 نمایندگان جميع مذاهب در خصوص تعالیم ادیان خودشان نطق دادند از طرف
 اهل بهآء جناب مستطاب آقا سید جنا بعلی بی-اے بیبرسترایت لا صدر محفل
 روحانى رنگون نطقى مهیمن و موثر راجع بتاریخ و اصول اساسیه امر بهآئى
 ادا فرمودند الحمد لله نتائج عظیمه دست داد و نفوس نهایت مسرور و
 شاد مان گردیدند -

نمودی البته عجز خود و عجز ممکنات را از عرفان ذات احدیه و شمس عز قد میه بعین
 سرورس ملاحظه نمائی و اعتراف بر عجز در این مقام از روی بصیرت منتهی
 مقام عرفان عبد است و منتهی بلوغ عباد و اگر بمدارج توکل و انقطاع بمعارج
 عز امتناع عروج نمائی و بصر معنوی بکشائی این بدان را از تقیید نفس آزاد
 و مجرد بینی و "من عرف شیئاً فقد عرف ربه" بگوش هوش از سرورس حما مه قدس
 ربانی بشدوی چه که در جمیع اشیا آیه تجلی عز صدانیه و بوارق ظهور شمس
 فردانیه موجود و مشهود است و این مخصوص بنفسی نبوده و نخواهد بود
 و هذا الحق لا ریب فیه ان انتم تعرفون و لکن مقصود از آیه از عرفان نفس در این
 مقام عرفان نفس الله بوده در هر عهد و عصری زیرا که ذات قدم و بصر حقیقت
 لم یزل متعالی از عرفان دون خود بوده - لهذا عرفان کل عرفان راجع بمرغان مظاهر
 امر او بوده و ایشانند نفس الله بین عباد و مظهره فی خلقه و آینه بین برینت من
 عرفهم فقد عرف الله و من اقربهم فقد اقر بالله و من اعترف فی حقهم فقد اعترف
 بآیات الله المبین القیوم -

ابواب اعلم ۳۲۴
 علی I
 مکاتیب امر ۳۳۰
 کلمه با حقه علی

لوح تربیت

هر الله

اے احبابی الهی و اماء رحمن جمهور عقلا بر آنند که تفاوت عقول و آراء از
 تفاوت تربیت و تعلیم آداب است یعنی عقول در اصل متساوی ولی تربیت
 و تعلیم آداب سبب گردد که عقول متفاوت شود و ادراکات متباین این تفاوت
 در فطرت نیست بلکه در تربیت و تعلیم است و امتیاز ذاتی از برای نفسی نیست
 لهذا نوع بشر عموماً استعداد و صول باعلی المقامات دارند و برهان بر این اقامه
 نمایند که اهالی مملکتی نظیر افریقا جمیع مافذ و حوش ضاریه و حیوانات
 بریه بی عقل و دانشند و کل متوحش یک نفس دانا و متمدن در مابین آنان
 موجود نه و بعکس آن ملاحظه می نمائید که جمیع اهالی ممالک متمدنه
 در نهایت آداب و حسن اطوار و تعارف و تعاضد و حدت ادراک و عقل سلیم هستند
 الا معدودی قلیل پس معلوم و محقق شد که علو و دنو عقول و ادراکات از تربیت
 و تعلیم و عدم آن است شاخ کج به تربیت راست شود و میده بری جنگلی ثمر
 یستانی شود و شخص نادان به تعلیم دانا گردد و عالم توحش بغیض مرئی دانا
 جهان تمدن گردد علیل بطبابت شقایب و فقیر به تعلیم فن تجارت عقی متمدن
 و تابع بسبب کسب کمالات متبوع عظیم گردد و شخص ذلیل به تربیت مرئی
 از حفیض خمول باوج رفیع رسد اینست برهان آنان انبیاء نیز تصدیق این

را می فرمایند که تربیت نهایت تاثیر در بشر دارد ولی میفرمایند عقول
 و ادراکات در اصل و در فطرت نیز متفاوت است و این امر بدیهیست قابل انکار نه
 چنانکه ملاحظه می نمائیم اطفال همسن و هموطن و همجنس بلکه از یک
 خاندان در تحت تربیت یک شخص پرورش یابند با وجود این عقول و ادراکات
 شان متفاوت یکی ترقی سریع نماید و یکی پر تو تعلیم بطئی گیرد و یکی در نهایت
 درجه تدنی ماند خرف هرچه تربیت شود لولولاً نگرند و سنگ سیاه گویا در کتاب
 نشود و حفظ و زقوم به تعلیم و تربیت شجره مبارکه نگرند یعنی تربیت
 گوهر انسانی را تبدیل نکند و لکن تاثیر کلی نماید و بقوه نافذ آنچه در حقیقت
 انسان از کمالات و استعداد مند می و مندرج بعرضه ظهور آرد تربیت و هفتان
 حبه را خرمین کند و همت باغبان دانه را درخت کهن نماید لطف ادیب اطفال
 دبستان را باوج رفیع رساند و عنایت مربی کودک حقیر را بر سریر تاثیر نشانند
 پس واضح و مبرهن گردید که عقول در اصل تفاوت متفاوت است و تربیت را نیز
 حکمی عظیم و تاثیر شدید اگر مربی نباشد جمیع نفوس و حوش مانند
 و اگر معلم نباشد اطفال کل مانند حشرات گردند اینست که در کتاب الهی در این
 دور بدیع تعلیم و تربیت امر اجباری است نه اختیاری یعنی بر پدر و مادر فرض عین است
 که دختر و پسر را به نهایت همت تعلیم و تربیت نمایند و از پستان عرفان شیر دهند
 و در آغوش علوم و معارف پرورش بخشند و اگر در این خصوص تصور کنند
 در نزد رب غیور ماخوردند موم و مد حورند و این گناهی است غیر مغفور زیرا که
 آن طفل بیچاره را آواره صحرای جهالت کنند و بدبخت و گرفتار و معذب
 نمایند مادام الحیات طفل مظلوم اسیر جهل و غرور و نادان و بی شعور ماند
 و البته اگر در سن کردگی از این جهان رحمت نماید بهتر و خوشتر است در این مقام
 موت بهتر از حیات و هلاکت بهتر از نجات و عدم خوشتر از وجود و قبر بهتر از قصر
 و تنگنای گور مطمور بهتر از بیت معمور زیرا که نزد خلق خوار و ذلیل و در
 نزد حق سقیم و علیل و در محافل خجل و شرمسار و در میدان امتحان مغلوب
 و مذموم صغار و کبار این چه بدبختی است و این چه ذلت ابدی است -

پس باید احبابی الهی و اماء رحمن بجان و دل اطفال را تربیت نمایند و
 در دبستان فضل و کمال تعلیم فرمایند در اینخصوص ابداً آفتور نکنند و تصور
 نخواهند البته طفل را اگر بکشند بهتر از این نیست که جاهل بگذارند زیرا که طفل
 معصوم گرفتار نقائص گوناگون گردد و در نزد حق مؤاخذ و مسئول و در نزد
 خلق مذموم و مردود این چه گناه است و این چه اشتباه اول تکلیف یاران الهی
 و اماء رحمن آنست که با بی وجهی کان در تربیت و تعلیم اطفال مذکور و اذات کوشند
 و دختران مانند پسران ابداً فرقی نیست جهل هر دو مذموم و نادانی هر دو
 مبعوض و هل یستوی الذین یعلمون و الذین لا یعلمون در حق هر دو قسم امر محترم

فقط مبارک حضرت عبدالبهاء در پاریس بتاريخ ۸ نوامبر ۱۹۱۰ م

جميع ملل عالم از حیثیت اقوال کاملند جميع ذکر میکنند صدق مقبول است
و کتب مضموم امانت فضیلت عالم انسانی نیست خیانت ذات عالم انسانی
هلمها را خوشنود کردن خوبست نه دلها را شکستن، مهربانی خوش است نه بغض
و عدالت عدل خوب است نه ظلم رحمت خوبست نه زحمت حسن اخلاق
خوب است نه سوء اخلاق نور مقبول است نه ظلمت علم عزت انسان است
نه جهل گرم خوش است نه بخل توجه بخدا خوبست نه غفلت از خدا
هدایت خوش است نه ضلالت و امثال ذالک ولی جميع اینها در عالم قول
می مانند عملی در میان نیست هر نفسی بهوی و هوس خود مشغول است هر کس
در فکر مفعمت خویش است و لو مضرت دیگران در آن باشد هر نفسی در فکر ثروت
خود است نه دیگران هر کس در فکر راحت و آسایش خویش است نه سائران - نهایت
آرزوی فاس این است و مسلکشان چنین - ولی بهائیان نباید چنین باشند بهائیان
باید ممتاز باشند باید عملشان بیش از قولشان باشد بعمل رحمت عالمیان
باشند نه بقول بر رفتار و کردار و اعمال خودشان اثبات صد اقت کنند و اثبات
امانت نماید فضائل عالم انسانی را آشکار کنند نورانیت آسمانی را واضح نمایند
اعمالشان قریب بر آرد که من بهائی هستم تا سبب ترقی عالم انسانی شوند
اگر انسان با اعمال بهائی، قیام و رفتار کند هیچ قول لازم ندارد اعمالست که
جهان را ترقی داده اعمالست که این مدنیت را ترویج کرده اعمالست که
لین صغایع را آشکار کرده اعمالست که این اکتشافات را ظاهر کرده اعمال است
که عالم مادی را بایندجه رسانده اگر چنانچه اعمال نبود اقوال بود آیا ممکن
بود این مدقیت مادی حاصل شود پس باین برهان میتوانیم استدلال کنیم
که روحانیات هم نظیر مادیاتست اعمال اهل ماکروت سبب حیات قلوب میشود
نه اقوال اعمال خیریه سبب مسرت وجدان میشود فضائل عالم انسانیه سبب
دور اقیات بشر میشود پس شما ها باید شب و روز تضرع و زاری کنید و دعا نمائید
و از خدا بخواهید که موفق با اعمال شوید نه اقوال توجه بخدا کنید مفاجات کنید
تعارف کنید بگوئید بلکه عمل خیری از شما ظاهر شود هر فقیر را سبب غذا شوید
هر افتاده ای را دستگیر گردید هر محزون را سبب سرور شوید هر بیماری را سبب
صحت شوید هر خائفی را سبب امنیت گردید هر بیچاره را سبب چاره شوید
هر غریبی را صاحب و پناه باشید هر بیسروسه ما نیز منزل و ماژی شوید اینست
صفت بهائی اگر باین موفق شویم بهائی هستیم اگر موفق نشویم خدا نکرده
بهائی نیستیم -

از آثار قلم اعلی

ای پسر خاک برستی من گویم غافلترین عباد کسی است که در قول مسجاده
تعماید و بر برادر خود تفوق جوید بگوای برادران با اعمال خود را بیدار کنید نه با اقوال

ای پسر هوی برستی بشنو چشم فانی جمال باقی نشناسد و دل مرده
جز بگل پڑ مرده مشغول نشود زیرا که هر قرینتی قرین خود را جوید و بجنس خود
انس گیرد -

ای پسر تراب کور شو تا جاما ببینی و کور شو تا لحن و صوت ملیح را شنوی
و جاهل شو تا از علم نصیب بری و فقیر شو تا از بحر غنای لایزام قسمت
بیزوال برداری کور شو یعنی از مشاهده غیر جمال من و کور شو یعنی استماع
کلام غیر من و جاهل شو یعنی از سوای علم من تا با چشم پاک و دل طیب
و گوش لطیف بساحت قدسم در آئی -

بیان حدیث شریف - من عرف نفسه فقد عرف ربه

این بیان را در هر عالمی از عوام لانهایه باقتضای آن عالم معانی بدیعه
بوده که درون آنرا اطلاع و علمی بآن نبوده و نخواهد بود و اگر تمام آن کما هو
حقه ذکر شود اقلام امکانیه و ابصر مدایه کفایت ذکر نماید و لکن رشیقی
از این طمطمم بحر اعطام لانهایه ذکر میشود که شاید طابعین را بسر منزل و وصول
و ساند و قاصدین را بمقصود اصلی کشاند و الله یدعی من یشاء الی صراط
العزیز المقدر القدر - مثلا در حظه نما که حرکت و سکون و اراده و مشیت
و درون آن و فوق آن و همچنین سمع بصر و شمع و فطرت و مادون آن از حواس ظاهره
و باطنه جهیج بر جود آن موجودند چنانچه اگر نسبت او از بدن قل من آن
مقطوع شود جميع این حواس از آثار و افعال خود محجوب و ممنوع شوند
و این بسی واضح و معلوم بوده که اثر جمع این اسباب مذکوره منوط و مشروط
بوجود نفس ذاطقه که آیه تجلی سلطان احدیه است بوده و خواهد بود
چنانچه از ظهور او جميع این اسما و صفات ظاهر و باطن آن جميع معدوم
و فانی شوند حال اگر گفته شود او بصر است او مقدس از بصر است چه که
بصر با ظاهر و وجود او قائم و اگر بگوئی سمع است مشاهده میشود که در
بقرجه با و مذکور و کذا لک درون آن از کل مایجری علیه الاسما و الصفات که در
بیکل انسانی موجود و مشهود است و جميع این اسما مختلفه و صفات ظاهره از
این آیه احدیه ظاهر و مشهور و لکن او بنفسها و چهره ریتها مقدس از کل این اسما
و صفات بوده بلکه درون آن در ساحت او معدوم صرف و معقود بحت
است و اگر ای ما لانه به بعقول ادایه و آخریه درین لطیفه ربانیه و تجلی
عز و عمد نیه تفکر نمائی البته از عرفان او کما هو خفه خود را عاجز و قاصر مشاهده
نمائوی و چون عجز و قصور خود را از بلوغ عرفان آیه موجوده در خود مشاهده

THE DAWN.

Vol. VI. Feb. & March, 1929. Nos. 6 & 7.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Bahá'í Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u'llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahai Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

Words of Bahauallah.

I declare by the Ocean of the Godly knowledge that a moment in these days is more excellent than past centuries and ages; to this beareth witness your Lord the Chooser, in the Station of Generosity. Be kindled by this fire which is burning in the world that through thee whosoever is in this earth shall be enkindled. Think not that it is fire, rather it is a Light and its traces shall surround whosoever is in all countries and regions. Of what use is a life that is ruled by death, or a duration which vanisheth, or a grace that changeth? To day let every soul desire to attain the highest station. He must not regard what is in himself but what is in God. It is not for him to regard what shall advantage himself, but that whereby the Word of God, which must be obeyed, shall be upraised.

The Tent of the Divine Cause is great; it shall envelop all the nations of the world. The day is your day, and a thousand Tablets are your evidence. Arise to assist the Cause, and be engaged in subduing the minds and souls of the people of the world through the host of Utterances. You must show forth that which will be conducive to the welfare and tranquility of the helpless ones of the world. Gird up the loins of effort; perchance the slaves may be emancipated from bondage and find freedom. In this Day the cry of Justice is raised and the

عنوان مراسلات سید جفابعلی - بی - اے - بیرستر - ایت
 نمبر ۸۳ فیر استریت رنگون

الاشراق

ای ابر عالم همه باریک و اید و برگ یک شناخت

مقصود رساله الاشراق وحدت و اخوت و یگانگی عالم انسانی است و تقویم اصول او با کمال درستی و بصیرت و اساس کلی واحد است و توضیحش بشرط الهی است که اجمع با این مقام اعلی و مرتبه علیاست و مقالات مختصره و مفیدی در خصوص آن در هر شماره درین رساله درج خواهد شد عنوان اسلانت پست کتب ۹۹۹

شماره پنجم | | جلد ششم
 مائة ژانویه سنه ۱۹۲۹م

مناجات

الها پروردگارا محبوبا مقصودا
 بتو آمده ام و از تو می طلبم آنچه را که سبب بخشش تو است توئی بهر جود
 و مالک وجود لازال لحاظت علت ظهور بخشش و عطا عباد خود را محروم
 منما و از بساط قدس و قرب منع مفرماتوئی بخشنده و مهربان لا اله الا انت
 العزيز المنان -

مناجات

الها کریمایا یکتا خداوند
 جودت وجود را هستی بخشید و موجود نمود از دریای رحمت
 محرومش منما این مظلومانرا در ظل سدره عدالت ماریده و قهر افرایبهر عقابت
 برالا نما توئی مالک جود و سلطان عطا

lamentation of Equity is heard. The dark smoke of oppression hath enveloped the world and nations. Through the motion of the Supreme Pen a new life of Significances is breathed into the body of words by the command of the Ideal Commander, and the effects thereof are visible and manifest in all things of the world. This is the most Great glad tidings which hath flowed from the Pen of this Oppressed One.

Say : O friends ! Why fear, and whom shall you dread ? These clay-pieces of the world shall be disintegrated by a slight moisture. Your union itself will be conducive to scattering superstitious souls. Strife and conflict are characteristics of the ferocious beasts of the earth. By the Assistance of God, the sharp swords of the Babi Community have been returned to the scabbards through good words and pleasing deeds. The righteous have always, through good words taken possession of the gardens of Existence.

Say : O friends ! Do not forsake Wisdom. Harken to the Exhortations of the Supreme Pen with the ear of Intelligence. No one of all the people of the world should suffer harm from your hands and tongues.

—:o:—

A letter from Shoghi Effendi—the Beloved Guardian of the Cause.

Dearly—beloved brothers and sisters in 'Abdu'l Baha'

Events of a startling character and of the utmost significance to the Faith of Bahauallah have recently transpired through the Near and Middle East in such rapid succession, that I feel moved to write about them to those who, in distant lands and with eager hearts, are awaiting to witness the fulfilment of the prophecies of Bahauallah. You will I am certain rejoice with me to learn that the quickening forces of internal reform are swiftly awakening from their age-long slumber of negligence those lands which, trodden by the feet of Bahauallah and wherein are enshrined the memorable scenes of this birth, His ministry, His exiles, His banishment, His suffering and His ascension, are destined in the fulness of time to play a pre-eminent role in the regeneration of the East—nay of all mankind.

From Persia, the cradle of our Faith and the object of our tenderest affection, there breaks upon us the news of the first stirrings of that social and political reformation which, as we firmly believe, is but the direct and unavoidable consequence of that great spiritual Revival ushered in by the Revelation of Bahauallah. These social and political forces now released by the Source of such a tremendous Revival are bound in their turn to demolish one by one the barriers that have so long impeded its flow, sapped its vitality and obscured its radiance.

From a communication addressed to me recently by the National Spiritual Assembly of the Bahais of Persia, as well as from reliable reports submitted by the local representatives of the Persian believers, and confirmed by the vivid narrative of visiting pilgrims, it is becoming increasingly manifest that the glowing promises so many times uttered by our departed

Master are, with extraordinary exactitude and remarkable swiftness, being successively fulfilled. Reforms of a revolutionary character are, without bloodshed and with negligible resistance, gradually transforming the very basis and structure of Persia's Primitive society. The essentials of public security and order are being energetically provided throughout the length and breadth of the Shah's dominion, and are hailed with particular gratification by that much harrassed section of the population our long suffering brethren of that land. The rapidity, the incredible ease, with which the enlightened proposals of its government, in matters of education, trade and finance means of transportation, and travel, and the development of the country's internal resources are receiving the unqualified sanction of a hitherto reactionary Legislature, and are overcoming the resistance and apathy of the masses, have undoubtedly tended to hasten the emancipation of our Persian brethren from the remaining fetters of a once despotic and bloodstained regime. The severely repressive and humiliating measures undertaken on the initiative of progressive provincial Governors, and with the connivance of State officials in the Capital, aiming at the scattering and ultimate extinction of a rapidly waning clergy, such as degradation, detainment, deportation and in some cases pitiless execution, are paving the way for the entire removal of the shackles imposed by an ignorant and fanatical priesthood upon the administration of State affairs. In matters of dress, in the obligatory enforcement of a uniform style of head-gear; in the strict limitation of the number, the rights and the prerogatives of high ecclesiastical officials; in the growing unpopularity of the veil among almost every section of society; in the marked distinction which unofficially and in various phases of public life is being made by an enlightened and pressing minority between the tottering forms of a discredited ecclesiasticism and the civil rights and duties of civilized society; in the general laxity in religious observances and ceremonials; in the slow and hidden process of secularization invading many a government department under the courageous guidance of the Governors of outlying provinces—in all of these a discerning eye can easily discover the symptoms that augur well for a future that is sure to witness the formal and complete separation of Church from State.

To this uplifting movement, various external factors are being added that are tending to hasten and stimulate this process of internal regeneration so significant in the life of nascent Persia. The multiplicity and increasing facilities in the means of transportation and travel; the State visit of energetic and enlightened reformers to Persia's capital; the forth-coming and widely-advertised journey of the Shah himself to the progressive capital of western Europe; the repercussion of Turkey's astounding reforms among an essentially sensitive and receptive people; the loud and persistent clamour of a revolting order in Russia against the evil domination and dark plotting of all forms of religious sectarianism; the relentless vigour with which Afghanistan's ambitious Ruler, reinforced by the example of his gracious Consort, is pursuing his campaign of repression against a similar order of a corrupted clergy at home—all tend to lend their force in fostering and fashioning that public opinion which can alone provide an enduring basis for the reform movement destined to usher in that golden Era craved for by the followers of the Faith in BahaUllah's native land.

As a direct consequence of the birth of this new consciousness in the life of the nation, as evidenced by these early stirrings in the minds of the people both high and low, meetings of an elaborate character, unprecedented in the number of their attendants, in the tone of public addresses, in the undisturbed atmosphere of their proceedings, and the general impressiveness of their organization, have been publicly held in Tehran, under the auspices of the National Spiritual Assembly of the Bahais of Persia. Particularly significant and impressive were those that were held in the Haziratu'l-Quds, the administrative and spiritual center of the Faith in the capital, on the occasion of the twin festivals commemorating the declaration of the Bab and the birth of Abdul Baha, at the chief of which no less than two thousand representative Bahais and non-Bahais, leaders of public opinion State officials and foreign representatives were officially invited. The addresses stressing the Universality of the Teachings of the Cause, the formal and ordered character of the proceedings so unusual a feature to a gathering of such proportions, the mingling of the Bahais with the recognised representatives of progressive thought in the Capital who by virtue of their high office and stately appearance, lent colour and weight to the concourse of attending believers, have all contributed to enhance the brilliance and spiritual significance of that gathering on that memorable occasion.

Moreover, reports of a highly encouraging nature, are being continually received from local Assemblies and individual believers giving the names and stating the number of influential Persians who hitherto reluctant to declare openly their faith in Bahauallah, are as a result of this reassuring and promising state of affairs emerging from the obscurity of their concealment and enlisting under the erected banner of Bahauallah. This has served to embolden the followers of the Faith to take the necessary steps under the direction of their local Assemblies for the institution of Bahai schools, for the holding of public gatherings, for the establishment of Bahai hostels, libraries and public baths, for the construction of official headquarters for their administrative work, and for the gradual execution among themselves, within the limits imposed upon them by the State, of the laws and ordinances revealed in the Kitabul-Aqdas. Words fail me to describe the feelings of those patiently suffering brethren of ours in that land who, with eyes dim with tears and hearts overflowing with thanks-giving and praise, are witnessing on every side and with increasing force the unfoldment of a Faith which they have served so well and love so dearly. Accounts pathetic and inspiring in their tone are being received from that steadfast and cheerful band of exultant believers, and are being shared with the resident friends in the Holy land who, having had the privilege of close and continued association with the person of 'Abdul Baha, cannot but marvel at the range, the potency and accuracy of the prophecies of their departed Master.

From Turkey, on whose soil, for well nigh three score years and ten, were enacted some of the sublimest and most tragic scenes in the annals of the Cause; Turkey, under whose rule Bahauallah twice proclaimed himself, was thrice exiled and banished, and finally ascended to the Abha kingdom, and where 'Abdul Baha spent more than fifty years of His life in incarceration and suffering; has of late been rudely awakened to

a call which it has so long obstinately despised and ignored. Following on the overthrow of that effete theocracy, resting on the twin institutions of the Caliphate and Sultanate—those two sinister forces that have combined to inflict the deadliest blows to our beloved Faith in the earliest stages of its infancy and growth—an uncompromising policy aiming at the secularization of the state and the disestablishment of Islam was initiated and carried out with exemplary vigour. Religious institutions and monastic orders which under the guise of religions propaganda were converted into hot-beds of political intrigue and sedition were peremptorily closed, their adherents scattered and banished. None save the little band of Bahauallah's devoted followers escaped the trenchant ax of the pitiless reformer; all, without fear or favour, had to submit to his searching investigation, his dictatorial edicts, his severe, and irrevocable judgment. Lately however the Turkish Government, faithful to its policy of ceaseless vigilance and fearful of the growing activities of the Bahais under its rule, decided to order the Police in the town of Smyrna to conduct a close investigation, into the purpose, the character and the effects of Bahai activity in that town. No sooner were the representative Bahais in that locality arrested and conducted to the Law Courts for purposes of investigation, than the President of the Bahai Spiritual Assembly of Constantinople, who, having read in the morning papers the report of the Smyrna incident had resolved unsommoned to offer the necessary explanations to the authorities concerned, was in his turn arrested and taken to the Police headquarters where he soon afterwards was joined by the other members of the Assembly. The official searching of their homes, the seizure of whatever Bahai literature they had in their possession, the twenty-four hour detention at the Police station, the searching severity of the cross-examination to which they were subjected—all proved powerless to alarm and shake the Faith of those intrepid champions of the Cause, or to evince anything detrimental to the best interests of the State. On the contrary, they served to deeply impress upon the minds and hearts of the officials concerned the sublimity, the innocence, and the dynamic force of the Faith of Baha Ullah. So much so that their books were returned, a genuine desire to deepen their knowledge of the cause was expressed by their examiners, and widespread publicity as reflected in the articles of about a dozen leading news-papers of Turkey, was accorded by the Government, proclaiming the innocence of the Cause and lifting up the ban that now so oppressively weighs upon religious institutions in Turkey.

From Constantinople in European Turkey to the eastern confines of Anatolia, on the banks of the river Euphrates, where a small and flourishing Bahai Community has been recently established, a wave of public interest, criticism and inquiry is sweeping over the surface of the land, as witnessed by the character and number of the leading articles the illustrations and caricatures that have appeared in the most prominent newspapers of the Capital and the provincial towns of Asiatic Turkey. Not only Turkey, but its neighbouring countries of the East and the West, have lifted up their voice in the vindication of the Bahai Truth.

From information thus far gathered we learn that in Hungary, in Iraq, Egypt and Syria, and as far as France and England, newspapers have of their own accord, with varying degree of accuracy, and in more or less detail, reported this incident in their columns, and have given unmasked and unawared such publicity to our beloved Faith which no campaigns of teaching, however elaborately organized by the believers themselves

could ever hope to achieve at the present time. Surely the invincible arm of Baha Ullah, working through strange and mysterious ways, will continue to guard and uphold, to steer the course, to consolidate, and eventually to, achieve the world-wide recognition and triumph of His holy Faith.

And while the East, through suffering and turmoil, is moving on in its slow and toilsome march towards the acceptance of God's holy Faith let us turn for a moment our gaze to the Western Hemisphere, and particularly to the American Continent and attempt to visualize the possibilities of the future spread of the cause, and to estimate afresh those golden yet swiftly passing opportunities which Baha Ullah in those far-away lands has accorded to His chosen people. I feel thoroughly convinced, and am moved to share this firm conviction within me with that great company of Western believers, that in the speedy resumption of the sorely neglected construction of the Mashriqul Adhkar at Wimetter lies our undoubted privilege, our primary obligation, our most vital opportunity to lend an unprecedented impetus to the advancement of the Cause, not only throughout the West but in every country of the world. I would not stress at this moment the prestige and good name of the cause, much as they are involved in this most pressing issue; I would not dwell upon the eager expectancy with which the unnumbered followers of the Faith as well as the vast number of the non-believers in almost every section of society throughout the East awaiting to behold that noble structure rear its head in the heart of the far-western continent! nor would I expatiate on the ineffable beauty of this holy edifice, its towering glory, its artistic design, its unique character, or its functions in the organic life of the Bahai Community of the future. But I would with all the strength of my conviction emphasize the immeasurable spiritual significance of an edifice, so beauteous, so holy, erected solely by the concerted efforts of believers who are fully conscious of the significance of the Revelation of Baha Ullah. In this vast endeavour, unparalleled in modern times, in its world-wide range, its spontaneity, its heroic and holy character the American believers, on the soil of whose country Bahau'llah's first Universal House of Worship is to be built, must if they be faithful to their trust, claim and fulfil a preeminent share in the Collective Contribution offered by the Bahais of the world.

For this reason do I feel impelled to direct my incessant plea in particular to the followers of the faith in the United States and Canada to arise and play their part, while there is yet time, and not to allow their earnest strivings to be swamped and superseded by the self-sacrificing heroism of the multitude of their brethren in Persia. Again I feel the urge to remind you one and all of the necessity of keeping ever in mind this fundamental verity that the efficacy of the spiritual forces centering in, and radiating from, the first Mashriqul-Adhkar in the west will in the great measure depend upon the extent to which we, the pioneer workers in that land will, with clear vision, unquenchable faith and inflexible determination, resolve to voluntarily abnegate temporal advantages in our support of so meritorious an endeavour. The higher the degree of our renunciation and self sacrifice, the wider the range of the contributing believers, the more apparent will become the vitalizing forces that are to emanate from this unique and sacred edifice; and the greater, in consequence, the stimulating effect it will exert upon the propagation of the Faith in the days to come. Not by the abundance of our donations, not even by the

spontaneity of our efforts, but rather by the degree of self-abnegation which our contributions will entail can we effectively promote the speedy realization of Abdul Baha's cherished desire. How grat our responsibility, how immense our task, how priceless the advantages that we can reap!

I cannot refrain however from giving expression to my gratification and appreciation of the substantial and continued support already accorded, and in particular during the past year by the believers in the United States and Canada, under the wise and judicious direction of their elected national representatives, to the Plan of Unified Action, whose declared purpose is to ensure, ere the present Bahai year comes to a close, the raising of the funds required for the building of the first Unit of the Moshraquul Adhkar. The vigilance and fidelity with which the National Assembly of the United States and Canada has observed its pledge in connexion with the limitation of the current administrative expenses of the Cause and the zeal and ready response manifested by local Assemblies and individual believers to curtail their local and personal expenditures in order to concentrate on the Temple Fund, are worthy of highest praise, and will deservedly attract the manifold blessings of loving and bountiful Master. Much indeed has been accomplished during this past year of concentrated and consecrated self-sacrifice for so glorious a purpose. Much more still remains unachieved if we are to vindicate, in the eyes of the expectant world, the honourable name, the inexhaustible and miraculous vitality of the Revelation of Baha Ullah.

In the mid-watches of the night, commemorating the passing of Him Who with His own hands laid the head corner stone of His Father's House of Worship in that land, seated within the hallowed precincts of His shrine, and keeping vigil in the company of His closest companions I have more than once in the midst of my devotions prayerfully remembered those chosen ones of God on whose shoulders has fallen so weighty a responsibility, whose destiny is to bring to full fruition so excellent a heritage. I have recalled on that peaceful and moonlit night, with much emotion and gratitude, the inestimable bounties He lavished while on earth upon you. I have revived in my memory the glowing promises that His unfailing guidance and gracious assistance would continue from His station on high to be showered upon you. I have pictured in mind that beauteous vision of Cause unfolded in all its glory which in His immortal writings He has revealed unto you. And with my head upon His threshold, I have prayed and prayed again that we may all prove ourselves worthy disciples of so glorious a Master, that we may, when called unto Him transmit undiminished and unimpaired our share of the immeasurably precious heritage bequeathed by Him to us all.

And in closing, dearly-beloved friends, what more appropriate thought with which to conclude my fervent plea than these pregnant words fallen from the lips of Baha Ullah:—"O my friends! I bear witness that the Divine Bounty has been vouchsafed unto you. His argument has been made manifest, His proof has been revealed, and His guidance has shone forth upon you. Let it now be seen What your endeavours in the path of renunciation can reveal."

Your true brother
(Sd) Shoghi.

To
The beloved of the Lord and handmaids of the Merciful throughout the West.

December 6, 1928.

Notes & News.

The Theosophical Society arranged a series of lectures at their Hall in Mandalay and invited representatives from various religions to speak on the subject "*How to attain salvation.*" Miss Hla Hla B. A, B.T. who is a member of the National Spiritual Assembly of India and Burma and also a member of the Bahai Spritual Assembly of Mandalay spoke on the above subject from a Bahai point of view on the evening of the 16 February 1929 with great success. The speech was highly appreciated by the audience.

—:o:—

At a religious conference held under the auspices of the Arya Samaj in Delhi on the 28 January 1929 the question that came up for discussions was "*Can Unity be accomplished among the existing religions? If yes, how? If not, Why not?*"

There was a gathering of about 3000 people of almost every race and religion. There were representatives of all sects of Hindus, Christians, Mohammedans and others, The Bahais were represented by Mr. Mahfuzul Huque Ilmi, the Editor of the Bahai Journal "*Kaukabi Hind*" and he spoke for about an hour on the subject. In the course of his speech he endeavoured to prove that unity among the existing forms of religions was an impossibility unless and until the dogmas and prejudice in diverse shapes shared by their respective followers were abandoned and the fundamental reality underlying each religion was strictly adhered to. He then impressed upon the audience that religious unity was only practicable through the teachings of Baha Ullah. He next explained some of the basic principles of the Bahai religion such as oneness of humanity oneness of Divine Revelations and so forth.

Mr. Abbas Ally Butt an old Bahai of Rangoon who has lately settled down in Delhi writing on the above subject remarks, "we are confident that this transitional period through which the world is passing at the present moment will end ere long, and the Almighty Will shall soon usher in that millinium into this sorely afflicted world which is so clearly prophesied by the Biessed Perfection." To this we simply add "Amen!"

TEHRAN:—

—:o:—

The latest news from Tehran is that Persia under the new regime of His Majesty the Pahlavi is making a great headway towards education and social advancement of men as well as of women. In Tehran an extensive scheme for the construction of new roads and large wide avenues is in operation, and the opening of national public gardens is being planned. By an Act of Parliament a remarkable change has been introduced in the matter of head-gear. Every one now-a-days wears a hat with a brim to it known as "*Pahlavihat.*" Very few turbans are now in evidence. All are obliged to put on hats except a few very learned theologians who are permitted to wear turbans by special sanction. Women are now far more free than before. They now enjoy the liberty of going out with men to places of public entertainments, but there they are still made to sit separately. However their emancipation from centuries-old bandage is within sight. We can now vividly see within a measurable distance the fulfilment of the great prophecies of the renowned Persian poetess and heroine

Qurratul-Ayn. When imprisoned she said, "You can kill me as soon as you like, but you cannot stop the emancipation of women."

The Bahai Cause is making a wonderful progress throughout Persia under the wise guidance of the Beloved Guardian Shoghi Effendi. Its advancement is particularly noticeable in Tehran. This achievement is solely due to the wonderful manner in which the friends one and all carry out whole-heartedly and unitedly the decisions of the local spiritual assemblies. All are most amazingly submissive to the spiritual Assemblies.

Lately several memorial meetings were held in Tehran and other places in Persia owing to the passing away of our dear brother H. Dreyfus. In those meetings holy communes were held and special prayers said for the benefit of the soul of our departed brother. Addresses were also delivered giving brief accounts of his activities and services in the Path of God. All felt that though he was hidden from our eyes, he was in reality enjoying in the Abha Kiugdom the good fruits of his labour in the cause of God.

—:o:—

RACINE BAHAI ASSEMBLY:—

A circular letter of the Bahai Assembly of Racine, Wisconsin, U. S. A. contains the following most inspiring message:—

"When we tell people of these Great Principles given to the world by Baha Ullah, viz. the Unity of Mankind, Universal Peace, Economic Adjustment, Abolition of Prejudice of all kinds etc., they say it is fine but it will never be possible—No, it never will be if left to Selfish Man to establish, but there is a higher Power-God-who rules and governs all; He who says-be-and it is; something we cannot grasp, but if we are awake, we can see. The most wonderful things that are being done to-day, compared with those of a few years ago, seem miraculous, all helping to break down the barriers that have kept men apart. We are truly being brought into a closer union by the instruments of inventions or unfoldments of God's Gifts to Huaminity. Soon these lines will speed to far away places, lying across oceans, mountains and deserts, and, in a very short time, will be read by people of different races and nations who now are as parts of one family; and some day, not far distant, we shall be writting and reading in one language, understood by people of all lands. For Baha Ullah has also said there should be one Universal language, in addition to our native tongues, and to us it appears that if we all put our shoulders to the wheel, either by learning Esperanto or by having our children taught Esparanto, it will become a reality. When we have it taught in the public schools, it will be only a matter of one generation when it will become common and, with the radio, we shall be able to communicate with our friends in distant parts of the earth as if in the twinkling of an eye. People no longer doubt that one can talk with persons at great distances, as if they were in the same room. Why should they doubt other possibilities."

—:o:—

လူသတ္တဝါတို့မှာ။ အနန္တ ဂုဏ်တန်ခိုး ဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား။ မိမိချက်မြှုပ်ရာ
အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်။ အလျဉ်းမဖြစ်နိုင်။ တကမ္ဘာလုံးကို
ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်း
စာကို မြန်မာနိုင်ငံနေ
ဘဟာဒီ-သာသနာ
တော်မဟာဗွေလေ့
ဟာနီအသင်းကပုံနှိပ်
ထုတ်ဝေကြသည်။

အခနှုန်းမှာ။
မြန်မာပြည်နှင့်
အိန္ဒိယပြည်များ။
၁၂ လ ၅။
အီရာန်။ ၁၂-လ
၂-တူမန်။
အမေရိက။
၁၂ လ ၂ ဂေါ်လာ။
အင်္ဂလန်ပြည်။
၁၂ လ ၇၅ ရှိလင်။
အေဂျစ်နှင့်ပါလက်
စတိုင်းပြည်များ။
ကျိရုတ်ရှာ။ ၅၀။
တစောင်လျှင် ၈၀။
စာတိုက်ခ အငြိမ်း။
SECRETARY.
B. S. A.
Post Box No. 299.
RANGOON.

အယ်ဒီတာ။
ကလီဖားမဟာမက်
ယူနူးစ်။
ရန်ကုန်မြို့။
စာတိုက်သေတ္တာ
နံပါတ်-၂၉၉။
P. BOX No. 299.
RANGOON.

အိုလောက်သူလောက်သား လူအ
ပေါင်းဘို့ သင်တို့သည်။ သစ် င်တ
ပင်တည်းမှသီးပွင့်သော သစ်သီးများ
နှင့်။ အကိုင်းတကိုင်းတည်းမှ ပေါက်
ရောက်လေသော အရွက်များပင် ဖြစ်
ကြ ကုန်သည်ဟု။ ဘဟာဒွလ္လာဟ်
အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

ဆဋ္ဌမတွဲ။ ၁၉၂၉-ခု။ ဖေဖော်ဝါရီလ နှင့် မတ်လ။ နံပါတ် ၆ နှင့် ၇။

ရောင်ခြည်တော်-မဂ္ဂဇင်းနှိုက်။ လိုရင်းတည် ဟူသောဝတ်တရားအကြောင်းမှာ။
တကမ္ဘာလုံးရှိ ရှိနေကြသောမနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုအရင်းဟူ၍
ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့် တလုံးတဝတည်းနှင့်။ တစ်စိတ် တသဘောတည်း ဖြစ်
အောင်ပြုလုပ်ခြင်း မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့် အလုံးစုံသော သနာတော်
မြတ်တို့၏။ မူလ-အခြေအမြစ်ရင်း တခုတည်းနှင့် တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
ကောင်း။ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူထံက
ဖြစ်စေ။ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ။ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပါလိမ့်
မည်။ မောင်တော်၏ဝတ်တရားများကိုသက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး
အစိုးရမင်းပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာ မြို့ရေးရွာမှုများတွင် မပါမဝင်သော အသီးသီး
ဘာသာများက။ ကိုယ်အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်။ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသော
အချက်များကို အလေးဂရုမပြု။ လျစ်လျူရှုနေရပါသည်။

ယခင်တပါတ်ကအဆက်။

ဘုရားသခင်၏အမိန့်ကြွငါဒများကိုလိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်း။

ဘုရားသခင်အား ခဝင်ကိုးကွယ်ခြင်းဆိုရာ၌၊ ထိုအရှင်၏ချမှတ်ပေးသနား
တော်မူထားသောအမိန့်ကြွငါဒများကို တသဝေမတိမ်းအကြွင်းမဲ့ စောစော
မတက်ဘဲ လိုက်နာခြင်းလည်း ပါဝင်လေသည်။ သင်းဘောသားတယောက်
သည်၊ မိမိကပ္ပတိန်၏ အမိန့်ကို စောစောမတက်ဘဲ လိုက်နာပြုကျင့်ခြင်းမှန်
သော်လည်း၊ ထိုအာဏာကိုမျက်မမြင်သဘွယ် ခံယူသည်မဟုတ်။ မိမိ၏သခင်
ကပ္ပတိန်သည်။ ထိုသင်းဘောလွှင့်ခြင်းအရာ၌၊ ကောင်းစွာသင်ကြားခြင်းကို
ခံခဲ့ရပြီး။ သင်းဘောသူကြီးကောင်း လက်မှတ်ရပြီးဖြစ်၍ ထိုအမှု၌ကျွမ်းကျင်
ကြောင်းကိုယုံကြည်၏။ ထိုကဲ့သို့ယုံကြည်ခြင်း မရှိပါ။ ထိုသူလက်အောက်
၌အမိန့်ခံ၍အလုပ်လုပ်မည်မဟုတ်။ ထိုနည်းတူစွာဘဟာအိမ်မည်သည်။ မိမိ
အား ကယ်တင်ခြင်း၏ ကပ္ပတိန်ဖြစ်သောအရှင်ကို အကြွင်းမဲ့နာခံရမည် သို့
သော်။ ထိုကဲ့သို့ နာခံခြင်းကိုမပြုမီ၊ ထိုအရှင်သည် ယုံကြည်လောက်သည်
ဟုတ်မဟုတ်ကို-သေချာစွာစုံစမ်းခြင်းမပြုလုပ်ခဲ့လျှင်။ မိုက်ရာကျပေလိမ့်မည်။
တဖန်ထိုအရှင်၏ ဂုဏ်လက္ခဏာအပေါင်းတို့နှင့် အရည်အချင်းကို သိရှိပြီးမှ
ဆရာမခံ မလိုက်နာ ခဲ့ပါမူလည်း။ မိမိတို့ဆုံးရှုံးရာကြပေလိမ့်မည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော်-မြော်မြော် ခြင်းအသိနှင့်ပြည့်စုံစွာ။ ထိုအရှင်၏အမိန့်များကိုနာ
ခံမှ။ ထိုအရှင်၏ ဥာဏ်ပညာများကိုသိရှိ၍ မိမိတို့အဘို့ဆည်းဘူ နိုင်လိမ့်မည်။
အကယ်၍ ကပ္ပတိန်သည်။ ဥာဏ်ပညာ မရှိ-သင်းဘော သားတို့သည်လည်း။
ထိုကပ္ပတိန်၏စကားကို တယောက်မျှ မနာယူခဲ့ပါ။ သင်းဘောသည်ဘယ်
သောအခ မှလိုရာဆိုင်ကမ်းသို့ရောက်၍။ သင်းဘောသားတို့သည်လည်း။ သင်း
ဘောလွှင့်ခြင်းပညာကို တတ်ပါအံ့နည်း။ သခင်ခရစ်တော် သည်။ အမိန့်နာခံ
ခြင်းမှာ။ ပညာရရှိခြင်း၏လမ်းပင်ဖြစ်ကြောင်းကိုတော်ပြတော်မူ၏။

ထိုအရှင်မိန့်တော်မူသည်ကား။

(ငါမိန့်မြွက်တော်မူသောတရားတို့သည်။ ငါ၏တရားမဟုတ် ငါ့ကိုစေလွှတ်
တော်မူသောအရှင်၏အမိန့်တော်များဖြစ်၏။ မည်သူမဆိုထိုအရှင်၏အလိုတော်
ကိုလိုက်၍လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါ။ တရားတော်သည်။ ထိုအရှင်၏အမိန့်။ သို့မဟုတ်
ငါ၏စကားလောဟုသိရှိလိမ့်မည်။) (ရှင်ယောဟန်ကြီး-၇ ငယ် ၁၆-၁၇)

ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။

ဘုရားသခင်အား ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းရှိလော့။ အရှင်၏အကြောင်းကို။ ထို
အရှင်မိန့်တော်မူသော အမိန့်တော်များနှင့်။ ကျွမ်းစာတော်၌ပါရှိသော အမိန့်
များကိုလိုက်နာမှသာလျှင် သိရှိနိုင်ပေ၏။ အကြွင်းမဲ့အမိန့်တော်များကို နာယူ
ခြင်းသည်။ ဤအချိန်အခါ၌လူအများသဘောကျသောအချက်မဟုတ်။ သာမည့်
လူတဦးတယောက်၏အလိုသို့လုံးလုံးလိုက်ခြင်းသည်။ ပျက်စီးခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။

သို့သော်-လူသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ညီညွတ်ခြင်း။ ထလုံးတစည်းတည်းအချေ
သည်ကား။ လူအသီးအသီးတို့၏အလိုသည်။ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်း
ဖြစ်မှသာလျှင်ရရှိနိုင်၏။ ထိုအလိုတော်ကိုလူအပေါင်းတို့သည်။ ကောင်းမွန်စွာ
မသိရှိလျှင်သော်လည်းကောင်း။ လူတို့သည် ဘုရားသခင်မှတပါး။ အခြားရှေ့
ဆောင်တို့ကို။ စွန့်ပစ်လျှင်သော်လည်းကောင်း။ စိတ်ဝမ်း ကွဲပြားခြင်းနှင့်။ အ
ငြင်းအခွန်ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းတို့သည်တိုးပွားလျက်။ တယောက်၏အကြံကိုတ
ယောက်ဖျက်လျက်။ ဘုရားသခင်၏ ဘုန်းကြွက်သရေတော်ကိုတိုးတက်စေ၍။
လူအပေါင်းတို့၏ကောင်းကျိုးကိုမဖြစ်စေနိုင်။

အမှုတော်ကိုဆောင်ရွက်ခြင်း။

ဘုရားသခင်အား ဝတ်ပြုခြင်းဆိုသည်မှာ။ မိမိတို့အသက်ရှင်သမျှကာလ
ပတ်လုံး။ အမျိုးသားသတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား။ မစစောင့်ရှောက်ခြင်းပင်ဖြစ်
ပေ၏။ ဘုရားသခင်အား။ ဤနည်းလမ်းမှတပါး။ အခြားဘယ်သို့သော နည်း
လမ်းနှင့်မျှ ဝတ်မပြုနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူအမျိုးသားတို့အား။ လျစ်လျူရှု၍
ကြောခိုင်းခဲ့ပါ။ ဘုရားသခင်အား။ ကြောခိုင်းရာကျပေ၏။ သခင်ခရစ်တော်
မိန့်တော်မူသည်ကား။ သင်တို့သည်။ ဤညီအစ်ကိုအငယ်ဆုံးတယောက်အား
မျှ။ အနည်းငယ်-မမစလျှင်။ ငါ့ကိုမစရာမရောက်။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်
သည်လည်းမိန့်တော်မူ၏။

ဒိုလူ၏သား-သင်သည်ဘုရားကရုဏာတော်ကိုမျက်မှောက်ပြုပါက။ သင်
ကိုယ်နှင့်သင်၏အကျိုးကျေးဇူးကို။ အရေးမယူနှင့်။ သင်၏အမျိုးသားတို့ကို တိုး
တက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းကိုသာ မျှော်လင့်ခြင်း
ရှိလော့။ တရားခြင်းကိုအလိုရှိပါ။ သင်၏ကိုယ်ဘိုင်သူတပါ တို့အား။ ဘယ်ကဲ့
သို့သောတရားခြင်းသဘောရှိရမည်ကိုတွေးတော၍ဆောင်ရွက်လော့။

အပ္ပန္နလ်ဘဟာအရှင်မြတ် မိန့်တော်မူသည်ကား။

ဘဟာအိသာသနာတော်၌စက်မှုလက်မှု လောကတော်ပညာအမျိုးမျိုးတို့
ကိုသင်ကြားထုတ်ကိုင်ခြင်းသည်။ ကိုးကွယ်ဝတ်ပြုရာဟုအမှတ်ရှိပေ၏။ လူတ
ဦးတယောက်သည်။ မိမိအစွမ်းရှိသလောက်။ ကြိုးစားအားထုတ်၍စက္ကူကလေး
ချုပ်စကားဟူမူကား။ လူတို့သည်စိတ်ဝင်စားခြင်းကြီးလှ၍ ကြိုးစားအားထုတ်
ခြင်းသည်။ လူအပေါင်းတို့အားဝတ်ပြု၍ လိုသောအရာများကို ဖြည့်စွက်ခြင်း
သည်ဝတ်ပြုခြင်းမည်၏။ ဝတ်ပြုခြင်းသည်ဆုတောင်းခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာဝန်တ
ယောက်သည် မမာ-မကျမ်းသောသူတဦးအား။ အလွန်ငြင်သာစွာမည်သည့်အ
ရာကိုမျှစွဲလမ်းခြင်းမရှိဘဲ။ လူတို့၏ကယ်ခန္ဓာ နိုင်မာခြင်းကိုသာအာရုံပြုလျက်။
ကျသခြင်းကား။ ဘုရားသခင်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကိုချီးမွမ်းရာကျ၏။

တရားဒေသနာဟောပြောခြင်း။ ဘဟာဒီအစစ်မူကား။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်၏နှုတ်ကပတ်တရားတော်များကို နာခံယုံကြည်ရုံမျှသာမဟုတ်ဘဲ။ ထိုခမ္ဘာတရားတော်များသည်။ မိမိအသက်ရှိသမျှကာလပတ်လုံး။ မိမိအားရှေ့ဆောင်သဘွယ်ဖြစ်လျက်။ အသက်တာကိုပြုပြင်ပြီးလျှင်။ မိမိ၏ထာဝရအသက်ကိုပေးတော်မူသော ထိုတရားတော်များကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ။ သူတပါးတို့အားပြောကြားပေး၏။ ဤကဲ့သို့မှသာလျှင်။ ထိုသူသည်။ သန့်ရှင်းသောပိညာဉ်တော်မှ။ တန်ခိုးနှင့်ခိုင်မြဲစေခြင်းကို ရသင့်ရထိုက်သလောက်ရရှိလိမ့်မည်။ အားလုံးသည် စကားပြောကောင်းသောသူ။ စာရေးတတ်သောသူချစ်မဟုတ်သော်လည်း။ အားလုံးသည်အရှင်မြတ်အလိုတော်အတိုင်း။ အသက်ရှင်ကြပါမူ။ သူတပါးတို့အား တရားတော်ကိုဟောပြောရာပင်ဖြစ်ကြ၏။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။ ဘဟာဒီအပေါင်းတို့သည်။ အရှင်မြတ်အားပညာရှိသဘောနှင့်ဝတ်ပြုရမည်။ မိမိတို့၏အသက်တာအားဖြင့်။ တရားဟော၍ ဘုရားသခင်၏အလင်းစီးကို မိမိတို့ပြုမူခြင်းဖြင့်ထင်ရှားစေရမည်။ အပြု-အမူအားဖြင့်သွန်သင်ခြင်းသည်။ စကားပြောခြင်းအားဖြင့် သွန်သင်ခြင်းထက်။ တံခိုးကြီးပေ၏။ ပြောလိုက်သောစကား၏တန်ခိုးသည်လည်း။ ပြောသောသူ၏ ရည်ရွယ်ချက်သန့်ရှင်းခြင်းနှင့်မိမိအလိုမပါခြင်းအလျောက်ကြီးပေ၏။ အချို့တို့သည်စကားအားဖြင့်သာ တင်းတိမ်ခြင်းရှိပေ၏။ သို့သော်။ ထိုစကား၏ မှန်မမှန်ကိုမူကား။ အပြုအမူနှင့်အသက်ရှင်ခြင်းအားဖြင့်သာ သိနိုင်၏။ လူတို့၏အခြေကိုအပြုအမူအားဖြင့်သိနိုင်၏။ ထိုစကားများသည်။ ဘုရားသခင်၏အလိုတော်နှင့်။ နှုတ်တော်မှမိန့်ခြွက်ချက်။ ကျမ်းစာတော်များ၌ရေးမှတ်သည့်အတိုင်းဖြစ်စေရမည်။

သို့သော်ငြားလည်း။ ဘဟာဒီတဦးတယောက်သည်။ မိမိအားနားမထောင်လိုသောသူတို့ကို။ အတင်းအဓမ္မတရား အကြောင်းတို့ကိုမပြောဆိုရ။ လူတို့အားကောင်းကင်နိုင်ငံတော်သို့ မိမိတို့အလိုအတိုင်းငင်ရောက်လာစေရန်ကျိုးစား၍ အတင်းအဓမ္မမောင်းနှင်လျက်သွတ်သွင်းရမည်မဟုတ်။ ထိုသူသည်။ သိုးများကိုဒုတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း။ ခွေးအားဖြင့်လည်းကောင်းချောက်ယွန်း၍မောင်းနှင်ခြင်းမပြုဘဲ။ ရှေ့ကနေလျက်သာယာနာမပျက်ဘွယ်ကောင်းသော။ စောင်းညှင်းသံဖြင့်လင် ပြားသာသိုးထိမ်းကဲ့သို့ဖြစ်ရမည်။

ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။ ဖျှံ့ပွက်သော စကားမျိုး၌ သူသည် သောက်လိုသောသူမရှိဘဲလျက်။ မိမိ၏ရေခွက်ကိုမပေးသကဲ့သို့။ ပညာရှိသောသူတို့ သည်ကား။ နားထောင်မည့်သူမရှိဘဲနှင့်။ မိမိတို့၏နှုတ်ကမိန့်နှင့်။ တဖန်မိန့်တော်မူသည်ကား။ ဘဟာဒီလူအပေါင်းတို့။ သင်တို့သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အလင်း၏ထွက်စပြုရာအရပ်များနှင့်။ ဘုရားသခင်၏ဆုကျေးဇူးများခံစားရာနေ့များဖြစ်ကြ၏။ သင်တို့၏လျှာများကို သူတပါးအားကြိမ်ဆဲခြင်းနှင့်။ မကောင်းပြောခြင်းများ။ အညစ်အကျေးမှကင်းလွတ်ပါစေ။ ၎င်းပြင် မမြင်ထိုက်သောအရာများကို။ မကြည့်စေခြင်းငှါ။ သင်တို့၏မျက်စိများကိုထိန်းသိမ်း

ရမည်။ သင်တို့၌ပိုင်ဆိုင်သောမှန်ကန်ခြင်းကို။ သူတပါးတို့အားထင်လင်းစွာပြကြလော့။ ထိုမှန်ကန်ခြင်းကိုလက်ခံကြလျှင်။ မြော်လင့်ချက်သည်ပြည့်စုံလေပြီ။ လက်မခံသောသူအားဆုံးမခြင်းသည်အချည်းနှီးပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုသူကိုပြစ်၍အစအဆုံးမရှိ။ ငါတို့ကိုအစဉ်မစ စောင့်ရှောက်တော်မူသော အရှင်ဘက်သို့မျက်နှာမူလျက်။ တိုးတက်စောင့်ရှောက်လိုက်လော့။ သူတပါးတို့အာ မကောင်းပြောခြင်း။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားစေခြင်းကိုမဆိုထားဘိ။ ဝမ်းနည်းအောင်ပင်မပြုလုပ်နှင့်။ သင်တို့သည် ဘုရားသခင်၏သနားကျင်နာခြင်း ဆုကျေးဇူးတော်၏အရိပ်အောက်၌အသက်ရှင်လျက်။ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်း-ပြုကျင့်ရမည်။ သင်တို့သည် သစ်ပင်တပင်တည်း၏အရွက်များနှင့်ပင်။ လယ်တခုတည်း၏စမ်းရေပေါက်များဖြစ်ကြသည်။

ရိုသေခြင်းနှင့်ကိုင်းရှိုင်းခြင်း။

ဘဟာအလ္လာအရှင်မိန့်တော်မူသည်ကား- ဘုရားသခင်၏လူအပေါင်းတို့ ရိုသေခြင်းအမူအရာကိုအလေ့ အကျင့်ရှိကြလော့။ ရိုသေခြင်းသည်ကောင်းမြတ်ခြင်း၏လက္ခဏာများတွင်ဘုရင်ဖြစ်၏။ ဖြောင့်မတ်ခြင်းသဘောနှင့် ရိုသေတတ်သောသဘောရှိသော သူသည်မင်္ဂလာရှိ၏။ ထိုသူသည် အလွန်မြင့်မြတ်သော အခြေ၌တည်ရှိပေ၏။ မြော်လင့်ရန်ရှိသည်ကား။ ယခုသူတပါး၏မတရားစွတ်စွဲအခြေ၌တည်ရှိပေ၏။ မြော်လင့်ရန်ရှိသည်ကား။ ယခုသူတပါး၏မတရားစွတ်စွဲခြင်းကိုခံရသောသူ(ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်)နှင့်အားလုံးတို့သည်။ ထိုသို့သော အခြေကိုရောက်ရှိဘို့ရာ။ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းခြင်းတို့ကိုဂရုပြု၍ လိုက်နာကြလော့။ အခြေကိုရောက်ရှိဘို့ရာ။ မပြင်းမပယ်နိုင်သော နာမတော်-အကြီးဆုံး၏ကလောင်၍အမိန့်သည်ကား။ မပြင်းမပယ်နိုင်သော နာမတော်-အကြီးဆုံး၏ကလောင်တော်မှချမှတ်လိုက်သောအမိန့်တော်ပေတည်း။

တဖန်အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။ ဤကမ္ဘာပေါ်ရှိလူအမျိုးမျိုးတို့သည်။ တဦးနှင့်တဦး ချစ်ခင်ကျင်နာဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြလော့။ လူအပေါင်းတို့သည်။ တာသာအမျိုးမျိုးမှလူတို့နှင့်။ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာပေါင်းသင်းဆက်ဆံရောနှောခြင်းရှိကြလော့။

အမေရိကံပြည်ရှိဘဟာဒီများအားပေးပို့တော်မူလိုက်သောစာရွက်တော် တစောင်၌ အပ္ပန္နလဘဟာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။ သင်တို့သည်မည်သူတစ်ယောက်ကိုမျှစိတ်မဆိုးစေကြနှင့်။ သတိပြု။ သတိပြု။ သင်တို့သည်မည်သူတစ်ယောက်ကိုမျှမနာကျင်စေကြနှင့်။ သတိပြု။ သတိပြု။ သင်တို့သည်မည်သူတစ်ယောက်ကိုမျှနာကျင်ခြင်းကင်းမဲ့စွာမပြုကျင့်ကြနှင့်။ သတိပြု။ သတိပြု။ သင်တို့သည်။ မည်သည့်သတ္တဝါတဦးကိုမျှမြော်လင့်ခြင်းကင်းမဲ့သောအခြေသို့ ရောက်ခြင်းအခြေအမြစ်ကိုမဖြစ်စေကြနှင့်။ သတိပြု။ သတိပြု။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည်။ အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်အား။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ကိုဖြစ်စေ၊ စိတ်ပျက်ခြင်းကိုဖြစ်စေသတတ်၊ ထိုသူသည်။ မြေပေါ်မှာလမ်းရှောက်၍နေခြင်းထက်။ မြေကြီး၏အောက်ဆုံးထပ်၌ပုန်းအောင်းနေခြင်းသည်။ သာ၍ပင်ကောင်းပေ၏။

လူသည်။ အပေါ်ရန်၌ ဘယ်ကဲ့သို့ပင်လှပ၍ရှုထွယ်ကောင်းငြားသော်လည်း။ ပန်းပွင့်သည် ပန်းဖူးထဲ၌ပုန်းအောင်းလျက်ရှိသကဲ့သို့။ ဘုရားသခင်၏ ဝိညာဉ်တော်သည်။ လူအသီးသီးတို့၏စိတ်နှလုံးထဲ၌တည်အောင်းလျက်ရှိပေ၏။ ဥယျာဉ်မှူးသည်။ အလွန်လှပ၍ ရှားပါးသောအပင်ကိုဂရုစိုက်ကြည့်ရှုသကဲ့သို့။ ဘာဟာအိစင်စစ်သည်။ လူအသီးသီးတို့အားဂရုပြုလိမ့်မည်။ သူသည်မည်ကဲ့သို့ပင်အား ထုတ်ကျိုးစားပါသော်လည်း။ ပွင့်ချိန်မဟုတ်သေးလျှင်။ ထိုပန်းဖူးသည်မပွင့်နိုင်ကြောင်းကိုသိလိမ့်မည်။ ဘုရားသခင်၏နေရောင်ခြည်မှသာ။ ထိုအရာကိုပြုပြင်နိုင်ပေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်။ ထိုသူ၏အလုပ်ဝတ္တရားများမှာမူကား။ ထိုအသက်ကိုပေးနိုင်သောနေရောင်ခြည်ကို။ မှောင်အတိကျလျက်ရှိကြသည့် ဝိညာဉ်နှင့်အိမ်များသို့ယူဆောင်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်တဖန်မိန့်တော်မူသည်ကား။

ဘဟာအပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်၏နှုတ်ကပါတ်တရားတော်များ၌ပါရှိသည်ကား။ လူတယောက်သည်။ ဘယ်ကဲ့သို့ အခြေအနေအရေးအကြောင်း ကြိုကြိုက်စေကာမူ။ အပြစ်လွတ်ခြင်းသဘော။ ရန်သူကိုချစ်ခြင်းသဘော။ မိမိအားမကောင်းကြံသောသူအား။ အကောင်းကြံသောသူဟုယူဆနိုင်သောသဘောများရှိရမည်ဖြစ်၏။ ထိုသူသည်အခြားသူ-တဦးတယောက်အား ရန်သူသဘောထားလျက်။ အတူနေခြင်း။ သည်းခံခြင်းကိုမဆိုလို၍ ကဲ့သို့ပြုလုပ်ခြင်းသည်။ ချစ်ခြင်းမဟုတ်။ လှည့်စားခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။ စင်စစ်မူကား။ သင်သည် သင်၏ ရန်သူများတို့ကို မိတ်ဆွေများကဲ့သို့သဘောထားလျက်။ မိမိအားမနာလိုမကောင်းစေလိုသောသူများကို။ ကောင်းစေလိုသောမိတ်ဆွေများကဲ့သို့ယူဆလျက်။ ထိုသူတို့နှင့်ဆက်ဆံရမည်။ သင်၏ချစ်ခြင်းနှင့်ကျင့်နာခြင်းတို့သည်။ အစစ်အမှန်ဖြစ်ရမည်။ သည်းခံခြင်းသာမဟုတ်။ စိတ်မပျက်ဘဲလျက် သည်းခံခြင်းသည်။ လှည့်စားခြင်းဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့အကြံပေးချက်။ နှိုးဆော်ချက်တို့သည်။ တချနှင့်တချဆန့်ကျင်လျက်။ နားမလည်နိုင်လောက်အောင်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်။ ဓာတ်လေးပါးခန္ဓာနှင့်။ ဇာတိပကတိသဘောအားဖြင့်။ လူသည်။ သူတပါးအား။ မုန်းထားသောသူ။ မသာမာဆန္ဒရှိသောသူပင်ဖြစ်လင့်ကစား။ အတွင်းစိတ် လူပကတိမှာမူကား။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့်။ သာမာန်များသာလျှင်။ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ကြောင်းကိုသိရှိပါက။ ဤအချက်ကိုကောင်းစွာနားလည်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏အနီးအနားရှိ လူများ၏ အတွင်းသဘောကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့သည်ဂရုပြု၍ချစ်ခင်ခြင်းရှိကြရမည်။ ထိုသူသည်အကယ်စင်စစ် အိပ်ပျော်ခြင်းမှ နိုးကြားလာသောအခါ။ အပေါ်ရံ့ရိကလူသည်။ ပြောင်းလဲ၍အသစ်ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

အပြစ်ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသောမျက်စေ့ ။

ဘာဟာအိသာသနာ၏ဓမ္မစက်တရားတော်များ၌။ သူတပါးအား အပြစ်ရှာခြင်းကိုရှောင်ကြဉ်ဘို့ရာ ပညတ်ခြင်းသည်။ အခြားပညတ်ခြင်းများထက်သာလွန်ထူးကဲပြင်းထန်လေသည်။ သခင်ခရစ်တော်လည်း။ ဤအချက်ကို များစွာပြောဟောခဲ့ဘူးလေသည်။ သို့သော်-သခင်ခရစ်တော်တောင်ထိပ်ပေါ်၌ဟောတော်မူသောတရားများသည်။ ပြည့်စုံစေနိုင်သော အကြံပေးချက်များဖြစ်၍။ ခရစ်ယန်တိုင်းလိုက်နာပြုကျင့်နိုင်ရန်ခဲယဉ်းသည်ဟုယခုအယူရှိကြ၏။ ဘာဟာအပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်နှင့်အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်တို့သည်။ မိမိတို့မိန့်တော်မူကြသည်အတိုင်း လိုက်နာရမည်ဟု မိန့်တော်မူကြ၏။ ထိုမှတ်သော စကားများ၌ ထွေရှိရသည်ကား။

အိုလူသား။ သင်သည်အပြစ်ရှိသူဖြစ်သမျှကာလပတ်လုံး။ သူတပါး၏အပြစ်ကိုမဖော် ထုတ်နှင့်။ ငါသက်သေခံသည်ကား။ သင်သည်ဤအမိန့်ကိုမနာခံသမျှကာလပတ်လုံးငါနှင့်မသက်ဆိုင်။

အိုတည်ရှိခြင်း၏သား။ သင်မနှစ်လိုသောအရာကိုသူတပါးနှင့် ပတ်သက်၍ မပြောမဆိုနှင့်။ ဤအချက်သည်ငါ၏အမိန့်ဖြစ်၍လိုက်နာလော့။

အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား။ သူတပါး၏အပြစ်နှင့်ပတ်သက်၍စကားတစ်စုံမျှမပြောဘဲ။ ဆုတောင်းလျက်ထိုအပြစ်များကို နိုင်နင်းစေရန်ကျင့်နာသောသဘောနှင့်မစရန်မိန့်တော်မူ၏။

ကောင်းသောအချင်းအရာများကိုသာမျက်မှောက်ပြု၍။ မကောင်းသောအရာများကိုလျစ်လျူရှုရမည်။ တဦးတယောက်သည်ကောင်းသောဂုဏ်ဆယ်ခုရှိ၍မကောင်းသောအပြစ်တခုရှိလျှင်။ မကောင်းတခုကိုမေ့၍ အကောင်းဆယ်ခုကိုသာကြည့်ရမည်။ တဖန်မကောင်းဆယ်ခုရှိ၍ အကောင်းတခုသာရှိခဲ့မလည်း။ မကောင်းဆယ်ခုကိုမေ့၍အကောင်းတခုကိုသာသတိပြုရမည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည်။ မိမိရန်သူဖြစ်ငြားသော်လည်း။ ထိုသူ၏မကောင်းကြောင်းကိုဘယ်အခါမျှမပြောကြနှင့်။

အမေရိကန်ဘဟာအိတဦးထံသို့ အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ် စာရေးသားပေးဖို့လိုက်သည်ကား။ လူသတ္တဝါတို့၏မကောင်းဆုံးသော အကျင့်အကြီးဆုံးသောအပြစ်သည်ကား။ အတင်းပြောခြင်းပေတည်း။ ဘုရားသခင်အားယုံကြည်သောသူများကပြောဆိုလျှင် သာ၍ပင်အပြစ်ကြီးပေ၏။ ဤကဲ့သို့မကောင်းပြောသောတံခါးများကိုပိတ်ဆို့နိုင်သော နည်းလမ်းကိုရှာတွေ့ပြီး၍။ ဘုရားသခင်၏လူတို့သည်။ မိမိတို့၏နှုတ်လျှာများကိုသူတပါးကချီးမွမ်းစကားပြောဆိုရာ၌အသုံးပြုကြပါက။ ဘာဟာအပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်၏ တရားတော်များသည် ပြန်ပွားခြင်းစိတ်နှလုံးတို့သည်ထွန်းတောက်ခြင်း။ ဝိညာဉ်တို့သည် ဘုန်းကြွတ်သရေတိုးတက်ခြင်းဖြစ်လျက်။ လူတို့၏ကမ္ဘာလောကသည် ထာဝရတည်မြဲသော

ဘုန်းကြွက်သရေတိုးတက်ခြင်းဖြစ်လျက်။ လူတို့၏ကမ္ဘာလောကသည်သာဝရ
တည်မြဲသောဘုန်းကြွက်သရေတိုးတက်ခြင်းဖြစ်လျက်။ လူတို့၏ကမ္ဘာလောက
သည်သာဝရတည်မြဲသောပျော်ရွှင်ခြင်းသုခကိုရရှိပေလိမ့်မည်။

စိတ်နှလုံးနှိမ့်ချခြင်း။

ကျွန်ုပ်တို့အား။ သူတပါး၏အပြစ်များကိုလျှစ်လျှူရှုလျက်။ ကောင်းခြင်းများ
ကိုသာမျက်မှောက်ပြုဘို့ရာမိန့်တော်မူသည့်အပြင်။ မိမိတို့၏အပြစ်များကိုကရ
ပြု၍ ကောင်းမွန်သော ဂုဏ်များကို လျှစ်လျှူပြုဘို့ရာလည်း မိန့်တော်မူပေ၏။
ထို့နောက်သောစကားများ၌ ဘဟာအလ္လှာ အရှင်မြတ် မိန့်တော်မူသည်ကား။
သင်တို့သည်မိမိတို့၏ အပြစ်များကို မေ့လျော့၍ သူတပါး၏ အပြစ်များကိုရှာ
ခြင်းအချိန်ကိုကုန်လွန်စေကြလော့။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်သောသူအား အပြစ်ကို
ပေးမည်။

နှုတ်လျှာသည်ငါ့ကိုတသရန်ဖြစ်၏။ မကောင်းပြောခြင်းအားဖြင့်။ ထိုအရာ
ကိုမညစ်ကြေးစေကြနှင့်။ အတ္တစိတ်သည်မိမိအားလွမ်းမိုးလာလျှင်။ သင်တို့၏အ
ပြစ်များကိုပြန်သတိရ၍။ ငါ၏သတ္တဝါများအကြောင်းကို မကောင်းမပြောနှင့်
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-သင်တို့သည် ငါဖန်ဆင်းတော်မူထားသောသတ္တဝါ
များထက်။ မိမိတို့၏အကြောင်းကိုသိရှိကြပေ၏။

အပ္ပန္နလဘဟာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။ သင်သည်ခရစ်တော်၏
နှိုင်းတော်သားဖြစ်ရမည်။ ထိုအရှင်သည် သူတပါး၏ပြုစုခြင်းကို ခံဘို့ရာလာ
သည်မဟုတ်။ သူတပါးအားပြုစုရန်ကြွလာတော်မူပေ၏။ ဘဟာအလ္လှာအရှင်
၏သာသနာတော်၌အားလုံးတို့သည်။ အစေခံချည်းသာတည်း။ မောင်နှမများပင်
ဖြစ်၏။ အကယ်၍တဦးတယောက်သည် အခြားတယောက်ထက်အနည်းငယ်
သာသည်။ ကြီးမြတ်သည်ဟု ထင်မိပါက။ ထိုသူသည် အလွန်ခဲယဉ်းသော
အခြေသို့ရောက်လျက်ရှိသဖြင့်။ ထိုထင်မြင်ချက်ကိုမစွန့်ပြစ်ပါက။ ဘုရားသခင်
၏အမှုတော်ကိုထမ်းဆောင်ရန်မထိုက်တန်ချေ။

မိမိ၏အခြေဖြင့်သာမရောင့်ရဲနိုင်ခြင်းသည်။ တိုးတက်ရန်လက္ခဏာဖြစ်ပေ
၏။ မိမိအခြေနှင့်သာ တင်းတိမ်လျက်နေသော ပိညာဉ်သည် မာနတ်ဖြစ်၏။
မရောင့်ရဲသောပိညာဉ်မူကား။ ဂရုဏာတော်အပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော
အရှင်၏တည်ရာဖြစ်ပေ၏။ တဦးတယောက်၌ကောင်းသော အချင်းလက္ခဏာ
တထောင်ရှိစေကာမူ။ ထိုအချင်းအရာများကိုဂရုမပြုစေရ။ မိမိ၏အပြစ်များနှင့်
မပြည့်စုံသေးသောအရာများကိုသာရှာကြရမည်။ ဘယ်ကဲ့သို့ပင်လူတယောက်
သည်တိုးတက်စေကာမူ။ ထိုသူသည်မပြည့်စုံနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။
ထိုသူ၏ရှေ့၌ ပန်းတူးတိုင်တခုသည် အစင်ပင်ရှိ၏။ ထိုပန်းတူးတိုင်ကိုမြှော်
ကြည့်သမျှကာလပတ်လုံး။ မိမိအခြေနှင့်မရောင့်ရဲနိုင်ဘဲ။ ထိုပန်းတူးကိုမှီရန်
ကြိုးစားအားထုတ်ပေ၏။ မိမိကိုယ်ကိုဂုဏ်သိ၍ တင်၍ပြောခြင်းသည်။ တကိုယ်
ကောင်းကြံခြင်း၏လက္ခဏာဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏အပြစ်များကိုသိရှိ၍။ နောင်တ-တရားရှိရမည်ဟုမိန့်တော်မူ
သော်လည်း။ ထိုအပြစ်များကိုအခြားသူများနှင့် ဘုန်းကြီးများအားပြောပြခြင်း
အလေ့ကိုမလိုက်နာရန်ကြပ်တည်းစွာပညတ်တော်မူပေ၏။ ဝမ်းမြောက်ဘွယ်
သတင်း၌ဘဟာအလ္လှာအရှင်မြတ် မိန့်တော်မူသည်ကား။ အပြစ်ရှိသောသူ
သည်။ အခြားသောအရာအပေါင်းတို့မှကင်းစင်၍ ဘုရားသခင်တပါးသာမျက်
မှောက်ပြုနေသောအခါ။ ဘုရားသခင်၏အပြစ်လွှတ်ခြင်းကိုသာ ရှာကြံရမည်။
ဘုရားသခင်၏ကျွန်လူများရှေ့၌အပြစ်များထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းကိုအခွင့်မပြုရ
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။ ဤနည်းအားဖြင့်။ ဘုရားသခင်၏အပြစ်လွှတ်ခြင်းကို
ခံရမည်မဟုတ်။ ဤကဲ့သို့ လူသတ္တဝါတို့၏ရှေ့၌ ဖော်ထုတ် ပြောဆိုခြင်းသည်။
မိမိကိုရှုံးချခြင်းနှင့်အမြင်သေးခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ ဘုရားသခင်ကား။ (ထိုအရှင်၏
ဘုန်းကြွက်သရေသည်တိုးတက်ပါစေသော) ကိုယ်တော်၏ကျေးကျွန်များအား။
ဤကဲ့သို့မနှိမ့်ချလို။ ဇနန်အမှန်ကား။ ထိုအရှင်သည်။ ကျေးဇူးဂရုဏာတော်အ
ပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော အရှင်ပေတည်း။ အပြစ်ရှိသောသူသည်။ မိမိနှင့်
ဘုရားသခင်စပ်ကြား။ ဂရုဏာတော်၏ပင်လယ်နှင့်။ အပြစ်လွှတ်ခြင်း၏ကောင်း
ကင်ပြင်မှ။ အပြစ်ကိုဖြေလွှတ်တော်မူရန် တောင်းပန်တိုးညှိုးရမည်။

အိဒေ၊ နေ့ခွဲ၌ နေ့ထူးနေ့မြတ်။

ဘဟာအိသတ္တရာ၏ ၈၅ ခု-နှစ်သစ်သည်။ ၁၉၂၆ ခု မတ်လ ၂၁ ရက်
နေ့၌အစပြု၍ကူးလာသောကြောင့်။ ရောင်ခြည်တော်သည်။ ဘဟာအိသာသနာ
ဝင်အားလုံးသောအသင်းသားပေါင်းတို့အား။ အရှင်မြတ်၏အသနားတော်ဖြင့်။
ဤလောက၌ကံ။ တနေ့တခြားစီစိတ်တိုးတက်ပြီးလျှင်။ သာသနာတော်၏ကြီးပွား
ရာကြီးပွားကြောင်း ကျိုးစားအားထုတ်နိုင်၍။ တဦးနှင့်တဦးချစ်ခင်စွာသဘော
ကွဲလွဲခြင်းမရှိဘဲ။ ကောင်းမွန်ချမ်းမြေ့သာယာစွာနေထိုင်ကြပါစေတည်းဟု
ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပါသည်။

جناب دوست مکرم حضرت مستطاب آقای مهر محمد خان شهاب که در بمبئی مشغول بتدلیغ امر الله و ترویج کلمته الله بودند چند روز است که در ظل تائیدات حضرت رب غفور - مظفر و منصور بوطن مالوف خود (مالیر کوتله - پنجاب) مراجعت فرموده اند تا زمانیکه حضرت ایشان در بمبئی تشریف داشتند همواره از روح اشتعال و فعالیت شان در تدلیغ و پیشرفت امر الهی ترقیات فوق العاده سریع الحصولی رخ داده و نتایج مهیمنه محیر العقول مشهود گشته از بارگاه ایزد متعال در کمال تضرع و ابتهال برای حصول موفقیت و تقدم و تعالی آن برگزیده محترم در انجام و ظائف روحانیه و اجرات و مشروعات مقدسه امریه سائل و آرزومندیم -

(مناجات)

از اشعار حضرت نعیم

ای خدا کار ما بیا مگذار
همه را از عطای خویش ببخش
دین حق را ذلیل کفر مکن
مقبلاً ترا بعهد خویش بمان
زنگ غفلت ز قلب ما بزدا
ریشه کین ز سینه ها بر کن
مردم ملک را مرفه ساز
گنه جمله را بلطف ببوش
پرده از پیش چشمها بردار
همه را بر رضای خویش بدار
عقل ما را بنفس دون مسپار
مدبران را بجدب خویش بیار
روح رحمت بنطق ما بگمار
تخم الفت میان خلق بکار
خسر و عهد را موید دار
حاجت جمله را یفضل بر آر

انک انت ربنا الوهاب

العزیز المہیم التواب

از متحد المال محفل روحانی حیفای شهر الملک ۸۵ فبرواری ۱۹۲۹ عدد ۴۸

و از جمله اخبار امریه بشارات مرقوم در نامه امت الله المقربہ مارتاروت علیها بہاء الله میباشد کہ از آلمان (Germany) مرقوم داشته اند خلاصہ آن اینست :-

دوستان عزیز من پس از تحریر اخیر بمدینہ زوریچ (Zurich) توجه نمودم و با پرسورهای عدیده در دار الغنون ملاقات شد یکی از مدیرهای دار الغنون در فکر آنست ترتیبی دهد کہ در مراجعت نطقی القا شود بعد بہ سویتزرلند (Switzerland) شنا فتم و یکی از بہائیان در منزل خود محفل ملاقاتی فراهم کرد و چون بہ استنگارت (Stuttgart) آمدم در تمام مدن جنوبی آلمان کہ سابقاً رفتہ بودم در ترقی امر الله اقدامات جایلہئی شدہ ہر یک از بہائیان بتخدمت مشغولند در شهر اسلنگن دو نطق عمومی القا شد و حضرات اسپرانتیستہا حاضر بودند و در انتہای جلسہ اظہار آمید و ارمی کردند کہ عمارت جدیدی باسم مسافر خانہ جوانان بمآئی در بہار آتیہ تاسیس کنند - در مدینہ ہلبرون بہائیان و اسپرانتیستہا محفلی برای نطق عمومی ترتیب دادند و ہفتہ دو مرتبہ این مجلس منعقد شود احبای این مدینہ در خدمات امریہ ہمتی عظیم دارند در کالسروہ دو مجلس عمومی فراهم شد کہ بغایت پر روح و ریحان بود مستر البرت مجموعہئی از آثار مبارکہ در نہایت اتقان طبع و نشر داده و متجاوز از چہل دار الغنون های عظیمہ تشکر نامہ برای حصول و مطالعہ چنین کتابی را با مرقوم و اظہار داشته اند فی الواقع استنگارت مصدری نور افشان بتمام ممالک آلمانست در دار لغنون مونیچ (Munich) کہ دارای ہفت ہزار تلمیذ است ترتیبی برای نطق دادہ ام و پرسورهای متعددہ آنرا شخصاً ملاقات کردہ ام

بعیثت امنای امر الهی رسمیت دهند و شخصیات را در جمیع موارد بلا استثناء تابع
 هیئت دانند و همچنین محافل روحانیه محالی خود را مستظل در ظل هیئت
 مجلله امنای محفل مرکزی اقلیم خویش شمرند و حوادث مهمه و شدون
 عمومی و قضایای کلیه که موثر در مصالح جمهور بهائیان آن اقلیم است مستقیماً
 بآن هیئت مرکزی مراجعه فرمایند و در این موارد واسطه ایصال مختبرات
 و تبدیلات رسمیه بین افراد بهائیان و امنای محفل مقدس در مرکز آن اقلیم
 گردند و همچنین اعضای محافل روحانیه محالی و مرکزی باید از مآرب
 و منافع و مصالح شخصیه فرد به خود بیزار و در گذار باشند و نظر را حصر در ترویج
 مصالح جمهور و فواید عمومی بیدارند. بدین ترتیب جامعه بهائی نمایندگان امور مفروضه
 موقوفه تفحص و تعمق نماید و بعد از انصاف حکم فرماید در امور مرجوعه
 در کمال صراحت و صداقت و جدیت مشورت تمام نماید و در مذاکرات و مباحثات
 کل من دون استثناء مشارکت کند و پس از مشورت کامل متمسک بحکم اکثریت
 گردند و تصمیم قطعی بنمایند و پس از تصمیم من دون تاخیر و تردد در تذفین
 و اجرای قرارهای خویش همت بلیغ مدن و دل دارند تا بدین وسیله کسب
 ثقه و اعتماد جمهور مراتب بهائی را نمایند و استقامت و قابلیت خویش را در
 مقابل اطاعت و فرمانبرداری افراد ملت ثابت و آشکار سازند و همچنین اقوال
 مبلغین امر الهی چه مبلغین ثابت و چه مبلغین سیار باید بسط حقایق و مبانی
 و احکام الهیه را نمایند و رهنمایی عملیات محافل روحانیه گردند و اقدامات
 اجراءات محافل روحانیه باید مثبت و موید دعوت و مدعی مبلغین شود
 و الا اقوال مبلغین را اگر محافل روحانیه در اجراءات خویش تذفین نمایند
 اثر و ثمری نبخشند و مساک و روش محافل روحانیه اگر چنانچه بتعلیمات
 بهیه صادق از فم مبلغین تطبیق نشود ستقیم و عقیم ماند اینست مبداء بهائیان
 اینست مسلک روحانیان اینست ضامن و کافل وحدت جمیع مؤمنان و الروح
 و البهائ و النور و الضیاء و التکلیف و الذمائم علیکم یا اهل البهائ و علی من یعینکم
 و یحکمکم و یضرمکم و علی کل مقبل مستقیم ۱۲ جانوری ۱۹۲۹ -

بنده استانش شوقی

الله ابهی الله ابهی

ما اهل ابهی با جان خرم
 گشته منادی بر اسم اعظم
 آن یار زیبا با وجه لامع
 هادی خلق است در لیل مظلم
 یاران بنامید نام بهارا
 آنکوا حب است مبارز عالم
 دست تضرع هر یک بر آرید
 آرید بر دل نامش دمام
 گویند یکسر با اهل دنیا
 بعد از نزول این حکم محکم
 خوانید نام آن سر اسرار
 سحر آفرین است رمز منمزم
 تکرار سازید حرفیکه چون نور
 کوب کوب بکوب عالم بعالم
 آفاق و انفس زین نغمه پرگشت
 طومار افلاک پیچید در هم
 ارواح قدسی در عالم قدس
 این نغمه خوش گویند باهم
 از جان بجوئید آن یار دلجو
 با قدسیان عرش معظم
 الله ابهی سازید انشا
 چندانکه گویند ملک و ملک هم

« عید سعید نوروز »

پنجشنبه - مارت ۲۱ سنه ۱۹۲۹م در موقع عید سعید نوروز بهائیان محفل
 روحانی رنگون بکمال محبت صمیمی و روح و ریحان تکیات و تکبیرات مقدسه
 منبیه بدیعه حضور انور یاران الهی و حضرات اماء الرحمن شرق و غرب می
 فرستند و جمیع را بافتتاح این سنه جدید بهائی (بیانی ۸۶) از صمیم قلب
 و فواک تهنیت و تبریک می گویند -

و حسن نیت و صفای عقیدت خویشرا اثبات نمایند و بتجربه رسانند ولی از وظائف سیاسی که مرتبط با سیاست و دولت و منازعات و مخاصمات احزاب و مصالح حکومت خارج است احتراز تام نمایند ملاحظه نماید اگر چنانچه احبای الهی در بلاد ترکیه سر موئی در امور سیاسی مداخله نموده بودند کل باشد بلا مبتلا می گشتند و حکم نفی و اعدام در حق اکثری صدور و تنفیذ می یافت ملاحظه نماید که بچه صراحتی این حکم محکم و قیق از قلم میثاق جاری گشته می فرماید " و ابداً جزئی و کلی در امور حکومت مداخله ننمایند "

تاویل و تفسیر در این مقام جائز نه و الا جامعه امر بانواع مشکلات و صعوبات گرفتار گردد و همچنین این ابراز ثبات و شهادت و تمسک بعقاید روحانی و جدانی خویش در انظار ارباب حکومت از فروض حتمیه دینی بهائیان است بای با اثر قلم اعلی و بتاکیدات صریحه شدیده صادره از کلب مرکز میثاق جمال الهی اهل بهاء ما مور باطاعت و انقیاد دولت متبوعه خویشند و اثبات صداقت و خیر خواهی خویش نسبت با اولیای امور مراد اینست که در امور اداری که تعلق بمؤسسات و تشکیلات امریه از قبیل انعقاد مجالس عمومی و جلسات محافل روحانیه و لجنه های امریه و امر تبلیغ و تاه سیس صندوق خیریه و تشکیل مدارس بهائیه و مختبرات و مراسلات داخله و خارجه و طبع و توزیع کتب و آثار الهیه باید بهائیان در جمیع اقطار عالم کلاً و طراً من دون استثناء در این امور مطیع و منقاد او امر قطعیه و قرار های صادره از مصادر حکومت خویش گردند و تسلیم شوند و بصداقت تام اجرا و تنفیذ حکم حکام خویش را نمایند و راس شعرةئی انحراف و تجاوز جائز ندانند ولی باید در عین اطاعت همت بایغ و سعی مستمر بوسائلی مشروعه مبدول دارند تا اولیای حکومت محلی و مرکزی اقلیم خویش بصرافت طبع و طیب خاطر تخفیف و تعدیل و تبدیل احکام مقرر در خویش دهند و اگر چنانچه مساعی مبدوله بهائیان نتیجه و ثمری نبخشید باید کل سرتسایم نهند و بحسب امطبار تمسک جویند و توکل بر حضرت مسبب الاسباب نمایند و بکمال تبتل و ابتهاج از مقتدر متعال فرج و کشایش مسئلت نمایند ولی شک و شبههئی نبوده که در امور وجدانیه از قبیل انکار و کتمان عقیده که تعلق باصل امور عقاید اساسیه اهل بهاء دارد بهائیان در کل اقطار شهادت را بر اطاعت مقدم شمرند و ترجیه دهند التفات باین امور و تدقیق درین شئون از الزم لوازم محسوب زیوا

از طرفی غفلت و تهاون و اهمال عات توهین امر الله و هتک حرمت دین الله و تحقیر شریعت الله گردد و از طرفی تمسک مفرط و خروج از حد اعتدال مخالفت نص صریح است که باطاعت امر فرموده و اسباب تولید فتنه و انقلاب و از دیاد مصائب و بلیات مؤمنین گردد -

رابع :- لزوم دقت و نفوس در حال مقبول و مصدقین امر الهی و است اینفقرة اهمیتیش من بعد ظاهر و واضح گردد چون یوم موعود در رسد و ندای بهائیان اوج گیرد و عام یابها و الابهی برای اعلی قلل عالم موج زند و بد خلون فی دین الله افواجاً تحقق پذیرد باید امنای محافل روحانیه که در رتبه اولی حامی و حارس و نگهبان امر الاهد بدقت نظر و حدت بصر و تفرس تام در مقاصد و مآرب مقبلان تدقیق نمایند و مخلص را از مغرض تمییز دهند و بشنا سندن زیوا در خول نفوسی غیر سایمه که خود را در جامعه امر بطمع جاه و منصب و مال و منال و اسم و رسم داخل نمایند و باسم بهائیان خود را شهرت دهند و با مؤمنین و مخلصین در امور امریه مشارکت کنند عات تو نید مفاسد و تضعیف جامعه بهائیان و ظهور انشقاق و افتراق گردد و مورث تشنت جمیع بهائیان شود اتقوا من فراسة المؤمن انه یظنر بذنور الله باید در حق مؤمنین این ظهور اعظم و امنای امر جمال قدم با حسننها و اتمها و اکملها تحقق پذیرد قلم اعلی باین امر قیق در الواح نصیحه اشاره فرموده قوازه عزیزانه سوف یرون المشرکون رایات النصر و یسمعون اسم الله من کل الجهات یومئذ یقولون انا آمنا بالله قل الله اعلم بما فی صدور العالمین

خامس :- تو ثیق را بطه تفاهم و تعاون است بین عناصر و طبقات مختلفه جامعه بهائیان باید افراد بهائیان در هر کشور و اقلیمی بتمام قومی و در کمال صمیمیت قیام بر نصرت نمایند گان محلی و مرکزی خویش نمایند اطاعت و تمکین قرار های صادره از آن مراجع عالییه رسمیه بهائیان نمایند و آراء و افکار و نمایلات شخصیه خویشرا در ظل اراده و تصمیحات هیئت ممثلین خویش در آوردن بمساعدت و خدمت و معاضدت نمایند گان منتخبه خویش بر خیزند و من دون تردید موید و نافذ و ناصرو ناشر تشریحات ممثلین خود گردند و

کما ینبغی و بلیق قیام نمایند و هر یک مرد میدان گردند و بقوة اسم اعظم فتح مدائن قلوب نمایند و بقوة بیان و حسن مسلک ثابت و مبرهن نمایند که این نهضت جدید پرتوی از آن جلوه زیداست که هشتاد سال قبل در قلب آن اقلیم از پس پرده غیب نمودار گشته و این اصلاحات حالیه و مشروعات عظیمه و ظهورات و بروزات جلیه منیعہ کل منبعت و مستمد از آن روح فیاض است که در اینمدت در عروق و شریان آن ارض نباض است و آنچه در این ایام از فروض ارایه دینی حتمیه بهائیان در آن اقلیم بلکه در تمام اقلیم عالم محسوبست -

اول :- اثبات جامعیت و عمومیت حضرت بهاء الله است باید یاران الهی عموماً و امنای محفل مقدسه روحانی خصوصاً جمعاً و منفرداً قولاً و عملاً قلباً و قالباً در امور جزئی و کلی عمومیت آیدن بهائیان را اعلان و اثبات نمایند و چون متدرجاً دائره امر الهی و وسیع گردند وصیت و سطوت جامعه امر الهی مرتفع شود و واردات صندوق ملت از دیار دیار و مشروعات جدید متبوعه متعدده بقوة بازوی بهائیان تاسیس شود و روابط با اولیای امور ایجاد گردد باید یاران الهی در خیرات و مبرات و ترویج منافع عمومی و تقدم مصالح جمهور از جمیع طوائف من درون ترجیح و استناد سبقت از کل یا بند و مشار بالبدان گردند ابواب مدارس و معاهد علمیه و ادبیه خویش را بروجیه اطفال و جوانان غیر بهائیان که محتاج و فقیرند مجاناً باز نمایند و از صندوق خیریه محفل خویش بمنکوبین و محتاجین از تمام فرق و نسل و ملل اعانه و مساعدت نمایند در مشروعات ملکیه مدنیه که هموطنان خویش در آن اقلیم بهرور ایام تاسیس نمایند علی قدر معلوم مشارکت نمایند و بمعاضدت و مساعدت مالی و ادبی هر دو قیام کنند بلکه خود هئیت بهائیان نیز پس از تصویب امنای محافل خویش و تهیه و سائل کامله و در ظل احکام و قوانین حکومت متبوعه خویش در کمال متانت مستقلاً مباشرت و مؤسس اینگونه مشروعات و مؤسسات مفیده عمومی گردند و در ترویج مصالح حقیقیه ثابتة جمهور جهد بلیغ مبذول دارند تا در نظر آشنا و بیگانه ثابت و مبرهن گردد که بهائیان ناظر بحقیقت دینند و از تظاهرات و قیودات مذهبیہ فارغ و آزاد مروج اصولند نه اسیراسم و رسوم محب عالمیانند و خدام صادق حقیقی آن وطن محکوب مظهر رافت کبرایند نه تابع اصنام او هام -

ثانی :- تعمیم معارف و ترویج آداب و شعائر و احکام بهائیه است باید بقدر مقدور در این ایام که ملت از خواب غفلت بیدار گشته و حکومت در فکر ترفیع و توسعه مؤسسات علمیه خویش افتاده نمایند گاه بهائیان در آن سامان چنان قیامی نمایند که با اثر هم عالمیه آنان در هر قریه و قصبه و بلدهئی از کافه

ولایات و ایالات تمهیدات و اوایه از برای تاسیس معاهد علمیه و ادبیه و دینییه مجری گردد و اطفال بهائیان من دون استثناء مبادی قرانت و کتابتوا بیا موزند و بآداب و رسوم و شعائر و احکام منصوصه کتاب الله مانوس و آشنا گردند و در علوم و مبادی و قانون عصریه و اخلاق حمیده زکیه و آداب و شعائر بهائیه چنان ممتاز از سائران گردند که عموم طوائف از اسلام و زیدشتی و مسیحی و کلیمی و طبیعی اطفال خویش را بطیب خاطر و رغبت تمام در آن معاهد عالییه بهائیه گذارند و بدست مربیان بهائیان بسپارند و همچنین اجراء و تذفید احکام منصوصه کتاب الله است زیرا قیام باین امر خود بذفسه مابین عناصر مختلفه که در ظل رایت الهی محسوسند ایجاد الفت و ارتباط و یگانگی نماید و کافل و ضامن وحدت جمیع اهل بهاء گردند و مابیه الامتدایز بهائیان را از ملل و طوائف عالم ظاهر و ثابت نماید ولی اجرای حدودات و سنن و احکام و شعائر شرع مبین در هر نقطه و کشوری باید باطلاع و صوابدید و دستور العمل امنای محفل مرکزی آن اقلیم باشد زنه از نهاری احبای الهی و اماء الرحمن در این ایام پرا نقلاب از صراط و انحراف مستقیم احکام الهیه منصرف شوند و متابعت شرف مع مقلدان و فوهوسان را نمایند خلع قودیس و تنزیهیه را از تن بیدند از ذن و ثوب رثیت را که بلوث سذبت غرب ملوث گشته مرتدی گردند از نصایح قلم اعلی و بدتایند و بتوهومات و مبادی سقیمه اهل هوس و هوی توجه و تمایل نمایند قلم اعلی اهل بهارا باین ذنای اعلی نصیحت میفرماید « ارضیکم فی آخر القول بان لا تتجاوزوا عن حدود الله و لا تلتفتوا الی قواعد الناس و عاداتهم لانها لا یسمن و لا یغنیکم بل سدن الله انتم فانظروا و من شاء فلیتخذن هذا النصح الذفسه سبیللاً الی الله فمن شاء فلیرجع الی هواه ان ربی لغنی عن کل من فی السموات و الارض و عن کل ما هم یقولون او یعلمون »

ثالث :- ایجاد و تشدید روابط متبوعه رسمیه با اولیای امور محلی و مرکزیت اعضای محافل روحانیه علی الخصوص امنای محافل مرکزی اقلیم شرقیه باید در این ایام در کمال حزم و اعتدال جامعه خود را از زوایای مظلومه خمول و حقارت بمعصه شهود و اقتدار انتقال دهند و در هیئت اجتماعیه اعضای غالبه و اعضاء قاهره و ایادی فعاله گردند و لیاقت و کفایت و استعداد و امانت و درایت و حسن طوبیت خویشرا در انظار حکام و زما مداران ابراز و اثبات نمایند ولی مقصود این نبرده که باره سالی سیاست همراز و دمساز گردند و در سیاست دولت مداخله کنند و با احزاب مشارکت نمایند چنانکه از قبل تاکید گشت - احبای الهی باید در این ایام در کمال مراقبت و دقت و خلوص شئون اداریه را از شئون سیاسیه تفریق و تمیز دهند و طوائف اداری را بدل و جان قبول نمایند بلکه سعی موفور در تکصیل آن مبذول دارند تا فعلاً و عملاً امانت و کفایت

از رنگهای آفرینش پیش دانا و بیباک و توانا بیدارید و آنچه سزاوار روز اوست بیاید
 امروز روز دیدار است چه که یزدان بی پرده دیدار و آشکار بجان پاک بشتابید
 شاید برسید و آنچه سزاوار است پی برید از آب پرهیزگاری خود را از آزر کردارهای
 قاشایسته پاک نمائید تا از روزی نیاز را بیدارید روشنی نخستین در روز پسین
 دیدار بسه چیز دیدار دست دهد و دستکاری دیدار شود پاکی دل و دیده
 و پاکی گوش از آنچه شنیده بگوئی دوستان راه نما آمد گفتارش از گفتارها دیدار
 و راهش میان راه ها نمودار راه راه اوست بیاید و گفتار گفتار اوست بشنوید
 امروز ابر بخشش یزدان میدارد و خورشید داناکی روشنی میبخشد و بخود راه
 می نماید چون مرد آنکه راههای گمان را گذاشت و راه خدا گرفت اید وستان
 دست توانای یزدان پردههای گمان را درید تا چشم ببیند و گوش از شنیدن
 باز نماید امروز روز شنیدن است بشنوید گفتار دوست یکتا را و آنچه سزاوار است
 رفتار نماید از گفتار پرسی بگفتار تزی آغاز نمودیم یا ایها المقبل اسمع الذمات انه
 ارتفع فی سجن عکاء و یدع العباد الی الله مالک الایجاد تفکر فیما ظهر لمری
 ما لا یرات عین الابداع ان ربک هو العزیز الفضال ایاک ان یمنعک ما فی
 العالم عن مالک القدم دج الظنون و مظاهرها و الالهام و مشارقها مقبلا الی الله
 مالک المبدء و المآب هذا یوم البصر ان المظفر الاکبر تشرف بانوار ظهور مالک
 القدر الذی اتی من سماء البیان بالحجة و البرهان و هذا یوم السمع قد ارتفع
 فیہ صریر القام اعلى بین الارض و السماء اسمع و قل لک الحمد یا مقصود العالم
 و اک الذمات یا مالک البرقاب -

یا ایها السائل امروز نور ناطق و نار متکلم و خورشید حقیقی مشرق جهد
 نما شاید فائز شوی بآنچه سزاوار یوم الله است اگر در آنچه ظاهر شده تفکر نمائی
 خود را غنی و مستغنی از سوال مشاهده کنی حق مقدس است از ظنون و اوهام
 و مشیت و اراده نام - با علم یفعل ما یشاء و رایت یحکم ما یرید آمده حاجت
 و برهان فوق مقامات اهل امکان ظاهر فرموده آیاتش در کتب و زبر و الواح
 موجود و مشهور و بیاناتش در سوره مملوک و رئیس ظاهر و هویدا ایس الاحدان
 یجرب الرب انه یمتحن العباد کیف یشاء اگر فی الحقیقت ببصر انصاف در آنچه
 ذکر نمودیم مشاهده نمائی و بسمع عدل اصغاکنی بکلمه مبارکه رجعت الیک
 یا مولی العالم مذقظاً عن الامم ناطق شوی بشنوندای مظلوم را قدم از مقامات
 و ظنون و اوهام اهل امکان بردار و برلا مکان گذار لتسمع تعمرات طیور العرش و تغنیات
 عناد العرفان علی اعلى الافصان نسأل الله ان یؤیدک و یوفقک علی
 ما یرضی و یرضی انه مولی الوری و رب العرش و الثری لانه الاله الفرد الواحد
 العظیم الحکیم - اذا اخذک جذب البیان من الافق الاعلى قل الیه الیه
 اشهد بوحدانیتک و فردانیتک و بعزک و عظمتک و سلطنتک انا عبدک و ابن

عبدک تد اقبلت الیک منقطعاً عن درونک و راجیاً بدائع فضلک اساء لک باء مطار
 سعاب سماء کرمک و باسرار کتابک ان توید فی علی ما تحب و ترضی - ای رب
 هذا عید اعرض عن الالهام مقبلاً الی افق الایقان و قام لدی باب فضلک و فوض
 الامور الیک و توکل علیک فافعل به ما یرغبی لسماء جودک و بحر کرمک
 انک انت المقدر العظیم الحکیم اشهد یا الیهی بانک اعلم بی منی قدر لی ما یقر
 بنی الیک و ینفعنی فی الآخرة و الاولی انک انت مولی الوری و فی قبضتک
 زمام الفضل و العطاء * لانه الا انت الفضال الکریم - الیهاء عنی اهل البهائم الذین
 ما منعتهم ضوضا الامم عن مالک القدم قاموا و قالوا لله ربنا و رب العرش العظیم *

از سر قومات مبارکه حضرت ولی امر الله ارواحنا له الغداء

حال ای برادران و خواهران روحانی دور دور ایرانست و زمان زمان نصرت
 و شد ما ذی عزیزان آن سامان بدایت بزوغ آفتاب سعادت ابدیه است و تباشیر
 عصر عزت موعوده آن ستمدیدگان اگر در ممالک بیگانگان همچو آثار عظیمه و
 ظهورات هائله و شوقانات غریبه ظاهر و نمودار گشته پس در موطن اصلی جمال
 قدم و اسم اعظم بنص صریح مرکز عهد اقوام و امم گردند من بعد چه خواهد شد المنة لله که
 و ایندیش مغبوط و محسود اقوام و امم گردند من بعد چه خواهد شد المنة لله که
 باراده از لیه و مشیت مهیمنه مالک البریه آن روح غالبه الهیه که بظهور جمال
 قدم و قوه اسم اعظم در کالبد آن اقلیم مکرم دمیده شده حال در کینونت
 این نهضت جدیده که وجه ایران را منقلب ساخته تجلی و اشراق نموده و در
 مجاریش سریان یافته و شجره آمید آن مظلومان پس از هشتاد سال صبر و انتظار
 عاقبت ثمر و نتیجه بخشیده عقاید خرافیه و اوهام مستولیه و تعصبات مذهبیه
 یک یک در شرف زوال و انوار مدنیت و اثرات هم عایقه رجال دولت از هر
 سمتی نمودار و سائل امنیت و آسایش ملت متدرجاً فراهم و اساس نظم
 و ترقی مملکت ثابت و مستحکم اصلاحات داخله متتابعاً در جلوه و ظهور و آثار
 و معاهد مروجین تقالید و اوهام منهدم و مظمور مشروعات مفیده متنوعه در
 تشریح و تفسیر و تمهیدات اساسیه در استخلاص ملت از قیود اسارت و جهالت
 در ترویج و تعمیم علمای رسوم در پنجه تقلیب گرفتار و در گرداب فنا غوطه ور
 و بقیه و سخط الهی معذب شعرا قد سیتشان بر خاک مدلت بیفتاد و صفوف
 محکمه شان بیمین قدرت پراگنده و پریشان شد دست تطاول شان کوتاه شد و
 محبوبیت و مقر بیتشان بخند لان سرمدی مبدل گشت اهل بها از دام اهل
 جفا برهیدند و حلاوت نصرت و نجات از دست آن مذقظ قهار بچشیدند و تشنت
 شمل دشمنان دیرین را بدیده عنصری مشاهده نمودند حال باید منادیان
 اسم اعظم و دلدادگان امر جمال قدم در آن اقلیم مکرم بشکرانه این مواهب و الطاف

THE DAWN.

Vol. VI.

APRIL, 1929.

No. 8

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Bahá'í Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u'llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahai Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

Words of 'Abdul Baha.

In past centuries the nations of the world have imagined that the law of God demanded blind imitation of ancestral forms of belief and worship. For example the Jews were captives of hereditary racial religious observances. The Mohammedans likewise have been held in the bondage of traditional forms and ceremonials. The Christians also have been implicit followers of ancient tradition and hereditary teaching. At the same time the basic foundation of the religion of God which was ever the principle of love, unity and the fellowship of humanity has been forsaken and cast aside, each religious system holding tenaciously to imitations of ancestral forms as the supreme essential. Therefore hatred and hostility have appeared in the world instead of the divine fruitage of unity and love. By reason of this it has been impossible for the followers of religion to meet together in fellowship and agreement. Even contact and communication have been considered contaminating and the outcome has been a condition of complete alienation and mutual bigotry. There has been no investigation of the essential underlying basis of reality. One whose father was a Jew, invariably proved to be a Jew; a Mohammedan was born of a Mohammedan; a Buddhist was a Buddhist because of the faith of his father before him; and so on. In brief, religion was a heritage descending from father to son, ancestry to posterity without investigation of the fundamental reality; consequently all religionists were veiled, obscured and at variance.

Praise to be God! we are living in this most radiant century wherein human perceptions have developed and investigations of real foundations characterize mankind. Individually and collectively man is probing and penetrating into the reality of outer and inner conditions. Therefore it has

ای ابل عالم همه باریک و اید و برگ یک شایسته

از آن کس که بر ما
 یز بنده بی یک بار
 طبع و توفیق می بود
 خجسته باریک شایسته
 افزوده می بود

مقصود رساله الاشراق وحدت و یگانگی عالم انسانی است و تقسیم اصول ادیان که فی الحقیقه اصول
 و اساس کل واحداست و وظیفه نشر مطالبی که جامع باین مقام اعلی و مرتبه علیاست و مقالات مختصر
 مفید و مخصوص از هر یک در این رساله درج خواهد شد عنوان مراسلات پرت کبرن ۱۹۹

جلد ششم | ماه فورال و مارت سده ۱۹۲۹ | شماره ششم و هفتم

هوالبهی الابهی
 مذاجات مبارک

إلهما معبودا ملکا ملکا الملوکا

از تو می طلبم تایید فرمائی و توفیق عطا کنی تا بآنچه سزاوار ایم تو است
 عمل نمایم و قابل جود و کرم تو است مشغول گردم - ای کریم غافلانرا ببهر
 آگاهی راه نما و کنیزان ترا با فوار اسمت منور فرما و با اعمال طیبه طاهره و اخلاق
 مرضیه مویده دار اک الحمد و الثناء لک الفضل و العطاء این نمله فانیه را بسراق
 عرفانت راه نمودی و در ظل خبیه مجدات ماوی دادی توئی بخشنده
 و توانا و دانا و بیخفا

از آثار مبارکه قلم اعلی

بنام آنکه بدم از اوست و امید از و

فخستین گفتار کردگار اینست با سینه پاک از خواهش و آرایش و دل پاکیزه

اخبار امرایان
 اشراق ۲۲۴
 اربعه محرم ۳۸

come to pass that we are renouncing all that savours of blind imitation, and impartially and independently investigating truth. Let us understand what constitutes the reality of the divine religions. If a Christian sets aside traditionary forms and blind imitations of ceremonials and investigates the reality of the gospel, he will discover that the foundation principles of the teachings of His Holiness Christ were mercy, love, fellowship, benevolence, altruism, the resplendence or radiance of divine bestowals, acquisition of the breaths of the Holy Spirit and oneness with God. Furthermore he will learn that His Holiness declared that the Father "maketh his sun rise on the evil and on the good and sendeth rain on the just and on the unjust." The meaning of this declaration is that the mercy of God encircles all mankind; that not a single individual is deprived of the mercy of God; and no soul is denied the resplendant bestowals of God. The whole human race is submerged in the sea of the mercy of the Lord and we are all the sheep of one divine shepherd. Whatever short comings exist among us must be remedied. For example those who are ignorant must be educated so that they may become wise; the sick must be treated until they recover; those who are immature must be trained in order to reach maturity; those asleep must be awakened. All this must be accomplished through love and not through hatred and hostility. Furthermore His Holiness Jesus Christ referring to the prophecy of Isaiah, spoke of those who having eyes, see not, having ears, hear not, having hearts, understand not" yet they were to be healed.

—:0:—

Letter from the Guardian of the Cause.

Dearly beloved brothers and sisters in 'Abdul-Baha :

With a heart overflowing with thankfulness and joy I take my pen to share with you tidings that eloquently testify to the triumphant majesty and unconquerable spirit of the Faith of Bahauallah. From Geneva, the seat of the League of Nations, there comes the news that the fervent plea addressed by the Bahais of Iraq to the world's supreme Tribunal regarding an issue that for a time has stirred the Bahai world to its foundation has at last met with a noble and most gratifying response.

You will recall the reference made in my previous communications, dated November 6, 1925, October 29, 1926, and January 1, 1929, to the forcible seizure of Bahauallah's sacred house by the Shiabs of Baghdad, to the appeals which from almost every quarter of the globe have showered upon the authorities of Iraq for its restitution, to the long and unsuccessful legal proceedings to which the representatives of the Faith in that land have resorted, and lastly to the petition which they have addressed to the League's Permanent Mandates Commission setting forth the history of the case and appealing for the intervention of the Council in their behalf. I am now informed that after mature deliberation the conclusion arrived at by the Mandates Commission, urging that prompt action be taken to redress the wrong suffered by the Bahais, has been duly communicated to, and adopted by, the Council of the League, which in turn will formally communicate the recommendations of its Commission to the Mandatory Power.

From the official text of the minutes of the meetings of the Mandate, Commission, as well as from its authorised report to the Council, both of which have been made public, it is clear and evident that the terms of the conclusion arrived at are neither vague nor evasive but set forth in unmistakable language the legitimate aspirations of an oppressed and struggling Faith. The decision neither implies compensation to the Bahai Community for the loss of the sacred buildings, nor does it expressly provide for the expropriation of the property by the State. To quote from the text of the official document, the Commission has resolved "to recommend the Council to ask the British Government to call upon the Government of Iraq to redress without delay the denial of Justice from which the petitioners have suffered."

A glance at the minutes of the Commission's meeting will suffice to reveal that in the course of the lengthy discussions conducted by the Members of the Commission the following important facts have been stressed and recognized. The British accredited representative, present at the sessions of the Commission, has declared that, "it was a fact that the Mandatory Power had recognized that the Bahais had suffered an injustice and, ever since the award made by the High Court, the High Commissioner had been considering what means could be found to remove, either by an executive act or otherwise, the unjust effects of that decision." Moreover, it has been acknowledged by the accredited representative that the Bahais had been in bonafide occupancy of the property, that they had expended on it sums that exceeded the value of the site itself, and were thus, in accordance with the provision in the still operative Turkish Law, entitled to purchase the site. Allusion has also been made in the course of the deliberations of the members of the Commission to the fact that the action of the Shiah Community with respect to Bahauallah's sacred house constituted a breach of the Constitution and the Organic Law of Iraq which, according to the testimony of the British accredited representative, expressly provided for the unfettered freedom of conscience. A question from one of the members had even elicited from the representative of the British Government the reply assuring the Commission that the Mandatory Power actually possessed means of exercising pressure on the authorities in order, if necessary, to ensure that so fundamental an article in the constitution would be respected. Furthermore, the opinion has been strongly expressed that the matter has assumed 'an importance which exceeded that of the individual case of the Bahai's inasmuch as the judgement of the High Court was suspected of having been inspired by political prejudice, with the consequent impression on the Commission that 'from a moral point of view, conditions in Iraq were not improving, that religious passions still ran high and that peace had not yet been brought about between the various religious Communities.' It has even been proposed to supplement the report submitted to the Council with the observation that, in the opinion of the Commission, "a country in which the sovereign and the highest law courts are capable of so flagrant a denial of justice would probably not be considered to be eligible to become a Member of the League of Nations." The minutes of the Commission's meeting further indicate that the contents of the letter addressed by the Prime Minister of Iraq to the British representative in Bagdad and which accompanied the text of the petition of the Bahais do not in the opinion of the Commission "meet any of the allegations of the petitioners" and are confined to a mere assertion

that the judgement of the Court of appeal was pronounced in accordance with the laws of the land. As to the memorandum submitted by the Mandatory Power in connexion with Bahai petition, and to which the minutes briefly refer, it is expressly stated that His Britannic Majesty's Government considers the ejection of the Bahais while the case was still undecided to have been an illegal action, that the reasons adduced to justify such action were hardly admissible and that the final verdict of the Court of appeal is unsustainable contrary to law, tainted by political considerations. The minutes further declare that although any petition presented to the Commission appealing from a decision given by a Court of Law is to be considered as not being in order, yet as the petition submitted by the Bahais reveals such a state of partiality, servility, and sectarianism that it has been found desirable to depart from the general rule and to regard the petition in question as receivable by the Commission. And among the concluding observations in the Minutes of the Commission regarding the Bahai petition is this significant passage; "The revelation made in connection with this petition show the present position in Iraq in an unfavourable light. In a country where the conduct of the highest authorities has led the Mandatory Power to pass such severe criticism where the supreme Court of Justice is under legitimate suspicion and where religious fanaticism pursues minorities and controls power, a state of affairs prevails which is not calculated to ensure the development and well-being of the inhabitants. The petitioners have suffered a serious denial of justice the direct responsibility for which rests on the authorities of Iraq. The fact that this denial of justice could not be prevented or immediately made good was due to the weakening of the Mandatory Power's Control in Iraq. The Mandatory attempted, but in vain, to redress the injury done to the petitioners by using the means of influence at its disposal under the regime set up by 1922 Treaty vis-a-vis King Feisal and the Iraq Government. These efforts would not appear to correspond fully to the engagements resulting from the British Government's declaration which was approved by the Council on September 27th, 1924, and renewed by the British Government in 1926, whereby the Treaty of Alliance between the British Government and Iraq was to ensure the complete observance and execution in Iraq of the principles which the acceptance of the Mandates was intended to secure."

This grave censure pronounced by the Mandates Commission of the League of Nations on the administration of justice and the general conduct of affairs in Iraq, as well as the association of the humiliation afflicting Bahauallah's sacred dwelling-place with the obligations implied in the Treaty of alliance binding the Governments of Great Britain and Iraq, not only proclaim to the world the enhanced prestige of that hallowed and consecrated spot, but testify as well to the high sense of integrity that animates the members of the League's honoured Commission in the discharge of their public duties. In their formal reply to the Bahai petitioners, the members of the Permanent Mandates Commission have, with the sanction of the Council of the League of Nations issued this most satisfactory declaration.

"The Permanent Mandates Commission, recognising the justice of the complaint made by the Bahai Spiritual Assembly of Bagdad, has recommended to the Council of the League such action as it thinks proper to redress the wrong suffered by the petitioners."

A similar passage inserted in the report of the Finnish Representative to the Council of the League runs as follows. "The Commission has also considered a petition from the National Spiritual Assembly of the Bahais of Iraq, a community which has been dispossessed of its property by another community and has been unable to recover it by legal means. The Commission is convinced that this situation, which it describes as an injustice must be attributed solely to religious passion, and it asks that the petitioner's wrongs be redressed. I venture to suggest that the Council should accept the Mandates Commission's conclusion on this case, which is an example of the difficulties to be met with in the development of a young country." This report, together with the joint observations and conclusions of the Commission, have been duly considered and approved by the Council of the League, which has in turn instructed the Secretary-General to bring to the notice of the Mandatory Power, as well as the petitioners concerned, the conclusions arrived at by the Mandates Commission.

Dearly-beloved Coworkers! Much has been achieved thus far in the course of the progress of this complicated, delicate, and highly significant issue. The Bahai world is eagerly expectant, and highly prays, that the Almighty may graciously assist the Government chiefly responsible for the well-being of Iraq to take "without delay" such steps as will ensure the execution of the considered judgment of the representatives of the Sovereign States, members of the Council, the signatories of the Covenant, of the League of Nations.

I will, if deemed proper and advisable, inform you of the manner in which the admiration and the gratitude of the National Spiritual Assemblies, representatives of the diverse communities in the Bahai world should be expressed and tendered to the authorities of the League of Nations who have been chiefly responsible for this noble, this epoch-making decision. For none can doubt that the published verdict pronounced by the Mandates Commission sets the seal of international sanction on the triumph of God's persecuted Faith over the ecclesiastical and civil powers of hostile Islam. Within the ranks of the orthodox Sunnis and of the bitter and fanatical Shi'ahs, the chief sects of the Muslim Faith and constituting respectively the bulk of the ruling class and the population of Iraq, a feeling of consternation must necessarily prevail. For however obscured their vision they still can recognise in this historic judgment the herald of that complete victory which is destined to establish the ascendancy of what, in the words of the members of the Commission is but "a small minority, drawn from a lower social grade, and pressing neither political nor social influence," over the combined forces of the Islamic population of Iraq.

I must not fail in conclusion to refer once again to the decisive role played by that distinguished and international champion of the Faith of Bahauallah, our dearly-beloved Mountfort Mills, in the negotiations that have paved the way for the signal success already achieved. The text of the Bahai petition, which he conceived and drafted, has been recognised by the members of the Mandates Commission as "a document well-drafted, clear in its argument and moderate in tone." He has truly acquitted himself in this most sacred task with exemplary distinction, and proved himself worthy of so noble a mission. I request you to join with me in my prayers for him, that the spirit of Bahauallah may continue to guide and sustain him in the final settlement of this most mighty issue.

Your true brother,
(Sd.) Shoghi.

Notes and News.

The National Spiritual Assembly of Egypt is establishing an International Bureau in cooperation with Geneva, Switzerland. They are considering to take a building for the purpose of welcoming and assisting the travelling friends and visitors which go to and fro, passing through Haifa and other points. The Bierut students are also acquiring a building for this purpose; and if all the National Assemblies of the world's countries do the same, there will be no difficulties for travelling brothers and sisters among strangers, and our unity will be increased. The National Assemblies of all countries could decide which point of their respective places would be the most advantageous for such a Bureau, which would welcome, entertain, and help friends and teachers to travel from one country to the other.

—:o:—

The Bahai Spiritual Assembly of Rangoon with which the 'Dawn' associates sends its heartiest congratulations to the friends of the Spiritual Assembly of Baghdad for the brilliant success wick ultimately crowned their untiring noble efforts to restore the sacred house of Bahauallah to the Bahais who were wrongfully and illegally ousted therefrom. We also take this opportunity to respectfully join, with hearts overwhelmed with thankfulness and gratitude the Beloved Guardian of the Cause in his prayers for our dearly-beloved, brother Mountfort Mills to whose wise negotiations and well drafted petition to Council of the League of Nations the present triumph of justice is solely due.

To

The beloved of the Lord and the handmaids of the Merciful,
Haifa, Palestine.

March 20th 1929.

လူသတ္တဝါတို့မှာ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား။ မိမိချက်မြိုင်ရာ အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်၊ အလျဉ်းမဖြစ်နိုင်၊ တကမ္ဘာလုံးကို ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်း
စာကို မြန်မာနိုင်ငံနေ၊
ဘဟာဒီး-သာသနာ
တော်မဟာဗုဒ္ဓလေရှ
ဟာနီအသင်းကပုံနှိပ်
ထုတ်ဝေကြသည်။

အခန်းမှား၊
မြန်မာပြည်နှင့်
အိန္ဒိယပြည်များ။
၁၂ လ ၅။
ဒီရန်။ ၁၂-လ
၂-တူမန်၊
အမေရိကံ။
၁၂ လ ၂ ဒေါ်လာ၊
အင်္ဂလန်ပြည်။
၁၂ လ ၇၅ ရှိလက်၊
အေဂျစ်နှင့်ပါလက်
စတိုင်းပြည်များ။
ကိုရီးယား၊ ၅၀။
တစောင်လျှင် ၈၀။
စာတိုက်ခ အငြိမ်း။

အယ်ဒီတာ၊
ကထိဗားမဟာမာ်
ယုနူးစ်၊
ရန်ကုန်မြို့၊
စာတိုက်သေတ္တာ
နံပါတ်-၂ ၉၉။
P. BOX No. 299.
RANGOON.

အိုလောက်သူလောက်သား လူအ
ပေါင်းတို့ သင်တို့သည်။ သစ်ပင်တ
ပင်တည်းမှသီးပွင့်သော သစ်သီးများ
နှင့်။ အကိုင်းတကိုင်းတည်းမှ ပေါက်
ရောက်လေသော အရွက်များပင် ဖြစ်
ကြ ကုန်သည်ဟု၊ ဘဟာဒွလ္လာဟ်
အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

SECRETARY.
B. S. A.
Post Box No. 299
RANGOON.

ဆဋ္ဌမတွဲ။ ၁၉၂၉-ခု။ ဧပြီလ။ နံပါတ် ၈။

ရောင်ခြည်တော်-မဂ္ဂဇင်းနှိုက်။ လိုရင်းတည် ဟူသောဝတ်တရားအကြောင်းမှာ၊
တကမ္ဘာလုံး၌ ရှိနေကြသောမနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ညီအစ်ကိုအရင်းဟူ၍
ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်၊ တလုံးတဝတ်တည်းနှင့်။ တစ်ဝတ် တသဘောတည်း ဖြစ်
အောင်ပြုလုပ်ခြင်းမျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့် အလုံးစုံသောသာသနာတော်
မြတ်တို့၏။ မူလ-အခြေအမြစ်ရင်း တခုတည်းနှင့် တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
ကောင်း၊ ညွှန်ပြခြင်းမျိုးဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့်
စပ်လျဉ်း၍၊ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို၊ မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သို့ ထံက
ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ၊ ကွင်းခြင်းမရှိဘဲ၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပါလိမ့်
မည်။ မောင်တော်၏ဝတ်တရားများကိုသက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး
အချိုးရမင်းပြည့်အောင် မြှင့်ခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာ မြို့ရေးရွာမှုများတွင် မပါမဝင်သော အသီးသီး
ဘာသာများက၊ ကိုယ်အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်၊ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသော
အချက်များကို အလေးဂရုမပြု၊ လျစ်လျူရှုနေရပါသည်။

မှန်ကန်ခြင်းနှင့်ဖြောင့်မတ်ခြင်း။

ဘဟာ အလ္လာအရှင်မြတ်၏(တရုဇတ်)အမိန့်တော်၌ပါရှိသည်ကား။

ကော်စစ်စစ်ကား-ဖြောင့်မတ်ခြင်းသည် ဤလောကီတွင်၊ ငြိမ်သက်ခြင်းတည်းဟူသောအရာအပေါင်းတို့၏တံခါးပင်ဖြစ်၏။ မဟာဂရုဏာတော်အပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသောအရှင်၏ထံပါးကော်မလာရှိသော၊ ဘုန်းကျက်သရေ၏လက္ခဏာလည်းဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ဖြောင့်မတ်ခြင်းအခြေကိုရရှိသောသူသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းနှင့်ဂုဏ်ဒရပ်ကြီးမားခြင်းကိုရရှိနိုင်ပေ၏။ ဖြောင့်မတ်ခြင်းသည်လူတို့၌ချမ်းသာခြင်း၊ ငြိမ်းခြင်းကိုဖြစ်စေသောအချက်ကြီးဖြစ်ပေ၏။ အရာရာတိုင်း၏တည့်မတ်ခြင်း၊ ဂုဏ်အသရေကြီးမြင့်ခြင်းနှင့်ကျော်စောခြင်းသည် ထိုဖြောင့်မတ်ခြင်းဖြင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

အိုဘဟာ၏လူအပေါင်းတို့ ဖြောင့်မတ်ခြင်းသည်၊ သင်တို့၏အကောင်းဆုံးသောဝတ်လုံနှင့်သင်တို့ခေါင်း၌လှပကြီးကျယ်ဆုံးသောသရေဖြစ်ပေ၏။ ထိုဖြောင့်မတ်ခြင်း၌ တည်ကြည်စေကြလော့။ ဤအမိန့်သည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တော်မူလှသောအရှင်၏အမိန့်တော်ဖြစ်ပေ၏။

တဖန်မိန့်တော်မူသည်ကား။

ယုံကြည်ခြင်း၏နည်းဥပဒေသည်ကား။ နှုပ်ဖြင့်သာပြောဆိုခြင်းကိုနည်းစေ၍အမှားတတ်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းကို၊ များပြားစေရမည်။ တစ်စုံတယောက်သည်။ အလုပ်လုပ်ခြင်းထက်၊ နှုပ်ဖြင့်ပြောဆိုခြင်းသည်သာလွန်ခဲ့ပါ။ ကော်စစ်စစ်ထိုသူသည်လူဖြစ်ကျိုးမနပ်ဘဲ၊ ထိုသူ၏အခြင်းသည်။ အသက်ရှင်ခြင်းထက်ပင်ကောင်းလိမ့်ဦးမည်။

အပ္ပန္နုလ်ဘဟာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။

မှန်ကန်ခြင်းသည်လူအပေါင်းတို့၏ကောင်းခြင်းလက္ခဏာများတွင်၊ အခြေအုတ်မြစ်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ မှန်ကန်ခြင်းမရှိပါက၊ လောကီ၊ လောကုတ္တရာနှစ်ဖြာသောဘာများ၌တိုးတက်ခြင်းနှင့် အောင်မြင်ခြင်းကို မရရှိနိုင်။ ဤမျှလောက်ကောင်းမြတ်သော လက္ခဏာသည်လူတို့၌ရှိခဲ့ပါ။ အခြားသောကောင်ခြင်းလက္ခဏာတို့သည်လည်းဖြစ်ရှိပါပေလိမ့်မည်။

သင်တို့၏မျက်နှာများ၌ မှန်ကန်ခြင်းနှင့်ဖြောင့်မတ်ခြင်းအလင်းရောင်တို့သည်။ ထွန်းတောက်လျက်ရှိကြစေသဖြင့်လူအပေါင်းတို့သည်လုပ်ရေးဆောင်တာ၌သော်လည်းကောင်း၊ အခြားအမှုကိစ္စများ၌သော်လည်းကောင်း၊ သင်တို့၏ဂုဏ်သဒ္ဓါသည်တည်မြဲကြောင်းကိုယုံကြည်ကြသည်အခြေအပေါ်၊ ရောက်စေရမည်။ သင်၏ကိုယ်ကိုမေ့လျော့၍ အားလုံး၏ကောင်းကျိုးကို ရွက်ဆောင်ရမည်။

ခမ္ဘနိရာမကိုယ်ခန္ဓာကိုရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း။

လူအပေါင်းတို့သည်၊ ကြိုးစား၍ စစ်စစ်ဖြစ်သောကိုယ်ကိုရှာဖွေပြီးလျှင်၊ မိမိတို့စိတ်တွင်း၌ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသောပြည့်စုံခြင်းအခြေများကိုထင်ပေါ်စေကြရမည်။ အတွင်းခန္ဓာသည်၊ အပြင်ခန္ဓာနှင့်တခြားစီဖြစ်ပေ၏။ ထိုအပြင်ခန္ဓာမှာမူ အတွင်းခန္ဓာ၏ တိုက်ဆောင်နှင့် အများအားဖြင့် အကျည်းထောင်ပင် ဖြစ်၏။ (လျှို့ဝှက်သော) စကားများ၌မိန့်တော်မူသည်ကား။

အိုဘည်ရှိခြင်း၏သား။ အနန္တတန်ခိုးတော်၏လက်များဖြင့်၊ သင့်ကိုပြုပြင်၍စွန်းအားဖြင့်ပြည့်စုံသောလက်ချောင်းတော်များဖြင့်၊ သင့်ကိုဖန်ဆင်းသားပြီးသင်၏အတွင်း၌ ငါ့အလင်း၏အဆီအနှစ်ကိုတည့်သွင်းသား၏။ ထိုကြောင့်ထိုအရာမှတစ်ပါး၊ အခြားအရာတစ်ခုခုကိုမျှ အားကိုးခြင်းမပြုနှင့်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ငါ၏ပြုလုပ်ခြင်းသည်၊ စုံလင်၏။ ငါ၏အမိန့်တော်သည်၊ စူးရှပေ၏။ ထိုကြောင့်ဘယ်သောအရာကိုမျှအချက်နှင့်ပတ်သက်၍စွဲတတ်မိစွဲတတ်မိစွဲမရှိလင့်။

အိုဝိညည်၏သား။ ငါသည်သင့်အားချမ်းသာကြွယ်ဝစွာ ဖန်ဆင်းတော်မူပါလျက်၊ အဘယ်ကြောင့် သင်၏ကိုယ်ကိုဆင်းရဲနွမ်းပါးစေသနည်း။ သင့်အားမြင့်မြတ်စေပါလျက်၊ အဘယ်ကြောင့်၊ ယုတ်ညံ့ခြင်းတို့ဖြစ်စေသနည်း။ သိရှိခြင်းများ၏အဆီအနှစ်မှသင့်ထိုဖန်ဆင်းတော်မူပါလျက်၊ ဘယ်အတွက်ငါမှတစ်ပါး၊ တခြားတဦးတယောက်ကိုရှာကြံသေးသနည်း။ ငါ၏ချစ်ခြင်းမဟာဂရုဏာတော်၏မြေမှသင့်ကိုပြုပြင်ပါလျက်အဘယ်ကြောင့်၊ တခြားတယောက်ကို ရှာတော်၏မြေမှသင့်ကိုပြုပြင်ပါလျက်အဘယ်ကြောင့်၊ တခြားတယောက်ကို ရှာဖွေသနည်း။ သင်၏စက္ကူကိုသင်၏ကိုယ်သို့လှည့်လော့။ ထိုအခါ၊ သင်၏ကိုယ်တွင်း၌ငါသည်တန်ခိုးအာနာကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်းအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံစွာရပ်လျက်ရှိစေမည်ကုန်သောအထိဖြစ်ရလိမ့်မည်။

အိုငါ၏ကျွန်တော်မျိုး။ သင်သည်၊ ညှိမ့်သောဒါးအိမ်၌ ထည့်သွင်းထားသဖြင့်၊ ပန်းဘဲသမားများမကြည့်မြင်နိုင်သည့် တောက်ပခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသောသံမဏိဒါးကဲ့သို့ဖြစ်ပေ၏။ ထိုကြောင့် ကိုယ်၏အတ္တအလိုများနှင့် ပြည့်စုံလျက်ရှိသော၊ ထိုဒါးအိမ်မှထွက်၍လာခြင်းအားဖြင့်၊ တကမ္ဘာလုံးအား သင်၏ထွန်းတောက်ခြင်းကိုပြုလော့။

အိုငါ၏အစေ့။ သင်သည်၊ သန့်ရှင်းသော ကောင်းကင်ဘုံ၌နေအခါ ထွက်လျက်ရှိသော ကြယ်နက္ခတ်ဖြစ်ပေ၏။ ဤကမ္ဘာလောက၏ ညှစ်ညှိုးစေသောအရာများသည်၊ ထိုအလင်းကိုဖုံးအုပ်စေပါနှင့်။ လျစ်လျူရှုခြင်းကန့်လန့်ကာကိုဆွဲဆုပ်၍၊ အကာအရံမရှိဘဲ ထွန်းတောက်စွာ ထွက်ပေါ်လျက်၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား၊ အသက်ရှင်ခြင်းဝတ်လုံကိုဝတ်ဆင်ပေးလော့။

ဖြစ်ထွန်းစေလေသည်။

သာသနာနှင့်လောကဓါတ်ပညာတို့၏ ကွဲပြားခြင်းဟု သမုတ်သောအခြင်းအရာသည်သာ၍ပင်တိုးပွားသောရန်ပွဲကြီး ဖြစ်လာလေသည်။ ခရစ်ယာန်လူမျိုးများ၌ ကျမ်းစာတော်၌ပါရှိသောအချက်များကို ဓါတ်လေးပါး။ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ သဘောတရားအတိုင်း ရှောက်ထိုက်၍ စောဓက တက်ကြွလျက် ထိုကျမ်းစာတော်တွင်ပါရှိသောကျမ်းစာချက်များကိုပင်မဟုတ်မမှန်သကဲ့သို့ ပြင်းပယ်ကြပြီးနှစ်ပေါင်းများစွာအထက်ထက်ကစ၍ ယုံကြည်လာကြသော သာသနာ၏ အခြေအမြစ်များကို နှိပ်စက်တိရိလာကြသဖြင့် တဦးနှင့်တဦး အကြီးအကျယ် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြပေ၏။ တရားတော်များကို အကြွင်းမဲ့ မယုံကြည်နိုင်ကြသော သူတို့သည် အရေအတွက်အားဖြင့် တနေ့တခြားတိုးပွားလာကြလေသည်။ လူများတွင်သာမက သာသနာ၏ အကြီးအမှူးပြုကြသော ဆရာဘုန်းကြီးများပင် မိမိတို့ခံယူထားသောဂိုဏ်းနေ၏ အယူအဆများကို ယုံကြည်ခြင်း၌ နှိပ်စက်လာကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့စိတ်မကြေမနပ်ခြင်း စိတ်သဘော အယူအဆတို့ ကွဲပြားများပြားလာခြင်းများနှင့် ငှေးရှေးမိရိုးဖလာ အယူဝါဒအားဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်းမရှိနိုင်ဘဲ မျက်မမြင်သူသည် မှောင်ထဲ၌ ကိုင်တွယ်စရာကို စမ်းသပ်သည်ပမာ သာ၍ သိလိုသောစိတ်နှင့် ကြိုးစားခြင်းများသည် ကားခရစ်ယာန်သာသနာကို ယုံကြည်သောသူများ၌သာ လျှင်မဟုတ်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူမျိုးတိုင်း သာသနာတိုင်းကို ထိုက်နာသောသူများတွင်ပင် အနည်းအများ ဤ ကဲ့သို့ထကြွခြင်းများကို တွေ့ရှိရပေ၏။

ဘဟာ အက္ခရာအရှင်မြတ်ကြေပြာတော်မူသောသတင်းတော်။

ဤကဲ့သို့သော မညီမညွတ်၊ ရှုပ်ထွေးခြင်းတို့သည် ထူးကဲစွာဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိနေစဉ်အခါ ဘဟာ အက္ခရာအရှင်မြတ်သည် လူအပေါင်းတို့အား အရှင်၏ထန်ဘိုးခရာတော်ကို မှတ်လျက် ခေါ်ဘိတ်တော်မူခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ မူကား လူမျိုးအပေါင်းတို့သည် တသင်း တဘာသာတည်းသာ ဖြစ်ကြလျက် တယောက်နှင့်တယောက် ညီအစ်ကိုရင်းသဘွယ်သဘောထားနိုင်စေရန် ညီညွတ်ခြင်းနှင့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြီးများသဖြင့် လူအပေါင်းတို့၌သာ၍ ခိုင်မြဲစေရန် သာသနာတရနှင့်တကွ ပြောခြင်းလူတမျိုးနှင့်တမျိုး ခြားနားခြင်းတို့သည် ကွယ်ပျောက်စေရန် ဤသွေးတွက်ချောင်းစီး ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းများသည် ရပ်ဆိုင်းလျက် လူသတ္တဝါတို့သည် အိမ်ထောင်တရတည်း၏ သားသမီးများကဲ့သို့

ဖြစ်လာစေရန်ဟူ၍ ပရိဖက်သာ ဘရောင်း အားဘဟာ အက္ခရာအရှင်မြတ် အမိန့်ရှိတော်မူပေ၏။

ဤသတင်းသည် အလွန်အလွန်ထူးကဲမြင့်မြတ်သော သတင်းစကားဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုမိန့်တော်မူချက်များကို အထမြောက်ဖြစ်ထွန်းစေရန် မည်ကဲ့သို့ကြံဆောင်ရပါမည်နည်း။ နှစ်ပေါင်း-ထောင် သောင်းမက ပရောဖက်များသည် ဟောပြောခဲ့ပေပြီ။ သူတော်ကောင်းသူမြတ်လောင်းတို့သည်လည်း ဆုတောင်းခဲ့ပေပြီ။ လက်ခံရာများလည်း သိချင်းဆိုခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် သာသနာများ၏ ကွဲပြားခြင်း သွေးထွက်သံရိုခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းတို့သည် ရပ်ဆိုင်းကွယ်ပျောက်ခြင်းမရှိကြသေးပေ။ ယခုအခါမှာ ဤကဲ့သို့ မဖြစ်နိုင်သော အချင်းအရာသည် ဖြစ်မြောက်နိုင်သည်ဟု ဆိုရမည်မှာ ဘယ်ကဲ့သို့သော တန်ခိုးအုဒ္ဓိပကြောင့်နည်း။ ငှေးရှေးက အခြေနှင့်ယခု အခြေကွဲပြားစေသော အချက်များ အသစ်တိုး၍ ပေါ်ပေါက်လာပါလော့၊ လူတို့၏ ဓမ္မတာသဘောသည် ယခုထက်တိုင် ငှေးအခါကကဲ့သို့ပင်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာဆုံးသည်တိုင်အောင် ဤကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေမည် မဟုတ်ပါလော့။ လူနှစ်ဦးဖြစ်စေ၊ လူနှစ်မျိုးတို့ဖြစ်စေ အရာဝတ္ထုတရရကို နှစ်ဦးစလုံး အလိုရှိ၍ နေပါမူ ငှေးအခါကကဲ့သို့ပင် နောင်-လာလတ်သော အခါတို့၌ နိုင်သော သူရစေဟူသော အခြေနှင့် လူယုံကြည်မည်မဟုတ်ပါလော့။

မောရှေ၊ ဗုဒ္ဓ၊ ခရစ်တော်မိဟဗ္ဗတ်အရှင်တို့သည် သာသနာများတရတည်း တလုံးတစည်းတည်း ဖြစ်ရန် မတတ်နိုင်တော်မူခဲ့ကြပါမူ ဘဟာ အက္ခရာအရှင် မြတ်သည် တတ်နိုင်ပါမည်လော့၊ ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့လေသမျှသော-သာသနာတော်အပေါင်းတို့သည် တဖြည်းဖြည်းခြင်းဂိုဏ်းနေများ ကွဲပြားသွားလေ့ရှိကဲ့ပါမူ ဘဟာအိသာသနာတော်သည်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်မဟုတ်ပါလော့။ ဘဟာအိသာသနာ၏ တရားတော်များသည် ဤကဲ့သို့သော မေးခွန်းများနှင့် များစွာကုန်သော အခြားမေးခွန်းများကို အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြေဆိုကြောင်း ကြည့်ရှုကြပို့။

လူ၏ ဇာတိပကတိသဘောသည် ပြောင်းလဲနိုင်ပါ၏လော့။

အတတ်ပညာနှင့်ဘာသာ သာသနာသည် လူ၏ဇာတိပကတိသဘောကို ပြောင်းလဲနိုင်၏ဟု ထင်မြင်ချက်ရှိလေသည်။ အသက်ရှိလေသမျှသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ထိုးထွင်းစွာ ရှောက်ထိုက်ခြင်းမရှိဘဲ သေချာစွာ ပြောဆိုနိုင်သော အချက်တရမှာ ထိုသတ္တဝါသည် မပြောင်းမလဲဘဲ မနေနိုင်။ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိခဲ့မူ အသက်မရှင်နိုင်။ သတ္တဝါပင်လျှင် ပြောင်းလဲခြင်းရှိရမည်။ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိခဲ့မူ အသက်မရှင်နိုင်။ သတ္တဝါပင်လျှင် ပြောင်းလဲခြင်းသည်လည်း အံ့ဩအံ့ဩ အခြေအနေတဆင့်ဆင့်တိုးတက်လေတိုင်း ပြောင်းလဲခြင်းသည်လည်း အံ့ဩ

ခြင်း။ လျှို့ဝှက်ခြင်း။ များပြားခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ သို့တည်းသာ
မဟုတ်။ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏တိုးတက်ခြင်းအခြေများ၌၊ ပြောင်းလဲခြင်းနှစ်မျိုး
ရှိလေသည်။ တမျိုးမှာ အလွန်နှေး၍ပြောင်းလဲသည်ဟူ၍ပင်မသိမြင်မရိပ်မိနိုင်
သောအမျိုး။ အခြားတမျိုးမှာ တခဏခြင်းအလွန်လျှင်မြန်သဖြင့်၊ မျက်လှည့်သ
ဘွယ်ဖြစ်ပေ၏။ ဒုတိယ-ဘော်ပြသောပြောင်းလဲခြင်းများမှာ။ ထိုးထွက်ခြင်းအ
ခြေ၏အလွန်အရေးကြီး၍ ကြိပ်တည်းသောအချိန်တို့၌ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိ၏။ သတ္တ
နှင့်ပတ်သက်၍ထိုအရေးကြီးသောအချိန်သည်ကား။ အရေပျော်၍ထိုအရေဆူ
ပွက်နေသောအချိန်ဖြစ်၏။ ဥပမာ သံခဲသည်-ခိုင်မာသောအခဲမှာအရေဖြစ်သာ
ရာနှင့်ထိုအရေမှာ ဓါတ်ဖြစ်ရာသို့ဖြစ်လေသည်။ သစ်ပင်၊ ဝါပင်-တို့၌မူကား။
သစ်စေ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းအညောင့်ပေါက်၍။ အညွန့်အဖူးတို့သည်။ တဖြည်း
ဖြည်းအရွက်ဖြစ်သော အချိန်ဖြစ်၏။ တိရစ္ဆာန်တို့၌မူ။ ဤကဲ့သို့ပင် ပြောင်းလဲ
ခြင်းများကိုတွေ့ရှိရ၏။ ပိုးကောင်ကလေးသည် ခနချက်ခြင်း-လိပ်ပြာဖြစ်ခြင်း။
ဥဇဲမှကြွက်ကလေးထွက်ပေါက်လာခြင်း။ အမိ၏ဝမ်းမှ။ ကလေးသူငယ်မွေးဖွား
သန့်စင်ခြင်းများဖြစ်၏။ ဝိညာဉ်၏-အထက်တန်းအခြေ တိုးတက်ခြင်း၌လည်း။
လူသည် ဒုတိယမွေးဖွားခြင်းကိုခံရ၍။ စိတ်နေ၊ သဘောထား၊ အကျင့်စာရိတ္တပါ
ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့လျှင်မြန်စွာပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်ရာ၌၊ လူတ
ယောက်။ တိရစ္ဆာန်တကောင်။ သစ်ပင်တပင်။ သတ္တုတခုနှင့်သာပြီးစီးသည်
မဟုတ်။ တမျိုးလုံးကိုဖြစ်စေ။ ထိုအမျိုးတမျိုးမျိုးမှာ များစွာသောသတ္တဝါများကို
ဖြစ်စေ၊ ခမ်းဗီးကျ၊ ရာသီ၌။ အမျိုးတူအပင်များသည်။ တခါတည်းပေါက်ရောက်
ကြသကဲ့သို့-ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်လေသည်။

اقتباس از مکاتیب مبارکه حضرت و ای امر الله ارواحنا له الفداء

هو الله

(۱) امور سیاسیة و مخاصمات احزاب و دول باید کل قلباً و ظاهراً اساناً و با طذا
بکلی در کنار و ازینگونه افکار فارغ و آزاد باشیم *

(۲) گفتار احبا بسع قریب و بعید رسیده حال نفوس منتظر آند که از
رفتار و کردار یاران وانکه ایمان حقیقی و ذکوه ملکوتی استشمام نمایند

(۳) عام وجود تشنه یک قوه قاهره جامعۀ لائی است که ادیان و مذاهب
قدیمه و شعب و اجناس متباینه و حکومت و دول متکثره و طبقات
متباغضه را بیکد بگر طوعاً و قلباً مصالح و امتزاج دهد چه قوهئی مگر قوه
قاهره تعالیم بها این التیام و امتزاج را فراهم آرد

از اثر طبع جذاب آفا محمد علیخان شائق معلم مدرسه متوسطه تأیید همدان
هو الله

وقت است تا بگاشن وحدت گذر کنیم
از جسم نفس ثوب تکبر بیفکنیم
از غافلان عفا و جفا گر فرزن شود
عامل با مرها و صایای حق شویم
چون خلق این جهان ثمر یک شجر بودند
بافو جهای نصرت تأیید ام ترا
بذیاد اتعاد و اخوت بنا کنیم
با عام و خوی نیک مسلح شویم و پس
اقدام بر مصالح جمهور خلق را
ز نهار از اینکه خلق زمار نجش می برند
شد خیمه یگانگی اندر جهان باند
نوع بشر کز خون بدو صد درک مبتلا

از تنگنای گناهن غفلت سفر کنیم
ابس غرور از بدن جان بدر کنیم
ما حب و مهر و صدق و صفا بیشتر کنیم
از غفلت و خمول و خموشی حذر کنیم
اصل وجود را شجر بارور کنیم
فتح قابول اهل جهان سر بسر کنیم
بیخ نفاق و کین همه زبر و زبر کنیم
ذکله حماله بر سپه جهل و شر کنیم
ز اقدام بر مصالح خود بیشتر کنیم
ز نهار از اینکه خاطر نفسی کدر کنیم
حاشا که ما بچشم دویت نظر کنیم
مارا سزد که فکر علاج بشر کنیم

شائق مگر مدد برسد ورنه ما که ایم
تا بیخ مصالح را بجهان مستقر کنیم

تهنیت و تبریک عید سعید رضوان

از نتیجه افکار امیعه جناب نوشیروان گشتاسپ [قاسم آبادی]
هو الله

۱ عید رضوان شد و دوران جمال قدم است یوم فضل و گه احسان جمال قدم است
دهر خرم ز بهاران جمال قدم است نوبت عشرت یاران جمال قدم است
طیر جان مرغ گاستان جمال قدم است

۲ ریخت در سطح جهان قطره از بصر قدم موج بر خواست ازان قطره بقطب عالم
فاک میثاق در افتاد به بحر اعظم روح امکان بحیثیت ابدی شد همدم

عالمی زنده ز رضوان جمال قدم است
۳ اسمی از اسم بهاجان بهمه کیهان داد ذکر نامش بجبهان هستی جاویدان داد
بجهان نور هدایت زره احسان داد آنچه گریزند سکندر بتلا شش جان داد
آب سرچشمه حیدان جمال قدم است

۴ صبح رضوان شده خورشید حقیقت بدید ای خوش آنکس که زهم باز کند چشم امید
نشود جاننش ازین یوم مبارک نومید بیدد این نور که بر عالم امکان تابید
گوید این طاعت رخشان جمال قدم است

۵ شمس ذاتش چو شد از مشرق امکان تابان گشت روشن ز جمانش همه کون و مکان
زان شده خاک بدش سجده گه جمله جهان با همه رفعت و با جاه و شرافت کیوان
خاکروب در ایوان جمال قدم است

۶ یوم عیدست و گه رحمت و احسان بهاست سر خوش آفاق پیمانهاست
وقت عیدش طرب و مسنی مستان بهاست پیر دانش سبق آموز دبستان بهاست
عقل مبهوت ز عرفان جمال قدم است

۷ طاعت غیب که در ممکن خود بود نهان اذ درین روز مبارک بجهان گشت عیان
شمس او کرد چو اشراق ز غیب اکوان شد فروزنده ز انوار رخس کون و مکان
عالمی و اله و حیران جمال قدم است

۸ نور خورشید رخس کرد جهان را روشن جاوه اش کرد دل و جان و روان را روشن
رحمتش کرده همان کون و مکان را روشن غیر مهرش نکند عالم جان را روشن
نور مهر از رخ تابان جمال قدم است

۹ مطهر ذات قدم گشت نمایان امروز یافت ره سوی حیات ابدی جان امروز
زینت از امر بها یافته کیهان امروز تازه شد پیکر افسرد امکان امروز
ایه خوش آن جان که بفرمان جمال قدم است

۱۰ یار برداشت درین روز نقاب از رخسار از رخس جان جهان گشت همه پر انوار
شام هجران بشد و آمده روز دیدار اندرین روز بود دیده بخشش بیدار
هر کرا دست بدامان جمال قدم است

۱۱ آنکه زد شوق رخس شعله بجان عالم نبود غیر بها سر نهان عالم
زان بود نام بها ورد زبان عالم عجبی نیست اگر جان و روان عالم
د رخم زلف پریشان جمال قدم است

۱۲ عالمی را همگی روی روان سوی بهاست جان عالم همگی بسته بگیسوی بهاست
عقل حیرت زده طاعت داجوی بهاست نور چشم خرد از خاک سر کوی بهاست
نطق آفاق ثناخوان جمال قدم است

۱۳ خسرو ملک بقا ما اک اقلیم وجود کرده از غیب قدم جاوه بر آفاق شهود
برقع از طلعت نورانی خود چون بکشود بنده آسا بدرش روح قدس کرد سجود
زانکه او ریزه خور خوان جمال قدم است

۱۴ مژغنی شد گه هجران و شد ایام وصال عاشقان را دل و جان زنده شد از نام وصال
جام دوران شده پر باد گانغام وصال ای خوش آنکس که بود هستی اش از جام وصال
مست پیمانه پیمان جمال قدم است

۱۵ غصن اعظم که بود شمس سما میثاق کرده با بندگی و محویت اینک اشراق
از عبودیت خود کرده منور آفاق کرده بر اسم بها هستی خود را انفاق
نور خورشید فروزان جمال قدم است

۱۶ آنکه جان میشود از یاد جمانش مد هوش شد عبودیت او بر صمدیت روپوش
حلقه بندگی ذات بها کرده بهوش از عبودیت خود عالمی آورده بجوش
خود یکی حلقه بگوشان جمال قدم است

۱۷ با عبودیت و با فضل و عنایات عظیم آیت طاعت ابهی بود و سر قدیم
بر همه خالق جهان رحمت او گشته عمیم ذات آن شاه بود منشعب از اصل قدیم
گرچه او غصنی از اغصان جمال قدم است

۱۸ روی جان سوی تو آورده ام ای غصن قدم زانکه هستی تو خدا وند عنایات کرم
چون رخ آورده سوی ما اک ایجاد عدم بخشش او را چو درین روز بقطب عالم
موجز، قازم غفران جمال قدم است

۱۹ شر مسار و خجرام کن ز عنایت نظری عاصی و منفعم کن ز عنایت نظری
غریق در آب و گام کن ز عنایت نظری غافل از حال نام کن ز عنایت نظری
نوش آخرز محبان جمال قدم است

” دین الله یکیست ولی تجدد لازم “

از آثار یراعه حضرت مرکز میثاق ارواحنا ار مسه الاطهر ندا

ادیان آهیه از یوم آدم الی الان پیدایی ظاهر شده و هر یک آنچه باید و شاید مجری داشته خالق را زنده نموده و نورانیت بخشیده و تربیت کرده تا از ظلمات عالم طبیعت نجات یابند و بنورانیت مبعوث رسیدند ولی هر دینی و هر شریعتی که ظاهر شد مدتی از قرون کافل سعادت عالم انسانی بود و شجر پز ثمر بود ولی بعد از مرور قرون و اعصار چون قدیم شد بی اثر و ثمر مازد اهنا در باره تجدید شد

دین الهی یکیست ولی تجدد لازم مثلا حضرت موسی مبعوث شد و شریعتی گذاشت بنی اسرائیل بواسطه شریعت موسی از جهل نجات یافته بنور رسیدند و از ذات خلاص گشته عزت ابدیه یا فذد ولی بعد از مدتی مدیده آن انوار غروب کرد و آن نورانیت نامزد روز شب شد و چون تاریکی اشتداد یافت کوكب ساطع حضرت مسیح اشراق نمود دوباره جهان روشن شد

منصد این است دین الله یکیست که مربی عالم انسانیت و اگر تجدد لازم درختی را چون بنشانی روز بروز نشو و نما نماید و برگ و شکوفه کند و میوه تر بیار آرد اگر بعد از مدت مدید کهن گردد از ثمر باز مازد اهنا باغبان حقیقت دانه همان شجر را گرفته در زمین پاک میکارد دوباره شجر اول ظاهر میشود

دقت نمائید در عالم وجود هر چیز را تجدد لازم نظر بعالم جسمانی نمائید که حال جهان تجدد یافته عادات تجدد یافته علوم و فنون تجدد یافته مشروعات و اکتشافات تجدد یافته ادراکات تجدد یافته پس چگونه میشود که امر عظیم دینی که کافل ترقیات فوق العاده عالم انسانیت و سبب حیلت ابدی و مروج فضائل نامتناهی و نورانیت دو جهانی بی تجدد مازد این متخالف فضل و موهبت حضرت یزدانی است و دیانت عبارت از عقائد و رسوم نیست- دیانت عبارت از تعالیم الهی است که معنی عالم انسانیت و سبب تربیت افکار عالی و تحسین اخلاق و ترویج مبادی عزت ابدیه عالم انسانیت ملاحظه کن که این هیجان افکار و شعاعه نار حرب و بغض و عدوان بین سال و نظام و تعدی بیکدیگر که بکلی آسایش عام انسانی را ازایل نموده جز بما تعالیم الهی خاموش گردد - البته

نگردد این واضح و آشکار است - یک قوه ماورا الطبیعه لازم که این ظلمت را بذور تبدیل نماید و این عداوت و بغضا و جنگ وجدال را با لغت و محبت بین عموم بشر مبدل نماید و این قوه نفثات روح القدس است و نفوذ کلمه الله

اسامی نه نفر خادمین معقل روحانی رنگون که بتاریخ ۲۸ اپریل ۱۹۲۹ م در معقل عمومی یاران الهی براس امسال ۱۹۲۹ م - ۱۹۳۰ م انتخاب شده اند

- (۱) جناب سید جنایعی - بی - ک - بارستر - ات - لا رئیس
- (۲) دکتور عبد الحکیم صاحب نائب رئیس
- (۳) سید غلام مرتضی علی مدنی
- (۴) جناب محمد حسام الدین مدنی معاون و دفنر دار
- (۵) سید عبد الحسین شیرازی خزینه دار و مکلف کتب معقل روحانی
- (۶) دکتور سید مطهر علی شاه (خان صاحب)
- (۷) محمد یسین خان
- (۸) ذبیح الله زر قانی
- (۹) محمد عبد الشکور

اعضای

عطا بخش ای پروردگار آرزوی این بنده درگاه آنست که یاران باختر را بیغم دست
در آغوش دوستان خاور نموده اند و افراد انسانی بنهایت مهر بانی اعضا یک
انجمنند و قطرات یک بحر طیور یک گلشنند و انا ای یک دریا اوراق یک
شجرند و انوار یک شمس توئی مقتدر و توانا و توئی قادر و عزیز و بیبا ع

نطق مبارک حضرت عبدالبهاء

والله

خطاب سرور روح
مرا از وی
خطاب مبارک در سال ۱۹۰۷

جمیع بشر همیشه مورد دو احساس هستند یکی احساس سرور دیگری احساس
حزن وقت سرور روح انسان در پرواز است جمیع قوای انسان قوت میگیرد و قوه
فکریه زیاد میشود قوه ادراک شدید میگردد قوت عقل در جمیع مراتب ترقی مینماید
و احاطه بحائق اشیا میکند اما وقتی که حزن بر انسان مستولی شود مخموم میشود جمیع
قوای ضعیف میگردد ادراک کم میشود تفکر نهمینانند تدقیق در حقایق اشیا نمیتواند
خواص اشیا را کشف نمیکند مثل مرده میشود این در احساس شامل جمیع
عموم بشر است از روح برای انسان حزن حاصل نمیشود و از عقل انسان زحمت
و ملالی رخ نمیدهد یعنی قوای روحانیه سبب مشقت و کدورت انسان نمیکردند
اگر حزن از برای انسان حاصل شود از مادیات است اگر از برای انسان خمودت
و جمودتی حاصل شود از مادیات است مثلا تا جرات زبان میکند محزون میشود
زراعتی دارن برکت حاصل نمیشود معموم میگردد بخیالی میسازد خراب
میشود محزون میشود و مضطرب میگردد مقصود اینست که حزن انسان کدورت
انسان از عالم مادیات است یاس و نومیدی از عالم بتایج طبیعت است پس واضح
و مشهود شد که حزن انسان و نکبت انسان و نحوست انسان و ذات انسان
هم از مادیات است اما از احساسات روحانیه هیچ ضرری و زبانی و غصه و غمی
از برای انسان حاصل نمیشود حال جمیع بشر معرض غم و غصه و ملال هستند
انسانی نیست که از برای او حزن و آلم و مشقت و زحمت و تعب و خسارت حاصل
نشود چون این احزان از مادیات حاصل میشود چاره نیست جز اینکه رجوع
بروحانیات بکنیم و قتیکه از مادیات نهایت تفکدای حاصل گردد انسان توجه
بروحانیات میکند زائل میشود انسان وقتی در نهایت مشقت نهایت یاس
میافتد چون بغض و آید خدای مهربان دارد مسرور میشود اگر به شدت فقر مادی
آفتد با احساسات روحانی آید خود را از کفز ملکوت غنی ببندد و قتیکه مریض
میگردد نگرشغای میکند نشفی صدر حاصل نماید و قتیکه بمصائب عالم ناسوت

گرفتار شود بفکر لاهوت تسلی یابد و قتیکه در حبس عالم طبیعت دلتنگ شود
بفکر پرواز بعالم روح میافتد مسرور میشود و قتیکه حیات جسمانی مختل باشد
بفکر حیات ابدیه آفتد مضمون میشود اما این نفوسیکه توجهشان صرف
بعالم مادیات است و در بحر ناسوت مستغرقند در وقت بلا و محن چه تسلی
خاطر دارند نفسیکه معتقد باین باشند که حیات انسان محصور در حیات
مادی است چون ناتوان گردد و در بلا و مصیبتی گرفتار شود و کوس
رحیل بگوید بچه چیز امید دارد و بچه چیز تسلی یابد کسیکه معتقد بحی
قدیر مهربان نیست چگونه روح و ربکان یابد یقین است که در عذاب ابدی
و نومیدی سهمندی است پس شما ها خدا را شکر کنید که احساسات
روحانی دارید و انجذابات قلبی دیدم بدینا دارید و گوش شنوا جانی
زنده دارید و دای صماو از صحبت الله در هر مصیبتی گرفتار شوید
تسلی خاطر دارید اگر زندگانی دینوی مختل شود بحیات آسمانی
صستبشر هستید اگر در ظامت طبیعت گرفتار شوید بنور انیت ملکوت مسرورید
هر انسانیکه احساس روحانی دارد تسلی خاطر دارد من چهل سال در حبس
بودم بآنکه تحمل یکسال ممکن نبود هر نفسی را بآن حبس میآورند
یکسال بیشتر زندگانی نمیکرد از غم و غصه هلاک میشد لکن من
الحمد لله در این چهل سال در نهایت سرور بودم هر صبح بر میخواستم
مثل اینکه یکبشارتی جدید بمن میرسد هر شب تاریک میشد نور سرور در
قلب میافزود احساسات روحانی تسلی خاطر و توجه بخدا سبب روح و ربکان
اگر توجه بخدا نبود احساسات روحانی نبود چهل سال در حبس چه میکردم
پس معلوم شد اعظم موهبت عام انسانی احساسات روحانیست و حیات
ابدی انسان توجه بخدا امید و ارم روز بروز توجهتان بخدا زیاد شود و تسلی
خاطر بیشتر گردد نفثات روح القدس بیشتر تاثیر کند و قوای ملکوتی
بیشتر ظاهر شود اینست منتهی آمال و آرزوی ما از خدا چنین میباشد.

THE DAWN.

Vol. VI.

MAY, 1929.

No. 9.

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Baháí Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u'-llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahai Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

Words of 'Abdul Baha.

God is the creator of all the creatures. He made men to dwell in His land, and He made them rulers of whatsoever exists of animals, vegetables, minerals, water, and air. He did not make any distinction one from another. Then the people divided this land into sections and named one 'England' another 'France,' 'Germany,' 'America' etc. and they began to fight and make battle. He created man gentle, peaceful and social, without sharp claws and long canine teeth. Then man invented the sword and death-dealing instruments. Therefore Universal peace must be established, religions must be unified and equality must be accomplished.

—:o:—

This period is a blessed period. Endeavour that thou mayest live according to the requirements of this glorious age. Thou oughtest to pray, thou oughtest to supplicate, thou oughtest to be humble in every time and moment.

Consider that the last year's Springtime is past, and all that thou mayest say or hear is but a story. But appreciate thou this New Year's spring.

The turning and falling of the autumn leaves is past, the bleakness of the winter time is over, the New Year hath appeared, and the spiritual Springtime is at hand.

عنوان مراسلات سيد جنابعلی - بی - اے - پیرسٹرایٹ لا
نمبر ۸۳ فیر اسٹریٹ رنگون برما

الأشراق

ای اہل عالم ہمہ باریک و اید و برگ یک شانشا

مقصود وصالہ الأشراق وحدت واخوت و یگانگی عالم انسانی است و تقنین اصول او یا کہ فی الحقیقہ اصول
واساس کل باعداست و وظیفش شریط البالی کہ اجمع بایتمقام اعلیٰ ورتبہ علیاست و مقالات مختصر
مفیدہ و مختصر از کتب و صحیفہ سید دین سالہ نرج خواہد شد عنوان مراسلات پیرسٹرایٹ لا

جلد ششم | ماه اپریل | سده ۱۹۲۹ | شمارہ ششم و هفتم

۷۸۶ | مکاتیب سوم ۱۶۳ | مساحت ۴۶۶ | هو الاقدس الابهی | مناجات

پروردگارا یاران غربرا بذفئات روح القدس مشام معطر فرمودی وافق غرب
را بذور هدايت روشن نمودی دوران را نزدیک کردی اغیارا باره هربان فرمودی
خفتگانرا بيدار کردی و غافلان را هوشيار فرمودی ای پروردگار این دوستان بزرگوار
را موید و موفق برضای خویش فرما و خیر خواه بیگانه و خویش کن بجهان ملکوت
ابدی در آرزوی فیض لاهوت نصیب بخش بهائی حقیقی کن ربانی صمیمی فرما
از مجاز برهان و در حقیقت مستقر فرما آیات ملکوت کن و کواکب درخشنده در آفاق
ناسوت نما سبب راحت و آسایش عالم انسانی فرما و خادم صلح عمومی کن کل را از پادشاه
وصایا و نصائح خویش سرمست کن و جمیع را در سبیل تعالیم خود روش و سوسک

O ye beloved of the Lord ! Beware, beware lest ye hesitate and waver. Let not fear fall upon you, neither be troubled nor dismayed. Take ye good heed lest this calamitous day slacken the flames of your ordour, and quench your tender hopes. To-day is the day for steadfastness and constancy. Blessed are they that stand firm and immovable as the rock, and brave the storm and stress of this tempestuous hour. They verily shall be the recipients of God's grace, verily shall receive His divine assistance, and shall be the truly victorious. They shall shine amidst mankind with a radiance which the dwellers of the Pavilion of Glory will magnify. To them is proclaimed this celestial call, revealed in his most Holy Book : "O My people ! Be not perplexed should the star of My presence disappear, and the ocean of My utterance be stilled. In My presence among you there was the wisdom of God, and in My absence from you there is yet another, inscrutable to all but the One, the All-Knowing. Verily, We behold you from Our realms of effulgent glory, and will graciously aid whomsoever striveth for the triumph of our Cause with the hosts of the celestial Concourse and a company of Our chosen angels."

It is incumbent upon the loved ones of God to exercise the greatest care and prudence in all things, whether great or small, to take counsel together and unitedly resist the onslaught of the stirrers of strife and the movers of mischief. They must endeavour to consort in a friendly spirit with everyone, must follow moderation in their conduct, must have respect and consideration for one another and show loving kindness and tender regard to all the peoples of the world. They must be patient and long suffering, that they may grow to become the Divine Magnets of the Abha Kingdom and acquire the dynamic power of the Hosts of the Realm in High.

The fleeting hours of man's life on earth are swiftly passing by and the little that still remaineth shall come to an end, but that which endureth and lasteth for evermore is the fruit that man reapeth from his servitude at the Divine Threshold. Behold the truth of the saying, how abundant and glorious are the proofs thereof in the world of being.

Man should investigate reality, for reality is contrary to dogmatic interpretations and imitations of ancestral forms of belief to which all nations and peoples adhere so tenaciously. These blind imitations are contrary to the fundamental basis of the divine religions, for the divine religions in their central and essential teaching are based upon unity, love and peace whereas these variations and limitations have ever been productive of warfare, sedition and strife. Therefore all souls should consider it incumbent upon them to investigate reality. Reality is one, and when found, it will unify mankind. Reality is the Love of God. Reality is the Knowledge of God. Reality is Justice. Reality is the oneness or Solidarity of Mankind. Reality is the International Peace. Reality is the Knowledge of Verities. Reality unifies Humanity.

Divinity.

God is Almighty. Our limited mind cannot grasp His greatness. His attributes are infinite. Every human conception of it is imagination; the reality of divinity is holy and sacred above and beyond all such concept. We know Him only by His attributes, His signs, His names, but we can never comprehend His reality. 'Abdul-Baha says, "we recognize the sun by the ray, by the heat, by its effulgence, but as to what constitutes the reality of the solar energy, that is unknowable to us. The attributes characterising the sun however are knowable." Man is a phenomenal being, a captive of limitations and is ever subject to transformation and change. Now how can such a phenomenal being ever hope to grasp the heavenly eternal, unchanging reality. Obviously it is an absolute impossibility. Abdul-Baha in one of his discourses in Green Acre says "The reality of divinity is characterised by certain names and attributes. Among these names is "Creator," "Resuscitator," "Provider," the "All-Present," "Almighty," "Omniscient," and "Giver." These names and attributes of divinity are eternal and not accidental. This is a very subtle point which demands close attention. Their existence is proved and necessitated by the appearance of phenomena. For example, "Creator" presupposes creation, "Resuscitator" implies resuscitation, "Provider" necessitates provision; otherwise these would be empty and impossible names "Merciful" evidences an object upon which mercy is bestowed. If mercy was not manifest, this attribute of God would not be realised. The name "Lord" proves the existence of subjects over whom sovereignty is exercised, The name "Omniscient" demands the objects of all knowing. Unless these objects existed, omniscience would be meaningless and without function. The name "The Wise" necessitates objects for the exercise of wisdom, and unless wisdom comprehended them this name would be inconceivable. Therefore the divine names and attributes presuppose the existence of phenomena implied by those names and attributes. And vice versa the sovereignty of God is proved and established through their verity and being.

"Reflect then carefully that the sovereignty of God is not accidental but everlasting and eternal, and that it necessitates the existence of phenomenal being. Kingship necessitates a kingdom, an army, a treasury, subjects, a court and ministers. How could there be a king without subjects, dominion and wealth? Otherwise anybody could claim to be a king. "Where is your army?" "I do not need one." "Where is your country?" "It is unnecessary, I am a King without a Kingdom, without army, subject or sovereignty." Is this possible?

"Therefore divine sovereignty necessitates a creation over which its dominion is exercised. There must be evidence of sovereignty. If we try to conceive of a time when creation was non-existent, when there were no subjects or creatures under divine dominion and control, divinity itself would disappear; there would be a cessation of the bounty of God, just as the Kingship and favour of an earthly monarch would disappear if his Kingdom did not exist. The sovereignty of God is eternal. There has been no beginning; there will be no end. This is evident as the sun at midday even to one endowed with limited reason."

"When we consider the Phenomenal sun we see that its heat and light are continuous. There is no cessation to the solar bounty. If the sun at any time was without light or heat it would not be the sun. How do we

recognize the sun? Through its heat and effulgence. If it be deprived of its rays and heat it is no longer a sun, it is merely a dark globe or sphere in the heavens. The bounties of the sun must be perpetual in order that it may be qualified as a solar center of energy, illumination and attraction."

It is therefore clear that our finite mind cannot grasp and comprehend the infinite reality of God. But its lights, bestowals, traces and virtues have become manifest in the realities of the prophets, just as the phenomenal sun becomes resplendent in various mirrors. Again as we have seen that no cessation is possible to the Divine Bounty in the same way as no cessation is possible to the rays of the sun, so there have been many holy manifestations of God. The bounty of God has ever been flowing, the radiance of God has ever been shining, His sovereignty has ever existed and shall forever exist. His holy Manifestations continuously reflected and shall forever reflect like mirrors His glory and majesty.

The Beloved Master in one of his speeches in Philadelphia explains this highly subtle and difficult subject very lucidly thus ;—

"How can the human reality which is limited comprehend the eternal unmanifest creator? How can man comprehend the omniscient omnipresent Lord? Undoubtedly he cannot, for whatever comes within the grasp of the human mind is man's limited conception whereas the divine Kingdom is unlimited, infinite. But although the reality of divinity is sanctified beyond the comprehension of its creatures, it has bestowed its bounties upon all kingdoms of the phenomenal world, and evidences of spiritual manifestation are witnessed throughout the realms of contingent existence. The lights of God illumine the world of man even as the effulgences of the sun shine gloriously upon the material creation. The sun of Reality is one, its bestowal is one, its heat is one, its rays are one, ; it shines upon all the phenomenal world, but the capacity for comprehending it differs according to the kingdoms ; each kingdom receiving the light and bounty of the eternal Sun according to its capacity. The black stone receives the light of the material sun, the trees and animals likewise are recipient of it. All exist and are developed by that one bounty. The perfect soul of man, that is to say, the perfect individual is like a mirror wherein the sun of Reality is reflected. The perfections, the image and light of that sun have been revealed in the mirror ; its heat and illumination are manifest therein, for that pure soul is a perfect expression of the sun.

"The mirrors are the messengers of God who tell the story of divinity just as the material mirror reflects the light and disc of the outer sun in the skies. In this way the image and effulgence of the sun of Reality appear in the mirrors of the manifestations of God. This is what His Holiness Jesus Christ meant when he declared "the father is in the son," the purpose being that the reality of the eternal Sun had become reflected in its glory in Christ himself. It does not signify that the Sun of Reality had descended from its place in heaven or that its essential being had effected an entrance into the mirror, for there is neither entrance nor exit for the reality of divinity ; there is no ingress or egress ; it is sanctified above all things and ever occupies its own holy station. Changes and transformations are not applicable to that eternal reality. Transformation from condition to condition is the attribute of contingent realities."

Hence the necessity of following the teachings of the Divine Manifestations is greatly emphasised in the Bahai movement.

Notes and News.

The Bahai Assembly of Rangoon during the Ridwan elected the following nine members to constitute the New Spiritual Assembly for the year 1929-1930.

President—Mr. Syed Janab Ali, B. A., Barrister-at-law.

Vice-President—Dr. Abdul Hakim.

Secretary—Mr. Syed Gholam Murtaza Ali

Assistant Secretary and Accountant } Mr. Hesamuddin.

Treasurer and Librarian } Mr. Syed Abdul Hussain Sherazee.

Members { Dr. Syed Muzhar Ali Shah
Mr. Yasin Khan
Mr. Abdul Shakoor.
Mr. Zabih-Ullah Zerquani

The address of the Secretary—P. O. Box 299, Rangoon.

The following friends were elected by the Mandalay Bahai Assembly to form the Spiritual Assembly of Mandalay for the current year :—

President—U Nyo,

Vice-President—Syed Mustafa Roumie.

Secretary—Miss Hla Hla, B.A., B.T.

Assistant Secretary—Maung Mya.

Treasurer—U Ba

Custodian of Assembly Properties—U Po Htike.

Members { Faquir Mohamed Mukri
U Mya
Mr. Esoof.

Secretary's address :—No. 9, 34th Street,
Koyandan,
Mandalay.

The following have been elected as members of the National Spiritual Assembly of the Bahais of India and Burma for the current year :—

- Mr. N. R. Vakil, B.A., L.L.B. ... Surat (President and Treasurer)
- „ Mahfuzul Huque Ilmi ... Delhi
- Miss Hia Hla, B.A., B.T. ... Mandalay.
- Mr. N. K. Badri ... Calcutta. (Secretary)
- „ Isfandiar Behram .. Bombay.
- „ Hismatullah .. Bombay.
- „ Isfandiar Bakhtiyar .. Karachi.
- „ Pritam Singh .. Lahore. (Asst. Secretary)
- „ Sayed Janab Ali, B. A. Barrister-at-Law, Rangoon. (Vice-President)

It is now our earnest prayer at the sacred threshold that the members elected above to form the National spiritual assembly of India and Burma may be guided to act in union and harmony in the interest of the Cause and be endowed with strength enough to shoulder the highest responsibility that rests on them to further the progress and enhance the prestige of the Cause in India and Burma. We also invoke the blessing of the Beloved Guardian in this matter.

Mandalay.

We have great pleasure in announcing that Miss. Mya Mya, B.A., B.T. the younger sister of Miss. Hla Hla B.A. B.T. who is the Secretary of the Mandalay Spritual Assembly and also a member of the National Spiritual Assembly of India and Burma has this year obtained the Degree for the Teachership of the University of Raungoon. She is the second Bahai lady graduate of Burma, her sister Miss Hla Hla being the first. It is our earnest hope that she will like her sister Miss Hla Hla will make use of her talents for the propagation of the Bahai Cause in Burma.

လူသတ္တဝါတို့မှာ၊ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား၊ မိမိချက်မြှုပ်ရာ အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်၊ အလျဉ်းမဖြစ်နိုင်၊ တကမ္ဘာလုံးကို ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်း စာကို မြန်မာနိုင်ငံနေ၊ ဘဟာဒီး-သာသနာ တော်မာဟဗ္ဗလေရှ ဟာနီအသင်းကပုံနှိပ် ထုတ်ဝေကြသည်။

အခန်းမှား၊
မြန်မာပြည်နှင့်
အိန္ဒိယပြည်များ။
၁၂ လ ၅၊
ဒီဇင်ဘာ ၁၂-လ
၂-တူမန်၊
အမေရိကံ။
၁၂ လ ၂ ဒေါ်လာ။
အင်္ဂလန်ပြည်။
၁၂ လ ၇၅ ဂရိလက်။
အေဂျစ်နှင့်ပါလက်
စတိန်းပြည်များ။
ကျွတ်ရှာ ၅၀။
တစောင်လျှင် ၈၀။
စာတိုက်ခ အငြိမ်း။
SECRETARY.
B. S. A.
Post Box No. 299.
RANGOON.

အယ်ဒီတာ၊
ကထိဗားမဟာမက်
ယူနူးစ်၊
ရန်ကုန်မြို့၊
စာတိုက်သေတ္တာ
နံပါတ်-၂၉၉။
P. BOX No. 299.
RANGOON.

ဒိုလောကီသူလောကီသား လူအပေါင်းတို့၊ သင်တို့သည်။ သစ်ပင်တပင်တည်းမှသီးပွင့်သော သစ်သီးများနှင့်။ အကိုင်းတကိုင်းတည်းမှ ပေါက်ရောက်လေသော အရွက်များပင် ဖြစ်ကြ ကုန်သည်ဟု။ ဘဟာအစ္စလာဟ် အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

ဆဋ္ဌမတွဲ။ ၁၉၂၉-၃။ မေလ။ နံပါတ် ၉။

ရောင်ခြည်တော်-မဂ္ဂဇင်းနှိုက်။ လိုရင်းတည်းဟူသောဝတ်တရားအကြောင်းမှာ တကမ္ဘာလုံး၌ ရှိနေကြသောမနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုအရင်းဟူ၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်၊ တလုံးတဝတည်းနှင့်။ တစ်ဝတ် တသဘာတည်း ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ခြင်း၊ မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့် အလုံးစုံသောသာသနာတော် မြတ်တို့၏။ မူလ-အခြေအမြစ်ရင်း တခုတည်းနှင့် တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူထံက ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပါလိမ့်မည်။ မောင်တော်၏ဝတ်တရားများကို သက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး အစိုးရမင်းပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာ မြို့ရေးရွာမှုများတွင် မပါမဝင်သော အသီးသီးသာသာများက၊ ကိုယ်အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်၊ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသော အချက်များကို အလေးဂရုမပြု၊ လျစ်လျူရှုနေရပါသည်။

(ယခင်တပါတ်ကအဆက်)

ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား။ ။ ဤကဲ့သို့အောက်တန်းစား သက်ရှိသတ္တဝါများ၌။ ခဏချက်ခြင်းအသက်ရှင်လာခြင်းနှင့်တိုးတက်ခြင်းရှိသည့်အချိန်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်နည်းတူ။ လူသတ္တဝါတို့၌လည်း။ ဤကဲ့သို့သောအချိန် (တဖန်မွေးဖွားခြင်း) ခံရသောအချိန်သည်နီးလှလေပြီ။ ထိုအခါ။ လူတိုင်း ရာဇဝင်အစပဋ္ဌမကယခုတိုင်ပြုလေ့ရှိကြသော အပြုအမူအလေ့အကျင့်တို့သည်။ မျက်စိတမှိတ်၊ လျှပ်တပျက်မျှသောအချိန်၌ပြောင်းလဲလျက်၊ လိပ်ပြာနှင့် ချကောင်သည် ကွဲခြားသကဲ့သို့လည်းကောင်း။ လူတို့၏ ယခု အပြုအမူနှင့် ငှက်ဥနှင့်ငှက်ကောင်ကလေးသည်၊ ခြားနားသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လူတို့၏ ယခု အပြုအမူနှင့် ငှေးကအပြုအမူများသည်ကွဲခြားလိမ့်မည်။ လူအပေါင်းတို့သည် ယခု ပွင့်တော်မူခြင်း၏ အလင်းရောင်ခြည်ကြောင့်၊ မှန်ကန်ခြင်းကိုသစ်သော စက္ခုဖြင့်ထွေမြင်ရလိမ့်မည်။ နေထွက်လာသောအခါ၊ တနယ်လုံး၌အလင်းရသဖြင့်၊ လူတို့သည်အရာရာတိုင်းကို တနာဇီအလျှင်က မဲမှောင်နေသောကြောင့် မမြင်ရမူလည်း။ ယခုမှထင်လင်းစွာကွင်းကွင်းကွက်ကွက်မြင်ရလိမ့်မည်။ ဤအချင်းအရာသည်။ လူတို့၏ဆန်းသစ်သော တန်ခိုးအရှိန်ပင်ဖြစ်၏ဟု အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။ ဤကမ္ဘာလောက၏အာကာသမိန့်ကောင်းကင် တပြင်လုံးသည် ထွန်းတောက်၍၊ ကမ္ဘာမြေကြီးသည်လည်း စင်စစ်အားဖြင့်၊ မွေးကြိုင်စွာသောယဉ်ကျေးမှုနှင့်ပြည့်စုံ၍၊ ဥယျာဉ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ခန္ဓာပြည့်နိဗ္ဗာန်ကဲ့သို့လည်းကောင်းဖြစ်လာလိမ့်မည်။ လောကဓာတ်အရာ အပေါင်းတို့သည်။ ဤကဲ့သို့သောအဖြစ်အပျက်ကိုများစွာပင်ထင်ရှားစေလေသည်။ ကြွလာပွင့်တော်မူခဲ့လေသမျှသော ပရောဖက်တို့သည်လည်း။ ဤကဲ့သို့ဘုန်းကြွက်သရေနှင့်ပြည့်စုံသော နေ့တနေ့ရောက်ရှိမည်အကြောင်းကို၊ ဗျာဒိတ်ထားတော်မူခဲ့ကြလေသည်။ ယခုအခါသာယာ၏နိမိတ်လက္ခဏာများအားဖြင့် လူတို့၏စိတ်နေသဘောထား၌ အလွန်အလွန်ပြောင်းလဲခြင်းများတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိနေကြောင်းကိုသိရှိရပေ၏။ သို့ဖြစ်ပါ၍။ အခြားအရာများ၌ပြောင်းလဲခြင်းရှိနိုင်ခြားသော်လည်း။ လူတို့၏သဘောမှာမူ၊ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိနိုင်ဟု ငှေးကျမြောက်ကျခြင်းမရှိသော ခုခံတွေးတော၊ စောစောတင်ချက်သည်။ အခြေအမြစ်ရှိနိုင်ပါဦးမည်လော။

စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းဖြစ်ရန်၊ ပဋ္ဌမပြုလုပ်ရန် လိုသောအချက်များ။
 သာသနာတို့စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းရှိရှိရာ၊ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ သနားညှာတာခြင်းရှိရမည်အပြင်၊ မိမိ၏တပည့်တော်တို့သည် (ဘာသာတိုင်းမှ) လူများနှင့်ပေါင်းသင်းရမည်) ဟုမိန့်တော်မူပေ၏။
 နောက်ဆုံးသောတန်းစား၊ အမိန့်တော်စာချွန်၌မိန့်တော်မူသည်ကား။
 အရှင်သည်၊ ကေတာဘွလ်အကဓာတ်ကျမ်းစာတော်၌တဦးနှင့်တဦးစိတ်

မကြေမနပ်ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းများကိုတားမြစ်တော်မူ၏။ ဤအမိန့်တော်သည်ကား ဘုရားသခင်၏အမိန့်တော်ဖြစ်၏။ ဤအမိန့်တော်သည်ကား၊ ဘယ်သောအခါမျှ မပါယ် မဖျက်နိုင်သောအမိန့်၊ သာ၍ခိုင်မာ ကြပ်တည်းစေသော အမိန့်တော်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အိုလောကီသားအပေါင်းတို့၊ ဘုရားသခင်၏သာသနာတော်သည်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့်စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းအတွက်ဖြစ်၏။ ထိုသာသနာတော်ကိုရန်သူနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားစေသောနည်းလမ်းများမဖြစ်ပါစေနှင့်။ ငါမြော်လင့်တော်မူသည်ကား။ ဘဟာပြည်တော်သားအပေါင်းတို့သည် (အားလုံးသောအရာတို့သည်။ ဘုရားသခင်ထံမှဖြစ်ကြ၏) ဟုသောအချိန်တော်ကိုမျက်မှောက်ပြုလျက်၊ ဘုရားသခင်၏ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ထွဋ်ထွေးသော အမိန့်တော်အားဖြင့်၊ လူတို့၏အတွင်းစိတ်သဘော မနော၌ရှိသောရန်ငြိုးခြင်းနှင့် မုန်းထားခြင်းတို့သည်၊ ရေဖြန်း၍ ငြိမ်းသွားသောအခါကဲ့သို့ဖြစ်စေ၏။ ဤအမိန့်တော်အားဖြင့် မရေမတွက်နိုင်သော ဂိုဏ်းဂနတို့သည်၊ စုပေါင်း၍တရတည်းဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ကေနိအမှန်ဟူသည်ကား။ ထိုအရှင်၏အမိန့်တော်သည်မှန်ပေ၏။ ဤအောင်၍ပြတော်မူသောလမ်းတရားတော်လည်းမှန်လှပေ၏။ ထိုအရှင်သည်ကြီးကျယ်တော်မူသောအရှင်၊ ဂရုဏာမေတ္တာနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသောအရှင်၊ ရက်ရောတော်မူသောအရှင်ဖြစ်ပေ၏။
 အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူသည်ကား—

လူအပေါင်းတို့သည်၊ တဘက်သတ်အယုဒန်ခြင်းကိုပါယ်ဖျက်၍၊ တယေခံ၏ဥပုဇ္ဈန်စရစ်ကိုတယောက်သွားခြင်း။ တယောက်၏မစပျက်သို့တယောက်သွားလာဝင်ထွက်ခြင်းကိုပြုလုပ်ရမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေရာများသည် ဘုရားသခင်၏ နာမတော်ကို တသရာနေရာများဖြစ်ပေသတည်း။ အားလုံးတို့သည်စုဝေးလျက်၊ ဘုရားသခင်အားခဝတ်ကိုးကွယ်ခြင်း၌မည်ကဲ့သို့ခြားနားပါမည်နည်း။ မည်သူမျှ မာနတ်ကိုမခဝတ်။ မိုဟာဒီယာဝင်လူမျိုးတို့သည်။ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများနှင့်၊ ရဟူဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်းများကိုသွားရောက်၍ ဝတ်ပြုရမည်။ ထိုနည်းတူစွာ။ ခရစ်ယာန်နှင့်ရဟူဒီတို့သည်။ မိုဟာဒီယာမစပျက်များသို့သွားရမည်။ ထိုသူတို့သည်တဦးနှင့်တဦးကွဲကွာလျက်နေကြခြင်းမှာ အယုဒီးခြင်းနှင့် အလွဲထင်ခြင်းသဘောများကြောင့်တည်း။ အမေရိကပြည်၌ ငါသည်၊ ရဟူဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်းများကိုသွား၏။ ထိုကျောင်းများ၌လည်း။ ခရစ်ယာန်ရှိခိုးကျောင်းများကဲ့သို့ပင် ဘုရားသခင်ကိုချီးမွမ်းကြ၏။ ထိုကျောင်းစရစ်များစွာတို့၌၊ ငါသည်ဘုရားသခင်၏ ချပေးသနားတော်မူသော သာသနာတော်များ၏ စင်စစ်သောအရင်းအမြစ်ကို မြှောက်ဟတော်မူပြီးလျှင်၊ ကြွလာပွင့်လေသမျှသောအရှင်မြတ်များ၏ မှန်ကန်ကြောင်းအခြေသာမကများကိုရှင်းလင်းဖော်ပြတော်မူခဲ့၏။ အသိအမြင်မရှိဘဲလျက် (ဆင်ကန်းတောတိုး) ဆိုသောစကားကဲ့သို့ အတုယူခြင်းများကိုမပြုလုပ်ရန် ငါသည်များစွာတားမြစ်တော်မူခဲ့၏။ အသင်းခေါင်းဆောင်တို့သည်လည်း။ တယောက်၏ဘုရားရှိခိုး

ရေပျံတယောက်သွားလျက်၊ ဘုရားသခင်၏သာသနာတော်များ၏အခြေသာ
ကေများနှင့် ဓမ္မစက်တရားတော်များကို ဆွေးနွေးနှိုးနှောလေ့ကျက်ကြရမည်။
လူတို့သည်။ တလုံးတစည်းတည်း ဘုရားသခင်အား။ မည်သည့်သာသနာ၏ဘု
ရားရှိခိုးကျောင်း၌မဆို ဝတ်ပြုကြလျက်။ ကွဲပြားခြားနားခြင်း၏အဖြစ်ကို ဖြတ်
တောက်လိုက်ကြရမည်။

ဤသို့သောပဋ္ဌမဦးစွာနည်းလမ်းများအားဖြင့်။ သာသနာအပေါင်းတို့၏ဂိုဏ်း
ဂနများသည်။ တညီတညွတ်တည်းစည်းလုံးခြင်းရှိလာခဲ့ပါမူ။ ဤကမ္ဘာလောက
ကြီးသည်။ မည်မျှလောက်အံ့ဩစွာသောပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်း။
သို့သော်လည်း။ တကယ်စင်စစ် စည်းလုံးခြင်းရှိလာနိုင်ဘို့ရန်။ ဤမျှမကသောနည်း
လမ်းသည်ထိုပေးသေး၏။ ကွဲပြားခြင်းဝေဒနာ၏ဆေးသည်ကား။ အမြော်အမြင်
ဗဟုသုတကျယ်ပြန့်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း။ အနာကိုလုံးလုံး ပျောက်စေနိုင်သည်
မဟုတ်။ အနာ၏အမြစ်ကိုလည်းပြတ်စေနိုင်သည်မဟုတ်။

(တန်ခိုးအာဏာတော်ရှင်နှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာ။)

လွန်လေပြီးခဲ့သောအခါသာမယတို့၌။ ဘာသာသာသနာတို့၏စည်းလုံးညီ
ညွတ်ခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ခဲ့ခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ။ ထိုဘာသာဝင်လူတို့သည်။
မိမိတို့ယုံကြည်ကိုးစားသောအရှင်ကိုသာ မှန်ကန်သောအရှင်၏သဘောထား
၍။ ထိုအရှင်၏အမိန့်တော်မှ ဘုရားသခင်၏အမိန့်တော်ဟုအယူရှိကြပေ၏။ ထို
အမိန့်တော်မှလွဲသောအမိန့်တော်ကို ချပေးတော်မူသောအရှင်အား။ မှန်ကန်
ခြင်း၏ရန်သူဟူ၍ပင် ထင်မြင်ကြပေ၏။ အသင်းတသင်း၏ ဂိုဏ်းဂနများသည်
လည်း။ ထိုသို့သောအကြောင်းများကြောင့်ကွဲပြားခြင်းဖြစ်ကြ၏။ အသီးသီးသော
ဂိုဏ်းဂနဝင်လူတို့သည်။ တရားတော်ကိုမိမိတို့ဆရာဘုန်းကြီးများ၏အဓိပ္ပါယ်
ပြန်ချက်များကိုသာ အမှန်ဟုသဘောပိုက်၍။ အခြားဂိုဏ်းဂန ဆရာဘုန်းကြီး
များ၏အဓိပ္ပါယ်ပြန်ချက်ကိုမူကား အမှားဟုယူကြပေ၏။ ဤကဲ့သို့သောစိတ်နေ
စိတ်ထားရှိသမျှကာလပတ်လုံး။ စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်း ဖင်စစ်မဖြစ်နိုင်။ ဘဟာ
အလ္လာအရှင်မြတ်ကား။ မရောဖက်အပေါင်းတို့သည်။ ထာဝရအရှင် ဘုရား
သခင်ထံမှ အမိန့်တော်မြတ်အပေါင်းတို့ကို လူတို့ထံသို့ဆောင်ကျင်းလာသော
အရှင်မြတ်များပင်တည်းဟုမိန့်တော်မူပေ၏။ ထိုအရှင်မြတ်တို့သည်။ မိမိတို့၏
အချိန်သာမယအလိုက်။ လူတို့ လိုက်နာသင့်၊ လိုက်နာထိုက်၊ လိုက်နာလောက်
သောအမိန့်တော်များကိုချပေးတော်မူ၍။ နောင်လာလတ် သောအရှင်၏တရား
တော်များကိုနားလည်နိုင်စေရန်။ သင်ကြားပေးတော်မူ၏။ ဘဟာအလ္လာအရှင်
မြတ်သည်။ ဘာသာတိုင်းဝင်လူအပေါင်းတို့အား။ မိမိတို့ကိုးကွယ်သောအရှင်
ကိုငြင်းပယ်စေသည်မဟုတ်။ အခြားသောပရောဖက်များကိုပါမှန်ကန်ကြောင်း
ဝန်ခံရန်ခေါ်ဆိုတော်မူ၍။ ပရောဖက်အပေါင်းတို့ ဟောပြော မိန့်တော်မူသမျှသော
တရားတော်များသည် စင်စစ်အားဖြင့်တညီတညွတ် တာသဘောတည်းဖြစ်၍။
ထိုအရှင်မြတ်များသည်လည်း။ ဘုရားသခင်အလိုတော်ရှိသော လူအပေါင်းတို့

အားအတတ်ပညာသင်ကြားလျက်။ တလုံးတစည်းတည်းဖြစ်နိုင်စေသောပြုပြင်
ချက်နည်းဥပဒေ၏အစိတ်အပိုင်းများအကြောင်းကိုသိရှိရန်ခေါ်ဆိုတော်မူ၏။
လူအပေါင်းတို့ကို မိမိတို့ကိုးကွယ်ဝတ်သော အရှင်တို့အား။ ရိုသေကိုးရှိုင်း
ကြောင်းလူ့သဘာဝကိုမည်ကဲ့သို့ပြရမည်နည်းဟုမူထိုအရှင်တို့သည်အဆင်းရဲ
အပင်ပန်းခံ၍ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသော လူအပေါင်းတို့ စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းဖြစ်
စေရန်အခြေသို့ရောက်အောင်အသက်ကိုစွန့်စားလျက်။ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်
ခြင်းပေတည်း။ ဘဟာအလ္လာအရှင်မြတ်သည်။ မြတ်သောအင်ပါရန်နိုင်ငံတော်
ကြီး၏လောကသေဋ္ဌနင်းမင်းဖြစ်တော်မူသောပီတိရှိယဘုရင်မကြီးထံ။ ချပေးမ
စတော်မူသောစာချွန်တော်၌။ ဤကမ္ဘာမြေကြီးသည်မကျမ်းမာသောသူနှင့်တူ
ကြောင်း။ ထိုမကျမ်းမာသောသူသည်လည်း။ မိမိ၏အလုပ်ကို ကောင်းစွာနား
မလည်သောဆရာများသက်ထဲ၌ရှိသောကြောင့်။ ရောဂါသည်တိုးသည်ထက်
တိုးလျက်ရှိသည်နှင့်တူကြောင်း။ ထိုကြောင့်မည်ကဲ့သို့ကုသရမည်အကြောင်း
ကိုမိန့်တော်မူပေ၏။

အလွန်ကောင်းမွန်၍ရောဂါများကိုပျောက်ကင်းစေရန်စီမံလျက်ပြုပြင်ထား
သောဘုရားသခင်၏အမြိုက်ဆေးသည်ကား။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိလူအပေါင်းတို့သည်
သာသနာတရတည်းကိုသာယုံကြည်ကြလျက်။ အမိန့်တော်တရတည်းကိုသာ
နာခံသဖြင့်။ စင်စစ်စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဤအခြေတို့သည်လည်း
အလွန် တတ်သိနားလည်ကျွမ်းကျင်သော ဆေးဆရာမရှိဘဲနှင့်မဖြစ်နိုင်။ ငါ၏
အသက်ကိုတိုင်တည်၍ဆိုပေ၏။ ဤအချက်သည် အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ အခြားသော
ထွေးကောချက်များသည်အမှားများသာဖြစ်ကုန်၏။ ထိုကဲ့သို့သောအရှင်သည်
ဘုန်းတော်ဘန်ခိုးတော်များနှင့်တကွ။ ဣသပွင့်တော်မူခဲ့ပါမူ။ ကုသမည်ဟု
ဝန်ခံသောသူတို့သည်ပေါ်ပေါက်လာ၍။ လူတို့နှင့်ထိုအရှင်များ၏စပ်ကြား၌ဝင်
၍နှော နှက်ရှက်ခြင်းအားဖြင့်။ မကျမ်းမာသောသူတို့၌ အနာပျောက်ကင်းခြင်းကို
ယနေ့တိုင်မဖြစ်စေ။

(ဆက်ရန်ရှိသေးသည်။)

၁၉၂၉-၃၀ နှစ်အတွက် အသစ်ရွေးကောက်သော မြန်မာပြည်မဟာဗွေ
လေ့ရဟာနီ အသင်းလူကြီးများမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ကြောင်း။

ရန်ကုန်မြို့ရှိ အသင်းလူကြီးများမှာ။

၁။ ပရိစိဒင် မစ္စတာ၊ ဆရက်၊ ဂျနုပ္ပအထိ။ ဘိ၊ အေ။ ဝတ်လုံတော်ရမင်း။

၂။ ဒုတိယ ။ ဒေါက်တာ၊ အပ္ပန္နလိ၊ ဟကင်ဆပ်။

၃။ စက္ကရီတေရီ မစ္စတာ ဆရက်၊ ဂိုလ္လန္ဒ မွရိတဇာအထိ။

၄။ ဒုတိယ ။ မစ္စတာ မိဟာမတ်၊ ဟရာမ္မန္တင်။

၅။ ငွေထိမ်း၊ မစ္စတာ ဆရက်၊ အပ္ပန္နထိဟိုဆင်၊ ရှာရာဇီ။

မင်းဘားလူကြီးမင်းများ။

၆။ ဒေါက်တာ၊ ဆရက်၊ မဇာရ်အထိရှာ။

၇။ မစ္စတာ မိဟာမတ် ယာဆင်ခန့်။

၈။ မစ္စတာ ဇေယျီအလ္လာ ဇာဂနီ။

၉။ မစ္စတာ မိဟာမတ် အပ္ပန္နလိ ရှာကူး။

ကွမ်းခြံကုန်းမြို့၊ ဒေးဒနော ကုလားရု၏ အသင်းလူကြီးများမှာ။

၁။ ပရိစိဒင်-ဦးဆုံ။ ၂။ စက္ကရီတေရီ ဆရာ မောင်ဘဝိန်။

၃။ ငွေထိမ်းလူကြီး မောင်ကံစ။

၄။ အရပ်ရပ်အမှုများကိုအုပ်ချုပ်သောသူ ဆရာ-ကိုသိုးနီ။

မင်းဘားလူကြီးမင်းများ။

၅။ ကိုသံဝိုင်း။ ၆။ ကိုထွန်းတင်။ ၇။ ကိုသိုးဆင်။ ၈။ ကိုအိန္ဒြာ။ ၉။ ကိုဖြေ။

မန္တလေးမြို့ အသင်းလူကြီးများမှာ။

၁။ ပရိစိဒင် ဦးညို။ ၂။ ဒုတိယပရိစိဒင် မစ္စတာဆရက်မွတ်စ တဗွာရှုခီ။

၃။ စက္ကရီတေရီ ဇေယျ။ ၄။ ဒုတိယ စက္ကရီတေရီ စာရေးကြီး-မောင်မြ။

မင်းဘားလူကြီးမင်းများ။

၅။ ဦးသိုးထိုက်။ ၆။ ဦးမြ။ ၇။ ဦးဘကြီး။ ၈။ ဗွကေမိဟာမတ်ဆပ်။

၉။ မောင်ရီဆွတ်။

تفصیل انتخاب محفل روحانی پونا (ہندوستان) سنہ ۱۹۲۹ء تا ۱۹۳۰ء

رئیس	جناب مہر علی
نائب رئیس	جناب ہر مزد یار خدا بخش
منشی و خزینہ دار	جناب رستم خسرو
اعضاء	جناب مہرباں رستمی
	جناب خسرو بمان
	جناب یہودا کاهن
	جناب سیون یہودا
	جناب خدا داد بہرام
	جناب بہرود رستم

آدرس منشی محفل بقرا ذیل است :-

رستم خسرو - منشی محفل روحانی پونا - نیشنل ہوٹل - پونا - ہندوستان

o:

تفصیل انتخاب محفل مقدس روحانی مذکورہ (پونا) بجمہت سنہ ۱۹۲۹ء تا ۱۹۳۰ء

رئیس	جناب اونیدو
نائب رئیس	حضرت مستطاب آقای آقا سید مصطفی علیہا اللہ الہیہ
منشی	مسس لہا لہا خانم - بی - اے - بی - ٹی
منذ	جناب موٹوگ مہا
خزینہ دار	جناب یوہا
اعضاء	جناب اویو
	جناب فقیر محمد
	جناب مہا
	جناب مہا

از الواح مبارکہ حضرت عبدالبہاء و ارواحنا ارمسہ الاطہر فداء

البرکت الہیہ علیہ السلام
الارواح المبارکۃ

هو اللہ

ای احبای الہی این ایام وقت استقامت است و ہنگام ثبوت و رسوخ
بر امر الہی شما نباید نظریہ عبدالبہاء داشته باشید زیرا عاقبت شمارا وداع
خواہد نمود بلکہ باید نظر بکلمتہ اللہ باشد اگر کلمتہ اللہ در ارتفاع است
مسرور و مشعوف و ممنون باشید و او عبدالبہاء در زیر شمشیر و یاد رتحت
اذلال و زنجیر افتد زیرا اہمیت در ہیکل مقدس امر اللہ است نہ در
قالب جسمانی عبدالبہاء یا ران الہی باید بچنان ثبوتی مبعوث گردند
کہ در ہر آنی اگر صدامثال عبدالبہاء ہدف تیر بلا شود ابدآ تغیر و تبدلی
در عزم و نیت و اشتعال و انجذاب و اشتعال بخد مت امر اللہ حاصل نگردد
عبدالبہاء بظرف آستان جمال مبارک است و مظهر عبودیت مرتبہ محضہ
در گاہ کبریا دیگر نہ شانی دارد و نہ مقامی و نہ رتبہئی و نہ اقتداری
و ہزہ غایتی القصوی و جنتی الماری و مسجد الاقصی و سدرتی المنتہی
ظہور کلی مستقل بجمال مبارک الہی و حضرت اعلی مبشر جمال مبارک
روحی اما الفداء منتہی شد و تا ہزار سال کل من فیض انوارہ یقتبسون
و من بحر الطافہ یقتربون یا احبباء اللہ ہذا وصیتی اکم و نصحتی علیکم
فہذینا لدن و فقہ اللہ علی مارقم فی ہذا الورق الامرد عن سائر المقوش -

و علیکم بہاء الالبی - ع ع

چه وارد شدیم و ا مصیبت بما
 مرا تمام فیروزه بابش فرود
 سی و پنج سال انتظار می کشید
 خدا ایا ز لطف و فضل و کرم
 بآمرزش ایزد شاد باد
 دام پرز خون دیده ام اشکبار
 قرینه مرا خرم شیرین زاد
 برفت و ندانم کسی غمگسار
 خدا جای خرم دیده در بهشت
 پس از چند روزی که صابر شدم
 بدیدم همه قوم و خویش و تبار
 پس از شیون و زاری و تعزیت
 معبان خاص چو روح و روان
 همه دسته دسته بگشتند جمع
 ز طوطی و بلبل خوش آواز تر
 مناجات و آیات و اوح منیع
 احبای روحانی محترم
 همه ذکرشان شکر عبد الیها
 بمهر و محبت سرشته همه
 بدیدارشان ناز و گشام همین
 بخد مت ز خوبی کمر بسته اند
 احبای شیراز شاعر نشین
 خجسته بود خاک آن سرزمین
 به بیت مبارک زیارت کنان
 ز احسان آقای افغان بسی
 رجاء ارم اسه سرور کائنات
 شده صانم سوئی و اربقا
 که بادا بروح و روانش درون
 بآخروزی دیدار هم نا امید
 بده جای ما هم بباف ارم
 نکونامش اندر جهان یاد باد
 بود از غم و غصه روزگار
 که بودی پری پیکر و پا کزان
 بیجز پاک خلاق پروردگار
 که در هر جزئی نیکو نیکو نکشت
 بدان خداوند شاکر شدم
 بدل سوزی من شده اشکبار
 بیاراستم مجلس تهنیت
 همه چون گل و سنبل و عنبروان
 چو پروانه گشتند بر گرد شمع
 به از شربت و شهد و شیر و شکر
 تلاوت همی شد با کون بدیع
 همه جان نثار جمال قدم
 بروح و روانش همه جان فدا
 بخوی و به خصالت پر شته همه
 بگفتار و کردارشان آفرین
 ز دنیا فانی همه رسته اند
 با خلاق و عالم ادب همقرین
 که باد ابر آن بوم هر آفرین
 مشرف شدم با همه دستان
 تشکر نمایم بیزدان بسی
 موید نمائی مراد در حیات

که خدمت با صر مبارک کدم
 جوی خدمت امر پروردگار
 همی هستم از فضلش امید وار
 نوشتم یکی عریضه با التجاره
 شه نشاه ایران رضا پهلوی
 ز عدل شه نشاه فرخ سرشت
 نبوده است ایام نو شیروان
 بعهد شه نشاه فرخنده کیش
 همه خلق ایران برابر شدند
 تعصب شده محو و مو هو مها
 همه بندگان یک خداوندگار
 همه یگ دل و یک خیال و زبان
 چه در خواست کردم بشه این چنین
 خروج و دخول کتاب بها
 سبب چیست ای خسرو مهربان
 در رحمت ایزد مهربان
 کتابی که از ا مرحق ا کمل است
 کتابی که صماو بود از عطا
 کتابی که باشد چو جان جهان
 چنین رحمت و نعمت برترین
 که بین مهربان رستمی ام پدر
 همین آرزو باشدش مهربان
 وزان پس به عقبی تد ا رک کدم
 نکردم شدستم بسی شرمسار
 که بخشد گناه هم شوم و سنگار
 بدرگاه شاه کیانی کلاه
 فرودند تاج کیخسروی
 شده مرزا ایران چو خرم بهشت
 چنین عدل و انصاف امن و امان
 ز یک جو خورد آب هم گرگ و میش
 بمهر و محبت برادر شدند
 همه یک اباس و همه یک کلاه
 همه باریک انداز و یک شا خسار
 د عاگوی اقبال شاه جهان
 که ای باد شاه عدالت گزین
 بایران زمین منع فرموده شاه
 عجب باشد از عدل شاه جهان
 بود بسته بر روی ایرانیان
 ز بکر و ز بر اشرف و افضل است
 همه اطف و احسان و فضل خدا
 کند خلق را تازه روح روان
 عجب منع باشد بایران زمین
 به مهر تو ریزد زبانم شکر
 که بوسد و گویار آستان

ای مست و مد هوش و مضل هشیار شو هشیار شو

o:

آفاق عنجوبار شد اجداق پیرانوار شد

اشراق آتشبار شد از جاں و تن بیزار شو

از جاں و تن بیزار شو

o:

هنگام قربانی بود انفاس رحمانی بود

اسرار ربانی بود بر عاشقان سردار شو

بر عاشقان سردار شو

o:

نگبانگ مرغ خوش سخن بر شاخ سرو اندر چمن

درس معانی میدهد تو محترم اسرار شو

تو محترم اسرار شو

ع ع

اشعار قبل که از ذبیحۀ افکار و روحانیه خادم جاں فشان امر حضرت یزدان
جذاب آغازه ربان رستمی میباشد بساخت اقدس حضرت ولی امر الله

ارواحنا الفسائم فیوضاته اعدا تقدیم میشود

هو الله

تو گل با الطاف رحمانیم تو مسل بشوقی ربانیم

الا لای سزاوار حمد و ثنا عزیز خداوند و عبد البها

انسان سرافراز هر دو جهان گل بوستان شمع بزم شهاں

اصل عرب هم ز نسل کیان توئی افسر تارک خسرواں

حبیب خداوند جاں آفرین تو محبوب اهل جهانی بقین

وای درمی امین خدا تو هستی و باشی همیشه بجا

تو جاں جهانی و مقصود ما قور و حر وانی و موعود ما

جمال مبارک عذابت نمود بما ابن کمال و جمال وجود

مہین حضرت خاص عبد البها کرامت نمودہ بما ان عطا

ستایش سزایا مہین سرورا ترا می سزد این بزرگی رجا

ترا ز بیدارن تاج شاهنشہی کہ هستی شہنشاہین بهی

ز چہرہ ت عیان نور پروردگار بود ہمچو خورشید نصف الفہار

بقرمان و حکمت قضا و قدر نہ پدید از امروز حکم تو سر

بر مزالہی چه عارف شدی ہمہ کشور دل تصرف شدی

ز حمد و مدح رثائیت زباں بود قاصر و لال ای جاں جاں

عالم و خبیری ز اسرارها سمیع و بصیری ز کردار ما

تا گاهی از حال و کار حقیر کہ هستم پریشان و بیرون فقیر

ز دل تنگی و غصہ روزگار ز پوئہ بگردم بایں ان فوا

با یراں بر فتم ز هفتد و ستاں چون بابل سوی گاشان و بوستان

طریق ابو شہہ و ندم بر یزدان بحال پریشان و رنگ زرد

ابوح مبارک حضرت عبدا ابها اروا حذنا لتعا لیمه الفداء -

مکاتیب ۱۳۷۱

هو الله

ای دوستان الهی و یاران معنوی خداوند عالمیان در قرآن حکیم میفرماید
 (والکم فی رسول الله اسوة حسنة) یعنی متابعت حضرت اسوة حسنه است
 و افتدای بان مقتدای حقیقی سبب حصول نجات در دو عالم - امت رسول
 ما مور با تبعاع در جمیع امور و شئون بودند و چون افرادی این مذهب تویم ر
 صراط مستقیم دانسته نمودند در اقلیم رانسان و کشور خاصان مایک
 گردیدند و نفوسی که در راحت و حصول آسائش کوشیدند خود را از جمیع
 مواهب محروم نمودند و در اسفل حفرة یاس معدوم یافتند ایام شان بس-
 آمو خوشی شان بی پایان رسید صبح روشن شان تاریک شد و جام صافی شان
 در د آلود و غبار آگین - نجم بازغ شان آفل شد و کوکب لامع شان غارب -
 ما آن نفوس مقدسی که تاسی نمودند در افق اعلی چون نجم هدی
 درخشیدند و در مطاع آمال بانوار بیمثال ساطع گشتند - بر سریر سلطنت
 جاودانی نشستند و بر تخت کامرانی رحمانی استقرار یافتند آثار
 شان با هراست و انوار شان لامع کوکبشان در یست و مویک
 شان افواج ملائکه افلاک سرمدی - قصر شان مشید است و بنیاد
 شان و طید نور شان جهان افروز است و حرارت شان جهان سوز حال قیاس
 نمایند نفوسی که تاء سی بان نور مبین نمودند بچنین مواهب و مراتب
 فائز شدند - حال ما اگر تاء سی بجمال ابهی و حضرت اعلی روحی امن
 استشهد فی سبیلها الفداء نمائیم چه خواهد شد حضرت اعلی از بدایت
 طلوع جمالتش تا یوم شهادت کبری شب و روز را در اشد بلا در سبیل خدا
 گذراندند و آخر الکاس سینه را هدف هزار تیر بلا فرموده با سینه شرحه شرحه
 ملکوت ابهی شتافتند - جمال قدم اسم اعظم زهر هر بلائی چشیدند و جام
 بریزه را ابتلائی نوشیدند - سینه را هدف هر تیر نمودند و گردن را رهین هر
 شمشیر فرمودند - اسیر زندان گشتند و بستند زنجیر بی امان - عرصه هجوم

اعدا شدند و هدف رجوم اشرار - مقهور سلاسل و اغلال گشتند و مغاول و ثاق
 اصفا د - بعید از اوطان گردیدند و سرگوش بلاد باغار و صقلاب شدند در سجن
 اعظم مبتلای بلای مجرم گشتند و اسیر نظام و ستم - در این زندان جفا و بشر
 ظلما ایام مبارکشان بسر آمد و صعود بملکوتش فرمود حال ای دوستان با وفا
 و یاران آن طاعت نوراء آیاسزاوار است کدد یگرد قیقده ئی ما آسوده نشینیم

و صبر پیشه گیریم و آسائش و راحتى جوئیم تا در آزمائش و کسالت اقلیم و
 بیخیا لات خویش پردازیم و به بیگانه و خویش دل بندیم لا والله باید شب
 و روز آفی نیا سائیم و دل پا کرا با آلائش این عالم نیا لائیم - بزم فدایا بیارائیم
 و جشن عشق برپا نمائیم و با چنگ و دف و نی با آهنگ ملکوت ابهی نغمه سرانیم
 درقص کنان شادمان خندان بقربانگاه فدایا بشتائیم و جان و تن و سر و بدن

انفاق نمائیم ای یاران و فائى و ای دوستان ثبوت و استقامتى
 ای مبتهلان تشبث و توسامى - ای متضرعان تعاق و تمسكى - هر یک باید
 مشوق دیگری گردیم و محرک سائرین شویم و در نشر نفعات الله کوشیم و
 با علاء کلمة الله پردازیم از نسیم گاشن عنایت داتما مهتیز گردیم و از شمیم
 گلزار احدیت ملتز شویم در قاب ابرار شوق و شور انگیم و در دل احرار
 و له و سرور اندازیم - حمد خدا را که جنود ملکوت ابهی در هجوم است
 و نجوم افق اعلی در سطوع و سنجود عام هدی در جنبش است و سحاب
 عنایت در ریزش و نیر افق معانی در تابش جشن و عیش ملکوت ابهی در
 نهایت مسرت است و صبح عنایت ناشر پر توهد ایت آهنگ ملکوت ابهی
 است که از ملاء اعلی می رسد -

کرب منیر ملاک الوه

ای مرد ؤ بی جان و دل جاندار شو جاندار شو
 ای خفته در آب و گل بیدار شو بیدار شو

THE DAWN.

Vol. VI. JUNE, 1929. No. 10

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Bahá'í Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha-'u'llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahai Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

Words of Bahauallah.

The people of wealth and men of honour and power must have the best possible regard for the respect of Religion. Religion is a manifest light and a strong fortress for the protection and tranquility of the people of the world. For the fear of God commands people to do that which is just and forbids them that which is evil. If the lamp of Religion remain concealed agitation and anarchy would prevail, and the orb of Justice and Equity and the Sun of Peace and Tranquility would be withheld from giving light. Everyman of discernment testifies to that which is (here) mentioned.

We have commanded the most Great Peace, which is the greatest means of the protection of mankind. The rulers of the world must, in one accord, adhere to this Command which is the main cause for the security and tranquility of the world. They (i. e. Rulers) are day-springs of the Power and the dawning-places of the Authority of God. We beg of God to assist them in that which is conducive to the peace of the servants (peoples)

Every soul is commanded by God to deliver the truth and work for His Cause and those who comply with His exalted Command should first characterize themselves with the best characteristics and attributes; and then try to deliver the truth to the people, who if they be truthseekers will undoubtedly be attracted by the words of such teachers. If not so characterized, his mere words will not have the least effect in the hearts of the worshippers of God. Thus doth God teach you; verily, He is the Pardouer, the Merciful; those who do wrong, and oppress others, and at the same time command the people to be just, will by words coming from their own mounts be accused of lying and declared to be liars, by the people of the Kingdom and those who move about the Throne of God.

ای ابن عالم همه باریک و اید و برگ یثناختا

از نون ملک بر ما
 این مجله بی یک بار
 طبع و توزیع می شود
 خرابیست بر قریب آید
 افزوده می شود

الاشراق

در سبزه وستان
 در سبزه وستان
 در سبزه وستان
 در سبزه وستان
 در سبزه وستان

عقود و مصالحه الاشراق وحدت و اخوت و یگانگی عالم انسانی است و تقنین اصول او ایامه فی حقیقه اصول
 و اساس کل واحد است و وظیفه نشر مطالبی که در جمع باقیمقام علی ورتبه علیاست و مقالات مختصر
 مضی در خصوص انهمس و هر جا برسد درین رساله فرج خواهد شد عنوان مراسلات پست بکس ۲۹۹

شماره نهم
 ماه مئی سنه ۱۹۲۹ م
 ج ۱ ششم

الهی الهی
 سراج امرت را بدهن حکمت بر افروختی از اریاح مختلفه حفظش نما
 سراج از تو زجاج از تو اسباب آسمان و زمین در قبضه قدرت تو اصرار اعدل
 عنایت فرما و علمارا انصاف توئی آن مقتدریکه بحرکت قلم امر مبرمت را
 نصرت فرمودی و او ایار اراه نمودی توئی مالک قدرت و مالک اقتدار
 لا اله الا انت العزیز الامختار
 این مظلوم عوض کل استغفار مینماید و بقول
 الهی الهی او ایاء خود را حفظ فرما توئی آن کریمیکه عفت عام را احاطه
 نموده بر عبادت رحم فرما و تائید نما بر اعمال و اخلاق و اقوالیکه لائق ایام
 تو است بیک کلمه علیا بحر بخششت مواج و بیک اشراق نیر امر آفتاب جود
 و غفران ظاهر و هوید اهدمه بندگان تو اند و بامید کرمت زنده اند دست
 قدرت از حبیب فوت بر آر و این نفوس در گل مانده را نجات ده توئی
 مالک اراده و سلطان جود لا اله الا انت العزیز الوهاب -

Words of 'Abdul Baha.

The greatest attainment in the world of humanity is nearness to God. Every lasting glory, honour, grace and beauty which comes to man comes through nearness to God. All the prophets and apostles longed and prayed for nearness to the creator. How many nights they passed in sleepless yearning for this station; how many days they devoted to supplication for this attainment, seeking ever to draw nigh unto Him! But nearness to God is not an easy accomplishment. During the time His Holiness Jesus Christ was upon the earth mankind sought nearness to God, but in that day no one attained save a very few, his disciples. Those blessed souls were confirmed with divine nearness through the love of God. Divine nearness is dependent upon attainment to the Knowledge of God, upon severance from all else save God. It is contingent upon self-sacrifice, and to be found only through forfeiting wealth and worldly possessions. It is made possible through the baptism of water and fire revealed in the gospels. Water symbolizes the water of life which is Knowledge, and fire is the fire of the love of God; therefore man must be baptized with the water of life, the Holy Spirit and the fire of the love of the Kingdom. Until he attains these three degrees, nearness to God is not possible.

An appeal to the Bahai world.

The following appeal dated 1st. June 1929 is issued by Mrs. Hoagg, Hon. Sec. to the Bureau International Bahai, Genève with the consent of the Guardian of the Cause. It begins with a quotation from a letter received from Shoghi Effendi in which he writes as follows :—

“I feel that your continued stay and collaboration with our dear and devoted sister Julia, is essential and highly meritorious. The work will undoubtedly suffer if you leave Genève.

“I feel that a letter of appeal addressed to Bahai Spiritual Assemblies the world over, *appealing with my consent* for moral as well as material help for the work in Genève would be favourable.....I am still waiting and praying for a dominant and faithful personality that would assume full responsibility for the direction of the work in Genève..... Persevere and do not lose heart.....

(Signed) SHOGLI.

The appeal then runs as follows :—

“And now, with this expression from the Guardian, you will agree, I am sure, that an excellent idea to put into effect would be that the National Spiritual Assemblies sent to Genève in the month of September, some one or more persons to consult together and to make plans for the future carrying on of the work here; thus a better understanding of conditions and possibilities would be gained, and the wonderful privileged of consultation would give confidence and incentive to the Bahai friends for the future application of the plans decided upon.

“After consultation last summer and much thought since, regarding the work of the International Bureau, it is found that this question is beyond the power of a few individuals to solve, and would not be international if such were attempted.

“In the interest of the Cause, and with the desire to fulfil the request of of the Guardian this appeal to the Bahai world is being sent out: this is indubitably an international work dependent upon international consultation and aid, therefore of interest to all earnest Bahais.

“Perhaps it is not easy for those who have not been here to realise what this Bureau should represent; and for those who have been here it can only appear in its present state of evolution. What it could be or would develop to be should the energy and good-will of the Natinal bodies unite to bring it to a cooperative basis and where the wide-spread influence and effect of that unity might reach, cannot be measured by space or time. for we are dealing with limitless possibilities.

“The International Bureau of Quakers here is becoming widely known for its efforts to cooperate with other good-will bodies working for Universal Peace and social betterment; thus showing a desire to carry into action the sentiments they express in words. One of the worthy acts of the “Friends” this winter was a reception dinner given to Mr. C. Cullen, an American Negro poet, a young man who won in a contest for the best poem, and the premium gave him a certain time for study in Paris. It was a splendid demonstration of unprejudiced appreciation of merit.

“This is what we all want the Bahais to represent: an active manifestation of the love of God and love for our fellowmen expressed *in deeds*. Where can this be brought more fully into recognition than here where one sees the concentrated thought of large working bodies put into active application to establish as best they can the work they represent ?

“And no where else is it more necessary that the dignity and elevated position of the Cause be upheld than here in Genève where all nations and international movments are represented, and where we can be judged by comparison as in no other place.

“Nowhere else, as at Genève, can we as Bahais manifest so conclusively, so unitedly our adherence to the principles for which the Bab, the Blessed Perfection, and Beloved ‘Abdul-Baha’ lived and suffered and for which they shall eternally live and represent in the heart of the world,— manifest them as embodied examples enthused into concerted action by the true glimmer of the Light of understanding which points to the Oneness of God, the Oneness of humanity and the Oneness of God’s holy mediums, the Manifestations.

“Much thought and consideration must be expended to present properly the Cause, though modestly, where we can but feel that the eyes of the world are directly focused upon us; and consultation with the other bodies of believers would lend the needed aid to a fuller and more rapid development of the activities here; such development as would be a fitting expression of the depths and heights to which sincerity, ardour, love, zeal

and untiring perseverance can embody in a living work the principles and teachings of the World Cause. It is evident to all that this cannot come without the general co-operation of the Bahai world. An extravagant official presentation is not the aim: our "extravagance" must manifest in principles lived, and work accomplished: a modest but effective and dynamic living of the teachings.

"This Bureau is now generally recognised here as the International Bahai Bureau: numbering one of the 60 international bureaus and the 600 international movements that are established in Genève. But this is not enough. We want to be numbered among those special international movements that are demonstrating their spiritual force in sincere and worthy deeds that manifest the universal and all-inclusive spirit of the Bahai Cause.

"During the winter a notice was received from the Department of the "International Bureaus of the League of Nations," asking for information about the Cause: a paper, the details desired given as headings to fill in, the last heading being "a short historical account." These accounts of the international movements are to be published in a book by the "League of the important International Movements." This paper was filled in and sent to the abovementioned department of the League of Nations.

A move to incorporate into an organised body the worthy international movements in Genève has been in action for two years. Meetings were held, dinners given at which discussions took form gradually and this last winter materialised into the "Federation of private international Movements"—"Private" in the sense of not being actuated by the governments of different nations. The International Bahai Bureau has been represented at these gatherings and is now a member of this organisation. This association can be of vast importance to the Cause as a means of forming international connections with other movements, as well as a means of becoming known as an active working unit.

"But how can we represent the Cause internationally without the close cooperation of the national bodies?"

"The question has been raised as to the need of an International Centre here, while we have the true Centre of the Cause at Haifa. Let us consider the question.

"No one imagines for a movement that a Centre here can assume other than that cooperative united working aspect of a Bahai Bureau representing the united efforts of the National Assemblies toward universal recognition: a depôt of information and a distributing Centre, particularly for Europe, where propaganda can be made. This communication and cooperation united in one blended interest between the national bodies will bring also the individual nearer together, and we shall have gained the closer affiliation so desired by the Guardian. As an internationally represented body whose work is for the social, moral, and spiritual betterment of our fellowmen, we become a focused centre which all other international bodies will recognise and cooperate with, and this recognition will lend weight and importance to the work of the national groups in their respective surroundings.

"To facilitate the understanding of the work here, and the needs of the Bureau the following account is offered.

"We have been able to keep in touch with the other movements in Genève and also to form some close ties with some of the leaders of these movements.

"We have continued the Wednesday evening French classes with the result that new people are constantly attracted and ask for literature, which the Library has been able to supply. We took Dr. Esslemont's book as a basis for the Wednesday evening study classes, it being translated chapter by chapter as needed, by Madam Row, a cultivated French woman who is taking general charge of these meetings. In due time this translation will be published.

"Many letters have been written in response to letters received from different countries asking information concerning the Cause (even countries where there are Spiritual Assemblies;) literature has been forwarded from the Library to persons who have written asking for it; answers sent to requests for information regarding Bahai Centres in different cities and countries, also addresses given of believers and teachers.

"We even had letters asking information concerning various activities represented in Genève and Switzerland in general, and made the necessary connections that would give the desired information. Literature in English, French, Italian, German, and Esperanto is constantly being asked for and sent. A travelling Bahai arriving in Italy has written recently for English, Italian and French literature. The Bureau has been a connecting link for the Bahai world in a practical way, as well as a general Bureau of Information for the friends and for others. How much more conveniently and speedily such work can be done here is quite apparent, and at the same time this work lessens much of the detail work at Haifa, where they are overburdened even now.

"Friends when travelling often find persons who become interested in the teachings. If these addresses were sent here, we would keep in touch with these newly awakened ones and connect them with friends in their vicinity.

"Holland is an unploughed field, with a very promising outlook; so Martha Root says, "If any one is going to that country and would communicate with this Bureau, addresses can be given."

*

*

*

*

*

*

Notes and News.

La Nova Tago

Our beautiful International Esperanto Magazine is read by many non-Bahais. Our Guardian has blessed it, and all those who are interested in the world tongue should take it regularly so as to help this good work. A non-Bahai writes to its editor thus:—"The Bahai Cause attracts me very much, yet I do not understand how its disciples can so very little sustain their magazine in spite of the urgent summons of their Guardian to sustain Esperanto." Antie Victoria writes: "The support of *La Nova Tago* is important to the growth of the Bahai Cause, and international relations which grow out of its practices. Therefore this urgent appeal is made by its editors who are helplessly looking in our direction for cooperation and assistance. The yearly subscription of *La Nova Tago* is 35 Cents. Every Bahai group should support it."

Canada and India

Young writer E. W. Harris, of the small group in Saskatchewan, Canada is delighted over news from the young Bahais of Bombay, India. The intercourse of young people all over the world in Temple Unity will bear far-reaching results. May the Abha Blessings rest upon them all!

Beirut, Syria:—

It is glorious to hear that quite a number of Persian, Egyptian and Syrian women, all Bahais, have attained unto the opportunity to study in America Beirut University. Some of them are studying nursing and welfare work such as Kyhan Ghorban, Eugenie Victoria, Miss. H. Hama, Miss Farkhondeh Farrokh-Zad and others. They want to go back home when educated, and help their country sisters, and save the little helpless children and ignorant girls of the Bahai Communities.

လူသတ္တဝါတို့မှာ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား။ မိမိချစ်မြှုပ်ရာ အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်။ အလျဉ်းမဖြစ်နိုင်။ တကမ္ဘာလုံးကို ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းသတင်း
စာကို မြန်မာနိုင်ငံနေ
တကာအီး-သာသနာ
တော်မဟာဗုဒ္ဓသေဂ္ဂ
ဟာနီအသင်းကပုံနှိပ်
ထုတ်ဝေကြသည်။

အခနှုန်းမှာ။
မြန်မာပြည်နှင့်
အိန္ဒိယပြည်များ။
၁၂ လ ရှိ။
အီးရာနံ။ ၁၂-လ
၂-တူမနံ။
အခမရိကံ။

အယ်ဒီတာ။
ကထိဗားမဟာမက်

အိုလောက်သူလောက်သား လူအ
ပေါင်းတို့။ သင်တို့သည်။ သစ်ပင်တ
ပင်တည်းမှသီးပွင့်သော သစ်သီးများ
နှင့်။ အကိုင်းကကိုင်းတည်းမှ ပေါက်
ရောက်လေသော အရွက်များပင် ဖြစ်
ကြ ကုန်သည်ဟု။ တဟားအုလ္လာတ်
အရှင်မြတ်ခိန့်ကော်မူ၏။

၁၂ လ ၂ ခေါ်လာ။
အင်္ဂလန်ပြည်။
၁၂ လ ၇၅ ရှိလက်။
အေဂျစ်နှင့်ပါလက်
စကိုင်းပြည်များ။
ကိုရွတ်ရှာ။ ၅၀။
တစောင်လျှင် ၈၀။
စာတိုက်ခ အငြိမ်း။
SECRETARY.
B. S. A.
Post Box No. 299.
RANGOON.

ယုနူးစ်။
ရန်ကုန်မြို့။
စာတိုက်သေတ္တာ
နံပါတ်-၂ ဇ ၉။
P. BOX No. 299.
RANGOON.

ဆဋ္ဌမတွဲ။ ၁၉၂၉-ခု။ ဇွန်လ။ နံပါတ် ၁၀။

ရောင်ခြည်တော်-မဂ္ဂဇင်းနှိုက်။ လိုရင်းတည်းဟူသောဝတ်တရားအကြောင်းမှာ။ တကမ္ဘာလုံး၌ ရှိနေကြသောမနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုအရင်းဟူ၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်။ တလုံးတဝတ်တည်းနှင့်။ တစိတ် တသဘောတည်း ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ခြင်း။ မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့် အလုံးစုံသောသာသနာတော် မြတ်တို့၏။ မူလ-အခြေအဖြစ်ရင်း တခုတည်းနှင့် တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကောင်း။ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို။ မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူ ထံက ဖြစ်စေ။ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ။ ငဲ့ ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပါလိမ့် မည်။ မောင်တော်၏ဝတ်တရားများကိုသက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး အစိုးရမင်းပြည်အုပ်စိုးခြင်းနှင့်ဆိုင်ရာ မြို့ရေရွာများတွင် မပါမဝင်သော အလီးလီး ဘာသာများက။ ကိုယ်အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်ထိခိုက်အောင်။ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသော အချက်များကို အလေးဂရုမပြု။ လျစ်လျူရှုနေရပါသည်။

အကြောင်းရင်းခံကို ကြေငြာသည်ဖြစ်၍၊ ထောင်ထဲတွင် အချိန်များကုန်ရသော
ကြောင့်၊ လူတို့၏ အလယ်၌ သွားလာ၍ တရားရေးကို ကြီးရန် အချိန်အခါမရ
သည်အတိုင်း၊ တရားတော်များနှင့် ဆုံးမစကားများကို ရေးသားထားခဲ့တော်မူ
ကြပေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်၊ အနှစ်အရသာပြည့်စုံခြင်းနှင့် အခြေသာခကိုင်
မြဲသောကျမ်းစာတော်များမှားတဟာအဓိသာသနာတော်လောက်တယ်သာသ
နာတော်၌ မရှိချေ။ ရှေးရှေးကပွင့်တော်မူသော အရှင်များလက်ထက်၌၊ အပိုင်
အမြွက်မျှမ်းနဲ့တော်မူသော တရားတော်များမှာ၊ ယခုအခါအတိအလင်းရှင်းလင်း
စွာပြထားလေသည်။ လွန်လေပြီးသော အရှင်များမိန့်မြွက်တော်မူသောတာဝရ
တည်ရှိသည့် မြေစက်တရားတော်များကို၊ ရှေးရှေးသော အခါ၌ မတွေ့မကြုံမဖြစ်
ပျက်ဘူးသောခက်ခဲနက်နဲသည့် အခြင်းအရာများကို ယခုအခါ ကြုံကြိုက်နေရ
သောကြောင့်၊ ထိုအရာများရှင်းလင်းရာ၌ အသုံးပြုနိုင်လေသည်။ သို့ဖြစ်ပါသော
ကြောင့်၊ ဤကဲ့သို့ အခြေသာခကိုင်ရှားသော ပွင့်တော်မူခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍၊
ခိုင်မာစွာအခြေခံပြနိုင်သည့် အကြောင်းအရာများတို့ကြောင့်၊ နောက်လာလတ်
သော အချိန်၌၊ ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နှိဟရှိရန် အကြောင်းမရှိသည်မှာ
ကေန်မချပင်ဖြစ်ပေ၏။ ၎င်းပြင်-ယခုအရှင်မြတ်များသေခြာစွာပေါ်ပြုသော တ
ရားတော်များအားဖြင့်၊ ဂိုဏ်းဂနကွဲပြားစေသော အယုအဆကွဲလွဲခြင်းများကို
လည်း၊ ရှင်းလင်းစေလိမ့်မည်။

အပွဒ္ဓလိဘဟာ အရှင်မြတ်၏ နှုတ်ကပတ်တော်။

အောက်ပါနည်းလမ်းအတိုင်း၊ မိမိတို့အသက်ရှင်စဉ်-ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်၍၊
အသက်တာကို ကုန်လွန်စေပါမူ။ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်-နှစ်သက်တော်မူ
သည့်အတိုင်း၊ အသက်ကို အသုံးပြုသည်ဟုမည်ပေ၏။

- (၁) မည်သူကစုံတယောက်ကိုမျှ စိတ်ပင်ပန်းဝမ်းနစ်စေခြင်းငှါ မပြုလုပ်နှင့်။
- (၂) လူအပေါင်းတို့အား ကျင့်နာသနားလျက်၊ သန့်ရှင်းသောစိတ်စေတနာ
နှင့်ချစ်ခင်ရမည်။
- (၃) မိမိ၌စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းဘွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာစေကာမူ၊ ထို
ဒုက္ခကို သည်းခံလျက်၊ လူများအား ချစ်မြတ်နိုးချစ်၍၊ ကျင့်နာခြေ ကျင့်နာရမည်။
ဘေးဒုက္ခသည် အလွန်ကြီးကျယ်လာသော် ပြားလည်း၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိရ
မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ထိုဒုက္ခများသည်၊ ဘုရားသခင်ထံတော်ပါးမှချ
ပေးသနားတော်မူသော ကောင်းချီးမင်္ဂလာဆုကျေ ဇူးများပင်ဖြစ်၏။
- (၄) သူတပါး၏ အပြစ်ကို လျစ်လျူရှု၍၊ အခြားသူများရှေ့ဝယ် မပြောကြား
နှင့်။ ထိုအပြစ်ရှိသောသူတို့ကို သနားဂရုဏာဖြင့် ဖေးမလျက်၊ မိမိတို့အမှားများ
ကို နောင်တရလျက်၊ ပြင်ဆင်ပြုပြင်ရန်မစရမည်။
- (၅) ကောင်းသော အရာများနှင့် အကျင့်များကို သာသတိပြုလေ့။ လူတိုင်း
တယောက်၌ ကောင်းသော အရာဆယ်ခုရှိ၍၊ မကောင်းသော အကျင့်တခုရှိခဲ့မူ။

ကောင်းသော အကျင့်ဆယ်ခုကို သတိမူ၍၊ မလောင်းသော အကျင့်တခုကို မေ
လျော့လေ့။ အကယ်လူတိုင်း၌၊ မကောင်းသော အကျင့်ဆယ်ခုရှိ၍၊ ကောင်းသော
အကျင့်တခုသာရှိသော်၊ ထိုကောင်းသော အကျင့်တခုကို သတိမူ၍၊ မကောင်း
သော အကျင့်ဆယ်ခုကို လျစ်လျူပြုလေ့။

- (၆) ကျွန်ုပ်တို့သည်၊ သူတပါးတို့၏ အကြောင်းကို၊ မကောင်းတခွန်းတပါစ
မျှ မပြောသင့်။ ထိုသူသည် မိမိ၏ ရန်သူပင်ဖြစ်စေကာမူ၊ ဤကဲ့သို့ မပြုကျင့်သင့်။
- (၇) ကျွန်ုပ်တို့ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရာတိုင်း၌၊ ဂရုဏာမေတ္တာကို ရှေ့ထား
လေ့။
- (၈) လောကီစီးစိမ်အမျိုးမျိုးမှ၊ မိမိတို့ကိုယ်ကို ဖြတ်တောက်ရမည်။
- (၉) စိတ်နှစ်လုံး နှိမ့်ချခြင်း ရှိရမည်။
- (၁၀) တယောက်၏ အကျိုးကို တယောက်ဆောင်ရွက်ရမည်။ မိမိတို့ကိုယ်
ကို၊ သူတပါးထက် နိမ့်သောနေရာ၌ ထားရမည်။
- (၁၁) ကိုယ်ကာယမှာမူ၊ ကျွန်ုပ်တို့အသီးသီး၌ တခုစီပင် ရှိငြားသော်လည်း၊
ဝိညာဉ်တခုတည်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တယောက်ကို တယောက်
တိုး၍ ချစ်လျှင်၊ ဘုရားသခင်၏ အပါးတော်နှင့် သာ၍ နီး၏။ သို့သော်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏
ချစ်ခြင်း၊ စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းနှင့် အမိန့်တော်နာယုလိုက်ရှောက်ခြင်းတို့သည်၊
ဝေါဟာရပစ်ကပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် မပြီး၊ စိတ်ရောက်ပါပြုကျင့်ရမည်။
- (၁၂) သတိတရားနှင့် ဥာဏ်ပညာကို ရှေ့ထား၍၊ အရာရာတိုင်း ပြုကျင့်ရမည်။
- (၁၃) မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်ကြရမည်။
- (၁၄) စေတနာစိတ်ကြီး၍၊ ဧည့်သည် ဝတ်၌ ကျေငြိမ်ရမည်။
- (၁၅) ရိုသေကိုင်းရှိုင်းခြင်း ရှိရမည်။
- (၁၆) ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ မကျွံသောသူတို့၌၊ သက်သာရာရစေသောဆေး
သဘွယ်ဖြစ်လေ့။ ဝမ်းနည်းပင်ပန်းသောသူတို့၌၊ ဖျော်ဖြေနှစ်သိမ့်သောသူဖြစ်
လေ့။ ရေငတ်သောသူ၌၊ အလွန်မြေသောစမ်းရေသဘွယ်ဖြစ်လေ့။ အစာငတ်
မွတ်သောသူ၌၊ နတ်ဘောစဉ်အမျိုးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသည့် စားပွဲသဘွယ်ဖြစ်လေ့။
ကောင်းကင်ပြင်ရှိ ကြယ်နက္ခတ်ဖြစ်လေ့။ မီးခွက်ရှိ မီးသဘွယ်ဖြစ်လေ့။ ဘုရား
သခင်၏ ကောင်းကင်နိုင်ငံတော်ကို တောင့်တသောသူများအဘို့၊ ကောင်းသော
ဝမ်းမြောက်ဘွယ်သတင်းပေးရှေ့တော်ပြေးဖြစ်လေ့။

သင်တို့သည် တဖန် မွေးဘွားခြင်းကို ခံရကြမည်။

သင်တို့အား လုံးအပေါ်၌ ကောင်းချီးမင်္ဂလာသည်၊ သက်ရောက်ပါစေသော။
သင်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာခွန်အားသာမက။ ထာဝရအသက်ရှိသော ဝိညာဉ်ခွန်အား
လည်း တိုးတက်ပါစေသော၊ ဥပမာပုံတင်ရမည်ဆိုသော်၊ လူအချို့တို့သည်၊ အ
သင့်ပြင်ဆင်ထားသော မီးခွက်များနှင့် တူကြ၏။ ဝိညာဉ်တော်၏ ရှုထုတ်သော
လှေအားဖြင့်၊ မီးကို ညှိထွန်းတောက်ပစေ၏။ အချို့မှာမူ ကားအသင့်မရှိကြ။ သစ်

သားအချို့တို့သည်ဒီးမွေးရာ၌တခါတည်းနှင့်ဒီးခွဲ၏။ အချို့မှာမူပိုထိုင်း၍နေသဖြင့်ဒီးခွဲစေရန်ပဋ္ဌမလက်ဦးအခြောက်ထွမ်းရ၏။ ဤကဲ့သို့ပြုပြင်ပြီးမှလူတို့၏စိတ်နှစ်လုံးထဲသို့ အပူရှိန်တည်းဟူသောတရားသည်ဝင်ရောက်နိုင်၏။ အချို့တို့မှာ ကျောက်ခဲကဲ့သို့မာသော သစ်သားသဘွယ်ဖြစ်၍ ဒီးခွဲရန်ခဲယဉ်းပေ၏။ အချို့သောမြေမျိုးသည်။ သစ်စေ့များမပိုက်မှီထွန်ရ၏။ သစ်ပင်အချို့တို့မှာမြေမှရေကိုသောက်ခြင်းအားဖြင့်အသက်ရှင်၏။ အချို့မှာရေမရ၍ ချောက်သွေသွား၏။ သင်တို့၏စိတ်နှစ်လုံးကို ဘုရားသခင်၏တရားတော်နှင့်ပြည့်ဝစေခြင်းငှါ ဖွင့်ကြလော့။ သင်တို့၏ဝိညာဉ်ကို ဘုရားသခင်၏ရောင်ခြည်များဖြင့်ပြည့်စေကြလော့။ မှန်ကန်ခြင်း၏တရားနေမင်းကိုလိုလှိုင်ရန် အထူးကြိုးစားလော့။ မှန်ကန်ခြင်း၏တရားသည် သင်တို့အဘို့အသင့်ပင်ရှိ၏။

လူအချို့တို့သည်။ ရောဂါဝေဒနာကိုအကြီးအကျယ်ခံစားကြရသောအခါ။ ထင်ရှားကျော်ဇောသောဆရာဝန်တဦးပြီးတဦးပင့်ယူ၍ကုသခြားသော်လည်း။ မိမိတို့၏ဝေဒနာကိုထိုသူတို့သည်မကုသနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်။ ထိုသူပျောက်ကင်းစေနိုင်သောတန်ခိုးသည်။ ဘုရားသခင်၌သာရှိ၏။ သင်၏ဝိညာဉ်သည်လည်းထိုနည်းအတူပင်ဖြစ်၏။ သင်တို့၏စိတ်သည်ဖြူစင်ပါမူ။ ဘုရားသခင်ဝိညာဉ်တော်သည်ကြိမ်းဝပ်လိမ့်မည်။ သင်သည်လောကီကိုစွန့်လော့။ အကြီးဆုံးသောနာမတော်ကိုတိုင်တည်၍ဆုတောင်းကြလော့။ သို့မှသာလျှင် မှန်ကန်ခြင်း၏လေပြေလေညှင်းနှင့်အလင်းရောင်ခြည်သည်။ သင်၏ရှာဖွေလျက်ရှိသောဝိညာဉ်ထဲသို့ဝင်ရောက်လာလတ်။ ဤစကြာဝဠာတရား၌။ ဤအရာထက်ထူးမြတ်သောအရာသည်မရှိပေ။

(ယခုအကြောင်းအရာများကိုအရှင်မြတ်ဟောပြောတော်မူသောနေရာကားစည်းဝေးခန်းတခုထဲ၌ဖြစ်ပေ၏။) ဆက်လက်၍တဖန်မိန့်တော်မူသည်ကား။ ဤအခန်းထဲ၌ပင်နေကြလော့။ ဤအခန်းသည်လောကစီးစိမ်တို့နှင့် မပြည့်ဝသော်လည်း။ ဘုရားသခင်၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်လွမ်းမိုးလျက်ရှိ၏။ လေမုန်တိုင်းကျရာညဉ့်တညဉ့်၌။ သခင်ခရစ်တော်သည်။ တောင်ပေါ်တွင်ခိုခိုးရန်နေရာတခုကိုရှာတော်မူ၏။ ဘုရားသခင်၏သားတော်ဖြစ်ပါငြားသော်လည်း။ သားရဲတွင်းတခုမှထွဲ၍ရှာမရ။ တကမ္ဘာလုံးသည်အရှင်၏ပိုင်ဆိုင်ရာဖြစ်သော်လည်း။ လောကစီးစိမ်ဟူ၍မူကား။ ထိုအရှင်၌မရှိ။

သင်တို့၏ကိုယ်ခန္ဓာကို မှန်ကန်ခြင်းတရား၏အရှင်ဖြစ်တော်မူသောဘုရားသခင်၏ကြိမ်းဝပ်နိုင်ရာဌာနမိမိမာန်ကြီးသဘွယ်ဖြစ်စေကြလော့။ သို့မှသာလျှင် သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်သည်။ သင်တို့ထံသို့အလျှင်အမြန်ရောက်လာမည်။ ဘုရားသခင်နိုင်ငံတော်သို့ လာကြလော့။ ဤဘုရားသခင်ဂတိတော်ထားသည့်ကောင်းကင်နိုင်ငံတော်သို့ဝင်နိုင်စေခြင်းငှါ။ ယခုကဲ့သို့ အံ့ဩချီးမွမ်းဘွယ်ကောင်းသောအခါသာမယဉ်အသက်ရှင်လျက်နေရသည့်အတွက်။ ဘုရားသခင်၏ကျေးဇူးတော်ကို။ မိမိတို့အသက်ရှင်သမျှကာလပတ်လုံး။ တမိနစ်။ တစက္ကန့်မျှ

မချန်ချီးမွမ်းဆုတောင်းခဝပ်နေကာမူ။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှကုန်ခမ်းနိုင်မည်မဟုတ်။ သင်တို့၏ယုံကြည်ခြင်းသည်။ မိမိကဲ့သို့ပင်ဖြစ်၏။ မိမိပေါက်များသည်ပဋ္ဌမ၌တဖြည်းဖြည်းရပ်ဆိုင်း၍ကျသော်လည်း။ များမကြာမှီလွန်စွာသည်းလာ၏။ သင်တို့၏ယုံကြည်ခြင်းသည်။ အသီးသီးသောသစ်ပင်၏ သစ်စေ့နှင့်တူ၏။ သစ်ပင်သည်။ ရှင်သည်မရှင်သည်။ အားရှိမရှိကို။ ထိုအပင်၏တိုးတက်၍ပေါက်ရောက်လာခြင်းအခြေဖြင့်သိနိုင်၏။ လူတို့ကိုလည်းထိုနည်းအတူပင်စုံစမ်းနိုင်၏။ ဘုရားသခင်ကိုသိခြင်းဉာဏ်သည်။ လူတို့၏စိတ်နှစ်လုံးထဲ၌။ သူရိယနေမင်းကဲ့သို့ထွက်ပေါ်လာ၏။ နေမင်းမြင့်လေအလင်းရောင်ခြည်တိုးသကဲ့သို့။ ထိုသို့သိခြင်းသည်။ တနေ့တခြားထာဝရရောင်ခြည်များကိုပေး၏။

သင်တို့သည်။ ဝိညာဉ်တော်၌တဖန်မွေးခြင်းကိုခံကြလော့။ အမိဝမ်းတွင်းမှမကျွတ်သေးသောအကလေးတို့သည်။ နား။ မျက်စိများရှိသော်လည်း။ ၎င်းတို့ကိုအသုံးမပြုတတ်။ မွေးဘွားခြင်းခံရပြီးမှသိရှိလာ၏။ လူသည်လည်း။ လောကီအရာများမှစိတ်ကိုဖြတ်တောက်မှသာ။ ဘုရားသခင်၏ဝိညာဉ်တော်ကို သိနားလည်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ယခုကာလ၏ အခြေအနေသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်များ၏ စုဆောင်းခြင်းများဖြစ်၏။ ကြီးကျယ်သောထင်ရှာ သောသူများ၏ဆန္ဒသည်ကား။ ယခုအခါသာမယဉ်အသက်ရှင်၍နေလိုခြင်းပင်ဖြစ် ၏။ ရှေးသောအခါများ၌။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတပါးပါးပေါ်ထွက်ရာနှစ်များ၌ အသက်ရှင်ရသောသူတို့သည်။ အလွန်ကံကောင်းပေသည်ဟုအယူရှိ၏။ သင်တို့၏ဆုကျေးဇူးများမှာ။ မည်မျှလောက်သာ၍ကြီးသနည်း။ ဘုရားသခင်သည် ထိုသူတို့အား။ ဖရောင်းတိုင်ကလေးကိုပေး၏။ သင်တို့ကိုမူကား။ သူရိယနေမင်းကြီးကိုပင် ပေးသနားတော်မူထား၏။

သင်တို့၏ဝိညာဉ်သည်။ လောကီအရာများနှင့်ပြည့်ဝလျက်ရှိလျှင်။ ဝိညာဉ်တော်သည်ချောင်းငယ်ကလေးပမာ-သင်တို့အဘို့စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ အကယ်၍လောကီတပ်မက်ခြင်းများမှကင်းလွတ်ပါမူ။ လွတ်လပ်ရာ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း၌ဝိညာဉ်တော်သည်။ ရေလုံးကြီးစွာသောချောင်းမြောင်းကြီးကဲ့သို့ပင်။ တဟုန်တည်းစီးဆင်းလတ်။

خاتمه از محافل واجداتی که باین محفل متحد المال و اخبار امری خود از سال نموده اند کمال امتنان داشته و داریم و امید داریم من بعد نیز ما را با اخبار روح پرور خود مستفیض فرمایند آدرس این محفل بقرار قبل (اسفند یار بختیار پریدی رود کراچی) الاشراق :- از صمیم قلب و فود با حبای الهی و حضرات اماء الرحمن کراچی عموماً و باقای اسفندیار بختیار خصوصاً تبریک و تهنیت می نمایم که بتناوید و یاری باری موفق با علاء امرالله و سرود با یفگونه خدمات جاوید و اقدامات عظیمه گردیده اند -

اخبار هندوستان

جناب آقای عباس علی کشمیری از دهلی می نویسد :-

هو الله

برادران روحانی و فقهم الله تعالی علی خدمت امرالله الله الحمد که صحت مبارک حضرت ولی امرالله بسیار بسیار خوبست و آن محبوب جهان بتعمیر یک عمارتی نزد مقام اعلی مشغول - از علی گد خیر رسیده که مقالات امریه کوکب هند در اسانده و تلامذة دارالعلوم علی گد هیجانی عظیم پیدا نموده و یک جدیدی در آنها رسیده انشاء الله ابی امید و طیدی هست که در آتیه نزدیکی مقرر بین و سالکین راه هدی بشریعیت بقایا یبند و از جام قرب و رضای خدا مرزوق شوند - در دهلی هم بطلبای "جامعه ملیه" بهر ظوری و وسیلهئی که ممکن است تبلیغ امرالله و القای کلمته الله می نمایم بسعی و جانفشانی یاران الهی قراءت خانهئی نزدیک دفتر کوکب هند بتازگی مفتوح گردیده و طلبای "طبیعه کالج" هر روز در آنجا میایند و صحبتها و شناسها در صحبت امری به نهایت خوبی و اطمینان می گذرد - حضرات قادیانی هم در آن قراءت خانه تشریف می آورند با ایشان هم صحبتهای امری میشود - مرحمت فرموده به جمیع دوستان رنگون فرداً فرداً تکبیرات ابدع ابهی را از قبل اینجهد برسانید - و فاکیش عباس علی بت کشمیری -

الاشراق :- از خیر تاوسیس قراءت خانه بهائیان در دهلی بی نهایت مسرور و شاد ما نیم - بصمیم قلب مزید صوفییت و سعادت در ستانرا از درگاه پروردگار بلند برتر خواهیم - البته از نفوذ و اقتدار امرالله و قوه جاذبه کلمته الله امید واری هست که باین زودی ها آنشهر دلکش د لاریز دهلی بمثابه جنت ابهی گردد و اهالی آنجا رو برروز بهائیان کا ماتر و خوشتر شوند و به فیروز می وار جندی این قرن نورانی پی برند -

اسامی اعضاء محفل مقدس مرکزی برای سال روان ۱۳۰۹-۱۹۲۹ بقرار ذیل است

- ۱ - جناب ان آر وکیل صدر
- ۲ - سید جناب علی نایب صدر
- ۳ - نصر الله خان بدری منشی
- ۴ - پرتام سنگه منشی معاون
- ۵ - حشمته الله
- ۶ - آقا سید محفرظ الحق
- ۸ - اسفندیار بختیار
- ۸ - اسفندیار بهرام
- ۹ - ما لها لها

(۲) در عید اعظم رضوان که یوم انتخابات و بزرگترین و مقدس ترین ایام است نظربند عوتی که قبلاً از یگانہ خادم جانفشان امرالله آقای اسفندیار بختیار شده بود احبباء الله و اماء الرحمان در منزل ایشان مجتمع و بعد از صرف نهار و لوازمات تقدیس و تجلیل این یوم اعظم و تلاوت مناجات و نغمات باشعور و داعی و روحانیت زائد الوصفی که خلوص و ارادت میزبان محترم را در امرالله ثابت و مستحق می داشت مجلس رو با ختام نهاد و عصر آن روز فیروز نیز جشن مجلل و باشکوهی در حظیرة القدس دائر آقایان مدعوین و احبباء و اماء الرحمان حضور بهم رسانیده و بصرف شربت و شیرینی و نغمات دلکش و سرودهای روح بخش نوینها لایح کل مهتاز و حسب دستور مبارک اعلان انتخابات شده احبباء و اماء الرحمن ابرار خود را در صندوق با حضور نظار یک محفل روحانی سال قبل تعیین کرده بود جمع آوری و مجلس بتلاوت مناجات خاتمه یافت و یوم نهم عید سعید رضوان پس مجلس در حضور احبباء اوراق آرا را اخراج و نتیجہ را در محفل عمومی اعلان و نه ۹ نفر اعضا بجهت محفل روحانی سال جاری معین گردیدند از خدا می طلبیم کل را تأیید فرماید تا بآنچه سزاوار این ایام مبارک است موفق و موید گردیم -

(۳) مدرسه مبارک تربیت کراچی که در متعدد الما لهی سابق شرح افتتاح و تاسیس آنرا گوش زد نمودیم چند بود که بواسطه فشار اقتصادی دو چار مضیقہ و تعطیل گردیده بود اینک به همت یاران جانفشان دو مرتبه صورت جدیدی بخود گرفته از اول ماه جون مفتوح شده است امید چندان است که با جرای تعالیم مقدسه و او امر موکده که اهمیت با امر تعلیم و تعلم است موفق گردد (۴) چون در این باد هنوز کتب امریہ بلسان عمومی این اقلیم که سندی باشد چندان ترجمہ و طبع نگردیده است و لازم بل واجب بود لذا یگانہ حبیب باوفا و عاشق امرالله آقای اسفندیار اجازه ترجمہ و طبع کتب هفت وادی و چهار وادی را از محفل مقدس روحانی تقاضا نمودند محفل هم استدعای ایشان را پذیرفته عجلتاً مشغول ترجمہ و طبع آن هستند موفقیت این گونه خادمان جانفشان را از درگاه ملک عز مختار خواستگاریم -

(۵) رئیس محترم محفل مرکزی جناب مستر وکیل و عیال و اطفال که خبر عزیمتشان بارض مقصود در متعدد المال بمبئی ملا حظہ فرمودید پس از تشریف بلقانی طلعت نوروز زیارت بقاع اسنی در ایام عید سعید مولود مقصودین باروحی مستبشور و ارد کراچی گشتند نه تنها احبباء و اماء الرحمن این سامان را ببشارت صحت و سرور طلعت محبوب مستفیض و مسرور نمودند بلکه جمعی از اعیان

متنفذین بلد را نیز ملاقات و بانجمن بهائیان دعوت نموده نطق فصیحی در موضوع تاریخ و تعلیم امرالله و اهمیت تشریف و زیارت خود ایراد فرمود که عموم حضار مجذوب شده طاب صورت نطق و عکس ناطق را نمودند تا در مجله خود (هرالد) طبع و نشر نمایند فی الحقیقت این زائرین عزیز تأثیر نظر و نفوذ بیانات مبارکه حضرت ولی امرالله را در انظار مجسم و آشکار نمودند چون در وقت عبور از کراچی بارض اقدس عیال مستر وکیل و صبیہ شان سو شیلہ و وکیلہ باسم و عادت دیرین باقی هیچ میل مجالست و معاشرت با احبباء الله نداشتند اما مراجعتاً در محافل عمومی حاضر شده با در آن و خواهران روحانی خود مجالس و معاشر بودند و فخر و مباهات میکردند که حضرت و رتبه مبارکه علیا اسامی ایشان را تبدیل بقرار ذیل فرموده اند - عیال وکیل (بمائیہ) و صبیہ بزرگی باهرا و کوچکی طاهرا روزی جناب وکیل اظهار نموده و قتیکہ ما وارد سورت شدیم لازم نیست که اسامی خود ما فرا بزودی اعلان بنمائیم بهائیه بالسان مارتی که زبان و طنی ایشان است بشوهر گفت (حضرت شوقی آفندی سنگتله بیون نکوهمی کڈیله بیون) یعنی حضرت شوقی آفندی فرمودند مسترسید ما چرا بترسیم باری ایشان بعد از دمیدن روح حیات باها ای کراچی رهسپار وطن خود سورت شدند مزید موفقیت و حرارت ایشان را از پروردگار مهربان خواستگاریم -

(۶) بعون و عنایت حضرت باری محافل و مجالس عمومی و خصوصی کما فی السابق جاری و ساریست و امرالله روز بروز در نهایت علو و ترقی -

(۷) تازگی قراءتخانه بهائیان در جنب حظیرة القدس مفتوح و تا بلو در خشانی بطرف شاهراہ عمومی نصب که قرائتخانه بهائیان از ساعت ۹ الی ۸ بعد از ظهر باز است

(۸) مدتیست محفل روحانی با ادارہ جلیله بلد یہ کراچی در خصوص زمین گلستان جاوید مکاتبہ رد و بدل میکنند و اخیراً مقرون بقبولیت واقع امید داریم بزودی زمین مذکور را متصرف و بحصار بند می آن موفق گردیم -

(۹) نظر بقرمایشات اکیده حضرت ولی امرالله که میفرمایند تاسیس حظیرة القدس از الزم امور است لهذا محفل مقدس روحانی اخیراً در صد ابتیاع یک قطعه زمین مرثوب برآمده عنقریب اسناد آن را دریافت و باسم امر اعلان میشود -

و ترقی و تعالی مال عظیمه همد بر اثر تعظیم حضرت بهاء الله پر و گرام معین میکنند
 و نطق میدهند حتی بهائیان را با خود برادر و شریک عمل تصور کرده در کانفرانس
 خود با حرارت عوت میزنند که نطق نمایند و تعظیم مبارک را گوشزد آنان نمایند
 و احبابکمال سرور قبول نموده در چند جلسه آنها حاضر شده راجع با سر مبارک
 خطابه ها اداء نمودند - چنان مؤثر واقع شده در موضوع اتحاد و اتفاق و وحدت
 عالم انسانی و توحید مظاهر مقدسه الهی و عظمت ظهور اسم اعظم که از وصف
 خارج است و این نبست مگر از صرف قدرت غالبه قویه الهیه - (۱۲) در یوم
 اول و نهم و دوازدهم عید اعظم رضوان در هر سه یوم ۳ مبارک در تالار مشرق
 الاذکار مجلس جشن مجلل با شکوهی با حضور جمعیت زیادی از یار و اغیار
 تشکیل بدو درجه که جای نشستن از برای بسیاری ممکن نه و خطابه های مؤثر
 راجع بتواریح امر و حیات حضرت بهاء الله و اسس اساس تعلیم با نیده ایران و همچنین
 تلاوت آیات و مناجات روح افزا و اشعار و سرودهای بهجت آمیز قرائت شد و مجلس
 با نهایت سرور و روحانیت بصرف شربت و شیرینی و حلویات و میوه جات در
 عظمت شان خاتمه یافت - (۱۳) در یوم اول رضوان بموجب امر مبارک که از طرف
 محفل مقدس روحانی حضرات نظار از ساعت هشت صبح الی هشت بعد از ظهر
 در مشرق الاذکار حاضر و معین و احباب الله و امام الرحمن هم بموجب اعلانی که
 قبلاً با آنها داده شده بود حاضر و هر فردی را می خود را در صندوق تسلیم نمودند
 و در یوم نهم نتیجه انتخاب بعموم اعلان شد اعضای محفل روحانی از قرار ذیل
 است - (۱) آقا اسفندیار بهرام رئیس (۲) آقا اسفندیار مهربان
 د فترت او و راپورت ذیس (۳) آقای سرور ش شهریار نائیب رئیس (۴) آقا
 مهربان خدا بخش مهربان و صندوق دار (۵) آقای حشمت الله قریشی
 مقرر انگلیسی (۶) آقا جمشید خداداد حکیم (۷) آقا بهرورد بهرام (۸) آقا مهربان
 خداداد خان اعضاء (۹) اقل خداداد رشید علیانی منشی - (۱۴) لجنات
 احریه از قرار ذیل تشکیل شده - (۱) لجنه محترم خیریه (۲) لجنه اتحاد
 جوانان (۳) لجنه خادمین اطفال (۴) لجنه ترقی نسوان - موفقیت هر یک
 را از حق جل جلاله سائلیم - (۱۵) در یوم دوازدهم عید رضوان از ساعت ۳
 بعد از ظهر از طرف محفل مقدس روحانی بتهدیه اخذ امتحان اطفال دروس اخلاقی
 و پس از نتیجه امتحان در همان شب در تالار مشرق الاذکار پس از نطقهای
 تشویق و تحریص و آفرین اطفال محترمه مریم بانئی خانم قرینه مهر علی صاحب
 از طرف محفل مقدس روحانی جائزه و انعامی با اطفال عنایت نمودند و نطق
 مؤثری راجع بتاریخ و حیات حضرت بهاء الله و تعالیم مقدسه ایران فرمودند که

بسیار مؤثر واقع شد (۱۲) حساب خرج و دخل سالانه احبابی بهیمنی از
 قرار ذیل است -

در خاتمه مزید موفقیت جمیع یاران الهی و امام الرحمن را از حضرت احدیت
 سائلیم که با آنچه سزاوار این یوم عظیم است کل را موفق و مؤید فرماید -
 (منشی محفل خداداد رشید علیانی)

رسول کلیه یکساله :- منسوخ کلیه مجلس :-

۹۰۹	ابونه کوبک هند	۲۰۵۰	اجاره مجلس و چراغ	۳۷۴۲	بتوسط قیوضات خیریه
۲۴۱	منسوخ خورده مجلس	۱۹۰۰	مبلغ و معام	۳۵۰۲	صندوق بسته دکانها
۰۴۴	خدمت مجلس	۱۹۷	منسوخ گاستان	۱۲۲	صندوق داخل مجلس
		۲۳۰	اعانه	۵۲۰	فوق العاده
		۲۹۸	جمله منسوخ خرید کتب و طبع کتب امریه		
		۶۸۵۶		۷۹۰۶	

الله ابهی

تاریخ ۳ شهریور الکلمات ۸۶ بیانی متحد المال محفل روحانی کوچی شماره (۱)

اعظم ترین بشارت خیر بهجت اثر صحت و عافیت یگانه محبوب عالمیان
 و نطق دانه امکان حضرت ولی امر الله ارواحنا له الفد و نوید صحت و سرور
 حضرت و زرقه مبارکه علیا و آل الله علیهم الوف التحیات و الثناء
 و ابهی ترین مکرمت و وصول تلکراف تبریکیه است که در ایام عیدین اعظمین
 عید سعید نوروز و عید اعظم رضوان بافتخار این مستمندان شرف وصول
 و عزت و زول ارزانی داشت

(۱) در عید سعید نوروز که یکی از اعیاد مقدسه ملی محسوب است
 جشن با شکوهی در حظیره القدس با حضور احباب الله و امام الرحمن و مدعوتین منعقد
 بعد از تلاوت مناجات و نغمات بدیعه و سرودها و دلکش نونهالان و صرف شربت
 و شیرینی با یک نشاط و انبساط فوق العاده مجلس خاتمه پذیرفت -

د پيغمبران و در طهارت و نظافت و اطافت و حفظ صحت سرخيل عاقلان و در آزاده گي و فرزانگي و حکم بر نفس و هوي سرور پاگان و آزادگان و عاقلان و عليكم البها والابهی - ع ع

متحد المال محفل مقدس روحانی بمبئی

هو الله

بمبئی - مورخه ۱۵ جون ۱۹۲۹

اولاً بشارت عظیم و مزید کبری صحت و عافیت هیکل مبارک حضرت ولی امر الله ارواحنا فدا است :-

(۲) اخبارات و متحد المال های واصله از امریکا و کاندا و مصر و حیفا و طهران و بغداد و سایر نقاط امریه متواتر رسیده و کل حاکی از ترقی و پیشرفت امر الله و اعلا و کلمته الله و ترویج دین الله است در اقالیم سبعه عالم (۳) مجله جلیله کوب هندی که الحمد لله موفق بخدمات فائزه و جمیع تعلیمات مبارکه و بشارت امریه راجع بعضی از الواح و آیات امریه را بزبان آرد و طبع و در اقالیم واسع هندوستان نشر نمایند و پرده او هام و تقالید عتیقه را خرق و مورد توجه دانایان و مغزور الفکران و بی غرضان و منصفان هندوستان از هر ملل و فرقی گشته بدرجه بنیاد خرافات بعضی از مدعیان را در هضم برانداخته و قلوب ساده دلان را از ایشان سلب و بتعالیم و نصایح و مواعظ الهیه جذب فرموده الحقیق شایان بسی توصیف و تقدیر است از حق متعال مزید تاه بید و توفیق مدیر محترم آن آقای محفوظ الحقیق عامی و سایر اعضای لجنه را سائل و آمایم (۴) مجله الاشراق در فنون الحمد لله موفق است هر ماهه تعالیم مقدسه و بیانات ربانیه را بزبان انگلیسی و برهمنی و پارسی طبع و توزیع مینماید و سبب نشر امر الله در آن اقطار گشته و امر الله را گوشه دانهای آن ولایت نموده امید داریم احبای الهی هرگونه مساعدت در نشر و ترویج مجله مذکور دریغ نفرمایند (۵) خدمات آقای مستر مدی که جوان نازنین پارسی میباشند و مشتعل بدار محبت الله البته لایق هزاران هزار تحسین و آفرینست هر هفته تعالیم مبارکه را بزبان انگریزی در جریده (دلی مبل) که تقریباً یومیه ۱۰۰۰۰۰ ده هزار نسخه آن در بمبئی طبع میشود درج میفرمایند مزید موفقیت ایشان را از درگاه محبوب آفاق راجی و ملتسمیم (۲) آقای مستر وکیل که رئیس محفل مرکزی هندی و بر ما می باشنند بعزم تشرف و زیارت عتبه مقدسه عازم کوی جانان شدند که بادستور العمل کامل مراجعت باقلیم هندی نموده بخدمات مهمه موفق گردند (۷) جریده تمزاف

اند یا که خیلی مهم و تقریباً روزی چهل هزار نسخه آن طبع میشود از طرف یکی از نفوس انگلیس شرح مفصلی راجع بتاریخ امر الله و تعالیم الهیه با تصویر مقام اعلی و عکس حضرت ولی امر الله و از تعالیم مقدسه بنهایت اهمیت را ابراز داشته که روح این عصر است و سبب رفع احتیاجات آدم و دفع جنگ و جدال و تفرقه وجدائی ممال عالم با عظمت تمام درج بود (۸) در جریده جام جمشید که روزنامه ملی فارسیان است شرح مبسوطی از ترقی امر الله و نهضت بهائی و همکذا از اهمیت تعالیم بهاء الله و روحانیت بهائیان . خدمات و جان فشانی و وفاداری رجال محترم بهائی از اولیاء امور دولت ایران نسبت بدولت و ملت ایران در نهایت عظمت درج نموده حتی سبب آزادی و ترقی نسا را از نفوذ امر مبارک ذکر نموده همچنین از دیانت و امانت داری بهائیان توصیف نموده که باین سبب اکثر مقام بزرگ و منصب عالی را در ایران بهائیان احراز نموده اند (۹) محفل مقدس روحانی بمبئی . محفل مقدس مرکزی هند و برهما چند بست بتبادل افکار نموده در صد داند که ملت بهائی را بر رسمیت و استقلالیت در هند و ستان معرفی شود و اگر نقداً به این امر مهم موفق نشدند مواد نظام و قوانین محفل مقدس روحانی مرکزی و محفل را در دست حکومت با استقلالیت رجستر نمایند یعنی ثبت شود و قوانین امریه را دولت بشناسد و قبول کند تا در آتیه هرگاه حکمی از محفل روحانی مرکزی یا محلی صادر و در موقع اجرا گذاشته و مانع و هائلی پیدا شد از بری حکومت جای تردید نباشد و همراهی نماید (۱۰) چون در موقع کانون نشن هند و برهما که در کلکته تشکیل شد مسلمانان کلکته از نفوذ امر مبارک در قلب خود نار حقد و حسد افروختند و با بهائیان معاندانه رفتار نمودند لهذا احباب در صدد خرید یک قطعه زمین بجهت مدفن گلستان برآمده و وجه آنرا هم امته الله دولت خانم جمشید خریدند محترمه آقا بهمرد بهرام نصرآبادی متقبل شد که حباً لله بتوسط محفل مقدس مرکزی هندی و برهما بپردازند - مزید عزت و وقار ایشانرا از درگاه محبوب عالمیان مسلمات مینمائیم (۱۱) الحمد لله در این دور مبارک جمال قدم و اسم اعظم روح العالمین لقیوضاً ته اهداء چندان آئین نازنین را اساس نهاده و قوانین مبتنی را وضع فرموده که نهایت ضرورت است از برای تمامی انسانهای و دستگیری بیچارگان و مملکتها و پادشاهان و ارکان و دوائی درد مندان و رستگاری و نجات گرفتاران و هادی گمراهان است و رهبر در ماندگان و فریادرس مظلومان خلاصه روح این عصر است و سبب ترقی و تعالی و فلاح و نجات اهل عالم است لهذا از هرگونه تقیداتی و مورد توجه نظر مغزور الفکران و دانشمندان عالم شده لهذا طایفه برهمو سماج و آریه سماج که در فرقه مهم و طایفه بزرگ متحد دهندند در جمیع اقالیم هندوستان کانونها تشکیل داده و امید هندی از برای اتحاد و یگانگی

انسانی - مقصود این است که در جمیع مراتب تغذیه و تقدیس و پاکی و لطافت سبب علویت عالم انسانی و ترقی حقائق امکان نیست حتی در عالم جسمانی نیز لطافت سبب حصول روحانیت است چنانکه صریح کتب الهی است و نظافت ظاهره هر چند امریست جسمانی و اکبر تاثیر شدید در روحانیت دارد مانند الحان بدیع و آهنگ خوش هر چند اصوات عبارت از تموجات هواییه است که در عصب صماخ گوش تاثیر نماید و تموجات هوا عرضی از اعراض است که قائم بهواست با وجود این ملاحظه میمائید که چگونه تاثیر در ارواح دارد آهنگ بدیع روح را طیران دهد و قلب را باهتزاز آرد مراد این است که پاکی و طهارت جسمانی نیز تاثیر در ارواح انسانی گذد ملاحظه نمائید که پاکی چه قدر مقبول در گاه کبریا و منصوص کتب مقدسه انبیا است - زیرا کتب مقدسه منع از تناول هر شئی کثیف و استعمال هر چیز ناپاک می نمایند و ای بعضی مذهبی قطعی بود و ممنوع بکلی و مرتکب آن مبعوض حضرت کبریا و مورد نزد اولیا مانند اشیای محرمه تحریم قطعی که از تکالیف آن از کبایر معاصی شمرده میشود و از شدت کثافت ذکرش مستحجن است اما منهیات دیگر که ضرر فوری ندارد ولی تاثیرات مضره بتدریج حاصل گردد آن منهیات نیز عند الله مکروه و مذموم و مرد حور - و ای حرمت قطعی منصوص نه بلکه تغذیه و تقدیس و طهارت و پاکی و حفظ صحت و آبادگی مقتضی آن از آنجمله شرب دخان است که کثیف است و بد بود و کز بهست و مذموم و بتدریج مضرتش مسلم عموم و جمیع اطباء حاکم ذمه اند و تجربه نیز گردیده که جزئی از اجزاء مرکب در خان سم فاتل است و شارب معروض علل و امراض متنوع این است که در شربش کراهت تغذیهی بتصریح و اراء حضرت اعلی روحی اله الفداء در بدایت امر بصراحت منع فرمودند و جمیع احباب ترک شرب دخان نمودند ولی چون زمان تقیه بود هم نفس که از شرب دخان امتناع می نمود مور داذیت و جفا می شد بلکه در معرض قتل می آمد - لهذا احباب جهت تقیه بشرب دخان پرداختند بعد کتاب اقدس نازل شد چون تحریم دخان صریح کتاب اقدس نبود احباب ترک نمودند اما جمال مبارک همیشه از شرب دخان اظهار کراهت میفرمودند حتی در بدایت بملاحظه ای قدری استعمال میفرمودند بعد بکلی ترک فرمودند و نفوس مقدسیکه در جمیع امور متابعت جمال مبارک می نمودند آنان نیز بکلی ترک شرب دخان کردند مقصود این است که شرب دخان عند الحق مذموم و مکروه و در نهایت کثافت و درغایت مضرت و لو تدریجاً و ازین گذشته باعث خسارت اموال و تزییع اوقات و ابتلا بی عبادت مضره است لهذا در نزد ثابتهان بر میثاق عقلا و نقل مذموم و ترک سبب راحت و آسایش عموم - و اسباب طهارت و نظافت دست و

دخان و مواز تعفن کثیف بد بو است البته احبابی الهی بوصول این مقاله بهر وسیله با شد و لو بتدریج ترک این عادت مضره خواهند فرمود چنین امیدوارم *

اما مسئله افیون کثیف ملعون نعوذ بالله من عذاب الله بصریح کتاب اقدس محروم و مذموم و شربش عقلاً ضربی از جنون و بتجربه مرتکب آن بکلی از عالم انسانی محروم بنهاله بخدا می برم از ارتکاب چنین امر فظیعی که هادم ذبیان انسا نیست و سبب خسران ابدی جان انسانرا بگیرد وجدان بهبود شعور زائل شود ادراک بکا هد زنده را مرده نماید حرارت طبیعیت را افسرده گذد دیگر نتوان مضرتی اعظم ازین تصور نمود خوشحال نفوسیکه نام نریاک بر زبان نرانند تا چه رسد با استعمال آن ای یاران الهی جبرو عذف و جبرو قهر درین دهر الهی مذموم و ای در منع از شرب افیون باید دهر تدبیری تشبث نمود بلکه ازین آفت عظم نوع انسانی خلاصی و نجات یابد والا و اویلا علی کل من یفرط فی جذب الله (مناجات) ای پروردگار اهل بهارا در هر موردی تغذیه و تقدیس بخشش و از هر آلودگی پاکی و آزادگی عطا کن از ارتکاب هر مکروه نجات ده از قیود هر عادت رها بخش تا پاک و آزاد باشی و طاهر گردی سزاوار بندگی آستان مقدس شوی و لایق انتساب به حضرت احدیت از مسکرات و دخان رهایی بخش و از افیون مورث جنون نجات ده و رهایی ده و بدفعات قدس مانوس کن تا نشسته ای از پادشاه محبت الله یابند و فرح و سرور از انجذابات بملکوت ابدی جویند چنانچه فرمودی

آنچه در خمخانه داری نشکنند صفای عشق

ز ان شراب معنوی ساقی همی ببحری بیار

ای یاران الهی ترک دخان و خمرو افیون بتجربه سیده که چگونه سبب صحت و قوت و وسعت ادراک و شدت ذکا و قوت اجسام است طائفه ای الیوم موجود که آنان از دخان و مسکرات و افیون محترز و مجتنبند آن طائفه بر طوائف سائره در قوت و شجاعت و صحت و ملاحت و صباحت منتهیای تفوق دارند یکی از آنان ده نفر از طوائف سائره را مقومت نماید و این تجربه در عموم است یعنی عموم افراد آن طائفه بر عموم افراد سائره طوائف از هر جهت متفوقند پس همتی نمایند تا تغذیه و تقدیس کبری که نهایت آرزوی عبد البهاسست در میان اهل بها جاوه نماید و حزب الله در جمیع شئون و کمالات فائق بر سائره نوع انسان گردند و در ظاهر و باطن ممتاز از

THE DAWN.

Vol. VI.

JULY, 1929.

No. 11

I am looking forward very eagerly to the publication of the projected Baháí Journal which shall reflect the activities of my Burmese brethren and sisters, and which I am sure will greatly encourage and gratify the servants of Baha'u'llah throughout the East and West. I shall follow its development with great interest and assure you of my desire of rendering every help I can to make it in time one of the foremost Bahai Journals in the world.

SHOGHI EFFENDI.

Words of 'Abdu'l Baha

Friends! The time is coming when I shall be no longer with you. I have done all that could be done. I have served the Cause of Baha'u'llah to the utmost of my ability. I have laboured night and day, all the years of my life. O how I long to see the loved ones taking upon themselves the responsibilities of the Cause! Now is the time to proclaim the Kingdom of Baha! Now is the hour of love and union! This is the day of the spiritual harmony of the loved ones of God! All the resources of my physical strength I have exhausted, and the spirit of my life is the welcome tidings of the unity of the people of Baha. I am straining my ears toward the East and toward the West, toward the North and toward the South that haply I may here the songs of love and fellowship chanted in the meetings of the faithful. My days are numbered, and, but for this, there is no joy left unto me. O how I yearn to see the friends united even as a string of gleaming pearls, as the brilliant Pleiades, as the rays of the Sun, as the gazelles of one meadow!

The mystic nightingale is warbling for them all; will they not listen? The bird of paradise is singing; will they not heed? The Angel of Abha is calling to them; will they not hearken? The herald of the Covenant is pleading; will they not obey?

Ah me, I am waiting, waiting, to here the joyful tidings that the believers are the very embodiment of sincerity and truthfulness, the incarnation of love and amity, the living symbols of unity and concord. Will they not gladden my heart? Will they not satisfy my yearnings? Will they not manifest my wish? Will they not fulfil my heart's desire? Will they not give ear to my call?

I am waiting, I am patiently waiting.

عنوان مراسلات سید جناب علی بی-اے بار سترایت لا
پوسٹ بکس نمبر ۲۹۹ رنگون

ای ابل عالم همه باریک داید و برگ یک شاخه

الاشراق

روز بخند بی یک بار
صبح و درین می بود
خجسته بر قیمت سالیانه
افزوده می شود

مقصود رساله الاشراق وحدت و اخوت و یگانگی عالم انسانی است و تقنین اصول او پاک و تحقیق اصول او اساس کل واحداست و وظیفه نشر مطالبی که راجع باین مقام علمی و تربیه علیاست و مقالات مختصره مفید و اختصاصی از هر کس و هر جا برسد درین رساله درج خواهد شد عنوان مراسلات پست بکس ۲۹۹

شماره دهم

ماه جون ۱۹۲۹

جلد ششم

نوح مبارک حضرت عبد البهاء ارواحنا لومسه الاطهر فدا

هو الله

ای یاران پاک یزدان تفریده و تقدیر: پس در جمیع شئون از خصائص پاکانست و از لوازم آزادگان اول کمال تفریده و تقدیر است و پاکری از نقائص چون انسان در جمیع مراتب پاک و طاهر گردد مظهر تجلی نور باهر شود در سیرو سلوک اول پاکری و بعد تازه گی و آزاده گی جوی را باید پاک نمود بعد آب عذب فوات جاری نمود و دیدن پاک ادراک مشاهده و لقا نماید و مشام پاک استشمام را بکشم گلشن عذایت فرماید و قاب پاک آئینه جمال حقیقت گردد اینست که در کتب سماویه و صایا و نصایح الهیه تشبیه بآب کشته چنانچه در قرآن میفرماید (وانزلنا من السماء ماء طهورا) و در انجیل میفرماید تا نفسی تعمید بآب و روح نیابد در ملکوت الهی داخل نشود پس واضح شد که تعالیم الهیه فیض آسمانیست و باران رحمت الهی و سبب طهارت قلوب

All mankind must attain to spiritual fraternity, that is to say, fraternity in the Holy Spirit; for patriotic, racial and political fraternity are of no avail. Their results are meagre but divine fraternity, spiritual fraternity is the cause of unity and amity among mankind. As heretofore material civilization has been extended, the divine civilization must now be promulgated. Until the two agree, real happiness among mankind will be unknown. By mere intellectual development and power of reason, man cannot attain to his fullest degree; that is to say, by means of intellect alone he cannot accomplish the progress effected by religion. For the philosophers of the past strove in vain to revivify the world of mankind through the intellectual faculty. The most of which they were capable was educating themselves and a limited number of disciples; they themselves have confessed failure. Therefore the world of humanity must be conformed by the breath of the Holy Spirit in order to receive universal education. Through the infusion of divine power all nations and peoples become quickened and universal happiness is possible.

Address of 'Abd'u'l-Baha at All-Souls Church, Lincoln Center, Chicago. III.

The divine religions were founded for the purpose of unifying humanity and establishing Universal Peace. Any movement which brings about peace and agreement in human society is truly a divine movement; any reform which causes people to come together under the shelter of the same tabernacle is surely animated by evenly motives. At all times and in all ages of the world, religion has been a factor in cementing together the hearts of men and in uniting various and divergent creeds. It is the peace element in religion that blends mankind and makes for unity. Warfare has ever been the cause of separation, disunion and discord.

Consider how His Holiness Jesus Christ united the divergent peoples, sects and denominations of the early days. It is evident that the fundamentals of religion are intended to unity and bind together; their purpose is universal, everlasting peace. Prior to the time of His Holiness Jesus Christ, the lord of God had unified opposite types and conflicting elements of human society; and since his appearance the divine teachers of the primal principles of the law of God have all intended this universal outcome. In Persia His Holiness Baha-ullah was able to unite people of varying thought, creed and denomination. The inhabitants of that country were Christians, Mohammedans, Jews, Zoroastrans and a great variety of subdivided forms, and beliefs together with racial distinctions such as Semitic, Arabic, Persian Turk etc., but through the power and efficiency of religion Baha'u'llah united these differing peoples and caused them to consort together in perfect agreement. Such unity and accord became manifest among them that they were considered as one people and one kind.

The cause of this fellowship and unity lies in the fact that the divine law has two distinct aspects or functions; one the essential or fundamental; the other the material or accidental. The first aspect of the revealed religion of God is that which concerns the ethical development and spiritual

progress of mankind, the awakening of potential human susceptibilities and the descent of divine bestowals. These ordinances are changeless, essential, eternal. The second function of the divine religion deals with material conditions, the laws of human intercourse and social regulation. These are subject to change and transformation in accordance with the time, place and conditions. The essential ordinances of religion were the same during the time of Abraham, the day of Moses, and the cycle of Jesus; but the accidental or material laws were abrogated and superseded according to the exigency and requirement of each succeeding age. For example in the law of Moses there were ten distinct commandments in regard to murder which were revealed according to the requirement and capacity of the people; but in the day of Jesus these were abrogated and superseded in conformity with the changed and advanced human conditions.

The central purpose of divine religions is the establishment of peace and unity among mankind. Their reality is one, therefore their accomplishment is one and universal whether it be through the essential or material ordinances of God. There is but one light of the material Sun, one ocean, one rain, one atmosphere. Similarly, in the spiritual world there is one divine reality forming the center and altruistic basis for peace and reconciliation among various and conflicting nations and peoples; Consider how the Roman Empire and Greek nation were at war in enmity and hatred after the Messianic day; how the hostilities of Egypt and Assyria though subdued in intensity still flamed in the warring element of these ancient and declining nations; but the teachings of His Holiness Jesus Christ proved to be the cement by which they were united; warfare ceased, strife and hatred passed away and these belligerent peoples associated in love and friendship. For strife and warfare are the very destroyers of human foundations whereas peace and amity are the builders and safeguards of human welfare. As an instance, two nations which have remained at peace for centuries declare war against each other. What destruction and loss befalls both in one year of strife and conflict; the undoing of centuries. How urgent their necessity and demand for peace with its comfort and progress instead of war which blasts and destroys the foundation of all human attainment.

The body-politic may be likened to the human organism. As long as the various members and parts of that organism are coordinated and cooperating in harmony we have as a result the expression of life in its fullest degree. When these members lack coordination and harmony we have the reverse which in the human organism is disease, dissolution, death. Similarly, in the body-politic of humanity, dissension, discord and warfare are always destructive and inevitably fatal. All created beings are dependent upon peace and coordination, for every contingent and phenomenal being is a composition of distinct elements. As long as there is affinity and cohesion among these constituent elements strength and life are manifest but when dissension and repulsion arise among them, disintegration follows. This is proof that peace and amity which God has willed for his children are the saving factors of the human society whereas war and strife which violate his ordinance are the cause of death and destruction. Therefore God has sent his prophets to announce the message of good-will, peace and life to the world of mankind.

In as much as the essential reality of the religions is one and their

seeming variance and plurality is adherence to forms and imitations which have arisen, it is evident that these causes of difference and divergence must be abandoned in order that the underlying reality may unite mankind in its enlightenment and upbuilding. All who hold fast to the one reality will be in agreement and unity. Then shall the religions summon people to the oneness of the world of humanity and to universal justice; then will they proclaim equality of rights and exhort men to virtue and to faith in the loving mercy of God. The underlying foundation of the religions is one; there is no intrinsic differences between them. Therefore if the essential and fundamental ordinances of the religions be observed, peace and unity will dawn and all the differences of sects and denominations will disappear.

And now let us consider the various peoples of the world. All the nations, American, British, French, Germans, Turks, Persians, Arabs, are children of the same Adam, members of the same human household. Why should dissension exist among them? The surface of the earth is one nativity and that nativity was provided for all, God has not set these boundaries and race limitations. Why should imaginary barriers which God has not originally destined, be made a cause of contention? God has created and provided for all. He is the preserver of all, and all are submerged in the ocean of his mercy. Not a single soul is deprived. Inasmuch as we have such a loving God and creator why should we be at war with each other? Now that his light is shining universally why should we cast ourselves into darkness? As his table is spread for all his children why should we deprive each other of its sustenance? His effulgence is shining upon all why should we seek to live among the shadows? There is no doubt that the only cause is ignorance and that the result is perdition. Discord deprives humanity of the eternal favours of God; therefore we must forget all imaginary causes of difference and seek the very fundamentals of the divine religions in order that we may associate in perfect love and accord. consider humankind as one family, the surface of earth as one nationality and all races as one humanity. Let us live under the protection of God, attaining eternal happiness in this world and life everlasting in the world to come.

O Thou kind Lord! Thou hast created all humanity from the same original parents. Thou hast intended that all belong to the same household. In Thy holy presence they are Thy servants and all mankind are sheltered beneath Thy tabernacle. All have gathered at Thy table of bounty and are radiant through the light of Thy providence. O God! Thou art kind to all, Thou hast provided for all, Thou dost shelter all, Thou dost confer life upon all. Thou hast endowed all with talents and faculties; all are submerged in the ocean of Thy mercy. O Thou kind Lord! unite all, let the religions agree, make the nations one so that they may be as one kind and as children of the same fatherland. May they associate in unity and concord. O God! upraise the standard of the oneness of humankind. O God! establish the "Most Great Peace," cement the hearts together, O God! O Thou kind father, God! exhilarate the hearts through the fragrance of Thy love; brighten the eyes through the light of Thy guidance; cheer the hearing with the melodies of Thy word and shelter us in the cave of Thy providence. Thou art the mighty and powerful! Thou art the forgiving and Thou art the one who overlookest the shortcomings of humankind."

Notes and News.

Under the auspices of the National Spiritual Assembly of India and Burma the following subcommittees have been formed:—

1. The National Constitution Committee to draw up laws and constitution and take steps for the recognition of the same by the Government of India. This committee is composed of the following friends who were duly elected by the N. S. A.

- (a) Mr. N. R. Vakil B. A., L. L. B.
- (b) „ Syed Janab Ali B. A., Barrister-at-law.
- (c) „ Hishmatullah B. A.
- (d) „ Dr. Kaushal Kishore Bhargava M. S. C., P. H. D.
- (e) „ Prof. Pritam Singh M. A. as secretary.

2. Publication committee consisting of the following friends:—

- (a) Mr. Syed Janab Ali, as secretary
- (b) Prof. Pritam Singh
- (c) Mr. Hishmatulla
- (d) „ Mahfuzul Haque Ilmi

It is decided that under no circumstances, any Bahai book pamphlet or any other literature should be printed and published, before first referring the same to the Publication committee and obtaining its permission

3. Teaching committee consisting of the following members:—

- (a) Miss Hla Hla
- (b) Dr. Syed Muzhar Ali
- (c) Dr. Kaushal Kishore Bhargava—as secretary.
- (d) Mr. Hishmatulla.
- (e) „ Isfandiar Bakhtiar.

Regarding the activities of the Bahai women in Teheran, Persia Auntie Victoria writes:—

Bahai women in Teheran are doing splendid work. The Local Spiritual Assembly has appointed Committees of Women and what they are doing is far removed from the old regime of women's practices. In the home of Azizian, our well Known sister I-bragieh Zabih spoke about Persian women's progress. Around last August a progressive Committee was formed by the beloved ones, which is under the direction of nine blessed sisters. A school for married women has come into existence, it even teaches English among other social things. Women even travel now in Persia.

လူသတ္တဝါတို့မှာ အနန္တဂုဏ်တန်ခိုးဖြစ်မြောက်ခြင်းမူကား၊ မိမိချက်မြှုပ်ရာ အရပ်ဒေသကိုချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်၊ အလျှဉ်းမဖြစ်နိုင်၊ တကမ္ဘာလုံးကို ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်နိုင်၏။

ဤမဂ္ဂဇင်းစာတန်း
စာကို မြန်မာနိုင်ငံနေ၊
ဘဟာဒီး-သာသနာ
တော်မဟာဗျေလေရှု
ဟာနီအသင်းကပုံနှိပ်
ထုတ်ဝေကြသည်။

အခနှုန်းမှာ။
မြန်မာပြည်နှင့်
အိန္ဒိယပြည်များ။
၁၂ လ ၅။
ဧရိယာ။ ၁၂-လ
၂-တူမန်း၊
အမေရိက။

အယ်ဒီတာ။
ကထိဗားမဟာမက်
ယူနူးစ်။
ရန်ကုန်မြို့။
စာတိုက်သေတ္တာ
နံပါတ်-၂ ၉ ၉။
P. BOX No. 299.
RANGOON

ဒိုလောကီသူလောကီသား လူအ
ပေါင်းဘို့၊ သင်တို့သည်။ သစ်ပင်တ
ပင်တည်းမှသီးပွင့်သော သစ်သီးများ
နှင့်။ အကင်းတကင်းတည်းမှ ပေါက်
ရောက်လေသော အရွက်များပင် ဖြစ်
ကြ ကုန်သည်ဟု။ ဘဟာဒွလ္လာဟ်
အရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

၁၂ လ ၂ ဒေါ်လာ။
အင်္ဂလန်ပြည်။
၁၂ လ ၇၅ ရှိလက်။
အေဂျစ်နှင့်ပါလက်
စတိုင်းပြည်များ။
ကိုရိတ်ရှု။ ၅၀။
တစောင်လျှင် ၈၀။
စာတိုက်ခ အငြိမ်း။
SECRETARY.
B. S. A.
Post Box No. 299.
RANGOON.

ဆဋ္ဌမတွဲ။ ၁၉၂၉-ခု။ ဇူလိုင်လ။ နံပါတ် ၁၀။

ရောင်ခြည်တော်-မဂ္ဂဇင်းနှိုက်။ လိုရင်းတည်းဟူသောဝတ်တရားအကြောင်းမှာ။ တကမ္ဘာလုံး၌ ရှိနေကြသောမနုဿလူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ညီအစ်ကိုအရင်းဟူ၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းအားဖြင့်၊ တလုံးတဝတ်တည်းနှင့်။ တစ်ဝတ် တသဘောတည်း ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ခြင်း၊ မျက်မှောက်တွင်အသင့်ရှိကြသည့် အလုံးစုံသောသာသနာတော် မြတ်တို့၏။ မူလ-အခြေအမြစ်ရင်း တခုတည်းနှင့် တမျိုးတည်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ညွှန်ပြခြင်းများဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်အပ်သော ဝတ်တရားများနှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ အချုပ်ရေးသားသောအချက်များကို၊ မည်သည့်အရပ်နှင့်မည်သူ ထံက ဖြစ်စေ။ အကြောင်းရောက်လာသောအခါ။ ဝတ်တရားခြင်းမရှိဘဲ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပါလိမ့် မည်။ မောင်တော်၏ဝတ်တရားများကိုသက်သက်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး အစိုးရမင်းပြည်အရပ်ရပ်နှင့်ဆိုင်ရာ မြို့ရေးရွာမှုများတွင် မပါမဝင်သော အသီးသီး အသားများက။ ကိုယ်အချင်းချင်း ပုတ်ခတ်ထိခိုက်စေအပ်။ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသော အချက်များကို အလေးဂရုမပြု၊ လျစ်လျူရှုနေရပါသည်။

Regarding the activities of the Bahai women in Teheran, Persia, Annie Victoria writes:—

ဘဟာအုလ္လာဟ်အရှင်မြတ်နွတ်ကပါတ်တော်။

သမ္ဘာတရားတော်မြတ်နှင့်ဆိုင်သောနေမင်းသည်၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တော်
မူလှသောအရှင်မြတ်၏နွတ်ကပါတ်တော်ပင်ဖြစ်၏။ စဉ်းစားဆင်ခြင်သော်၊ လူ
သတ္တဝါတို့၌ဥာဏ်ပညာတိုးတက်စေခြင်းအကြောင်းသည်။ ၎င်းနွတ်ကပါတ်
တော်ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်မြောက်နိုင်ပေသည်။ ထိုနွတ်ကပါတ်တော်သည်။
စင်စစ်တည်းဟူသော သမ္ဘာတရား၏အနှစ်ရင်း၊ ဝိညာဉ်နှင့် အသက်ရှင်စေနိုင်
သောရေပင်ဖြစ်၏။ အရာခပ်သိမ်းကုန်တို့သည်။ ၎င်းနွတ်ကပါတ်တော်ကြောင့်
ဖြစ်၍လာ၍တည်၍နုကြကုန်၏။ ထိုနွတ်ကပါတ်တော်၏ အလင်းရောင်ခြည်
သည်။ မှန်ကြေးမှု သဘွယ်။ စိတ်နှလုံးများတွင် ၎င်းတို့၏အရည်အခြင်းနှင့် အ
ရောင်အဆင်းရှိသည်အလျောက်။ အစဉ်မပြတ် ထွန်းတောက်ထင်ရှားတတ်၏။
ဥပမာဆိုသော်။ ထိုနွတ်ကပါတ်တော်၏အလင်းရောင်ခြည်သည်။ ဥာဏ်ပညာ
ရှိသူခမိန်တို့၏မှန်ကြေးမှု သဘွယ်သောစိတ်နှလုံးများအပေါ်၌ ထွန်းတောက်၍
လာသော်။ ဥာဏ်ပညာကိုထင်ရှားစေတတ်၏။ အတတ်ပညာအမျိုးမျိုးတို့ကိုသိ
ကျွမ်းတတ်မြောက်သောသူအပေါင်းတို့၏စိတ်နှလုံးများအပေါ်၌လည်းကောင်း
ထိုနွတ်ကပါတ်တော်၏အလင်းရောင်ခြည်ထွန်းတောက်လာသောအခါ။ ဥာဏ်
ပညာနှင့် ခက်ခဲနက်နဲသောအကြောင်းများကို တော်ထုတ်ထင်ရှားစေတတ်၏။
လောက၌ရှိသမျှသောအရာခပ်သိမ်းကုန်တို့သည်။ လူသတ္တဝါအားအကြောင်း
ပြု၍ဖြစ်ပွားလာကြသည်အလျောက်။ ထိုအရာများပင်လူတို့၏ကိုယ်တွင်း၌ ထင်
ရှားစွာရှိကြ၏။ ခပ်သိမ်းကုန်ခွန်မြတ်သောနာမတော်များနှင့် ထွဋ်မြတ်လှသော
ဂုဏ်လက္ခဏာတော်များအလုံးစုံတို့သည်။ ထိုနွတ်ကပါတ်တော်၏ ပိုင်ဆိုင်ရာ
ပစ္စည်းပိုင်များဖြစ်ကုန်သတည်း။ ထိုနွတ်ကပါတ်တော်သည်။ လူခပ်သိမ်းတို့၏
စိတ်နှလုံး၌တောက်လောင်လျက်ရှိ။ ကိုယ်တော်နှင့်မစပ်ဆိုင်သော အရာဟူသမျှ
တို့ကိုကျွမ်းလောင်စေတတ်သော အရှင်မြတ်၏အလင်းရောင်ခြည်သည်။ ကိုယ်တော်အရှင်
မြတ်ကိုချစ်ခင်မြတ်နိုးသော လူသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ စိတ်နှလုံးများသည်။
လျှ အားဖြင့်အစဉ်မပြတ်တောက်လောင်လျက်ရှိကုန်သတည်း။ ထိုအလင်းရောင်
ခြင်းကိုယ်ကိုအစားပြု၍အသင်းသဏ္ဍာန်ဖြင့် ထင်ရှားစေသောရေ၏အနှစ်သာရရင်းမူ
လည်း။ အတွင်းအားဖြင့်ဗြိသိသက်ခြင်းဖြစ်စေနိုင်သောအလင်းဖြစ်ပေ၏။ ဤအစား
သဘာဝဟူမူကား။ အရာခပ်သိမ်းကုန်တို့အား အသက်ရှင်ခြင်းကိုပေးသ
နားတော်မူနိုင်သောရောင်ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကောင်းကင်အံ့နှင့်
ဆိုင်သော။ ထိုအသက်ရှင်စေနိုင်သောရေကို တောင်းခံရ၍အံ့သောဌါလည်း
ကောင်း၊ ဗြိသိသက်ခြင်းချမ်းသာခြင်းဖြစ်ပွားစေနိုင်သောဝိညာဉ်နှင့်ဆိုင်ရာ ခွက်
ဖလားနှင့် စားသောက်အံ့သောဌါလည်းကောင်း။ ကိုယ်တော်၏မေတ္တာတော်ကို
လှိုင်းမြှင့်တင်ပေးသော အရာဟူသမျှတို့မှလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ
ခြင်းကိုရရှိရန်။ ငါသည်အရှင်မြတ်အပါးတော်တွင် ဆုပန်လျက်ရှိတော်မူသည်။

ဘဟာအုလ္လာဟ် အရှင်မြတ် ကြောဝါဒ။

အိုလူသတ္တဝါတို့အနက်ပိုင်းခြားစွာသိမြင်နိုင်သောသူအပေါင်းတို့၊ ငါအရှင်
အမှန်ဆိုသည်ကား။ အရှင်မြတ်အလိုတော်၏ ကောင်းကင်ဘုံမှ ချမှတ်ပေးသ
နားတော်မူလေသော ဗျာဗိတ်တော်များသည်။ လောကီတပွမ်းလုံးရှိသမျှသော
လူသတ္တဝါအပေါင်းတို့အား။ ထိုသူတို့တလုံးတဝတည်းနှင့်တစ်တံတသဘော
တည်းဖြစ်အောင်ပြုလုပ်တို့ရာမူလအကြောင်းရင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍။ ထိုသူ
တို့၏အသီးသီးအမျိုးမျိုးကွဲပြားခြင်းအကြောင်းကိုမျက်မှောက်မပြုကြဘဲ။ ကိုယ်
တော်၏တပီးတည်းဖြစ်တော်မူခြင်းနှင့်ဆိုင်သောရောင်ခြည်တော်အလင်းအား
ဖြင့်လူခပ်သိမ်းတို့ကိုရှင်လုနန်းသောစိတ်သဘောနှင့်လက်ခံပေါင်းသင်းကြကုန်
လော့။ မနုဿလူသတ္တဝါမျိုးအားလုံးသည်။ နှစ်သိမ့်ခြင်းဖြစ်သွယ်သောအ
ကြောင်းနှင့်ပါရဒီဖြစ်မြောက်စေနိုင်သောအရာဖြစ်ကြကုန်သည်။ မြေမှု့တဆုပ်ခန့်
လေသံဖြစ်သော ဤလောကီဘုံသည်။ နေအိမ်တအိမ်တည်းနှင့် အဆောက်အဦး
တခုတည်းဖြစ်ပေ၏။ ၎င်းနေအိမ်အားတလုံးတဝတည်းဖြစ်ခြင်းအနေဖြင့်တည်း
နေအောင်အားထုတ်ကြလော့။ ကွဲပြားခြင်းအကြောင်းများကို ဖြစ်ပွားစေတတ်
သော။ မာန်။ မာနထောင်ရွားခြင်းနှင့်ဂုဏ်ရောက်ခြင်းစသည့်အရာတို့ကိုစွန့်ပြစ်
ကြကုန်လော့။ တလုံးတဝတည်းနှင့် တစ်တံတသဘောတည်း ဖြစ်ကြစေနိုင်
သောအရာများကိုသာလိုက်နာကျင့်ဆောင်ကြကုန်လော့။ ချစ်သားတို့၊ မေတ္တာ
နှင့်လည်းကောင်း။ သိမ်မွေ့နုနယ်ချစ်သွယ်သော စိတ်သဘောနှင့်လည်းကောင်း
လူခပ်သိမ်းတို့နှင့်ရောထွန်းပေါင်းသင်းကြကုန်လော့။ ယင်းသို့ပေါင်းသင်း၍ရော
နှောခြင်းဟူမူကား။ တလုံးတဝတည်းနှင့်တစ်တံတသဘောတည်းဖြစ်အောင်ပြု
လုပ်တို့ရာမူလအခြေရင်းတည်း။ ၎င်းတလုံးတဝတည်းနှင့် တစ်တံတသဘော
တည်းဖြစ်ခဲ့ပါမူ။ လောက၌သေဝပ်ငြိမ်သက်ခြင်းဖြစ်ပွားနိုင်သတည်း။ ကြင်နာ
ဂုဏာရှိသောသူအပေါင်းတို့၌လည်းကောင်း၊ မေတ္တာနှင့်ဝတ်ပြုသူတို့၌လည်း
ကောင်း။ မင်္ဂလာရှိကြပါစေသတည်း။

ဘုရားသခင်သည်။ လူအများတို့အား ချပေးသနားတော်မူလေသော
ဆုကျေးဇူးတော်ကြီးအကြောင်း။

ဘုရားသခင်သည်။ လူတို့အားချပေးသနားတော်မူသောကျေးဇူးတော်များ၌
အကြီးဆုံး။ အမြင့်မြတ်ဆုံးသည်ကား။ သိတတ်နားလည်နိုင်သောဥာဏ်ဖြစ်၏။
ထိုသိတတ်နားလည်နိုင်သောဥာဏ်အားဖြင့်။ လူသည်ဘုရားသခင်၏ ဖန်ဆင်း
တော်မူထားသည့် ဓာတ်၊ သတ္တု၊ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်၊ တိရစ္ဆာန်၊ မိနင်း၊ မြေ၊ နေ၊ လ၊
စကြာဝဠာတရလုံး၏အခြေအနေတို့ကိုသိနားလည်နိုင်သည့်အပြင်။ ဓာတ်လေး
ပါးကိုယ်ခန္ဓာ၊ မျက်စိအားဖြင့်မမြင်စွမ်းနိုင်သောအကြောင်းအရာများကိုပင်။ သိ
ရှိနိုင်သောတန်ခိုးသည်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုလူမျက်စိအားဖြင့် မမြင်နိုင်သော အ

ခြင်းအရာမူကား။ ဘုရားသခင်၏အကြောင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုဆုကျေးဇူးတော်ကို
ခံယူရရှိခြင်းအားဖြင့်၊ လူသည်မိမိကိုယ်တိုင်ပင်၊ ဘုရားသခင်ဖန်ဆင်းထားလေ
သမျှသောအရာခပ်သိမ်းတို့၏သဘာဝသဘောတရားတို့ကိုပိုင်းခြားလျက်၊ ထို
အဆင့်ဆင့်သောအခြေအနေတို့ကို သိနားလည်နိုင်၏။ ထိုမှတစ်ပါး၊ ထိုဆုကျေး
ဇူးတော်အားဖြင့်၊ လောကဓာတ်ပညာနည်းအားဖြင့်တွေးတောဆင်ခြင်ပြီးလျှင်၊
ရှေ့လာလတ်သောအခါတွင်၊ ဖြစ်ပျက်မည့်အခြင်းအရာများကိုပင် မှန်ကန်စွာ
တင်ကျိ၍ပြောဆိုနိုင်ပေ၏။

လူမှတစ်ပါး၊ ဤစကြာဝဠာရှိ၊ ဘုရားသခင်ဖန်ဆင်းတော်မူထားသောအခြား
သောအရာခပ်သိမ်းတို့သည်၊ သဘာဝသဘောတရားအတိုင်းဖြစ်ပျက်ရ၏။ နေ
ကြယ်နက္ခတ်တာရာများ၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများ၊ တော၊ တောင်၊ မြစ်၊ ချောင်း၊
တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့သည်၊ ကြီးသည်ငယ်သည်မရွေး၊ ထိုသဘာဝသဘော
တရားကိုမလွန်ဆန်နိုင်ချေ။ လူသာပင်ထိုသဘောတရားမှလွတ်လပ်ခြင်းကိုရ၏။
မိမိ၏သိတတ်ခြင်းဥာဏ်ဖြင့်၊ ထိုသဘောတရားများကိုမိမိအလိုအတိုင်းပြုပြင်
၍အသုံးပြုနိုင်ပေကြောင်း၊ မိမိ၏ဥာဏ်စွမ်းအားဖြင့်၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံကြီးများကို
လျှင်မြန်စွာမီးရထားနှင့်ဖြတ်သန်းနိုင်ခြင်း၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများထဲ၌၊ သင်္ဘော
ကြီးများအားဖြတ်သွားလာနိုင်ခြင်း၊ ၎င်းမျှမက၊ ငါးများသာဘွယ်ရေအောက်၌ရေ
ငုတ်သင်္ဘောအားဖြင့်သွားလာနိုင်ခြင်း၊ ထိုပြင် ကောင်းကင်ပြင်၌လည်း၊ ငှက်
များအသွင် လေယာဉ်ပျံများဖြင့် ပျံသန်း၍သွားလာနိုင်ခြင်း များပင်ဖြစ်ပေ၏။
လူများသည်၊ ဓာတ်ကိုလည်းအမျိုးမျိုးအသုံးပြုနိုင်ကြသေး၏။ မီးအလင်းပေးခြင်း၊
မော်တော်ကား၊ ဓာတ်ရထား၊ မော်တော်ဘုတ်များ၌အသုံးပြုခြင်း၊ သတင်းစ
ကားများကို၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှတစ်စွန်းသို့ ပေးပို့နိုင်ခြင်းအပြင်၊ ထိုဓာတ်အားဖြင့်
လူတို့၏အသံကိုပင်ခရီးမိုင်းပေါင်းများစွာ၌ ကြားရောက်နိုင်အောင်ယူဆောင်နိုင်
ခြင်းများဖြစ်ပေကြောင်း၊ ဤသိနားလည်နိုင်သောဆုကျေးဇူးအားဖြင့်၊ နေ၏ရောင်
ခြည်တို့ကိုအသုံးပြုလျက်၊ လူတို့၏ရုပ်ပုံများသာမက၊ ကောင်းကင်ရှိနေလကြယ်
နက္ခတ်တာရာတို့၏ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကူးယူနိုင်၏။ ဤတော်ပြုခဲ့သောအချက်များကို
စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်းအားဖြင့်၊ လူသည်သဘာဝသဘောတရားကိုမည်မျှလေ့
မိမိအလိုရှိသည်အတိုင်း၊ စီမံပြုပြင်နိုင်ကြောင်းထင်ရှားပေသည်။

(သူ့အသက်ကိုမသတ်နှင့်) ဟူသော ဘုရားသခင်၏ပညတ်တော်တရားကို
၎င်း၊ တယောက်ကိုတယောက်ချစ်ခင်ကြလော့ဟူသော သခင်ခရစ်တော်၏အ
မိန့်တော်ကို၎င်းဖိဆန်လျက်၊ ဤဘုရားသခင်ချပေးသနားတော်မူသောဆုကျေး
ဇူးကြီးကိုစစ်များတိုက်ခိုက်သည့်နေရာ၌ အသုံးပြုသည့်လက်နက်ကိရိယာများ
ပြုလုပ်အသုံးပြုခြင်းသည်၊ မည်မျှလောက်နက်နာသနည်း။ ဥပမာဆိုသော်၊ လေ
ယာဉ်ပျံများတို့ကိုတစ်ခုခုရာမှတစ်ခုခုသို့ လျှင်မြန်စွာရောက်ရှိစေဘို့ရာ အသုံးမ
ပြုကြဘဲ၊ စစ်များအတွင်း၌လူများ၏အသက်ကိုဖျက်ဆီးခြင်းငှါ အသုံးပြုကြ၏။
အဘယ်ကြောင့်ဘုရားသခင်သည်၊ ဤသိတတ်ခြင်းဆုကျေးဇူးတော်ကို ချပေး

သနားတော်မူသည်ဟူမူကား။ ကိုယ်တော်အရှင်ဖန်ဆင်းတော်မူထားသော လူ
သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်၊ တနေ့တခြားတိုးတက်လာလျက်၊ တယောက်နှင့်တ
ယောက်ချစ်ခင်ခြင်း၊ ညီညွတ်ခြင်း၊ ဗြိမ်သက်ခြင်းများ ဖြစ်စေရန်ပင်ဖြစ်ပေ၏။
သို့ပါသော်လည်း၊ လူတို့သည်ကား။ ဤဆုတော်မြတ်ကိုတိုးတက်စေလိုသည်မ
ဟုတ်ဘဲ၊ ဆုတ်ယုတ်စေခြင်း၌၎င်း၊ မတရားပြုကျင့်ခြင်း၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း၊
ရန်ညှိုးထားခြင်း၊ မသင့်မတင့်ဖြစ်ခြင်းများကိုတိုးပွားစေရာ၌အသုံးပြုလျက်၊ မိမိ
ကဲ့သို့ပင်သူတစ်ပါးအားချစ်ရမည်ဟူသော သခင်ခရစ်တော်၏အမိန့်တော်မြတ်
ကိုလျစ်လျူရှုကြပေသတည်း။

သင်တို့သည်၊ ဤလက်ခံရရှိသောသိတတ်သော ဆုကျေးဇူးတော်မြတ်ကို၊
လူသတ္တဝါအပေါင်းတို့၌ဗြိမ်သက်ခြင်းနှင့်၊ စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းဖြစ်စေရန်၎င်း၊
အတတ်ပညာတိုးတက်ခြင်းနှင့် ယဉ်ကျေးခြင်းကို၎င်း၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် တ
ကမ္ဘာလုံး၏ဗြိမ်သက်ခြင်းကို၎င်း၊ ဖြစ်စေခြင်းလမ်းတရား၌အသုံးပြုရလိမ့်မည်
ဟုငါမြော်လင့်၏။ လောကဓာတ်ပညာနှင့် အခြားသောအတတ်ပညာများကို
တိုး၍တိုး၍ရှာဖွေကြလော့။ မိမိတို့အသက်ရှင်သမျှကာလပတ်လုံး၊ ဆီးပူးနိုင်၏။
သင်တို့၏အသိပညာကိုသူတစ်ပါးအကျိုးဖြစ်စေရန်အသုံးပြုကြလော့။ သို့မှသာ
ဤထုပစ္စာသော မြေမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ထူးကဲစွာဖျက်ဆီးတတ်သည့် စစ်တိုက်
ခြင်းသည်ကွယ်ပြောက်လျက်၊ ကြီးမြင့်မြတ်မြတ်သောဗြိမ်သက်ခြင်းနှင့်ညီညွတ်
ခြင်း၏ဗိမာန်ကြီးသည်တည်ထောင်လတ်။ သင်တို့၏ထူးကဲစွာသောမြင့်မြတ်
သည့်ရည်ရွယ်ချက်များကို၊ လောကုတ္တရာကောင်းကင်၌ ပြည့်စုံမည့်နည်းတူ၊
ဤလောကီကောင်းကင်နိုင်ငံ၌လည်း ပြည့်စုံဖြစ်မြောက်စေရန်ကျိုးစားကြလော့
ဟု၊ အပ္ပန္နလိဘဟာအရှင်မြတ်မိန့်တော်မူ၏။

بمبئی جناب فرزند فریدون گشتا سپ الله آبادی علیه بهاء الله ملا حظہ نمایند

هو الله

کتاب شماره ۷ ص ۸

دوست با وفا! عریضه آنجناب مورخه ۲۹ دسمبر ۱۹۲۷م در ساحت قدس وارد و بلحاظ اظهار محبوب عالمیان حضرت وای امر الله روحی لا حیا نه الفداء فائز مطالب مرقومه معلوم و واضح گردید قلم اعلی میفرماید:

« تقوی سردار اعظم است از برای نصرت امر الهی و جذو نیکه لائق این سردار است اخلاق و اعمال طیبه ظاهره مرضیه بوده و هست »

پس اهل بهاء باید در نهایت تقدیس و تنزیه سلوک و رفتار نمایند و از تقا لید مذمومه و مراسم و عادات غیر مستحسنه اهل غرب بکلی احتراز و اجتناب نمایند زهد و تقوی شان مدعیان محبت و نفوس ابرار است و الارفته رفته و شنائی فضائل عام انسانی در هویت قلب خاموش و محو و زائل گردد و ظلمات قبائح و زائل استیلا یابد و احاطه کند ادب و وقار سبب عزت و بزرگی انسان است و لهو و لعب و هتاک و بیبکی عات پستی و ذنوبت در جمیع شئون امتیاز لازم و واجب و آنچه فرقی باد بکران هر عامی که از شان و مقام انسان بکاهد باید از اجتناب و دوری جست شرب خمر حرام است و از قلم اعلی منصوص گشته باری امید داریم که کل برضاء الهی موفق و موید گردیم جمیع خطا کار و پرگناهیم و اوست بخشنده مهربان از حق عون و عنایت میطلبیم و حفظ و حراست میجوئیم حسب الامر مبارک مرقوم گردید - نور الدین زین - ژانویه ۱۹۲۸ -

یار معنوی از حق علیم در نهایت تدل و انکسار موفقیت دوستانرا استدعا نمائیم و از برای باران الهی عون و عنایت آسمانی خواهیم تا از مکاره و شرور و سئیت این عالم فانی و خاکدان ترا بی محفوظ و مصون مانند و بتخلع تقدیس و تنزیه مزین گردند و بآنچه رضای الهیست و عات اعلی شان امر الله است موفق و مفتخر شوند -

بنده آستانش شوقی

بغیر صدق و بیایات او استکبار میکردید هر ایذنه آمدید نزدیک ما یک یک
 همچنانکه آفریده بودیم شمارا یک یک در سوره عنکبوت، کل نفس ذائقة
 الموت ثم الینا ترجعون یعنی هر نفسی چشندۀ مرگ است پس از مرگ
 بسوی ما راجع خواهد شد - و در سوره نحل الذین، یتوفهم الملائکه ظالمی
 انفسهم فاتقوا السلام ما کذا نعمل من سوی بلی ان الله علیهم بما کنتم تعملون
 فان خلوا ابواب الجهنم خالدين فیها فبئس مثوی المتکبرین یعنی کسانیکه
 می مرانند آنها را ملائکه در حالتی که برخود ظالم کرده اند پس سلام می دهند
 و می گویند ما بدی نمیکنیم بلکه خدا عالم است بآنچه کردید پس داخل شوید
 جهنم را و دائم بمانید در آن پس چه قدر بد است جای گاه منکرین و بعد می فرماید
 الذین یتوفهم الملائکه طیبین یقولون سلام علیکم ان خلوا الجنة بما کنتم تعملون یعنی
 کسانیکه میمرانند آنها را ملائکه بطور پاکیزگی می گویند بانها که سلام باد بر شما
 داخل شوید جنت را بجزای اعمالیکه نمودید از ینگونه آیات و اضحات بسیار
 است که جزا و سزای اکمل و اتم بعد از موت بواسطه عام و قدرت کامله و عدالت
 مطلقه الهیه مقرر گشته دیگر با وجود ثبوت این مسائل و دلائل اعتقاد بتعطیل
 و انتظار ارواح منافی آیات کتاب الله و مخالف عدالت و قدرت خداست
 و اما جزا و سزای امم در یوم قیامت موعود و ظهور جمال مشهود در این عالم
 که منصوص کتاب الله است دیگر است که درین رساله مرقوم خواهد شد
 آنچه که امم را کفایت نماید و بصیرت جدید بخشد تا ادراک نمایند معانی
 آیه مبارکه را که می فرماید در سوره بنی اسرائیل، کل انسان الزمنا طائفة فی
 عنقه و نخرج له یوم القیامت کتاباً یلقیه منثوراً اقرا کتابک و کفی بنفسک ایوم
 حسیباً و اما کسانیکه بعالم برزخ و تعطیل ارواح تا قیام چندان قیامت معتقد و
 قائلند گویا هنوز ملتفت نشده اند که تعطیل در عالم هستی و وجود جائز نه
 و از قادر حکیم علی الاطلاق نعوذ بالله کار لغو صادر نشود چنانچه قبلاً ذکر شد
 و از آیات مبارکه ثابت گشت که خدای علیم عادل بصرف احاطه عام و قدرت
 که سائق و شهید مخلوقات اوست بطرفه العین حساب جمع را می فرماید و
 منظر وقت مخصوص نیست بلی منزله از اوقات و حدود است و ذراتی از ذرات
 عوالم لانهایه اش از ظل حکومتش خارج نه و از میزان فطرت و سلطنتش
 بیرون نیست لا تاخذه نوم و لاسنته و همچنین می فرماید اذا اراد الله شیئاً ان
 یقول له کن فیکون مقصود ازین آیه مبارکه شده نفوذ ارادت الله است در اشیا
 بنفس اشیا که بدون احاطه اوشیئی موجود نه و دارای حرکت و وجود نیست
 و با احاطه فیوضاتش ذراتی از ذرات عوالم لانهایات معطل و معوق نه و معنی
 این آیه مذکوره چنان نیست که بعضی بزعم ناقص خود آن را دلیل بروقوعات
 ممتنجه اخذ نموده اند بلی حق جل جلاله قادر است بر خلق ممکنات ولی

بقانون قدرت کامله و سنت اراده قدیمه اش و در تفسیر کبیر اسام رازی چنین
 تفسیر می نماید - لیس المراد بقوله تعالی (کن فیکون) خطاب و امران ذاک
 الامر ان کان للمعدوم فهو محال و ان کان للموجود فهو امر بان بصیر الوجود
 موجوداً و هو محال بل المراد منه التنبیه علی نفاذ قدرته فی تکوین الکائنات

(باقی * باقی * باقی)

هو الله

اشعار ذیل از نتیجۀ انکار نورانیۀ یکی از بهائیان بمبئی میباشد

شوقیا! جان و سرم در خم چوگان تو باد
 عشق من بر رخ تابانت و بو طاعت تو
 همچو پروانه ام و سو ختم و پروانه
 غصن ممتاز قدم هستی و از اصل قدیم
 محترم رمز حق و مظهر نور قد می
 چشم یاران همه از روی تو روشن باد
 قلب احباب همه گلشن و گلزار ز تو
 مست و مدهوش شده مغز سر و جان و روان
 بنده ات بنده فرما نبر فرمان تو باد
 سوز عشق همه آن شمع فروزان تو باد
 شرف جان و سرم ایذنه بقربان تو باد
 چشم قلب همگی و اله و حیران تو باد
 بنده از جمله یکی حلقه بگو شان تو باد
 روشنائی جهان از رخ تابان تو باد
 گلشن قلب همه ساحت و میدان تو باد
 عالم کون و مکان مملو مستان تو باد

بر کفم جان که نثار تو نمایم جانا
 روح بخشش دل و جان آن لب جانان تو باد
 کمترین بنده جان نثار بنده آستانش

ش - ا - ب - م - خ -

(از جناب مبرز محمود زرقانی مرحوم علیه سلام الله)

هو الله تعالی

عقائد امم در باره قیامت

اگرچه اینجند آیات قرآنییه مسائل و معانی قیامت را می نگارد و این ضمناً همین تحریرات از برای سائرام مفید بلکه مکفی خواهد بود زیرا جمیع ملل و امم علی الخصوص اهل تورات و انجیل و قرآن باختلاف اقوال چنین معتقدند « که در زمان آخر و آخر زمان آسمان پاره پاره شود و خورشید و ماه تاریک گردند و ستارها از آسمان فروریزند و اهل زمین از صیحه آسمان مدهوش بل میت گردند زمین خراب و ویران شود پس با امر الهی آسمان و زمین تازه فوراً ساخته و معمور گردد حق جل جلاله با قوت و قدرت عظیم با ملائکه مقربین و همه انبیاء و مرسلین و کتب سابقین ظاهر شود و از مظهر جلالش حکم باحضار نفوس و ارواح اولین و آخرین گردد و آنجا جمیع ارواحیکه از اول دوره عالم تا آخر در این دنیا بوده و وفات یافته اند کل بهمان قبور و جسد سابق خویش در آیند و حیثاً برخیزند و با کتب و رسل و نامه های اعمال خود در ساحت حق جل جلاله حاضر شوند دفتر حساب کشوده گردد و بحساب و کتاب هر یک مراجعه شود حق تعالی حکم فرماید و امور را فیصل نماید و بین اهل جنت و نار تفصیل دهد - آنگاه دوزخیان بدوزخ و بهشتیان به بهشت و جنت راجع شوند و هر یک بجزای و سزائی ابدی خویش رسد این است مجمل عقائد امم در باره قیامت -

حال اگر با موم مذکوره گفته شود که آیا آن ارواح بعد از رحلت از دار دنیا تا بروز چنان قیامتی کجا هستند و در چه حالتند ؟ بعضی گویند که « بعد از موت ارواح مومنین در رحمت و ثوابند و ارواح منکرین و مشرکین در مشقت و عذاب و این ثواب و عذاب اصغر است و بعد از ظهور قیامت و حساب بثواب و عذاب اکبر و سزای اکمل خواهند رسید » اما بعضی گویند که « بعد از موت ارواح در عالم برزخند جائیکه هر یک مقام خود را یعنی دوزخیان دوزخ را و بهشتیان بهشت را می بینند و لکن همه معطل و منتظرند قیامت را که بعد از کتاب و حساب بمقام و مقر خود که جزای و سزای ابدی آنهاست راجع گردند »

کسانیکه بثواب و عذاب اصغر معتقدند اگر گویند که « آن ثواب و عذاب اصغر با شتاب و غیر استحقاق کم و زیاد واقع بدین سبب لازم است که در قیامت تعدیل شود » این از غلبه قدرت و احاطه عدالت الهیه بعید است که این همه ارواح در این مدت مدیده بدون جهتی متذمم یا معذب باشند چنانچه در سوره رحمن می فرماید یا معشر الجن و الانس ان استعظم ان تغذوا من اقطار السموات و الارض فانفذ و الا تغذون الا بسطان و اگر گویند که این عذاب و ثواب اصغر با استحقاق و عدالت کامله عطای کل ذی حق حقه است و لا تدر و از رة وزرا خری « در این صورت باهمان میزان عاجل و احاطه عام و قدرت سلطان عادل بعد از موت در هر عالمی بهر خلقت و نفسی ثواب و عذاب کامل هم میرسد و یا مغفرت شامل حال هر ذی استحقاق باراده مطلقه سلطان علی الاطلاق میشود دیگر انتظار و تعطیل ارواح تا بروز چنان قیامتی برای چه در سوره ق میفرماید و ما امرنا الا واحد کلمج البصر و در سوره کل نفس معها ساقی و شهید و در سوره کل شی احصیناه فی امام مبین پس با این علم و احاطه مطلقه آیا میتوان گفت که میزان و حساب الهی در هر عالمی با هر نفسی نیست ؟ و خدا بعد از موت فوری حساب بندگان خود را نمی فرماید ؟ و یا موقوف بوقت فرصت و فراغت میفرماید ؟

جزای و سزای کامل بعد از موت

حال آنکه حصول جزای و سزای کامل بعد از موت در کذاب مجید صریحاً و واضحاً میفرماید از جمله در سوره ویرسل علیکم حفظة حتی اذا جاء احدکم الموت توفقه رسلنا و هم لا یغرتون ثم رد الی مولاهم الحق الا و له یحکم و هو اسرع الحاسبین یعنی خدا میفرستد بسوی شما نگهبانان را تا آنکه چون بیاید موت یکی از شماها میمیرانند او را رسولهای ما و قصور نمی نمایند پس رجوع داده شوند بسوی خدا مولای برحق بدانید که مر او است امر و اوست با شتاب تراز همه حساب کنندگان در سوره سجده « قل یتوفکم مالک الموت الذی و کل بکم ثم الی ربکم ترجعون یعنی میمیراند شما را فرشته موتی که گماشته شده است بر شما پس بسوی پروردگار خود باز گشت خواهید نمود و در سوره انعام و لوتری اذا اظالمون فی غمرات الموت و الملائکه باسطوا یدیهم اخرجوا انفسکم الیوم تجزون عذاب الهون بما کفتم تقولون علی الله غیر الحق و کفتم عن آیاته تستکبرون و لقد جئتمونا فرادی کما خلقناکم اول مرة یعنی اگر ببینی و قنبنه ظالمان در سکرات موتند و فرشته هاد ستهای خود را کشوده گویند بیرون کنید جانهای خود را امروز که جزای دادا شویید عذاب ذلت را بسبب آنچه که می گفتید بر خدا

<p>از انکون ملک بربا یز بنجہ بی یک بار طبع و تویز بی بود تی پست برقیست یاد افزوده بی بود</p>	<p>لیس الفح میر مجرب الوطن بل الفح میر مجرب العالم</p> <div style="text-align: center;"> </div> <p>ای ابن عالم همه باریک و اید و برگ یک شاخس</p>	<p>مقصود رساله الاشراق وحدت و یگانگی عالم انسانی است و تقسیم اصول او بیکه فی الحقیقه اصول و اساس کل واحد است و وظیفه نشر مطالبی است که اجمع یا بنی مقام اعلیٰ و ترتیب علیاست و مقالات مخصوص مضیی در این خصوص از بکس و هر جا برسد در این رساله درج خواهد شد عنوان مراسلات پت بکس ۲۹۹</p>
--	--	---

شماره یازدهم

ماه جولائی سنه ۱۹۲۹م

جلد ششم

مذاجات مبارک حضرت عبد البہا

هو اللہ

ای پروردگار ای آمرزگار این بندگان توجه بملکوت تو دارند و طلب
 فیض و عنایت تو می نمایند خداوند اقلوب را طیب و طاهر کن تا ایقت
 محبت تو یا بند روح ها را طاهر و مقدس نما تا پر تو شمس حقیقت بتابد چشمهارا
 پاک و مقدس کن تا مشیاهده انوار تو نماید گوشهارا پاک و مقدس کن تا ندای
 ملکوت تو بشنوند خداوند ما ضعیفیم و تو مقتدری و ما فقیریم و تو غنی و ما
 ظالیمیم و تو مظلومی خدا یا رحم کن عفو فرما استعداد و قابلیت عنایت کن کہ
 مستحق الطاف تو شویم و منجذب بملکوت تو گردیم و از ماء حیات سیراب
 گردیم و بذار محبت تو مشتعل شویم و بنفثات روح القدس درین قره
 نورانی زنده شویم - توئی مقدر توئی رحمن توئی بخشنده و مهربان و توئی
 کثیر الاحسان -